

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

book three.

NO MORE OUR EYES

nicole fiorina

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

b o o k t h r e e .

Y O U C A N L O S E Y O U R M I N D ,
NOW OPEN
YOUR EYES
B U T Y O U ' R E N E V E R L O S I N G M E

n i c o l e f i o r i n a

İÇİNDEKİLER

Nicole'den Not
DEDİKASYON

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Oliver Masters'in notu

Sonsöz

İsimsiz Teşekkür

Yazar Hakkında

N O T E F R O M
NOTE FROM NICOLE
A U T H O R

Öncelikle, bu hikaye kurgu,
ama benim için gerçek olmadığını
düşünüyorsanız,
o zaman yanılıyor olmalısınız.
Bakın, eleştirileri kabul
edebilirim,
ama siz benim dürüst niyetime
saldırdınız. İnsanlar her gün bununla
yaşıyor. Bana nasıl hissettiğimizi
söyleme. "Samimiyetten
yoksunsunuz... araştırmanızı yapın **bu
hikaye gerçekçi değil...**"
Sadece YAPMADIM, YAŞADIM da,
şimdi yazıyorum, yani şimdi
iyileşiyorum. Evet, nasıl bir şey
olduğunu biliyorum,
Tek bildiğim yazdığım bu kelimeler
Üçüncü kitabımı da aldınız, demek
ki bir şeyleri doğru yapıyor
olmalıyım.
Eğer bu *kafiyenin* size göre olduğunu
düşünüyorsanız, işte e-postam, bir iki soruya
cevap veririm.
nicole@nicolefiorina.com

[Gittiğimde Bile](#)
[Benimle Kal](#)

Şimdi Aç Gözlerini, Benimle Kal serisinin son kitabı. Bu serinin anlaşılabilmesi için mutlaka okunması gerekmektedir.

Karakterlerin bakış açılarına, eylemlerine, tartışmalarına veya **bu** hikayedeki olaylara katılmayabilirsiniz **ve** bunda bir **sorun yoktur**. Olgun içerik, yetişkin dili ve küfür, grafik cinsel içerik, şiddet ve rahatsız edici konular duygusal bir tepkiyi tetikleyebilir. Riski size ait olmak üzere

okuyunuz.

Doğum günün kutlu olsun Mackenzie.
Şimdi Open Your Eyes Çalma Listesi Spotify'da
<https://spoti.fi/2GytbGj>

D E D I C A T I O N
DEDICATION
T O C H R I S T I A N

Çok fazla şey hisseden oğlum için,

Duygularınızı veya
gözyaşlarınızı göstermekten
asla utanmayın.

Bir gün, her birine ihtiyacı
olan biri olacak.

Bu arada...

Evet bebeğim, üstesinden
gelebilirsin ve sen de
bundan aşağı kalır değilsin.

P R O L O G U E

PROLOGUE

E T H A N

"İnsanın en büyük ölçüsü, ona
en yakın olan şeydir.
e -her şey oldu
onu götürdü.

—OLIVER

seven months ago / september

ÜÇ SAATİM VARDI.

Başlangıçta buraya aklımda tek bir hedefle gelmiştim. Ama bunu erteliyordum. Mia dikkatimi dağıtan bir şey olmuştu. Ya da belki bir kurtarıcı, nasıl baktığınıza bağlı.

Her iki durumda da bir günü daha boşa harcayamazdım.

Akşamın ortasıydı ve herkesin odasında olması gerekiyordu. On beş dakikadır üçüncü kattaki boş bir banyoda aynanın karşısında duruyordum ve vicdanım ikinci katta bir yerlerde kalmıştı -Mia şu anda her neredeyse. Umarım odasındadır, ama dolaşıp başını belaya sokmak gibi bir huyu vardı.

Haden Charles hiç pişmanlık duymadı. Kesinlikle hiç. Haden bu koridorlarda, sanki önüne serilen mermerdeki her kıvrımın hakkı kendisindeymiş gibi yürüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti. Ama bir şey olmuştu. Haden Charles, kız kardeşim Livy'nin canını alan beş adamdan biriydi. Son yedi ay boyunca adamı izledim ve inceledim. Kız kardeşimi öldürdükten sonra kendi içine kapanmadı. Haden uyandı, kahvaltısını yaptı, derse gitti, bahçede kâğıt oynadı, Livy hiç var olmamış gibi, onun ölümünde rol almamış gibi yaşadı.

Aynada kendi gözlerimin içine bakarken, kalbim her geçen saniye daha da sertleşti. Öfke, küçük kız kardeşimin eskiden doldurduğu yerleri doldurdu ve bu duygu daha soğuk, daha ağır ve kenarları daha sertti. Öfke beni tüketti, tehdit etti, benimle alay etti. Bu öfke beni değiştirdi, eskiden olduğum adamı çoktan unutmuştum. Tek bildiğim bu öfkeydi, onsuz nasıl olduğunu unutmuştum.

Sonra Livy'yi gözlerimin içinde buldum. *"Bırak gitsin," diye bağırды* sesi kafamın içinde. Ama ben bırakamadım. İçimdeki canavar acıkmıştı, "tik-tak" fısıltıları giderek yükseliyor, Livy'nin tatlı sesini bastırıyordu.

Tik-tak.

Kirli banyo zemininde botumun yanında duran çanta, işi bitirmek için ihtiyacım olan her şeyi içeriyordu. Bir yılı aşkın süredir plan yapıyordum. Haden'in bir annesi, hapiste bir babası, küçük bir kız kardeşi ve Poncho adında bir Golden Retriever'ı vardı. Yaptığım hiçbir şey yarım yamalak değildi, bu dünyadan -bir aileden- almak üzere olduğum hayatın tamamen farkındaydım.

Ama onun küçük bir kız kardeşi vardı. Daha iyi bilmeliydi. Peki ya Tanrı? İşleri düzeltmesi için ona bir yıldan fazla süre vermiştim. Ya Tanrı görmezden geliyordu... ya da Tanrı benim onun emirlerini yerine getirmemi bekliyordu.

Lavaboyu iterek sırtımı dikleştirdim ve siyah spor çantasını avucumun içine aldım.

Tik-tak.

Kıyafetlerim karanlık koridorlara karıştı. Siyah gömlek, siyah kot, siyah botlar. Siyah ruh. İkinci kanada doğru attığım her adımda kalbim beni uyarıyordu ama Karma tatlı şarkısını tekrar tekrar söylüyordu ve canavarı sakinleştirmenin tek bir yolu vardı.

Bu gece olmalıydı.

Jerry'nin bu kanadı vardı ama haftada bir kez Rhonda'yı hemşire odasındaki ofisinde kilitli kapılar ardında döverdi. Bunu bilmemin tek nedeni dinlenme odasında biraz geveze olmasıydı,

Rhonda'nın hak etmediği bir şey. Ama ben buraya arkadaş edinmeye gelmedim.

Jerry meşgul ve salonlar boş olduğu için fazla zamanım yoktu.

Dekanın ofisinden kimsenin ismine bağlı olmayan genel bir güvenlik rozeti aldım ve kartı Haden'in kapısına doğru okuttum, derin bir nefes aldım ve iterek kapıyı açtım.

Haden Charles ölümün kapıyı çalmasını beklemiyordu, değil mi?

"Ne oluyor lan?" Haden yatağından doğrulup bağırdı. Karanlık ve şaşkın gözleri siyah kıyafetlerimin üzerinde geziniyor, beni tanımaya ve davetsiz misafirliğimi bir an önce çözmeye çalışıyordu. Ama Haden'in ayağa kalkmasına fırsat kalmadan herife saldırdım, dizimi göğsüne sapladım ve parmaklarımı boğazına doladım.

"Üç soru soracağım ve bana karşı dürüst olacaksın," diye emrettim kulağına, bana karşı mücadele ederken. Benim cüsemle, içindeki canavarla ve damarlarımda dolaşan adrenaline boy ölçüşemezdi. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım." Haden elimden kurtulmaya çalışırken gözleri büyüdü. Ne kadar hava akımı bırakacağımı bildiğimden tutuşumu sıkılaştırdım. Keş, uyuşturucu satmaktan üç yıldır Dolor'daydı. Çoğu öğrenci iki yıl içeride kalırdı ama şanslıydım ki bu adamlar sınıfı bile geçemiyordu. Haden yirmi yaşındaydı, artık bir çocuk sayılmazdı. Erkekler yaptıklarının sorumluluğunu almak zorundaydı. "Olivia. Ona tecavüz mü ettin?"

Haden başını şiddetle salladı ve maviye dönen yüzüme uzanmaya çalıştı ama bana ulaşamayacağı kadar uzaktaydım. Ölümüne yabancı değildim ve bu benim ilk rodeo değil. Kollarım kenetlenmişti ama konuşması için biraz gevşedim ve o da nefes nefese kaldı. "Olivia da kim lan?"

"Livy," diye hırladım. "Cevap ver bana."

Haden, kadınlara nasıl baktığını bir kez daha kanıtlayan bir mizahla, "O tokatçıyı herkes sikti," diye tükürdü. "Oraya uzanıp kabul ettiğinde bunu tecavüz olarak görmem zordu. Hem de bir şampiyon gibi."

İçimdeki canavar dişlerini gösterdi ve o anda boynunu kırmalıydım. Onu zaten boğazından yakaladığımı düşünürsek, fazla çaba harcamam gerekmezdi. Ama ona soracak daha çok sorum vardı ve daha çok cevaba ihtiyacım vardı. Bir elimi serbest bırakarak cebime soktum ve çakıyı açarak sivri ucunu adamın şişkin gözünün üzerinde gezdirdim. "Onu sen mi öldürdün?" Şaşırtıcı bir şekilde sesim sakin, kelimelerim açıktı ama bıçağı tutan elimdeki hafif titremeyi gizleyemiyordum. Haden'in hareketleri kavrayışımın altında durgunlaştı ve bıçağın ucunun altında sulanan gözlerinde korku belirdi. Planım bıçağı onun üzerinde kullanmak değildi. Sadece yapmak üzere olduğum şeyi haklı çıkarmak için ihtiyacım olan cevapları almak için bir araçtı. "Lanet olası gerçek."

"Ben fare değilim," diye boğuk bir nefesle mırıldandı.

"Küçük kız kardeşimi sen mi astın?" Kederim ve kalp ağrım ortaya çıkmakla tehdit ediyor, sabrımı tehlikeye atıyordu. Elim bıçağı sıkıca kavrarken titriyordu, Livy'nin adını yüzüne kazımaya hazırdım, böylece ölü ya da diri, ne yaptığını asla unutmayacaktı - böylece herkes ne yaptığını bilecekti.

"Drew!" Haden gözlerinde şok edici bir aydınlanmayla dışarı fırladı. "Drew o kişiydi."

İçimdeki canavar onun bu cüretine güldü. Livy'nin erkek arkadaşı Tommy, Drew'u öldürmüştü ve Haden, adını savunmak için burada olmayan tek kişiyi otobüsün altına atmanın daha kolay olacağını biliyordu. "Tekrar deneyelim." İsimleri zaten biliyordum. Tommy'yi hapishanede ziyaret ettiğimde bana ona toplu tecavüz eden beş çocuğun listesini vermişti. Drew, Haden, Chad, William ve Lionel. Ama Haden'in itirafına ihtiyacım vardı. Onun ağzından duymak istiyordum. "Livy'yi sen mi öldürdün?"

Haden gözlerini sıkarak kapattı, sonra açtı ve karanlık bakışlarını bana kilitledi. "Lionel ve

Drew'un onu nasıl boğduklarını izlediğimi anlatmamı mı istiyorsun? Çilli yüzünün nasıl maviye döndüğünü ve kollarının nasıl gevşediğini? Lionel çarşafı boynuna geçirebilsin diye cesedinin kaldırılmasına nasıl yardım ettiğimi? Uçmaya başlamadan önce nasıl öldüğünü? Sence böyle bir şeyi dürüstçe itiraf eder miyim?

Bu mu? Kıçımın o cehennem hapishanesine gitmesi için beni öldürmen gerekir."

İtiraf etmek için uydurduğu özür, görüşümü bulanıklaştırdı ve beni geçici bir şoka soktu. Kapalı gözlerimin ardında, onun iki katı büyüklüğündeki beş adam tarafından tartaklanırken yaşam mücadelesi veren küçük kız kardeşimin yersiz görüntüleri belirdi.

Sabit bir nefes aldıktan sonra tekrar açtım. "Son soru Haden," sesim titriyordu ve bıçağı gözüne saplamamak için kendimi zor tuttum, "yaptığın şey için üzgün müsün?"

"Pardon?" Güldü. "Ya o ya ben. Ben *kendimi* seçtim."

Üç soru. Haden'in kıçını cehenneme göndermeden önce duymam gereken tek şey buydu, ama onun bahsettiği cehenneme değil. Canavar sonraki tüm hareketlerimi sanki bedenimi terk etmişim ve odanın bir köşesinden izliyormuşum gibi kontrol ediyordu. İğneyi çıkardım ve kulağının arkasındaki damara süksinilkolin enjekte ettim. Sonra kontrol edebildiği tek hareket gözleri oldu. Bu sefer vücudu saniyeler içinde gevşedi. Kara gözlerindeki dehşet, hareket edemez ve konuşamaz halde sağa sola bakıyordu. Haden Charles sonunda Livy'nin son anlarında yaşadığı korkunun aynısını anlamıştı: Ufukta ölüm görünürken inkar edilemez bir çaresizlik.

Onu odasına astım ve hayatının akıp gidişini izlemek için yanında kalmadım. Yalnız ölmeyi hak ediyordu ve kaçmayı başarsa bile ilaç onu her şekilde boğacaktı. Bu süreci daha önce görmüştüm. Bunu denemiştim çünkü hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım.

Ayaklarım otomatik olarak kanattan aşağıya doğru hareket etti, bir ayağım diğerinin önünde, banyoya ulaşana kadar merdivenlerden yukarı çıktım. Kapı arkamdan kapandığında yere yığıldım. Tüm vücudum sarsıldı ve ölümcül ellerim önümde titredi. Onları inceledim, dehşete düşmüştüm ve kendimden iğreniyordum. Haden'in son anları gözümün önünden geçerken içimi bir hastalık kapladı. Kiremitli duvara tırmanmaya çalıştım ama bacaklarım hareket etmedi ve mide bulantısı boğazımı zorladı. Kabararak ve gözlerim yanarak banyo fayansının üzerine doğru sıçradım ve kustum.

Cinayet benim için yeni bir şey değildi. Daha önce de öldürmüştüm ve hiç kolaylaşmamıştı.

Canavar sessiz ve toktu. Ancak, kanlı hayvanın daha fazlası için geri gelmesi uzun sürmeyecekti.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Başıma gelenlerin ilk şokunu atlatmam birkaç dakika sürdü. Kendi derimin katmanlarını çıkarmak isteyerek ellerimi hamlaşana kadar ovdum. Duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve kafamdaki planı tekrar tekrar gözden geçirerek muhafız üniformamı giydim.

Dolor'dan ayrıldıktan sonra nerede kalacağıma, paraya, pasaporta, kaçan sıradan suçluların yakalanmamak için yapacaklarına dair planlar yapmıştım. Dekan'a bu işten sonra ülkeyi terk edeceğimi ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi söylemiştim. Kimsenin beni aramaya gelmeyeceğinden ve kimsenin bu ölümleri benim üzerime yıkamayacağından emin oldum - Ethan Scott'in izine rastlanmayacaktı. Ama bir can aldıktan sonra nasıl hissedeceğimi hiç planlamamıştım.

Ben kimdim ki Tanrı'yı oynayayım? Neden o hasta piçler için vicdan azabı duyuyorum? Neden bu beni daha iyi hissettirmek yerine midemi altüst ediyor?

Bunu planlamamıştım.

İkinci kata döndüğümde, akşam yemeği telaşı yanımdan geçip gitti. Zaman ilerliyordu ve kimse Haden Charles'ın yemekhaneye gelemediğini fark etmemişti. Köşeyi döndüm ve kendimi Zeke ile yüz yüze buldum.

Lynch'i saymazsak, Zeke en uzun süredir buradaydı. Tommy'nin kardeşi.

Zeke uzaktan beni inceledi, vahşi bakışları dolaşüyor ve beni deşifre etmeye çalışıyordu. "Zeke," diye fısıldadım, kendimi rol yaparken yakalanmış hissediyordum ama ne yaptığımı bilemeyeceğini

de biliyordum. Ama yine de kafamın içine girip işlediğim suçun anısını izleyebileceğinden korkuyordum. Gözleri her kilitlendiğinde

kendimi açığta hissettim. "Her şey yolunda mı, dostum?"

Zeke üzgün bir bakış attı ve başını sallamadan önce bir nefes verdi. Çocuk konuşabilecek durumdaydı ama konuşmamayı tercih etmişti. Dolor'un merdivenlerinde bulunduğundan beri dilsizdi. Dosyasında çocukken yaşadığı şiddetli ayrılık kaygısından kaynaklanan seçici mutizm ve duyuşal işleme bozukluğundan bahsediliyordu. Sadece Tommy ile konuşmuştu. Tommy'yi hapishanede ziyaret ettiğimde, çocukken Zeke'nin onu etrafındaki dünyaya karşı bir bariyer gibi kullandığından bahsetmişti. Tommy her zaman Zeke'nin adına konuşurdu ve ikisi ayrıldığında Zeke'nin endişesi daha da kötüleşti. Tommy yıllarca aradıktan sonra Zeke'yi bulmuş ve kardeşini çıkarmak için kendisini Dolor'un içine yerleştirmişti. Tommy Zeke'yi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Tommy ve ben birçok yönden birbirimize benziyorduk. Kardeşlerimizi hayal kırıklığına uğratmak da bunlardan biriydi. Cinayet başka bir şeydi.

Tommy'nin hatırı için Zeke'le yakınlaşmaya çalışmışım ama Zeke sadece birkaçına izin vermişti. Mia ve Masters, Tommy dışında sadece ikisiydi ve Zeke'in onlarda ne bulduğunu hiç anlamamışım. Ama o bir şey gördü. Belki de Mia benim canavarımı sakinleştirdiği gibi onun da endişesini yatıştırmıştı.

Yemekten sonra banyodaki yerimde kaldım. Haden'in son sözleri kafamda yankılanıyordu ve sinirlerimi yatıştırmak için kemerimi sıktım. İçgüdüsel olarak gözlerim odanın diğer ucundaki Mia'yı buldu. Arkadaşı Jake onunla konuşurken nasıl dalgınlaştığını fark ettim. Mia bunu sık sık yapardı ve böyle kendi kafasının içinde kaybolduğunda düşüncelerini görebilmeyi dilerdim. O da benim gibi ölüm planları mı yapıyordu? O da mı hastaydı? Kızgın mıydı? Canavarının adı neydi?

Lynch'in sesi dahili telefondan titreşerek canavarımın hoşlandığı kıza olan bakışlarımı kırdı. Birinin Haden'in cesedini bulması ve kampüsün kilitlenmesi uzun sürmedi. Saati me baktım. *Tam zamanında.*

En zor kısmın bittiğini düşündüğümde, bitmemişti. Haden'in odasında çıplak ellerimle verdiğim zararı görmek zorunda kaldığımda, hastalık yeniden hortladı. Livy'yi yüzüstü bıraktıktan sonra kendimden daha fazla nefret etmemin mümkün olmadığını düşünmüştüm ama bu bir yalandı. Haden'i odasında asılı görmek kendimden daha da nefret etmeme neden oldu. Kaçınılmaz olarak, kendime duyduğum nefret daha da artacaktı çünkü henüz işim bitmemişti.

Daha yeni başlıyordum.

Saat sabahın üçü olduğunda, Mia'nın yanına dönmek için özgürdüm. Onun yanında yatmak ve daha önce defalarca yaptığı gibi öfke, utanç ve suçluluk duygusunu yumuşatmak için onu kullanmak istiyordum. Mia odasına girdiğimde mışıl mışıl uyuyordu. Sonunda dehşetinden kurtulmuş, huzur içinde uyuyordu. Ben de kendimi aynı huzurun içinde boğmak istedim. Bu lanet canavarı yatıştırıcı battaniyesine sarmak ve onu sallayarak uyutmak istiyordum.

Kemerimi ve gömleğimi teker teker çıkardım ve onu ısıtmak için buz gibi bedeninin yanına uzandım. Mia hep üşürdü, yarım bir ruhla doğduğuna inanırdı.

"Ollie," diye fısıldadı Mia ve ihtiyacı olan kişi olmamak canımı yaksa da, bencilce ona hâlâ ihtiyacım vardı. Öldürücü ellerimin onun ipeksi ve soğuk teninde gezinmesi beni suçlu hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Mia uyandı ve canımı sıkan her neyse onu anlatmam için beni ikna etmeye çalıştı ama içimden gelmiyordu. Ben kötü niyetli, kırık bir adamdım. Şu anda tek ihtiyacım olan gecenin sessizliği ve onun -neredeyse çıplak olan- bedeninin bana yaslanmasıydı. İhtiyacım olan tek şey, karşılığında bana ihtiyaç duyulayormuş gibi görünmesi ve onun fırtınasının

benimkini dindirmesiydi. Mia canavarımı bir hayvana dönüştürdü. Onun etrafında, dinledi.

Beni yatağına çektiğı ilk geceden beri her gece olduğu gibi, tekrar uykuya dalana kadar bekledim ve aldım. Parmaklarımı silüetinin izinde gezdirerek sahip olduğu her şeyi özümstedim.

Mia aldırmadı ya da en azından hiç bahsetmedi. İçten içe, istediği şeyin Masters olduğunu biliyordum ama Mia yine de beni kullandı. Yaptığımız şey buydu. İlişkimiz buydu. Birbirimizi anladığımız tek yoldan besledik.

Kısa sürede Mia tekrar uykuya daldı. Yumuşak nefesleri beni hipnotize ederek tatlı bir dinginlik haline soktu. Ellerim karnından kıkına doğru bir yolculuk yaptı ve doğal çiçek kokusunu içime çekmek için onu önüme doğru çektim.

Dosyasında ne yazarsa yazsın, Mia büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi.

Göğsüm göğüslerine doğru yükselirken sığ nefesleri boynuma çarptı. "Beni affedecek misin Mia?" Bir gün onu terk edeceğimi, becereceğimi ya da öldüreceğimi bilerek sordum.

"Mmhm," diye mırıldandı yarı uykulu bir halde.

Ben hasta bir aptaldım. *Katil*, hasta bir aptal.

Mia'da ihtiyacım olan şey vardı ve her gece onu aldım.

Sadece çok geç olana kadar bunun bir bağımlılık haline geleceğini fark etmemiştim.

CHAPTER ONE

CHAPTER 1

M I A

“This world needs more
women with spines bitten
by fortitude, and more
men with hearts kissed
by a tender grace.”

—OLIVER MASTERS

Karanlığın beni ele geçirmesi kolay olmalıydı, beni oraya sürüklemek için gerekli tüm unsurlara sahip olduğum düşünülduğünde rahatsız edici derecede kolay. Neden bu sefer kendimi orada bulmadım? Neden bunca zaman sonra, daha önce içinde boğulmama izin verdiğim karanlık uçurumdan kaçmak istedim?

Ollie'nin düşünceleri bana umut vermeye devam etti. Orada olduğunu, ışığın içinde durup beni beklediğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve orada olduğumuzu, güneşin tepede asılı durduğunu, gelincik tarlalarında koştuğumuzu, al saten yaprakların ayak bileklerimizi gıdıkladığını hayal ettim. Sıcak, güvenli ve bu gerçeklikten daha iyiydi.

Ama bu geçici bir sığınaktı ve Tanrı istediği kadar Ollie'yi ve hayalini kurduğumuz geleceği başımın üzerinde sallandırabilirdi. Zalim bir işkence, istediğimi hiç bilmediğim her şeyi bana veriyor ama sonra hepsini elimden alıyordu. Gücümü test etmeye nasıl cüret eder? Bu sefer ulaşamayacağımı bilmiyor muydu?

Ben alıyordum.

Son iki yıl boyunca, tüm dış güçlerin hayatımı, duygularımı ve aklımı yönetmesine izin

vermiştim. Yaptığım tüm yanlışlar için ne ceza alacağımı başkalarının kontrol etmesine izin verdim.
Beni sınıadığın için teşekkürler Tanrım. Dersimi
almıştım. Yeterince acı çekmiştim. Bedelini
ödemıştim.

Ve sonunda, *bir zamanlar lanetlenmiş* olanlar bile mutlu olmayı hak etti.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, görüşüm bulanıklıktan zifiri karanlığa dönüştüğünde yukarıdan sarkan siyah çamurlu ayakkabılardı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve gözlerim açıldığında karanlık beni tekrar karşıladı. Ama bu sefer içeri girmesine izin vermedim. İlk tepkim çığlık atmak oldu ama dudaklarıma gerilen bant bunu engellemekle kalmadı, nefes almanın zorlaştığı paniği de artırdı.

Oksijen azaldı ve burnum yandı. Bileklerim ve ayak bileklerim birbirine bağlanmıştı ve olduğum yerde büküldüm, birleşik bacaklarımı dışarı fırlattım ama dizlerim etrafımdaki duvarlara çarptı. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve göğsüm havasızlıktan ve içimde yüzen, beni akıntının altına çekmeye çalışan korkudan yanarken sıcak bir gözyaşı daha yuvarlandı.

Ethan. Başından beri oydu. Ama bunu neden daha önce fark etmemiştim? Bir keresinde Ethan'ın bir Azrail'in kalbine sahip olduğunu itiraf etmiştim ve aylarca tanıdığımı sandığım bu adamın can aldığı gecelerde bile yatağıma girmesine izin vermiştim. Ethan sadece bir Azrail'in kalbine sahip değildi. Başından beri Ölüm Meleği'ydi. Ve bana dokunmasına, beni yatıştırmasına izin verdim. İçeri girmesine izin vermiştim ve onun hakkında bu kadar yanılmış olmam beni çok kızdırmıştı. İnsan davranışlarını bilmek iyi olduğum tek şeydi ve Ethan'ı tamamen yanlış anlamıştım.

Ethan o adamları ölüme götürmüştü -hayatlarını çalmıştı- ve eğer ben onu yakalamasaydım tüm bunlar yanına kâr kalabilirdi. Üçüncü kattaki sınıfta bana elektrik mavisini gözlerinde tam bir şokla bakmıştı, beni yere indirmeden önce benimkiler de aynı dehşeti taşıyordu. "*Özür dilerim*", karanlık beni ele geçirmeden önce duyduğum son şeye dönüşene kadar tekrar etti.

Araba durana kadar bu karanlık ve küçük alanda sürekli hareket ettiğimi fark etmedim. Bir kapı çarparak içine hapsediğim bagajı tıkırdattı ve gözyaşlarım akışının ortasında durdu. Kıpırdamadan kaçınılmaz olanı bekledim.

İşte bu kadar. Ethan beni de öldürmeye çalışacaktı.

Ölmekten hiç korkmamıştım. Aslına bakarsanız, ölüm *benden* korkardı. Yıllarca, kollarım yanlarımda, "Al beni, sana meydan okuyorum" diye fısıldayarak, uğursuz kaderle alay ederek, dünyayı umursamadan dar iplerde dans ettim. Meğer Ölüm korkak küçük bir kaltakmış.

Ama bu Ollie hayatıma girmeden önceydi.

Ollie zorla içeri girdiği an, benim merkezim oldu. Yerçekimim. Ben kendimi sevmeyi öğrenene kadar Ollie beni ikimize yetecek kadar sevdi. Ve sonunda öğrendim. Kendimi ve büyüdüğüm kişiyi sevmeyi öğrendim. Dolor, şakalar ya da zorbalık bunu benden alamazdı.

Ethan da yapamazdı.

Eğer Ölüm korkak küçük bir sürtük değilse, o zaman kesinlikle şimdi olmalı çünkü teslim olacağım bir savaş yoktu -bu sefer değil. Sadece kendim için değil, Ollie ve birlikte geçireceğimiz bir ömür için de savaşacaktım.

Bagaj açıldı ve içinde sıkışıp kaldığım kapalı mekâna keskin bir hava püskürdü. Parlak güneş gözlerimi kapatmaya zorladı ve onlar alışana kadar başımı bir anlığına ışıktan uzaklaştırdım.

"Geldik," dedi Ethan ama bu kez kayıtsızdı. İsteksizce gözlerimi kırıştıtarak açtım ve Ethan'ın yüz hatları belirdi. İçi boş gözler bana bakıyordu ve ben kasete karşı kelimelerle savaştım. Küfürler, ölüm tehditleri ve çığlıklar tiz mırıltılar halinde çıkıyordu. Ethan kısa bir an için arkasını döndü ve omuzları düz siyah tişörtlere karşı gerilirken başının arkasını kaşıdı. Sonra duruşunu düzeltti ve tekrar bana döndü. "Bu senin hatan," diye vurguladı, sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. Başını salladı ve iki iri eliyle beni bagajdan tutup omzuna atmadan önce kırık bir nefes verdi.

Güçlü tutuşuna karşı çırpındım ama Ethan'ın dizlerimin arkasındaki sıkı kavrayışından kaçmak mümkün değildi. Mücadelenin ortasında etrafıma baktığımda bizi çevreleyen sık bir orman gördüm; yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir tuval. Bu açıdan gökyüzü bile görünmüyordu, dalların ve yaprakların ihanet eden kanopileri tarafından engellenmişti. Ağaçlar kilometrelerce uzanıyordu ve ikimiz dışında hiçbir uygarlık belirtisi yoktu. Dolor'dan, Ollie'den ya da yardımdan eser yoktu. Sadece Ethan ve ben vardık. Ölüm Meleği ve eski sosyopat.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan iterek içeri girdi ve arkasından kapıyı tekmeleyerek kapatmayı başararak dışarıdaki ışığı sildi.

Yine karanlıktı ve küflü hava küf ve boşluk kokuyordu. Ahşap kalaslar her duvarı kaplıyordu ve Ethan kapıyı kilitlemek için döndü, bana sınırlı olan tüm alanı görme imkânı verdi. Lavabonun üzerinde küçük bir penceresi olan bir mutfak arka duvara yaslanmıştı. Onun yanında da bir arka kapı. *Başka bir kaçış yolu.* Sağımda, tozlu, çiçekli bir kanep, iç kapısı olan boş bir duvara bakan ahşap bir duvara yaslanmıştı. O arkasını dönüp gıcırdayan zeminlerde sessizce yürümeye başlamadan önce fazla zamanım yoktu, ta ki başka bir kapıdan geçip merdivenlerden inene kadar.

Ona karşı savaşmak faydasızdı, en azından uzuvlarımın etrafındaki bağlardan kurtulana kadar. Çok sıkıydılar, etimi kesiyorlardı ve onlara karşı yaptığım her hareket beni daha da derinden yakıyordu. Enerjimi korumak bir öncelik haline geldi. Merdivenin son basamağından sonra Ethan beni sırtım bir yaylı yatağa çarpıp sekene kadar geriye doğru fırlattı.

Ben kıpırdamadan onu izlerken o saçlarını çekiştirerek bir ileri bir geri yürüyordu. Oda küçüktü, altımdaki şilteden başka mobilya yoktu. Bakışlarım Ethan'dan pencereye yöneldi. Güneş ışınlarından bir dilim ikimizin arasında parlıyor, toz zerrecikleri boşlukta ağırlıksız kar gibi dans ediyordu. Pencere yüksekti, ulaşamazdı.

"Neden, Jett?" Ethan kollarını havaya kaldırmış, yanakları öfke dolu ve gözleri süzölmüş bir halde bana döndü. "Sen planın bir parçası değildin!" diye bağırdı yüzü titrerken. Kendini üzerime doğru iterken yanağından tek bir damla yaş süzöldü. Ethan ağzımdaki bandı yırttı ve içimden bir çığlık koptu, birilerinin duymasını, ağaçların Ollie'ye ulaşana kadar İngiltere'ye bir mesaj göndermesini umuyordum.

Ethan bir eliyle çenemi kavradı ve yüzü benimkine birkaç santim yaklaştı. "Seni incitmek istemiyorum," her kelimesinden umutsuzluk akıyordu, gözleri pişmanlıkla ağırlaşmıştı, "Lütfen, seni incitmeme neden olma. Anlayabilecek biri varsa o da sensin. Sadece anlamam gerek."

Ethan gözlerinde bir yalvarışla beni sabitledi ve çenemdeki kilidi tereddütle bıraktı. Elime geçen bir fırsatla başımı öne doğru fırlattım ve kafatasımı onunkine çarptım. Yoğun acı, kulaklarımda dayanılmaz bir çınlamayla birlikte beni yana doğru savurdu. Ethan beni sabit tutmak için omuzlarımı itmeden önce nefesinin altından küfretti. "Bırak beni!" Çığlık attım. Boğazım kuru ve kalındı ve çığlığımın gözyaşı dolu bir fısıltıya dönüşmesine neden oldu. "Lütfen Ethan. Ben hiçbir şey görmedim... Hiçbir şey söylemeyeceğim! Bırak gideyim." Bu doğrudu. Hiçbir şey söylemeyecektim. Kapıdan çıkıp gitmeme izin verebilirdi ve ben de olanları unutabilirdim. Bu benim doğamda vardı. Unutmak istesem de istemesem de, beynimin başa çıkması çok zor olan anları ortadan kaldırma gibi bir geçmişi vardı.

Bir an için beni bırakacağını sandım. Ama sonra kafasına bir şey dank etti ve bakışları bir anda özür dilemekten öfkeye dönüştü. "Peki nereye gideceksin? Masters'a mı? Masters'ın ya da Lynch'in senin kayboluşunu unutup soru sormayacağına gerçekten inanıyor musun? Ben aptal değilim, Jett. Bunu riske atamam... ve henüz işim bitmedi."

"Neyi bitirdin? Yeterince şey yapmadın mı?" Son yedi ayda dört kişi intihar ederek öldü. Sadece Lionel'ın yanına gitmişim ama parçaları birleştirmek için dahil olmaya gerek yoktu. Ethan

dördünü de öldürmüştü. Eğer o bunu yapabildiyse, Ethan Scott başka ne yapabilirdi? "Henüz değil," diye fısıldadı Ethan. "Başladığım işi bitirmek zorundayım."

"Sen hasta bir orospu çocuğusun," diye bağırdım ve sonra yüzüne tükürdüm.

Ethan gözlerini kapadı ve yüzündeki tükürüğümü elinin tersiyle sildi. Gözlerini tekrar açtığı anda, siyah göz bebeklerinde rahatsız edici bir sakinlik vardı. İleri atıldı ve ağzımdaki bandı tekrar kapattı. "Sadece anlamam gerekiyor. Seni incitmek istemiyorum." Ethan'ın alnı benim çarpan alnıma düştü. "Lütfen seni incitmeme neden olma," diye fısıldadı ciddi bir sesle. Gözlerimi kapattım ve onun mavi gözlerine bakmayı reddettim. Ethan bana yumuşak bir ses tonuyla, "Uslu dur, Jett," dedi. "Uslu durursan, zamanı geldiğinde gitmene izin veririm. Ama şu anda sakinleşmen gerekiyor."

Zonklayan başımı öptü ve beni odada yalnız bırakarak kendini üzerimden itti.

Zaman geçti. Güneş battı ve ay pencerenin önünden geçerek gözden kayboldu. Ethan saatlerce küçük kulübeyi arşınlarken ağır botlar yukarıdaki tahta kalaslara çarpıyordu. Her adımda döşeme tahtaları gıcırıyor, tavandan ay ışığına tozlar düşüyordu. Er ya da geç aşağı inmek zorundaydı ve ben daha erken olmasını tercih ederdim. Mesanem yanıyor, bana insan olduğumu hatırlatıyordu.

Kendimi arka duvara doğru ittim ve gözlerimi açık kalmaya zorladım. Göz kapaklarım sanki isteğim dışında aşağı doğru itiliyormuş gibi hissediyordum ve her dalıp gittiğimde kendimi uyanık tutmak için başımı sallıyordum. Pencerenin dışındaki unutulmaz ağaçlar sert rüzgâra karşı sallanıyordu. Kendi sözlerim benimle alay ediyordu, "*Ormandan asla çıkamayacağız*," ve ironi beni kıkırdattı.

Ama daha önce *de* yanılmıştım; *bardağın boş* tarafını gören karamsar bir korkaktım. Ve bu dünyada kötümserliğe yer kalmamıştı.

Her ağacı kesmek zorunda kalsam bile bu lanet ormandan çıkıyordum.

Ethan'ın botları merdivenlerden sekti ve başım öne düştü. Öfke ve adrenalin karışımı bir duygu üzerime çöktü ve beni bir anda tamamen uyandırdı. Kapı açıldı ve o göründü, üzerinde hâlâ siyah bir gömlek ve siyah bir kot vardı. Kızıl saçları karanlıkta da neredeyse siyah görünüyordu ve mavi gözleri okyanusa karşı ay gibi parlıyordu. Yaklaştığım her adımda duvarla bütünleşmek istiyordum ama yerimde durdum, çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım, fırsatını bulduğum anda onu öldüreceğime dair verdiğim sessiz sözden kaçmasına izin vermedim.

Ethan bitkin bir halde üzerimde durdu ve parmaklarını cebine daldırıp bir bıçak açtı. İrkilmemek için kendimi tuttum ama başımı salladım ve banda karşı mırıldandım.

"Rahatla," diye mırıldandı, bir elini her iki ayak bileğimin üzerine koyarak onları bağlamadan kurtardı. "Tuvaleti kullanabilirsin, ben de seni besleyeceğim."

Bileklerimi hâlâ bağlı ve bantı dudaklarımın üzerinde bırakarak Ethan beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Sıkıştırılmış merdivenlerden tatlı domates kokusu yayılıyordu ve ayaklarım kan akışının olmamasından dolayı hâlâ ağır ve uyuşuk bir şekilde her basamağı yavaşça çıkıyordu.

Kaçmayı ve kollarım arkamdayken bir kapıyı açamayacağımı düşünürsek bu fikrin ne kadar aptalca olacağını düşündüm. Şimdilik Ethan'ın taleplerine uyacak ve bir fırsat çıkana kadar onun güvenini kazanacaktım.

Ana kat hatırladığım gibiydi. Mutfakta, gaz ocağının üzerinde küçük bir tencere vardı. Etrafıma bakındım ve başka bir yatak odası, koridor ya da üst kat olmadığını fark ettim. Hepsi bu kadardı. Bu kulübedeki tek yatak odası, içinde mahsur kaldığım yatak odasıydı.

"Gitmek ister misin?" Ethan merdivenin üstündeki kapıyı iterek açarken sordu. Gözlerim onunkinden küçük banyoya kaydı. Dolap yoktu, sadece ayakta duran bir lavabo, bir küvet ve bir tuvalet vardı. Lavabonun üzerinde bir ayna olduğu alçıpandaki çivi deliklerinden anlaşılıyordu ama sökülmüştü. Ethan sökmüş olmalıydı. *Akıllıca.*

İşemem gerekiyordu ama istemiyordum. Ancak bir sonraki şansımın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Çenemi indirdim ve Ethan beni içeri yönlendirmek için elini omzuma koydu. "Sana güvenmek istiyorum, gerçekten," diye açıkladı Ethan siyah POETIC kapüşonumu kaldırıp kot pantolonumun düğmelerini karıştırırken, "ama bu riski göze alamam." Altımı indirip beni tuvaletin üzerine oturturken gözlerim tavanı buldu.

Ethan odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra gözümden süzülen yaşlar ağzıma yapışan bandı ıslattı ve bant yarıya kadar düştü. Soğuk koltuğa oturdum, rekor sürede rahatlariken ciğerlerimi dolduracak kadar hava emdim. Umutsuzca arzuladığım oksijen, kuru boğazımı daha da kötüleştirdi.

Duş kabininin üzerinde, açılması mümkün olmayan, sadece kırılarak geçilebilen küçük, dairesel bir pencere vardı. Bu bana buradan çıkmak için ikiden fazla yol veriyordu ama en iyi şansım kapılardan birinden çıkmaktı.

Ethan bir dakikadan kısa bir süre sonra ortaya çıktı. "Bitti mi?" diye sordu sanki üç yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi. Arkamdan bir rulo tuvalet kâğıdı aldı, çömeldi ve elini kâğıtla birkaç kez sardı. "Seninle ilgileneceğim, Jett."

"Senden nefret ediyorum." Sesim alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve örtülü eli bacaklarımın arasında gezinirken gözlerimi kapattım. Tuvaletin sifonu çekilene kadar bir daha açılmadılar. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ethan sessiz kaldı ve beni çömelmiş dizlerinin arasında ayakta duracak şekilde çekti. Birbiri ardına önce külotumu, sonra da kot pantolonumu yukarı kaydırды. Artık gözlerimin içine bakamıyordu. Bunun yerine hipnotize olmuş bakışları parmaklarının bacaklarımda gezinmesine odaklanmıştı.

Yaşam alanı ile mutfığı birbirinden ayıran küçük ahşap bir masa ve iki sandalye vardı. Ethan bir sandalye çekip beni oturttu ve tekrar bağladı. Yüzünü ocağa döndü ve ocağı kapattı. "Planlarınız nedir Memur Scott?" Kendimi önceki ilişkimizden uzaklaştırarak tekrar denedim. "Beni hayatının geri kalanında bir evcil hayvan olarak tutmayı mı planlıyorsun? Eskiden bana ne derdin?" Masanın üzerine eğildim ve dikkatini çekmek için kollarımı sandalyeye doğru çektim. "Doğru ya," diye güldüm, "ben bir fırtınayım. Ve şimdiye kadar bir fırtınayı evcilleştiremeyeceğini bilmen gerekirdi."

Başını eğdi ve kolundaki tüm kaslar gerildi.

"Buradan çıkacağım," diye devam ettim. "Belki bugün değil, belki yarın değil, ama hiç beklemediğin bir anda kaçacağım bir an gelecek... Ve geçmişimi biliyorsun Ethan. İş o noktaya gelirse seni öldürmekle ilgili bir sorunum yok. Güzel kırmızı kafanı kırabilirim ve gözümü bile kırpmam. Zerre kadar empati duymadan devam edebilirim. Ama ya sen? Her gün pişmanlıkla dolaşırdın, şu anda taşıdığın yükten daha fazla. Beni incitirsen her gün yaşayacağın acıyı hayal bile edemiyorum."

Yumruğunu bir dolaba çarpmadan önce ondan bir hırıltı yükseldi. Ondan bir tepki aldığımı bilmek yüzüme tehditkâr bir gülümseme getirdi. Söylediğim her şey sadece yarım bir yalandı. Gerçek şu ki, daha önce beni bulduğu için empati hissediyor olabilirdim.

Ethan hışımınla bana doğru geldi, saçlarını avuçladı ve göğsü kabararak başını geriye çekti. "Senin sorunun ne biliyor musun, Jett?" Kafatasımdan kopan her bir saç teline rağmen dudaklarımı içime çektim ve gözlerimi onun iç gücüne uyacak şekilde kıstım. "Unuttun mu, sen ve ben? Biz biriz ve aynıyız." Ethan elini bırakıp mutfak tezgâhına döndüğünde tuttuğum nefesim kısa ve sert titremelerle geri geldi. "Beni hafife alma."

Sonrasında yemek sessiz geçti.

Ethan ocakta ısıttığı domates çorbasını kapıya kadar bana yedirdi. Yemeyi reddetmeyi düşünmüştüm

ama güce ihtiyacım vardı. Buradan çıkmam gerekiyordu ve bunun tek yolu da sağlığıma dikkat etmektir.

ve kaşıımı planlarken sunduğu yiyecekleri yedim.

Domates orbası tenceresinin tamamı bittikten sonra Ethan beni masada beklerken bırakıp mutfak tezgahına döndü. Teker teker her kaşığı, spatulayı ve tabağı eliyle yıkadı, kuruttu ve her bir eşyayı belirlenen yerlerine yerleştirdi. Ellerini üçüncü kez yıkayıp kurulamadan önce tezgahı ve masayı fırçaladı, ocağı sildi.

Ethan'ı hiç bu kadar titiz, temizlik manyağı biri olarak görmemiştim. Ama yine de onu hiç tanımamıştım.

Ethan mutfak alanını mükemmel bir şekilde temizledikten sonra beni kolumdan tuttu ve sandalyeden kaldırdı. Onun önünde merdivenlerden aşağıya ve yatak odasına doğru yürüdüm. Yine ayak bileklerim bağlıydı ve yalnız bırakılmıştım.

Saatler geçti ve gece daha da soğudu, daha da acımasızlaştı.

Ollie olmadan kalbim baharın ortasındaki Aralık ayı gibi hissediyordu. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve bu sıcak ve iç açıcıydı.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözlerimi bir sonraki açışım da Ethan yanımda yatıyor, nemli bir bezle alnımı okşuyor ve melodik bir şekilde susuyordu. Bedenim kapüşonun tek sıcaklığının içinde titriyor, onu bir zamanlar yaptığım gibi güvenlik battaniyesi olarak kullanmayı reddediyordu. Ethan sıcak olabilirdi ama ben donmayı tercih ederdim.

C H . 4 P T E R T \ V O
CHAPTER 2
O L L I E

"Gnr'd bir adam sutfcrs,
hepimiz acı çekiyoruz."

—

"Senin için endişeleniyorum, dostum. Onu bulacaklar. Sadece eve gel," Travis bana daha önce verdiği cep telefonuna yüzüncü kez bakıyormuş gibi konuşuyordu. İş için ona ihtiyacım olacağını söylemişti.

Lanet bir telefona ihtiyacım yoktu.

Mia'ya ihtiyacım vardı, bu lanet resme değil, gergin ellerimde tuttuğum polaroid resme. Birlikte çektiirdiğimiz ilk fotoğrafa.

Ona. Ona ihtiyacım var. Onun her şeyine.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sabah seni arayıp durumu bildiririm." Bir yalan daha. Ve hayal kırıklığımı hafifletmek için aptal cep telefonunu kapatacak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, motel odasındaki yatağın üzerine fırlatmadan önce parmağımı kırmızı düğmeye gereğinden fazla bastırdım.

Evimize onsuz girmeyi reddediyordum. Evimizin ön kapısından içeri gireceğimiz günü birçok kez hayal etmiştim ve o yanımda olmasaydı aynı şey olmayacaktı.

Yerimde duramıyor, kiraladığım araba otoparkta beklerken motel odasında volta atıyordum. Her değerli saniye onu aramadan boşa gidiyordu ve saat neredeyse gece yarısı olmasına rağmen yine de başıma bir kapüşon geçirdim, şifonyerden anahtarları aldım ve nerede olabileceğine dair bir hedef ya da sağlam bir ipucu olmadan kapıdan çıktım.

Yolculuk anlamsızdı ama zihnim bugün beni buraya getiren her etkileşimi yeniden canlandırmaktan kendini alamıyordu: Mia'nın uyandıktan sonra yüzünde beliren gülümseme, bir ömür boyu sabahlara ve yatakta kahveye hazır olduğunu söylüyordu. Kısa bir süre sonraki sevişme, ikimizden farklı bir şey hayal edemediğinin kanıtıydı. Mia yalancı değildi. Akıllı ona oyun oynayabilirdi ama gözleri ve kalbi dürüsttü. Benimle buluşacağına söz vermişti. Beni terk etmezdi.

Bir sorun vardı. O gelmeyince saatlerce her odayı kontrol ettim, her kata baktım, Jake ve Tyler'la konuştum, Dolor'un duvarları içindeki herkesi sorguladım. Lynch bir sınıftaki intihar olayıyla meşguldü ve bir parçam Mia'nın kayboluşunun ve intiharın aynı güne denk gelmesi tesadüf değildi.

Onu görmeyeli on beş saat, herhangi *biri* görmeyeli on saat olmuştu.

Neredesin aşkım?

Arabayı yolun kenarında durdurmadan önce Guildford'un çevresindeki kasabaların etrafındaki karanlık gecede sürdüm. Bir saniye önce aracın içinde oturuyordum, bir saniye sonra ise ıslak kaldırımın üzerinde nefes alamadan duruyordum. Farlar hızla geçip gidiyordu, insanlar evlerine dönmeye çalışıyordu ama ben bildiğim tek ev olan Mia olmadan kaybolmuşum. Yanımdan geçen her araba burada dikilip boğulmakta olduğumu göremiyordu ve sırtımı ıslak araca dayayarak yere yığılmadan önce lastiği tekmeledim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyleyin," diye bağırdım kimseye. Zeke kırık parçaları bana geri itmek için burada değildi.

Burada soğuk yağmurun altında oturmanın beni ona yaklaştırmayacağını anlamam beş dakikadan az sürdü ve bunu tek başıma yapamayacağımı anlamam da beş dakikadan az sürdü.

Arabaya geri döndüm ve Dolor'daki güvenlik görevlisi Jinx'i aradım, iki yıllık ceza süresince iyi bir arkadaş olmuştu. Üçüncü çalışta cevap verdi, arka planda müzik çalıyordu ve bir konuşma sisi vardı. "Kimsiniz?"

"Efendiler. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Vay canına, Oliver Masters. Senden bu kadar çabuk haber alacağımı düşünmemiştim."

"Lynch'in adresine ihtiyacım var." Sohbet edecek zaman yoktu. Onu daha önce Dolor'da görmüştüm ve numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Saatlerce Dolor'un altını üstüne getirmeme yardım etmişti. Mia'nın kayıp olduğunu bile bile tüm dünya hayatına nasıl devam edebiliyordu? Bu

lanet partide nasıl oluyordu da

Zaman mı?

"Evet, tamam. Bir keresinde bir şey teslim etmek için gitmiştim. Chertsey'deki Foxenden Court. Daire 8. Ona benim-"

Telefonu kapattım ve direksiyonu tekrar yola kırarak kaygan caddeden bir sonraki sola döndüm.

On dakika sonra kırmızı tuğlalı binanın önüne geldim ve vitesi parka çektim. Hiç vakit kaybetmeden kapıdan girip merdivenleri çıkarken yağmur üzerime yağıyordu. Vücudum soğuktan, sabırsızlıktan ya da öfkeden titriyordu... Artık anlayamıyordum, sadece Lynch'in dairesinin kapısına yumruğumu vurdum, büyük olasılıkla tüm binayı uyandırdım.

Lynch kapıyı ekose pijamalarıyla ve bir elinde beyzbol sopasıyla açtı. "Oliver," diye dişlerini sıktı, "Uzun bir gün oldu. Bunun için enerjim yok ve adresimi nasıl buldun?"

"Kızınız kayıp!" Kapısını iterek açtım ve daireye girdim. Küçük ve sade bir daireydi ve elindeki sopayı kapı çerçevesinin yanına bırakıp ellerinin tersiyle gözlerini ovuştururken etrafımda döndüm. "Uyan, Lynch. Cevapları alana kadar gitmiyorum."

"Bırak gecenin bu saatini, evimde ne işin var senin?" diye homurdanarak mutfığa doğru yürüdü ve kahve makinesini çalıştırdı. "Polisi aramalıyım, evlat." Ama davranışları sözleriyle çelişiyordu. Lynch içten içe Mia'yı önemsiyordu. Ve beni polise ihbar etmeyecekti çünkü kızını umursayan tek kişi bendim.

"Lütfen! Ara onları," diye ellerimi havaya kaldırarak meydan okudum. Daha önce de aramıştım ama pek yardımcı olmamışlardı. Ama ıslahevinin dekanı ararsa, belki kayıp bir kızın önemini anarlardı.

Lynch kahve telvesini cezvesine doldururken kendi kendine tutarsızca mırıldanıyor ve benim hayal kırıklığımı görmezden geliyordu. "Bruce'la konuştum. Mia'nın kaçma geçmişi var, özellikle de işler çok zorlaştığında. Mia'nın çıkış gününde kaçması onun karakterinde var gibi görünüyor. Senden başka biriyle yakınlaştıysa, kaçtıysa ve şimdi bir yerlerde takılıyorsa hiç şaşırmam," diye iç geçirdi ve bir elini saçsız kafasında gezdirdi, "Bunun için kendini üzme evlat."

Travis de aynı şeyi söylemişti ama Mia'yı tanıyordum. "Kızını tanımak için zaman ayırsaydın, onun artık öyle olmadığını görürdün." Mia zekiydi. Kaçmak için eline geçen ilk fırsatta bu kadar çabuk pes etmezdi. Ne benden, ne de kendinden. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Bir hafta içinde Amerika'da mahkemesi vardı. Eğer gelmezse, kim bilir onu nereye göndereceklerdi.

Lynch dolaptan bir kupa çıkardı ve yüzünü bana döndü. "Annesini tanıyordum ve annesi tek bir açıklama bile yapmadan Pennsylvania'ya geri kaçtı. Armut dibine düşmüş. Mia tıpkı onun gibi. Gözlerini benden almış olabilir ama geri kalan her şey annesine benziyor."

Mia annesinden pek bahsetmezdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Onun hakkında yanılıyorsun," diyerek ayağa kalktım ve dirseklerimi mutfak tezgâhına yaslayarak bizi ayırdım, "Bir şeyler doğru değil. Ne olduğunu anlayamıyorum ama okulunuzda bir şeyler oldu. Onu hissedebiliyorum. Açıklayamıyorum ama başı belada."

"Pek iyi görünmüyorsun Oliver. Yorgun görünüyorsun." Otuzbirinci saptırıyordu.

Çenem sıkıştı. "Ben iyiyim," diye homurdandım.

Cezve biptedi ve Lynch bana arkasını döndü. "Tavsiyemi istiyorsan evine git. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Bruce ondan haber alırsa arayacağını söyledi. O zamana kadar yapabileceğim bir şey yok."

"Yani, bu kadar mı? Kayıp ihbarı yok mu? Yetkililere haber verecek kadar bile umursamıyor musunuz?"

Lynch güldü, kendine bir fincan doldurdu, sonra da şeker serpti. Onun bu umursamaz tavrı bütün

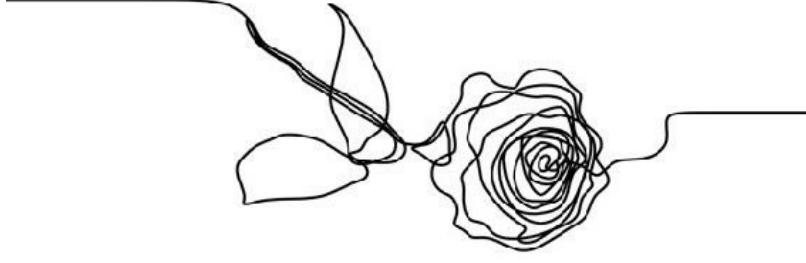
sinirleri germekten başka bir işe yaramadı ve bardağı ağzına götürerek şöyle dedi

Mia'nın bu geçmişiyle kimsenin onu ciddiye alacağına inanıyor musun? Yetkililer kayıp ihbarını dikkate almazlar. Evine git, Oliver. Bir hafta geçmesine rağmen gelmezse polise giderim. O zamana kadar hayatına devam et. Eminim o iyidir. Gidecek bir yerin var mı?"

Mia ve etrafındaki insanlar tarafından ne kadar az önemsendiği için kalbim kırıldı. O olmadan herkesin dünyasının ne kadar karanlık olduğunu nasıl göremiyorlardı? Yana doğru baktım, Mia'yı yaratan, ona hayat veren adamla göz göze gelemiyordum, oysa benimkinde bu kadar öfke vardı. "Ethan Scott. Nerede o?"

"Muhtemelen evde, uyuyordur. Senin de bu saatte yapıyor olman gereken şey."

Scott'ın adresini Lynch'ten almak dış çekmek gibi olur. Jinx'in elinde olsaydı bana bu bilgiyi vermekte bir sorun yaşamazdı.

Guildford'un etrafından dolaştım, Dolor'un yanından geçtim ve sabahın üçünde araba motelin otoparkına geri döndü. Kardeşimin bir şekilde bu işle bir ilgisi olduğuna inanarak düşüncelerim allak bullak oldu. Her yerinde Oscar'ın adı yazıyordu.

Bir park yerine girdiğimde cep telefonumu aldım ve hapishanenin ziyaret saatlerine baktım. Ekrandaki küçük metni okurken gözlerim kamaştı. Bir mahkumla görüşme ayarlamak için sekiz gün önceden haber vermek gerekiyordu. Sekiz gün çok uzun bir süreydi ama yine de Oscar'dan randevu almak için High Down Cezaevi'ni aradım. Ofis saatleri kapalıydı ve sabah dokuzda tekrar aramak için aklıma bir not aldım.

Oscar'ı bir daha görmeyi, onu geçmişte bırakmayı ve orada tutmayı hiç planlamamıştım. Ama Oscar her seferinde kendini hayatıma sokmanın bir yolunu bulmuştu. Bana karşılık Mia'yı alması için birkaç erkek bulabilirdi. Benden daha önce asla vazgeçmeyeceğim bir şey istiyordu, ama Mia söz konusuysa, ona sahip olabilirdi. Onun özgürlüğü için her şeyimi verirdim, hayatım da dahil.

Telefonum çaldı ve hemen kalbim boğazımda cevap verdim.

"Onu bulmak mı?" Jinx'in boom box'ı andıran sesi arka plandaki bas ritmine karşı cep telefonunda gürledi.

"Evet, faydası olmadı." Arabadan motel odasının kapısına baktım. Uyumak imkânsızdı ve israf olacaktı. "Ethan Scott'ın nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır," diye homurdandı, yanında bir kız kulak zarımı titreterek mızızlanırken. "Scott'la konuşmuyoruz." "Ne demek '*Scott'la konuşmuyoruz*'?" Gözlerimdeki yorgunluğu sildim, "Scott nerede?"

Sen?"

"Adresi göndereceğim ve benimle buluşabilirsin. Bilmen gereken her şeyi sana anlatacağım."

Jinx adresi gönderdikten sonra, kapılı bir mülkün önüne park etmeden önce yol sadece yirmi dakika sürmüştü. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, evin içinden müzik ve bedenler dökülürken araca yaslanmıştım. Kırmızı bardaklar, çay lambaları ve farklı ten renkleri tertemiz çimenleri süslüyordu. Herkes parti yapıyor, gülüyor ve uygun bir zaman geçiriyor, dünyayı umursamadan hayatını yaşıyordu. Ama ya ben? Başım dönüyor ve dışarıda bekleyerek geçirdiğim her saniye

paniğimi artırıyordu.

Onun kıcı için burada soğukta. Gelmemeliydim ama çaresizlik beni buraya çekti. Jinx'in Scott hakkında bilgisi varsa bunu öğrenmeliydim; beni Mia'ya yaklaştıracak her şeyi.

Sonunda Jinx büyük kapı aralığından beni gördü, yüzünde tembel, sarhoş bir gülümseme vardı, ışıklar altın dişlerinden yansıyor. Kolunun altında bir kızla bana doğru yürüdü. Kız, adamın iri cüssesi karşısında ufacık kalıyordu. Sürdüğü kırmızı ruju ve duman lekeli parmaklarının arasındaki sigarasıyla beni anında huzursuz hissettirdi ve unutmak için çok çabaladığım bir zamana zorladı.

Pencere sonuna kadar kapanmıyor, soğuğun içeri süzüldüğü küçük bir çatlak bırakıyor. Dışarısı karanlık ve trafikten gelen uğultu şehri bir gece hayatı müzikaline çeviriyor, pencereden içeri soğukla birlikte bir ninni süzülüyor. O'nun horlamasını bastırıyor. Annesiyle aynı yatakta uyuyacak. Ama annem henüz evde değil.

Nazik kahverengi gözlü kadının kütüphaneden bana verdiği kitabın sayfalarını çeviriyorum. Çocuk bölümünden başka bir kitap seçmemi söylemişti ama onlar beni sıkıyordu. Elimde tuttuğum iki kitap kalındı ve arkasındaki metin kalbimde zihin açıcı bir değişim vaat ediyordu, bu da muhtemelen dünyayı değiştirebilirdi. Bunun bir parçası olmak istiyordum ve bu hafta iki kitabı da uçarak bitirecektim. Sadece birini seçebileceğimi ve diğeri için geri gelebileceğimi söyledi, ama sadece ilk kitabı aldığım gibi iade ettikten sonra. Bana güvenmiyordu ama ben onu suçlamadım. Ben de genç bir çocuğa tarihin bir parçası konusunda güvenmezdim. Güven kazanılır.

Ona göstereceğim.

Gözlerim sayfadan mutfaktaki parlak sarı rakamlı saate kayıyor. Saat sabahın dördü ve annem her an eve gelebilir. Bazen geç kalır. Bazen de erken.

Gözlerimi kitaba çeviriyorum ve uyumama izin verilen pencere pervazının altına gömülüyorum. Burayı istedim çünkü bir bankın üzerinde küçük bir minder var ve yerden daha rahat. Bazen çok üşüdüğümde pencerenin perdesini kullanıyorum. Etrafımı örtecek kadar uzun.

Kilit kayıyor ve annemin kıkırdamaları kalp atış hızımın sabitlenmesini sağlıyor. Geri döndü. Kapı aralığından bir adam mırıldanarak vedalaşıyor ve annem anahtarlarını yan masanın üzerine bırakıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Göbeğini gösteren bir üst ve küçük bir etek giymiş. Üşümüş olmalı, bu beni kötü hissettiriyor, ama topuklu ayakkabılarını tekmeleyip kırmızı dudaklarının arasında bir sigarayla bana doğru tökezlerken bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Beni öpmek için eğilmeden önce sigarayı çekip dumanını üflüyor. Hâlâ uyanık olduğumu görünce "Çok fazla endişeleniyorsun," diye hatırlatıyor ve parmaklarım karnında yara izlerinin sürüldüğü sıcak tene dokunmak için uzanıyor ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bana yaptığın şey hoşuna gitti mi?"

"Onlar farklı. Eşsizler."

Onlara çatlaklar diyor ve benim hatam. Oscar'ın ona güzellik verdiğini ve benim onu aldığımı söylüyor. Ama ben ona güzel olduğunu söylüyorum, o aynı fikirde olmasa da onlar güzel. Çatlaklar bir kitabın satırları gibi, her biri bir hikaye anlatan bir cümle. Buna ben sebep oldum, varlığımın kanıtı onun teninde yazılı. Ve onlardan nefret etti.

"Hayır, Oliver. Çok çirkinler. Beni tamamen mahvettin. Sen olmasaydın daha çok para kazanabilirdim."

Bu beni incitmeli ama incitmiyor. Artık acıtmıyor. İlk birkaç kez söylediğinde acıtmıştı ama

Acı çektiğini ve acısını dindirmek için beni kullandığını fark ettim, bu yüzden cevap vermedim. Evde olduğu için mutluyum ve kitabı kapatıp yastık olarak kullanmadan önce sayfa numaramı hatırlamak için bir saniyemi ayırıyorum. Annem sigarasını yerdeki kül tablasında söndürüyor, sonra Oscar'ın yanına uzanıyor, kollarını ve bacaklarını ona dolayarak sıcaklık buluyor.

Jinx omzuma vurarak "Başardın," diye bağırdı ve beni anılarımdan uzaklaştırdı. İrkildim ve yüz ifadesi değişti. "İçeri gel. Ekibimle tanışabilirsin."

Her yönden gelen kahkahalar ve konuşmalar arka plandaki gürültüyü dolduruyor, başımı döndürüyor ve avuçlarımı terletiyordu. Bu büyüklükte bir kalabalığın içinde bulunmayalı uzun zaman olmuştu. İçimdeki panik ikiye katlandı ve odaklanamadım. Rap müzik gümbürdüyordu, daha önce hiç duymadığım bir şarkı ve partinin heyecanı üzerimde geziniyor, sınırlarımı zorluyordu. "Ben kalmıyorum."

"İyi misin?" "İyiyim."

Ben iyiyim."

Beynim kafamın içinde çarparken Jinx'in yüzünde dağınık dişlerden oluşan bir gülümseme yayıldı. "Arkadaşıma bir içki getir," diye emretti Jinx kıza. Kız başını salladı ve dönerek evin içine geri döndü.

"O senin kızın mı?" Arabaya yaslanıp kendimi sabitlemek için ayağımı kaldırarak sordum. Etrafımda çok fazla kaos vardı ve içimdeki endişe, şu anda sahip olduğum küçük kontrolün farkına vardıkça daha da kötüleşti, dikkatimi dağıtmak için küçük bir konuşma yapmaya çalıştım.

"Leslie mi? Lila, Leigh ya da onun gibi bir şey... Hayır, sadece bu gece tanıştık." Sigaraları çıkardı ve gözlerinde mizahla kutuyu avucunun içine doldurdu. "Ezmek mi istiyorsun?"

Ona ters ters baktım, bakışlarım hıncahınç dolu kalabalığın üzerinde yolculuk yapmadan önce bu saçma soruya cevap vermek için hiçbir enerji harcamadım. Aramızdaki havada dumanlar dönüyordu ve Jinx, Mia ya da Scott'la hiçbir ilgisi olmayan bir şeyden bahsediyordu.

Ama tek bir şeye odaklanamıyordum. Birçok kafa bize doğru döndü, durduğumuz yere bakıyor, yargılıyor, komplo kuruyor ya da hayranlık duyuyordu, anlayamadım. Üzerimde çok fazla göz vardı ve gürültüleri çok yüksekti.

"Oliver," dedi Jinx beni çekerek ve gözlerimi, adı L ile başlayan kızın elinde bir fincanla bana baktığı yere diktim. Buzlu ucuz votka. Etrafımdaki gürültüyü bastırmak için büyük bir yudumda içtiğimde yanık boğazımın arkasına çarptı. Plastik bardağı arabanın kaputuna koyarken, hoş bir sırtıış takınan Jinx'e dönüp baktım. "İyi misin?" diye sordu ve ben de refleks olarak başımı salladım. "Hadi içeri girelim. Sana Scott hakkında her şeyi anlatacağım."

İki kadehten sonra Scott'ın içine kapanık olduğunu ve Dolor'daki diğer güvenlik görevlileriyle hiç arkadaş olmadığını öğrendim. İçkinin etkisiyle sinirlerim biraz yatışmış, zihnim transa geçmişti ve bakışlarım önümde dans eden vücutların bulanıklığına takılmıştı. Daha önce hiç duymadığım yeni bir şarkı çalmaya başladı, kahkahalar ve yumuşak sesler yükseldi ve L isimli kız yanımda bitiverdi, ikisi de bana içki ve bilgi veriyordu. Bunların hiçbirisi işime yaramadı.

Scott hakkında söylediği her şey benim için yeni

değildi. Scott sessiz, dikkatli ve temkinliydi.

Hoşlandığı tek kişi Mia'ydı.

"Lynch'le Scott'ın konuştuğu gibi konuşan birini hiç duymamıştım," Jinx eğilip sigarasını yaktı ve küllerini aramızdaki fincana döktü, "Scott'ın umurunda bile değildi, anlıyor musun? Orada

bulunarak Lynch'e bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu ve Lynch de asla aksini söylemiyordu. Çok garipti ve bazı arkadaşlarımı kızdırdı. Tüm durum tehlikeliydi."

"Demek hiçbir şeyin yok," diye mırıldandım fincanın kenarını dudaklarıma götürmeden önce. Tekrar koltuğa gömüldüm ve topuğum yere vururken kalçalarımı açtım.

"Sizin için yapabileceğim en iyi şey yarın adresini bulmaya çalışmak. Vardiyam saat 1'de başlıyor ama bu riskli. Senin için birçok şeyi riske atıyorum."

"Seninle ilgileneceğim," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Normalde benim için kimseyi tehlikeye atmazdım ama Mia? Sıra falan yoktu.

Jinx ayağa kalktı ve omzumu kavradı. "Yapacağını biliyorum. Bana hiç yanlış yapmadın."

Her yudumdan sonra kendimi tutmam daha da zorlaştı. Etrafımı saran gülümsemeler, birbirlerine sürtünen çiftler ve eşleşen insanlar karşısında dişlerimi sıktım ve plastik bardağı yumrukladım. İçimde dönüp duran anılar yüzünden gözlerim yanıyor, Mia'yla birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyordu.

"Jinx yazar olduğunu söyledi?" L bir elini gerilmiş kalçamın üzerine koyup nefesinde votkayla sordu. Ayağa kalktım ve gözlerimi Jinx'in az önce oturduğu yere diktim. "Gitmiş," diye ekledi kolumu çekiştirerek.

"Nereye gitti?" Ter, ritim ve kahkahalar işe yaramaz lanet beynime sızarken oda dönüyordu. Baş dönmesi beni kanepeye geri gönderdi ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Hadi, seni ona götüreyim." L isimli kız beni kanepeden kaldırdı ve bir koridora götürdü. Terli vücutlar arasında sıkıştık ve bir kapıdan geçene kadar gömleğimin ve pantolonumun önünden içecekler döküldü. Oda aydınlıktı ve tek istediğim başımı uzatıp dünyanın dönmesini durdurmaktı. Dilime en son yılbaşında Mia'yla içki vurmuştu ve o zamandan beri içkiye tahammülüm kalmamıştı. "İslenmişsin." Kıkırdadı, elleri göğsümün üzerinde geziniyordu.

Mutfağı başka bir yere açılan başka bir kapıdan ayıran küçük bir odadaydık. Dokunuştan iğrenerek L'nin bileğini kavradım ve kolunu ittim. Sarı saçları vardı ama diplerinden kahverengi sızıyordu ve kalçalarımı duvara sabitlerken siyah gözleri aşağıdan bana bakıyordu. Onunla ilgili her şey annemi haykırıyordu ve o ortadan kaybolana kadar bir topun içinde kıvrılmak istedim.

"Gitmem gerek. Jinx'e benim için gittiğimi söyler misin?"

Sarı saçlarından bir perde L'nin siyah gözlerindeki sahte masumiyeti çevreliyordu. Çok yakınımıdaydı ve etrafımdaki hava kalınlaştı. Onu uzak tutmak için ellerimi omuzlarına koydum ama sakın reddedişimi fark edemeyecek kadar sarhoştum.

"Sorun yok. Burada yalnızız." L'in sesi tenime çarptı, yapışkan kırmızı dudaklardan dökülen şurup gibi geliyordu. Pazumu kavradı ve doğal olarak ondan uzaklaştım.

Arkamdaki duvar, sallanan sisin içinde kendimi sabit tutabileceğim tek kaynaktı. Bu kara delikte zaman normal geçmiyordu. "Havaya ihtiyacım var... Hava bulmalıyım. Mia'yı bulmam gerek."

"O senin kız arkadaşın mı?" L sordu ve Mia'nın adının kafamdan başka bir yerden gelen sesiyle başım öne eğildi.

O benim aşkımdı. Neden benimle buluşamadı? Bir söz vermiştik. Lanet olsun, söz vermiştik. Çoğul. "Artık onu hissedemiyorum." Göğsümü kaşıdım. Alkol beni zehirliyordu.

-Kalbim ve zihnim. "Neden onu hissedemiyorum? Doğru olmayan bir şeyler var. Doğru hissetmiyorum."

Sırtım tekrar duvara çarptı ve iki el beni dik tutmak için kalçalarımı kavrayana kadar aşağı sürüklendim. "Oliver," ismim aramızdaki boşluğa süzüldü. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim! Ben iyiyim!" Onu iterek geçtim, diğer kapıdan tökezleyerek geçtim, garaja girdim ve evin yan tarafına ulaştım. Yumruğum sıvayı yumruklayarak deriyi kırdı ve dönüp kırım yere çarpana kadar kaba dış cephe kaplamasından aşağı kaydım. Yumruk darbeleri ve kan dökülürken, umutsuzluk içinde sarhoştum ve hiçbir yerim ortasında sıkışıp kalmıştım.

Cep telefonumu almak için ellerimi cebime soktum.

Travis'i aradığımda yorgun bir ses tonuyla telefonu açtı ve parmaklarım burnumun kenarına sıkıştı. "İyi değılim Trav," diye itiraf ettim sonunda, alnımı ellerime gömdüm. Omuzlarım evin kenarına çarparak sarsıldı. "İyi falan değılim. Şu anda berbat durumdayım."

"Neredesin?"

"O gitti, dostum. Kahrolası gitti." Dünya etrafımda dönerken gözlerimi kapattım, "Ya beni terk ettiyse? Ya onu bulmamı istemiyorsa? Artık ne yapacağımı bilmiyorum." Sarhoş bir enkaza dönmüşüm, "Bir şeyler olduğuna, beni bu şekilde terk etmeyeceğine inanmak zorundayım. Bize sırtını dönmezdi-"

"İşte bu kadar. Seni almaya geliyorum."

C H A P T E R T H R E E **CHAPTER 3**

N I 1 A

"Onun sakinliğini yanlış anlama,
Evet, o bir kız çocuğu.
Bakır deri silah ateşiyle sarılmış;
knivcs tarafından backbonc shvpcncd.
Sessiz ama zihin
değiştirici; omurganızı
ürpertir. Onu bir siren
sanırsınız,
ama o ürkütücü hlack gecesi,
seni tamamen yutmayı planlıyor.

Üç gün doğumu ve üç ay saydıktan sonra, günler hiç bitmeyen bir bulanıklığa dönüştü. Her gün aynı rutin devam ediyordu: Ethan bana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yediriyordu. Sonra beni yıkıyor ve gecenin bir yarısı beni dehşetten kurtarıyordu. Tüm bunların arasında, bu odada ve bu yatağın üzerinde kilitli kalmıştım. Dolor beni hapsedilmeye hazırlamıştı ve Ethan ne sözle ne de mantıkla yaklaşıyordu.

Günde birkaç saat, Ethan cep telefonuyla konuşurken üst kattan gelen boğuk seslere kulak misafiri oluyordum ya da hiç ses gelmiyordu. Neredeyse hiç çıkmıyordu, çıktığında da sadece kısa bir süreliğine çıkıyordu. Ağzımda bant olmadığı zamanlar Ethan'ın beni beslediği zamanlardı. Bileğimi bağlamadığı tek zaman da kendi başıma tuvalete gitmeme izin verdiği zamanlardı.

Kaset gittiğinde bile onunla kavga etmedim ya da tek kelime konuşmadım.

Bana güvenmeyi öğreneceği bir zaman gelecekti ve her geçen gün bana daha fazla güveniyordu. Ya da belki ben ona güveniyordum. Ne olursa olsun, henüz kaçmak için bir fırsatım olmamıştı ve geçen her gün kendimi daha da sersemlemiş ve felç olmuş bir halde hissediyordum. Burada geçirdiğim her saniye geçmişin bir rüya gibi görünmesine neden oluyor, ne olduğunu ve ne olabileceğini kavrayamıyordum.

Bunların hiçbiri gerçekte

olmadı. Ollie hiç var olmadı.

Hepsi kafamın içindeydi.

Çünkü eğer var olsaydı, benim için gelirdi, ama gelmedi. Ben de buna karar verdim.

Ollie bir rüyaydı.

Büyük beyaz tişörtler beni sıcak tutan tek giysiydi. Ethan kıyafetlerimi yıkayacak kadar nazikti ama bugün yıkama günüydü ve bacaklarım soğuğa karşı çıplak kalmıştı.

Sabah olmuştu ve ızgaranın üzerinde sosis pişirirken gözlerim onu hiç bırakmadı. Ethan lavabonun üstündeki pencereyi aralamış, sabahın sert havasını içeri almıştı. Gömleğimin içinde titriyordum ama çıplak bacaklarımın arkasına saklanacak bir şey yoktu.

Ethan kot pantolon ve düz siyah bir gömlek giymişti, kızıl saçları dağınıktı.

Izgarayı kesti ve bana dönmeden önce sosisleri bir tabağa yerleştirdi. Gözleri göğsümde gezindi ve meme uçlarımla soğuğa tepki verdiğini gördü. Derin mavi gözlerinde bir özlem vardı ama sandalyeyi çekip tabağı iki kişilik masanın üzerine bırakmadan önce kısa sürdü.

Bana hep çatışmayla bakardı. Bu bir kombinasyon değildi, daha çok bir ihtiyaçtan diğerine geçişler gibiydi. Flaş. *Onu istiyorum.* Flaş. *Onu güvende tutmalıyım.* Flaş. *Ne yaptım ben?* Flash. *Cehenneme gideceğim.* Flash. *Onu da yanımda sürükleyebilirim.*

Her seferinde.

"Ethan," diye fısıldadım ve bu tek kelime onun sosisleri kesmesini yavaşlattı. Gözleri önündeki tabaktan ayrılmadı. "Eskiden nasıl olduğumuzu özlüyorum." Bu sadece yarım bir yalandı. Gerçekten de eskiden nasıl olduğumuzu özliyordum. Onu güvenlik battaniyemden başka bir şey olarak görememeyi özlemiştim. Ama yeşil gözleri, sıcak bir kalbi ve sevgi dolu dokunuşları olan bir adam hayalimi daha çok özlemiştim. "Konuş benimle. Bunu neden yapıyorsun?"

Bıçak tabağa çarparak tıngırdadı ve Ethan sandalyesinde doğruldu. "Şu anda düşünemiyorum Jett," çatalını sosislere saptı ve dirseğini aramızdaki masanın üzerine bıraktı- "Ye."

Ağzımı açtım ve kendisi için bir ısırık almadan önce sucuğu içeri kaydırıldı.

Yutkunarak bakışlarımı tezgâhın üzerindeki mumun yanında duran bir kibrit kutusuna kilitledim. "Çöz beni. Ayak bileklerimi bağlı tutabilirsin Ethan. Hiçbir yere kaçmıyorum. Bırak da kamımı doyurayım."

Uzun bir sessizlikten sonra Ethan ayağa kalkıp masayı çatal ve bıçaklardan arındırdı, çatal ve bıçakları lavaboya bıraktı, sonra arkama çömelip bileklerimdeki bağları çözdü. Kollarım anında rahatladı ve onları tabağıma götürmeye çalışırken jöle gibi hissettim. "Teşekkür ederim."

O da bir yere gitmeyeceğimi biliyordu. En azından şimdilik. Ayak bileklerim bağlıyken kaçamazdım. Ethan yerine döndü ve parmaklarıyla bir parça sosis aldı. Onu bıçaklayabileceğim silahları masaya bıraktığını bildiğim için yüzümde bir gülümseme belirdi ama gülümsemeyi geri bastırmak da bir o kadar kolaydı. Bu kısıtlamaların, bu kabinin ve zihnimin içinde kafese kapatılmış bir hayvandım.

Kahvaltıdan sonra Ethan ortalığı temizledi, bulaşık takımlarını tek tek yıkadı ve her şeyi ait oldukları yere yerleştirdi. Tezgâhtaki kibrit kutusunu aldı ve küçük buzdolabının yanındaki çekmeceye bıraktı. Mutfak tertemiz olduğunda Ethan beni kollarına aldı ve merdivenlerden aşağı taşımaya başladı. Bunu daha ne kadar sürdürebilecekti?

Kollarımı serbest bıraktı ve ben de sabah uykusuna hazır bir şekilde yatağın üzerine uzandım. Bu rutin artık benim hayatımdı ama bunun sonsuza dek benim olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Bugün sana pantolon alacağım," diye teklif etti, bana bakarak. Gözlerimi kırpmadan ileriye diktim.

İster inanın ister inanmayın, bu benim kavgamdı.

Her gün solgunluğa teslim olmamak için mücadele ettim. Bunun yerine, bedenim yedekte kaldı. Dışarıdan komada ve tamamen uysal görünsem de içten içe kaçışımı planlamaktan asla vazgeçmedim. Akıllıca. Akıllı olmak zorundaydım.

Ethan başımda dikilmiş, asla alamayacağı bir yanıt bekliyordu. Tek istediğim yukarı çıkıp telefon etmesiydi, böylece onun boğuk sesiyle uykuya dalabilecek ve gözlerim kapandığında bana gelen meleği hayal edebilecektim - şarkı gibi sesi ve nazik, yavaş elleri olan yeşil gözlü meleğimi.

Ollie...

"Onları kapalı tut," diye fısıldıyor kulağıma. Yanımda olduğunu biliyorum, özgür ve nazik ruhu yayılıyor ve karıncalanan tenimin üzerindeki her bir tüyü kaldırıyor.

Yatağının üzerinde yatıyoruz, tamamen hareketsiz. Burnumdan çıkan hava ve ondan gelen sığ nefesler dışında ortalık sessiz. Henüz planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama Ollie'nin yaptığı her şey amaçsız değil.

Heykel gibi ince vücudu üzerimde zahmetsizce hareket ediyor ve içgüdüsel olarak bacaklarım onu içeri almak için yanlara düşüyor. Ağırlığını hissetmediğim için kendini yukarıda tutuyor ve avuç içleri kulaklarımı kavlıyor. Artık hiçbir şey duymuyorum, sadece içeriden gelen yumuşak ve sürekli bir kalp atışı var. Bu ya onun ya da benim kalp atışım. Anlayamıyorum.

Darp edilmiş nefesi önce dudaklarıma çarpıyor ve başımı döndürüyor. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum ama Ollie'nin ağzı dudaklarımda gezindiğinde kulaklarımdaki kalp atışları daha da hızlanıyor. Benimki titriyor, onun nefesi paramparça oluyor ve her nefes alışımında onun tadını alıyorum. Öpüşmüyoruz bile ama ağzı yine de benimkini keşfediyor ve dudaklarım onun her

hareketini bekleyerek ayrılıyor.

Onun sadece tadı bile nostaljik, cennetten bir dilim ve ben daha fazlasını arzuluyorum. Yavaşça, dudakları benimkileri okşuyor, özür dilemeden ama affederek. Ve bu nasıl mümkün olabilir? Alt dudağımı ısıtıyor ve ben parçalanırken bir alev yanıyor. Daha fazlası için başımı her kaldırdığımda geri çekiliyor ve kayıp içime işliyor.

Heyecan verici. Neredeyse artık dayanamayacağım kadar fazla. Kaçınılmaz canlı işkenceden göğsümün içinde bir ağrı oluşuyor. Neden bana ihtiyacım olan şeyi veremiyor? Ama ona güveniyorum ve bu yüzden onun altında parçalanırken hareketsiz kalıyorum.

Birden Ollie'nin dili dilime değiyor ve bütün sinirlerim alev alıyor. Gözlerimin arkasında bir ateş parlıyor. Neden bilmiyorum ama ağlamak istiyorum. Kafamın içinde, göğsümün içinde, kalbimle alay ediyor ama bana neredeyse hiç dokunmuyor ve bu çok fazla.

Benden bir inilti kaçıyor ve Ollie teslim olup ağzımı yakalıyor. Dilinin her darbesinde göğsüm sıkışıyor ve sanki duygular çarşafaların arasından akıp gidiyormuş gibi öpüşüyoruz. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve tuz onun tatlı tadıyla karışıyor. Bana neler olduğunu anlamıyorum. Titriyorum. Kulaklarımın içindeki kalp atışları artık çok yüksek. Hızlı temposu, öpücüğünün yavaş ve tüketen ritmiyle uyuşmuyor.

Sonunda Ollie geri çekiliyor ve başparmaklarıyla ıslak yanağımı sıyrıyor. "Şimdi, aşkım." derken hem kolları hem de sözleri titriyordu. Şimdi gözlerini aç." Parlak yeşil gözler ıslak kirpiklerin altından aşağıya bakarken nutkum tutulmuş bir halde üç kez gözlerimi kırptırıyorum. "Ne hissediyorsun?" diye soruyor endişeyle ve kaşlarının arasındaki kırıkklık belirirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Havayı içime çekiyorum, sonra daha düzenli bir nefes alıyorum. Ollie ona hissettirdiklerimin bir kalıntısını bana gösterebildi. Sürekli savaşmak ya da bırakmak ikilemindeydim ve bu sadece bir öpücüktü. Ama Ollie diğer duyularımı kapatarak bunu başardı. Gözlerimi kapattım. O benim sesimi engelledi. Tek dokunuş dudakları, elleri ve bohem kalp atışlarıyla beni beslemesiydi. "Her şeyi. Her şeyi hissediyorum, Ollie."

Ollie bir an için gözlerini kapatır ve dudaklarını yalar. "Şimdi anlıyor musun?" Avucumu yüzüne götürüp başımı sallıyorum. "Evet. Anladım."

Sarsılarak uyandığımda gözlerimi kırptırarak açtığımda Ethan elinde bir çantayla başımda dikiliyordu. "Terör mü geçirdin?" diye sordu kaşlarını birbirine çatarak.

"Ağlıyorsun." Elimin tersini yanağımda gezdirdim ve başımı salladım.

"Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diyerek yanıma oturdu, "sana pantolon getirdim. Bir kot pantolon ve bunlar," çantadan bir çift çıkardı ve inceledi, "sweatshirt. Muhtemelen büyük gelecekler ama en küçük bedenini aldım."

Günlerdir en çok söylediği şey buydu.

Ethan verdiği zararı tersine çevirmeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Asla eskisi gibi olamayacaktık ve benim tek istediğim uykuya geri dönmek ve rüyalarımındaki adamla birlikte olmaktı.

Sadece güneş çıktığında gelirdi, asla gecenin bir yarısı gelmezdi, asla Ethan yanımda uyurken gelmezdi.

Sonsuza kadar rüyanın içinde kilitli kalmanın ve asla ayrılmamanın bir yolu olmasını diledim ama Ethan beni her zaman uyandırdı. Ethan beni her zaman ondan uzaklaştırdı.

"Hadi biraz yürüyelim," diye teklif etti omuz silkerek. "Egzersize ihtiyacın var. Artık günlerini uyuyarak geçiremezsin."

En son yürüyüşe çıktığımızda ormana doğru koşmaya başlamıştım ama fazla uzaklaşamamıştım. Beni hemen yakalamış, yere yatırmış ve uyutmuştu. Ethan bu konuda iyiydi. Bilincimi kaybetmem için ne kadar oksijen kesmesi gerektiğini biliyordu. Ve ne kadar az mücadele edersem

Daha abuk dışarı ıkmiş ve Ollie'nin kollarına geri dönmüştüm. O gün Ollie'yi ilk kez rüyamda görmüştüm ve o günden beri tek yapmak istediğim buydu.

"Tamam," diye mırıldandım i çekerek ve doğrudum.

Yüzünde zafer ifadesi belirdi ve ayak bileklerimdeki bağları çözdü. Ayaklarım çimenlere değdiğinde oyun başlıyordu. Ben koşacaktım, o da beni yakalayacak ve Ollie'yle birlikte tekrar uyutacaktı. İkimiz için de kazançlı olacaktı.

Ethan haklıydı, eşofman altı boldu ama kalça kemiklerimden düşmüyordu. Ayaklarım savaş botlarımın içine sıkıca girdiğinde, arkamdan merdivenlerden yukarı ve n kapıya doğru yürüdü.

Aynı gümüş renkli Nissan kulübenin önüne park edilmişti. Onu son gördüğümde, her ihtimale karşı plakasını ezberlemiştim ama o zamandan beri plakayı unutmuştum, artık bilgi tutamıyordum. Ethan'ın ifadeleri bile okunamaz hale gelmişti. Vücut dili de yle. Planlarının ya da niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Basitçe, bir hayalete dönüşmüştüm, her talebe uyuyor ve Ethan'ın benden beklediklerine bağlı kalıyordum. Ona yapmak istediğim her şey hakkında hastalıklı düşüncelere sahip bir gölgeden başka bir şey değildim.

Cam bardağı yemek masasına vurarak kırmayı ve boğazını kesmeyi düşündüm. Uykusunda onu bir yastıkla boğmayı düşündüm. Hasta kafamın içinde bir düzineden fazla cinayet işleniyordu ama artık hiçbirini gerçekleştirecek yüreğim yoktu. Beni durduran dırdırcı bir ses vardı. Ollie'nin sesi. Meleğin.

Yan yana, ormanın ortasında bir açıklığa rastlayana kadar sessizce patikalarda yürüdük. Ethan durakladı ve meraklı gözlerle bana döndü. "Her zaman böyle değildim, biliyorsun," diye söze başladı ve gözlerimi ondan ayırıp ağaçlara doğru çevirdim. "İlk pcğm burada aldım," - çevremde, sağına doğru birkaç adım attı- "Aslında, tam olarak burada. Adı Ashlyn'di. Bir gece ailemin kulübesinin kapısında pijamasının üzerine kışlık bir mont giymiş halde belirip şişe açacağımız olup olmadığını sorduğunda on beş yaşındaydım."

Ethan'ın kıkırdaması beni hafifletmeliydi ama öyle olmadı. Donup kaldım, katatonik bir halde gözlerim önümde sabitlendi, ona bakmayı reddediyor ve ormana varmadan önce kaç adım atacağımı sayıyordum.

"Yani, ne diye bir şişe aacağına ihtiyaç duysun ki? O zamanlar on dört yaşındaydı, içki içecek yaşta değildi, özellikle de sabahın birinde. Ama daha sonra babası için olduğunu öğrendim."

Sonunda "Umurumda değil," diye fısıldadım ama donmuş, cansız parçalarım yavaşça parçalandı. Ortaya çıkan tek şey bir fkeydi. Nedense Ethan'ın itirafı beni fkelendirmişti.

"Hayır," diyerek önümde belirdi ve ağaçlarla olan doğrudan *bağlantımı* kesti, "Hikyemi dinlemenin zamanı geldi." Hevesli sesi ormanın sakinliğini karıştırdı, kuşların dallarından uçmasına neden oldu. Bakışlarımı sabit tuttum, bir milim bile kıpırdamadım. "Onunla kulübesine kadar yürüdüm. İki milden biraz fazla bir yürüyüştü. Dört bin yüz kırk adım. Ama ona aşık olmam için hepsini atmam gerekmedi. Sadece yarısı yetti. Tam burada, iki yabancı olarak gecenin bir yarısı soğukta yrmemizin ne kadar çılgınca olduğu hakkındaki gevezeliğini durdurdum. Onu kolayca ldrebileceğimi ve cesedini ormana atabileceğimi söyleyerek şaka yaptı ama benimleyken kendini güvende hissettiğini söyledi. Ve içime bir şey doğdu. Eğer onu hemen o anda pmezsem, bir daha asla böyle bir şansım olmayacağından çok korkuyordum. Bu yüzden onu öptüm," derken sesi titriyordu. "Daha önce hiç pşmemiştim, eminim o da pşmemişti, özensiz ve dağınıktı ama bizim pşmemizdi."

Ollie'yi rüyalarımda öptüm. Defalarca öpüştük ve bu öpüşme özensiz ya da dağınık değildi. Her seferinde dünyayı sarsan, nefes kesici ve siyah beyaz ryalarımaya sonsuz renk katan bir pşmeydi.

"Ondan sonra yolun geri kalanını, kulübesine varana kadar el ele yürüdük. Babası bağırdı

Güldüğümüzü duyunca içeriden bir ses geldi ve onu tekrar öptükten sonra vedalaştık. Bu onu ilk ve son görüşüm oldu. Ertesi sabah üzerimizde uçan helikopterler, itfaiye araçları ve çalan alarmlarla uyandım. Sarhoş babası elinde sigarayla uyuyakaldığı için kulübesi alevler içinde kalmıştı. Ashlyn ve küçük kız kardeşi yataklarından bile çıkamadılar. Uykularında öldüler ama babası ve arkadaşı hayatta kalmayı başardı. İçgüdülerimi dinlemediğim için her Allah'ın belası gün kendimi cezalandırdım. O iki ayyaşla birlikte o eve girmesine asla izin vermemeliydim."

Ethan durakladı ve aklımda kaynayan tek şey kızın uykusunda öldüğü gerçeği idi. Eğer uykumda ölürsem, bu sonsuza kadar Ollie'yle birlikte bir rüyada kilitli kalabileceğim anlamına mı geliyordu? Bu fikir içimi huzurla doldurdu.

"İşte bu yüzden polis teşkilatına katıldım," diye devam etti Ethan. "Tek yapmak istediğim kendilerini koruyamayanları korumaktır. Sana zarar vermeyeceğim, Jett. Seni asla bilerek incitmem. Şu anda ne düşünüyor olursan ol, seni önemsiyorum. Belki doğru yapmıyorum, belki de nasıl yapacağımı bilmiyorum ama... Siktir... Bilmiyorum. Ne zaman değer verdiğim birini elimden kaçırsam, ölüm peşimden geliyor. Bu noktada gitmene izin vermekten milyonlarca lanet sebepten dolayı korkuyorum."

Sanırım bir parçam o anda onun için bir şeyler hissedebilir ya da en azından onu anlayabilirdi, ama bu kaçma ihtiyacı beni tamamen kontrol altına aldı.

Ethan arkasını dönüp ters yönde bir adım atar atmaz ağaçlara doğru koşmaya başladım.

Bir.

İki.

Üç.

Beni yere sermesi için üç uzun adım atması yetti.

"Aptal mısın lan sen?" Ethan göğsü sırtıma çarparken kulağıma sertçe nefes aldı ve beni uyutmasını bekleyerek gözlerimi kapattım. "Sana daha kaç kere hatırlatmam gerekiyor? Her şeyden yüzlerce mil uzaktayız!"

Hiç yapmadı.

Ethan o gece bana yemek yedirdi. Fermuarlarımın içinde, bu hiçlik uçurumundan kaçamıyordum. Ben felçli bir şekilde otururken ağzıma götürdüğü her kaşık çorbada yüz hatlarını endişe kaplıyordu. Konuşmam, bir şey söylemem için yalvardı ama yapamadım. Tek yapabildiğim bağlardan kurtulduğumu, gümüş kaşığı kaptığımı ve boğazından aşağı ittiğimi hayal etmekte.

Banyo sırasında, o beni çıplak elleriyle yıkarken hareketsiz ve kafamın içine kilitlenmiş bir şekilde yatıyordum. Güçlü ve cömerttiler ama rüyalarımındaki adama hiç benzemiyorlardı. Duvardaki çizgilere odaklandım, sabunlu avuçları sıcak tenimin her yüzeyinde gezinirken saydım. Ethan beni lavabodaki bulaşıklar gibi yıkadı; yeniden parlak ve yeni olana kadar ham ve mükemmel bir şekilde.

Ethan beni giydirdi ve alt kattaki yatak odasına götürdü.

Ve o gece, gözlerim açık kalırken yanımda yattı. Ollie gelmeyecekti, Ethan yanımdayken olmazdı, bu yüzden dinlenmemi Ethan'ın gittiği zamana saklayacaktım. Korkuların gece gelmesinin bir anlamı yoktu zaten.

Pencerenin dışında ağaçlar ayla dans ediyordu ve ben Ethan'ın kolları bana sıkıca sarılmış halde saatlerce onların salınışını izledim. Elleri üzerimde olmasına rağmen bana dokunamıyordu.

CHAPTER FOLIO
CHAPTER 4
OLLİ

"Onun yumuşaklığında bir melodi var,
rJTIrl eğer pn" li "TI "1"? r1V, yw +'11 L .Jr
Yağmur derisinin altına vuruyordu. '

—OLIVER

OSCAR, çevredeki en kötü hapisane olmayan High Down'a nakledilmişti. Aferin ona. Ama dürüst olmak gerekirse, onun bok çukuru Bronzefield'da olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu ama en azından High Down daha yakındı.

Oscar'ı en son hüküm giydiği sırada görmüştüm. Orada olmama izin vermişlerdi ve ağzını gölgeleyen sırtış o zamandan beri istenmeyen bir anı olarak damgalanmıştı. Yaptığım şey için benden intikam almanın bir yolunu bulacağına dair sessiz bir sözdü bu - ikimiz de ondan aldığımızı biliyorduk.

Ama Oscar bunu hak etmişti. Yıllarca onun kadınları nesneleştirmekle kalmayıp, beyinlerini yıkayarak onları anlamsızca sikmesini izledim. Yıllarca kızlara zorbalık ve zihinsel terör uyguladı, onları sadist doğasını sevmeleri için yetiştirdi. Ve yıllarca, beni fuhuş çetesi altında yardımcısı haline getirmek isteyen projesi haline geldim ... Polis buna ne demişti? *Oh, evet. Beyaz Tilki.*

İki parmağımın arasındaki sigara beni geçmişten çekip alarak yaktı. Son bir nefes çektim ve mentol ciğerlerime doldu, ardından iğrenç çubuğu otoparkın çatlak kaldırımına fırlattım. Travis sağ olsun, bu alışkanlığı edinmem sadece iki gün sürdü. Sakız bu noktada işe yaramazdı. Sigaralar ellerimi ve gıcırdayan çenemi meşgul ediyordu.

Güneş sabah bulutlarından sıyrıldı ve gözlerimi kısarak hapisane kapılarına doğru baktım. İki dakika sonra serseri kardeşimle tekrar yüz yüze gelecektim. Yeni aldığım arabayı ittim. 2000 model bir station wagon. Siyah. Bir gazete ilanında bulmuştum ve pazarlık yaparak almıştım çünkü kadın satmaya hevesliydi. Kiralık araba her gün Mia'nın ve benim banka hesabıma laf atıyordu ve Travis daha yeni bir şey için nakit ödeme yapabileceğimi söylüyordu. Ama havalı bir arabaya ihtiyacım yoktu. Bu lanet şeyin değeri her geçen gün düşüyordu ve konu para olunca aptal değildim. Özellikle de yabancıları etkilemek için bir dolar harcayacak kadar aptal değildim. Beni A noktasından B noktasına götürdüğü sürece, bu hurda yığını ihtiyacım olan şekilde çalışacaktı.

"Hijack, Oliver Masters'tan başka bir ziyaretçim olmadığını söylediğinde, kendi gözlerimle görene kadar inanamadım," diye alay etti Oscar, sırtışından alaycılık damlıyordu. "Lütfen söyle bana küçük kardeşim, bu zevki neye borçluyum?"

Bu ziyaret televizyonda gördüğünüz gibi değildi. Beni Oscar'ın acımasız bakışlarından ayıran bir cam yoktu. Oscar'ın siyah saçları uzamıştı ve uçları aldatıcı gülümsemesinin bulunduğu yanaklarına değiyordu. Koyu renk gözleri kıyafetlerimin üzerinde geziniyor, beni ve özgürlüğümü yargılıyordu.

Ama Dolor'dan yeni kurtulmuş olmama rağmen hâlâ kalp acısının kölesiydim. Gardiyanlar odaya girmeden beremi aldılar ve ben hâlâ her gün ya eşofman ya da Mia'yla içinde bulunduğumuz dünyadan hiç ayrılmadığımı ve mümkün olduğunca uzun süre orada kalmak istediğimi haykıran siyah kot pantolon ve basic gömlekler giyiyordum. Travis yeni kıyafetler almam gerektiğini söyledi, özellikle de ilk imza günüm yaklaşırken, ama Mia ortadan kaybolmuşken alışverişe gidecek vaktim yoktu.

Oscar karşıma oturup ayak bileklerindeki zincirlerle olabildiğince rahat ederken dizim yuvarlak masanın altında zıpladı ve bana Dolor'daki yemekhanedekini hatırlattı. "Ne yaptın sen?" Söylemeye çalıştım ama bu daha çok bir yardım çılgılığı gibi geldi. Göğsüm nefes alamayacak kadar sert bir şekilde kabardı.

"Biraz daha spesifik olman gerekecek," diye kıkırdadı Oscar ve bakışlarını kucağındaki tutuklu ellerine indirdi, "Kıymetli Mia'n da dahil olmak üzere pek çok şey yaptım."

Oscar ve Mia seks yapmışlardı, bu da bir süre kafamı kurcalamıştı. Ama bunu görmezden gelmeyi öğrenmişim. Artık bunu bir silah olarak kullanamazdık. "Nerede o?" Sesim yükseldi ve durup

etrafıma baktığımda cezaevi memurlarının değiş tokuşumuzu izlediğini gördüm. Ses tonumu alçalttım, "Eğer onu bulursam -bulduğumda- vücudundaki tek bir kıla zarar gelirse, seni gebertirim."

"Dolor sana bir numara yaptı, değil mi?" Oscar kaşlarını kaldırdı ve zincirlenmiş ellerini masanın üzerine koyarak eğildi. "Kendini duyuyor musun? Bana bak," -gözlerini zincirlere dikti- "Ne yapabilirim ki?"

"Kiminle temas kurdun?"

"Oliver, delirmiş gibi konuşuyorsun. Bence yardıma ihtiyacın var."

Başımı salladım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Bu hiç komik değil. İkimiz de onu kaçırdığını ve neden kaçırdığını biliyoruz. Bana nerede olduğunu söyle."

"Hâlâ Mia'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Tanrı aşkına, evet. Mia." Bu oyunlar çabuk eskiyordu ve şimdiden kafamın içine girmeye, çaresizliğimi eğlence olarak kullanmaya başlamıştı. Daha iyi bilmeliydim.

"Ne istediğimi biliyorsun. Benim olanı bana ver, ben de onu serbest bırakayım," dedi Oscar alçak bir ses tonuyla. Parmakları, hayatı boyunca edindiği bir alışkanlıkla diğer elinin arkasını kaşımayı başardı. Kaşları kalkmış, bir yanıt bekliyordu. Ama o tek çizikle bana bilmem gereken şeyi zaten söylemişti. Kız onda değildi. "Ne olacak?"

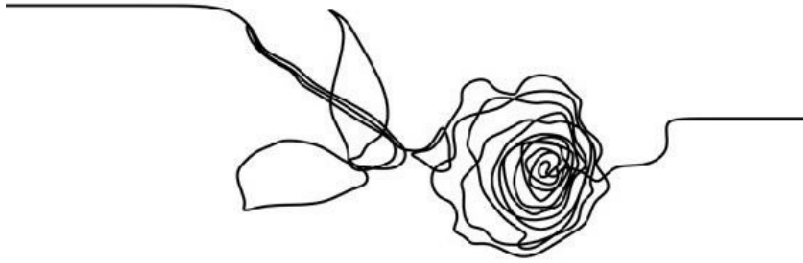
Eğer Mia Oscar'ın elinde değilse, bu sadece Ethan Scott'ın olaya karıştığını doğrulardı ve Oscar bana yardım edemezdi. Mia'yı geri almak için kardeşimin yardımını istemek de dahil her şeyi yapacağım doğrudur ama Oscar'ın bana hiçbir faydası olmazdı. Dışarıdan birine ihtiyacım vardı; bağlantıları olan, bir telefon görüşmesi ve sekiz günlük ziyaret süresinden daha fazla erişimi olan birine.

Ayağa kalktım ve sandalyeyi ittim, Oscar bu konuşmanın bittiğini fark edince sandalyesinde doğruldu. "Geri dönmeyeceğim O. Umarım burası seni değiştirir, gerçekten. Ve sağlığın için, umarım Mia'nın kaybolmasıyla bir ilgin yoktur çünkü eğer senin yaptığını öğrenirsem," aramızda sadece zorlu bir boşluk bırakarak eğildim, "High Down'dan dışarı adımını atamazsın. Beni hafife alma. Ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin bile edemezsin."

Fury boyuma uygun şekilde ayağa kalkarken gülümsemesini yuttu. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hadi ama," diye güldüm, "Beni bilirsin. Ben tehdit etmem." Sırıtarak yağlı saçlarını karıştırdım. "Eğilme, ağabey."

"Benden çaldın, seni lanet piç!" Kelepçeleri masadan sekti ve ben uzaklaşırken bağırışları azaldı. Korumalar yanımdan hızla geçerken dudaklarımla birleşmek isteyen gülümsemeyi yuttum.

Şifonyerin üzerinde duran cep telefonu çaldı, çaldı, her arayan ya Travis ya da yayınevindeki bağlantım Laurie'ydi. Günlerdir herkesi görmezden geliyordum ve bugün de durum farklı değildi. Açgözlü gözlerim otel odasındaki komodinin üzerinde duran dijital saatte, Mia'nın babası Bruce'u aramak için uygun zamanı bekliyordu.

Pennsylvania benden sadece beş saat gerideydi ve saat öğleni biraz geçiyordu. Mia'nın gelip gelmediğini öğrenmek için onun saatiyle sabah sekizde o aramayı yapmadığım bir gün bile olmamıştı. Bugün de farklı olmayacaktı.

Ve otuz dakika daha, uydurma yatağın kenarında oturup yumruğumu sıkarak, yeşil harfler

bulanıklaşır tanınmaz hale gelene kadar onlara baktım.

Benim saatimle öğleden sonra tam 1:00'de alarmım çaldı ve telefonu komodinin üzerinden kaydurdım. Bruce yorgun bir iç çekişle beni "Yok bir şey," diye karşıladı. "Her gün aramak zorunda olmadığını biliyorsun.

Ortaya çıkarsa seni ararım."

Teşekkür ederim Bruce, ama yine de arayacağım. "Kayıp ihbarında bulundunuz mu?" Sessizlikteki tereddüt bir an sürdü ve ben cevabımı çoktan almıştım.

"Oli-

"Hayır, yapma. Bunu duymak istemiyorum." "Eminim iyidir."

"Buna inanmak istiyorum ama farklı olduğunu biliyorum." "Eğer gelirse seni ararım."

"Yarın seni ararım."

Konuşma genellikle bu şekilde geçerdi. Mia her zaman babasıyla ilişkisinin, annesi öldüğü andan itibaren koptuğunu söylerdi. İnsanlığa olan inancım her geçen gün biraz daha azalıyordu. Mia her zaman dünyaya karşı olmuştum ama şimdi ikimiz onlara karşıydık. Bana sahipti ve bunun onu kurtarmaya yeteceğini umuyordum.

Islahevinden çıktığım ve fazla arkadaşım olmadığı için kaynaklarım sınırlıydı. Jinx, Lynch'in ofisinden Ethan'ın adresini iyi niyetinden dolayı çaldı ama ben yine de buzdolabında yiyecek bulundurması için annesine para gönderdim. Bunun gerekli olmadığını söyledi ama ailesinin aç kalmasına da izin veremezdim. Jinx iyi bir adamdı. Çok çalışırdı ve çoğunlukla beladan uzak dururdu. Ama her erkek gibi onun da en büyük zaafı kızlardı. Ve Jinx uzun, beyaz bir bardak süt içmeyi severdi. Onun sözleri, benim değil.

Birkaç gün önce Ethan'ın evinin önünden geçerken evde kimseyi bulamamıştım. Pencerelerden bile bakmış ve her kilidi zorlamıştım ama hiçbir şey yoktu. Sadece meraklı bir komşu Ethan'ın kurabiye kesimi evinin etrafında ne aradığımı bilmek istiyordu. Biraz sohbet ettikten sonra, kibar yaşlı kadın onu ya da arabasını bir haftadır görmediğini söylemişti ki bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Her zaman haftalarca evden ayrılırdı. Cep telefonunu da aradım ama numara kapalıydı.

Lynch'le yaptığım son görüşmede Ethan'ın e-posta yoluyla istifa ettiğini ve serbest bırakıldığı gün izin aldığını söylemişti ki bu da alışılmadık bir durum değildi. Lynch'in sadece o güne kadar sözleşmesi vardı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Her şey çok kolaydı, çok temizdi.

Kapıdaki tıkırtı dikkatimi çekti.

"Ben Travis. Arkadaşın. Beni hatırladın mı? Güzel sarı saçlar. Karşı konulmaz mavi gözler." Kalkmak için hiçbir hareket yapmadım, ama sonra... Bir kapı daha çaldı. "Hadi, dostum. Burası soğuk ve seninle konuşmam gerek."

Ayağa kalktım ve kilidi açmak için kapıya doğru yürüdüm. Travis içeri girdi ve lacivert bir koltuğa oturup rahatına baktı. Gömleksiz göğsüme ve spor ayakkabılarıma bakarak kaşlarını kaldırdı. "Thurrock'a bu şekilde gidemezsin." Duraksadım ve gözlerimi kıstım, bir kahkaha atmasını ya da şaka yaptığını gösteren bir cümle kurmasını bekliyordum. İki buçuk saniye boyunca bakiştık. "Ben ciddiym," diye ekledi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Başımı salladım ve başımı ellerimin arasına alarak yatağın kenarına çöktüm. Çenemi parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve ona baktım. "Orayı iki yıl önce terk ettim Trav. Asla geri dönmeyeceğim." Ana odağım Mia'yı bulmaktı. O bok çukuruna geri dönmek için yeterince iyi bir neden yoktu. Hem de hiç.

"Summer'a telefonlar geliyor. Tehditler. Bağlantılar tahsilat yapmak istiyor. Bana destek olman için sadece sana ihtiyacım var."

Bunun dışında.

İnledim. "Bağlantıları aştığını ve o hayatı geride bıraktığını sanıyordum. Peki ya Summer?"

Bebek mi?" Başparmağının ucunu çakmağın çakmak taşının üzerinde gezdirip, tutuşturup alevin sönmesini izlerken suçluluk duygusu yüz hatlarını kemiriyordu. Tekrar tekrar. "Ne istiyorlar?" Sonunda ellerimi havaya kaldırarak sordum.

Boynundaki damar patladı ve melek kanatları dövmesi canlandı. Trav'in gözleri alevin kaybolduğu yerden bana kaydı. "Tutuklandığım işi bitirmemi istiyorlar."

"Ne kadar?" Onlara ödeme yapmayı ve sonunda onu bu beladan kurtarmayı tercih ederdim. Summer ve bebeklerinin güvenliği için ödemeyeceğim hiçbir miktar yoktu. Sonunda hayatını düzene sokmuştu. Bunu benden ne kadar zamandır saklıyordu?

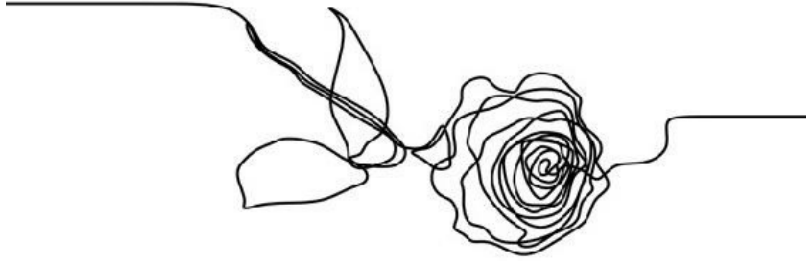
"Senden para istemiyorum." Yaklaşırken çakmak yumruğunun içinde kayboldu. "Onlarla Jack'in yerinde buluşacağım. Ockendon'daki barda. Buradan bir saat uzaklıkta-"

"Nerede olduğunu biliyorum," diye homurdandım.

"Arabada kalabilirsin. Konuşmanın kötüye gitmesi ihtimaline karşı orada birine ihtiyacım var."

"Güney..." İnanamayarak güldüm, "Güney. İçeri giriyorsun ve ne diyorsun? *Teşekkür ederim ama kalsın, ben yokum.* Ciddi olamazsın Trav. Bunun ne yöne gitmesini bekliyorsun? Doğuya mı? İş bitirene kadar çıkmaya izin vermeyecekler. Ve o zaman bile, bu işin bitmesi beni şok eder." Travis benden bunu istemişti çünkü asla hayır demeyeceğimi biliyordu ve insanlığımdan faydalanıyordu. Ancak benim asıl odak noktam Mia'yı bulmaktı.

Travis çalkantılı düşüncelerime cevap verdi, "Haklısın. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Summer'a bir şey olmasına izin veremem. Bebeğe. Burada çaresizim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geçmişten kaçamıyorum... Kaçamıyorum. Kaçamıyorum. Hızlı. Yeterince."

Sınırsız kalbime rağmen Travis ve ben onun arabasına doluşmuştuk. Bir saatlik yolculuk sessiz geçse de aklım, kalbim ve ruhum Mia için çılgılık atıyordu. Ondan bu kadar uzakta olmak acı vericiydi. Travis'in korkusunu, en başta arabasına binme nedenimi anlıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sanki tüm dünya ikimizin birlikte olmasına, aşkımızın sınanmasına karşıydı. Çaresizdim ama ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Kaybolmuştum. Kaybolmuştum.

"Kalıyor musun?" Beyaz müstakil binaya yanaştığımızda Travis şoför mahallinden sordu. Karartılmış pencerelerden Jack'in evini göremiyorduk ama ön tarafta çok sayıda araba vardı. Pahalı arabalar. Onlar buradaydı, Linkler.

Başımı salladım, arabadan çıktım ve bacaklarımı uzattım. Travis benim arkadaşımdı ve bir saatlik yol bana bunu düşünmek için zaman verdi. Kafasını kaputun üzerinden diğer tarafa doğru uzattı. "Bir planım var ama beni takip etmek zorundasın." Kaputumu başımın üzerine çektim ve iki elimi arabanın üst kısmına dayayarak ona baktım. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına."

Ellerim kaputa bir kez vurdu ve içeri girdik. Zil çaldı ve varlığımızı kabul etti. Travis etrafımdan dolandı ve başını sallayarak üç kişilik bir grubun toplandığı bara doğru ilerledi. Oscar'ın yaptığı iş ve annemin eve getirdiği müşterilerle birlikte hayatım boyunca korkutucu erkeklerle birlikte

olmuştum.

"Travis, bir arkadaşını getirmişsin," dedi üçlünün en küçüğü Trav'i omzundan tutarak selamladı ve bana doğru başını salladı, "Nasıl vakit geçirdin?"

Bardaki müşteriler içkilerine geri dönmekten önce aramızdaki etkileşime baktılar. Ockendon'da Jack'in yerinde bu normaldi. Bu saatte siyah dövme beş adam sadece tehlikeli bir iş anlamına geliyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturarak Travis'in arkasında durdum.

Bağlantılar, tepedeki daha önemli bir ticareti finanse etmek için küçük suçlar ve uyuşturucu anlaşmalarından oluşan bağlantılardı - bir piramit şeması. Alttaki bağlantılardan biri koparsa, organizasyon yine de güçlü kalırdı.

"Oturun," dedi bir ses diğer ikisinin arkasındaki bir tabureden. "Doris, arkadaşlarım için bir içki." Barmen iki bardağı barın üzerine, benim görebileceğim bir yere bıraktı. Gözlerim kibir saçan, bacaklarını ayırmış, rahat bir duruş sergileyen adama takılı kaldı. Büyük ihtimalle aşırı bol kot pantolonu ve ceketinin arkasında bir şeyler paketliyordu. "Beni tanıştıracak mısın?"

Travis beni ortaya çıkarmak için yana doğru adım attı ve o anda gözleri benimkileri buldu.

Dex Sullivan.

Kıkırdadı ve avucunu yüzünde gezdirdi. "Bebek Oscar, sen misin?" Dex ayağa kalktı ve diğer iki adam geri çekilerek kralla yer açtı. İki elini omuzlarıma koydu ve gözlerimi aradı. "Sensin," diye sırttı, "Uzun zaman oldu Oliver."

"Yeterince uzun değil."

Dex daha iyi görebilmek için çenemi kavradı, ben de gözlerimi kıstım. Oscar ve Dex büyürken arkadaşlıklar, her zaman birbirleriyle rekabet halindeydiler, suç basamaklarını hızla tırmanıyorlardı. Oscar, *Beyaz Tilki*'yi bir araya getirdi ve bu süreçte en iyi arkadaşını kaybetti. Kıskançlık ve açgözlülük yüzünden ikilinin arası açılmıştı. Dex rekabete girmiş gibi görünüyordu. "Kardeşini yerden yere vurduğun için sana teşekkür etmek istiyordum. Herif bunu hak etti, değil mi?" Dex bardaki içkiyi aldı ve göğsüme doğru itti. "Oliver'a!"

"Oliver'a!" Müdavimler hep bir ağızdan bağırdı.

"İç bakalım, dostum." Dex tehditkâr beyaz bir gülümsemeyle parladı. "Doris, bir tane daha yapalım. Bu bir kutlama." Parmağını döndürdü ve elim bardağı kavrayıp fondip yapmadan önce bardağa yüzüstü çarptı. Travis'in kaşları birbirine çarptı ve ben başımı salladım. Açıklama yapmanın zamanı değildi. Dex'le konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. Dexter kıkırdadı, "Oliver Masters, vurmadan önce kışına tüküren çocuk," "Biliyor musun, biz buna artık OJ'lemek diyoruz. Sen bir efsanesin, bebek O."

"Anlaşma şu," diye gevezelik edecek vaktim yoktu, "hizmete ihtiyacım olduğu bir duruma geldim."

Dex dudaklarını birbirine bastırdı ve başını öne eğdi, sonra esprili gözlerle bana baktı. "Tıpkı kardeşin gibi, Oliver." Omzumu kavradı, beni bir tabureye götürdü ve Travis yanımda sessiz kalırken diğer adamlarını uzaklaştırdı.

"İşi Travis için alıyorum. Bağlılığımı göstermek için. Ama karşılığında bazı şeylere ihtiyacım var." Dex sırttı. "Biz iyilik için ödeme yapmayız, küçük O."

"Paraya ihtiyacım yok. Hizmete ihtiyacım var. Birincisi, Travis sonsuza kadar kurtuldu. Artık Links'in emirlerini yerine getirmiyor. Özgür ve temiz, dışarıda."

"İki şey isteyip sadece bir işi tamamlıyorsanız masaya daha fazlasını koymanız gerekecek."

"Hayır, asıl noktayı kaçırıyorsunuz. Travis artık Links ile çalışmıyor, nokta. Bu işi sana bağlılığımı göstermek için yapıyorum. Anlaşma şu: Bana birini bulacaksın ve eğer bulursan sana her zaman istediğin bir şeyi verebilirim." Dex Sullivan'la anlaşma yapmak büyük bir riskti. Oscar kadar kirli ve paraya aç biri varsa o da Dex'ti.

İhtiyacım olan bağlantılara sahiptim. Ve sanki kurnaz ve kurnaz kartlar cehennemden yükselip ayaklarımın dibine düşmüş gibiydi. *Mükemmel zamanlama.*

Dex başını eğdi. "Peki ben ne istiyorum?"

"*Beyaz Tilki.*"

"İyi deneme, bebek O. İkimiz de biliyoruz ki artık *Beyaz Tilki* yok." Dex içkisini ağzına götürerek başını salladı. Gözleri barın köşesinde durmuş bizi izleyen arkadaşlarına kaydı.

Bir adım daha yaklaştım ve çevresindekilerle görüş alanını kestim. İtirafım gizli kalmalıydı, sadece Dex'in kulakları için, onun istediği şeye ve başka kimseyle, özellikle de patronuyla paylaşmak istemeyeceği şeye sahip olduğumu düşünerek. Açgözlülük, güç ve her şey. "Ben *Beyaz Tilki*'yim."

Yorumum, yapacağını bildiğim gibi onun dikkatini çekti.

Dex içkisini indirdi, kaşları birbirine çarptı. "Anlamıyorum."

"Kardeşimi tanırdın. O tam bir aptaldı, önce atlar, sonra soru sorardı. Bunca yıl beni aynı kanı paylaştığımız için zorlamadı. Hayır," başımı salladım ve daha yakına eğildim, "beni istedi çünkü ben herkes gibi çalışmıyorum. Ben kalıpların dışında düşünürüm. Çizgiler çizilmeden önce onları görürüm. Niyetleri ifade edilmeden önce hissederim. Her zaman on adım öndeyim."

"*Sen Beyaz Tilki*'sin."

Kollarımı iki yana açtım. "Bedenen."

C H A P T E R F I V E
CHAPTER 5
E T H A N

"Açgözlü ateşi bir
puro yakıyor
gülümsemesiyle

.

O her zaman
çılgınca."

MIA GARIP DAVRANIYORDU.

İradesi dışında alıkonulan ve tutulan tipik bir kız değildi. Gerçi Bayan Jett sıradan biri değildi, bu yüzden ondan ne bekleyeceğimden emin değildim. Önce beni öldürmeye kararlıydı, ki bu beklenen bir şeydi. Şimdi ise sanki alfabeyi ezbere bilmiyor gibiydi.

Kafamı çok karıştırıyordu.

Kulübede kalışımız istediğimden daha uzun sürdü. Mia yine planımı bozdu ve bu işi çözmem gerekti. Neredeyse iki yıldır planım işliyordu. Kulübe, başka bir ülkeye gitmeden önceki tüm kaynaklarımı barındırıyordu. Akademideki arkadaşlarım Dolor'da parçaları bir araya getirene kadar -eğer parçaları bir araya getirebilirlerse- iz bırakmadan çoktan gitmiş, bir yatta, okyanusun üzerinde bir yerde yaşıyor, sıcak bir havada içkimi yudumluyor olacaktım.

Ama Mia'yla ne halt edecektim ki? Sadece planlarımı bozmakla kalmadı, aynı zamanda sağduyum da kırdı. Ve o haklıydı. Ona elimi bile süremezdim. Mia, Livy öldüğünden beri değer verdiğim ilk kızdı. Ama bu onun buradan öylece çıkıp gitmesine izin vereceğim anlamına da gelmiyordu. Belki de önümüzdeki altmış yılı benimle birlikte kaçarak geçirmeyi öğrenebilirdi. Belki suda yaşam hakkında bir iki şey öğrenebilirdi. Bir gemiye demir atmayı, bir fırtınada yelken açmayı ve bir balığın içini boşaltmayı öğrenebilir, hatta belki beni sevmeyi bile öğrenebilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, zaten kimse onu aramıyordu.

Dean Avery beni bilgilendirmeye devam etti. Yirmi küsur yaşındaki çingeneyle iki yıl önce Nova Scotia'ya yaptığım bir seyahatin ardından Halifax'ta *Carmen Olivia* için yapılan bir açık artırma sırasında tanışmıştım. Görünüşe göre, bedeli ne olursa olsun, ikimiz de kız kardeşimin kaderindeki adı taşıyan güzel tekneyi kazanmak için hiçbir şeyden kaçınmamıştık. Gidip geldiğimiz uzun bir günün ardından, ikimiz de Durty Nelly's'de yıllanmış viskilerimizi yudumlarken hüzünlü hikayelerimizi paylaşmıştık. Dean de bir şeylerden kaçıyor. Birbirimize bağlanmıştık. Cinayet planlarımı onaylamamıştı. Ama nedenlerimi ve aile için, adalet için verdiğim mücadeleyi anlamıştı. Çoğu kişinin yapamayacağı şeyleri yapabildiğini ve intikamımı almam için gereken belgeleri bana getirdiğini söylemişti.

İşte o zaman, ikisi de evlerinden çok uzakta, bir İrlanda barında iki yabancı, adalet bir rüyadan daha fazlası haline geldi. Gerçek ve somut bir hale geldi. Yollarımız ayrıldığında, sanki başka bir hayattan iki kardeş gibiydik. Ondan sonra onu bir daha hiç görmedim. Dean her ay numarasını ve yerini değiştiriyordu. Haftada bir kez, aynı saatte arıyor ve ihtiyacım olan belge ve bilgileri getireceğine dair verdiği sözü tutuyordu.

Henüz kimse Mia'nın kayıp olduğunu bildirmedi.

Tek ihtiyacım olan, onu İngiltere'den sessizce uçağa bindirecek kadar bana güvenmesiydi. Dean sayesinde pasaportunu ve doğum belgesini almak kolaydı. Birkaç ayrıntıyı atlamıştım, en önemlisi de Mia'yı zorla götürmüş olmamdı. Dean onun benim kızım olduğu izlenimine kapılmıştı. Kaçırılmayı asla kabul etmezdi, özellikle de Mia'nın başka birine aşık olduğunu biliyorsa. Dean birçok şeyi görmezden gelebilirdi, katilleri öldürmemi bile ama aşkı ayırmamı görmezden gelemezdi. Umarım Mia'yı Masters'a bağlayan göbek bağına yakında koparabilir ve uçağa binmek zorunda kalmadan önce onu Ethan'ın takımına alabilirdim.

Burada bir gün daha kalmak bir seçenek değildi. Yarın ayrılmak zorundaydık.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Banyo kapısına bir parmak vurduktan sonra sordum. İçeride çok uzun kalmıştı. Mia cevap vermedi. "İçeri geliyorum." Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı ve Mia küvetin içine dalmış, kafası suyun üzerinde görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Dosdoğru musluktan damlayan suya baktı. "Mia?"

Damla.

Damla.

"Hadi, buradan çıkalım, olur mu?" Tuvaletin zerine oturdum ve ona baktım. "Donarak leceksin."

Mia hareket etmedi. Mia gözünü kırpmadı. Onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüştüm ama her seferinde aletimde bir vızılıttı hissediyordum. En son ne zaman bir dişinin içine gmldğm hatırlayamıyordum, tüm gecelerimi onun yerine alay etmek için kullanmıştıım. Bunun için bana bir şey borlı değildi.

Ama işte oradaydı, fildişi teni, mükemmel orantılı göğüsleri, pembe sertleşmiş meme uçları ve yumuşak kadifemsi bir amcığı vardı. Parmaklarım ve dilim onun içindeydi. Onun tadına bakmıştıım. Aletimi yarığından geçirdim, sıcaklığın hissettim ama yine de içeri girmeme izin vermedi. Bu bir sır değildi, kız beni kızdırdığı için A aldı, ama ben meydan okumadan beslendim. Masters'ın tutuşu sandığımdan daha gclyd ama ona tamamen sahip olmam çok uzun sürmeyecekti. Son birkaç gündür duygusuz bir kuklaya dönüşmüştü. Her ipi çektim ve o da boyun eğdi.

Küvetin fişini çektim ve kolundan tutup onu dışarı çıkmaya zorladım. Ben tuvaletin üzerine otururken Mia ıplak ve ıslak bir şekilde karşımda duruyordu. Titremedi bile. Orada öylece durup önüne baktı, zeytin rengi teni benimle konuşmayı reddetmesine rağmen dokunulmayı istiyordu. Gerçeklikten bu kadar kopuk olması beni ürkütüyordu.

Avuçlarım yanlarını sardı ve ellerimi göğüslerinin altında durana kadar yukarı çektim. Mia'nın kasları ellerimde gevşedi ve parmak uçlarımla meme uçlarını okşadım. Açık kalçalarımın arasından bir adım ne çıktı ve bakışlarım göğüslerinden yüzüne doğru kaydı. Yüz ifadesi buz gibiydi. *Beni test mi ediyordu?*

"Jett, saçmalıyorsun. Sonsuza kadar böyle davranamazsın." İimi çektim, ellerimi indirdim ve ayağı kalkarak havluyu kancadan çekmek için onun üzerinde yükseldim.

Mia hareket etmedi.

Onu kuruladım ve tişrtlerimden birini başına geçirdim. Benim kuklam. Mia'nın saçları hâlâ ıslaktı. Havluya doğru uzattım. Tamamen hareketsiz olan Mia onunla ilgilenmeme izin verdi. Başlarda bu onu rahatlatmıştı. Son üç gündür fermuarlı bağlardan kurtulmuştu. Belki de ona zarar vermeyeceğime güvenmişti. Belki de sonunda onu nemsemiğimi fark etti. Ben sadece en iyi olanı yapıyordum. Ama onun fırtınasını özledim. Szlerindeki ısırığı ve gözlerindeki öfkeyi özledim. Lanet olası meydan okumasını özledim.

Merdivenlerden inerken beni istekle takip etti ve yatağın yanında durup bir sonraki emrimi bekledi. "Biraz uyu. Sabah yola ıkıyoruz. Sıcak bir yere." Sanki umurundaydı. Mia yatağın kendi tarafına doğru yayılırken gözleri pencereden hiç ayrılmadı. Başımı salladım ve ışıkları kapattım, döndüğümde önceki gece olduğı gibi aynı pozisyonda olacağına güveniyordum.

Cep telefonum çaldığında merdivenleri iki adımda ıktım.

"Bir şey ıktı. Zaten  yüz mil uzaktayız," dedi isteksiz bir ses telefondan.

Dean.

"Bulundunuz mu?" Avery'ler gösterişten uzak durur, asgari düzeyde hayatta kalır ve asla bir yerde çok uzun süre yaşamazlardı. Bana geçmişleriyle ilgili bir hikâye anlatmıştı ama o sırada bunu ciddiye alamayacak kadar sarhoş ya da bitkin olmalıydım.

"Onu ldrdler."

"Kim? Kardeşlerinden biri mi?" Koltuğ geri yaslandım. Luke ve Ash adında iki kardeşi vardı ve sık sık onlardan bahsederdi.  birbirine çok yakındı ve aralarındaki kardeşlik bağıını kıskanıyordum. Eğer kardeşlerinden birine bir şey olursa Dean'in ne yapacağını kimse bilemezdi.

Cinayet dışında. Cinayet dışında.

Avery'ninki öldürmez. Bana sayamayacağım kadar çok hatırlattı.

"Babamız. Uzun hikaye. Ama artık yardım edemem. İlgilenmem gereken şeyler var. Luke'un kendi görevi var. Her şey senin için ayarlandı. Anahtarlar ofiste. Mandy'yi sor. Çantayı ona bıraktım."

Sikeyim. Onların babası. Dirseklerimi dizlerime yasladım ve şakaklarımı sıkmak için elimi alnıma götürdüm. "Çok üzgünüm dostum." Dean'in babası, annesi ya da kardeşleriyle hiç tanışmamıştım, sadece onunla. Ama Dean ve ben yakındık. İkimiz için de arkadaş bulmak zordu. Anlayamadığım nedenlerden dolayı hayatını ailesinden kaçarak geçirmişti. Şimdi babası ölmüştü, bu da tek bir anlama geliyordu. Diğer üçü tamamen Dean'in yönlendirmesine bağlıydı. Ailesi için adım atmak zorundaydı.

Daha fazla kelimeyle mücadele edebilecek hale gelene kadar bekledim. Sessizliği duygularımı haykırıyordu. "Teşekkürler, E." "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, dostum. Bu senin bulaşmak istemeyeceğin bir şey. Karışamazsın.

Sen anlamazsın. Ama bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

"Kirli işlerinizi yapacak birine ihtiyaç duyacağınız bir zaman gelebilir. Sadece ara, orada olacağım." Arardım. Sırf meseleleri kendi ellerine almaya inanmadıkları için -sırf her ne sebeple olursa olsun öldüremedikleri için- benim de yapamayacağım anlamına gelmezdi. Bunu onun için ve son birkaç yıldır benim için yaptığı her şey için yapardım.

Dean telefonda kıkırdadı ama boş ve zorlamaydı. "Bunu aklımda tutacağım. Dinle. Güvende ol E. Müsait olduğumda seni arayacağım."

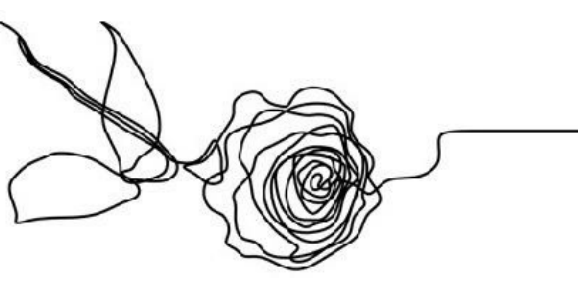
"Sen de." Telefon kapandı ve sonraki birkaç saatimi arabayı toparlamak ve evi kanıtlardan temizlemekle geçirdim - Mia'nın burada olduğuna dair herhangi bir gösterge. Onun izini bana kadar sürebilecek hiçbir şey yoktu. Sabahın üçünde, Mia'yı tam olarak bıraktığım yerde bulmak için aşağıya indim.

Kahverengi gözleri hâlâ açıktı ve pencereden geceye bakıyordu. Onunla konuşmayı çoktan denemiştim. Kendimi açıklamaya çalıştım. Beni dinlemedi. Kimsenin onu umursamadığını haykırmak istedim. Bir tek ben vardım. Hayatı boyunca herkes ona yalan söylemekten ve onu bir çöpmüş gibi fırlatıp atmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kıyafetlerim çamaşır suyu kokuyordu. Boxerıma kadar soyundum ve onun yanındaki yerime uzandım. Üşümüş olmalıydı. Isıtıcı burada çalışmıyordu. Hoşuna gitse de gitmese de onu kollarımın arasına aldım. Hiçbir şey söylemedi ya da bana karşı çıkmadı. Bir kukla gibi itaat etti. Benim kuklam. Bu da onu istediğim şekilde memnun etmememi daha da zorlaştırıyordu. Kafama ve ... şey... kafama karşı sürekli bir savaş.

Onu kolayca becerebilir ve daha rahat uyuyabilirdim. Ama o istemedikçe bunu yapmazdım.

Baştan çıkarıcılığımı yutarak, aletimi boxerımın içinde tuttum ve ellerimin onu ısıtmak için soğuk teninde, kalçalarında, kışında, sırtında gezinmesine izin verdim. Hiç irkilmedi ve her gece daha da ileri götürdüm, onu test ettim, kırdım. Bir gün Masters'ın onu hiç önemsemediğini anlayacaktı ve o zamana kadar ona ne kadar önemsemişimi hatırlatacaktım. Onu iyi hissettirebilir, zihnini rahatlatılabilir ve içindeki kıvılcımı geri getirebilirdim.

Nefes almak için verdiğim mücadele beni uyandırdı. Bir duman bulutu merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve odaya sızdı. Gözlerim yanıyordu. "Mia!" Yanımda değildi. Nabzım göğsüme çarpıyordu. Öksürerek doğruldum ve merdivenin tepesinden duvarlara yansıyan parlak alevli ışıklara baktım. Yanık kokusu. Panik. "Mia!" Pantolonumu yeterince hızlı giyemedim. Gömlek ya da ayakkabı için zaman yoktu ama ateşin sıcaklığı çok fazlaydı. Başımı örtmek için gömleğimi aldım ve merdivenlerden yukarı koştum. Düşünecek, plan yapacak zaman yoktu. Yangın mutfakta kükrüyordu. Turuncu, kırmızı ve sarı alevler ocağın üzerinde dans ediyor ve duvara tırmanıyordu, perdeler sıcağın öfkesiyle eriyip gidiyordu. Hızla yayılıyordu. Yanan gözlerim yoğun dumanın içinde gezindi. Mia kanepenin üzerinde yatıyordu, siyah sise karşı parlak beyaz bir tişört giymişti ve gözleri kapalıydı. Cehenneme sarılmış bir melek. Lanet olası aklını mı kaçırmıştı?

Arabanın anahtarları buzdolabının üstünde duruyordu. Onlara ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Arabanın içinde bir yedek olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Mia'yı kucağıma aldım ve omzumun üzerinden fırlattım.

"Kes şunu!" diye bağırdı kulübenin yanma sesine karşı. "Bırakın beni!" Uzun zamandır onun sesini duymamıştım. O anda, bu beş kelimenin içinde çocukluğumun kulübesinden daha fazla ateş vardı. Sıkı tutuşuma karşı mücadele ederken attığı çığlıklar dumanı delip geçecek güçteydi. Her çığlık, alamadığım bir nefesi daha çalıyordu. Bağırsaklarıma bir yumruk daha.

Dizlerim yere çarptı ve o kollarımdan düştü.

Alevler ve duman etrafımızı sardı ve artık göremiyordum.

Ağlamaları öksürüğe dönüştü ve ikimiz de nefes nefese kaldık, ahşap zeminlerde sürünerek oksijenden mahrum kalmış keşler gibi temiz oksijen aradık.

Mia ölmek istiyordu, ikimizi de diri diri yakmak istiyordu. Ölecektik.

"Shhh ..." Ashlyn kıkırdıyor. "Babam bizi duyacak."

"Seni tekrar görmek istiyorum." Hiç kimseye karşı bu kadar gerçek, bu kadar içten olmamıştım. Ashlyn bana normalde asla yüksek sesle söylemeyeceğim şeyleri söyletme gücüne sahip. O bir çeşit büyücü. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Şimdiden. Delirdim mi ben?"

Karanlık ve yukarıda vızıldayan tek ışık boynuna doğru yayılan allığı ortaya çıkarıyor. "Yarın," diye fısıldıyor ilk sorumu yanıtlarken. Kızarması ikinci soruyu da yanıtladı.

"Tamam. Yarın." Yarınımız var. Bütün tatil bizim.

"İyi geceler Ethan." Ashlyn öne doğru adım atar. Küçük ama yeterli. Onu tekrar öpmemi istiyor. Gülümsüyorum çünkü elimde değil. İlk seferimiz dağınıktı. Daha önce ne yaptığımı bilmiyordum. Ama bu her şeyi düzeltmek için bir şans. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve eldiveni elimden çekiyorum. Dokunuşum onun soğuk yanağına sıcak geliyor.

Tereddüt etmedim ve başımı eğip onu öptüm. Bu güç onun bir adım geri atmasına neden oldu ve

*Kolumu gizlice beline dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. Göğüs göğüse. Kalp kalbe.
Ve bu sefer, mükemmel.*

C H A P T E R S I X
CHAPTER 6
O L L I E

'We ro DII h' rn v ithr'ut
Ben ve yarım bir ruh. Ve
hayatımızın geri kalanını
yıldızlara bakarak
geçireceğiz.
ve arıyorum."

MÜKEMMEL DEĞİLDİM.

Hiçbir zaman bir sonraki kişiden daha iyi olduğumu iddia etmedim. Hatalar yaptım, zamanı geldiğinde kıcımlı kurtarmak için sürekli kendi işime çomak soktum. Bu o zamandı.

Ve birden Oscar'a olan kinim için minnettar oldum.

Oscar Brad'i öldürme girişimini benim üzerime yıktıktan sonra *White Fox*'u onun elinden almıştım. Parayı, mal varlığını, hesapları boşaltmış ve kimsenin bulamayacağı ya da bana kadar izini süremeyeceği güvenli bir yere saklamıştım - Brad'in karısına ve iki çocuğuna vermeyi planlamıştım. Babaları, tercihen anneleri olmak üzere fahişelerden hoşlansa da, ailesi masumdu.

Şüpheli olduğumu teyit ettikten sonra, teslim olmadan önce koluma makasın bulunduğu yerin bir işaretini dövme olarak yaptırmıştım. Bu bana her gün hatırlatılan bir şeydi, sahte cezam boyunca dayanma gücündü, böylece bir gün en azından ailemden alınanların bir kısmını geri verebilecektim, ancak bu asla yeterli olmayacaktı.

Beyaz Tilki olmuştum ve kardeşim o zamandan beri beni kovalıyordu. Oscar bir tilkiye asla güvenilmeyeceğini bilmeliydi.

Dex, Oscar'dan daha iyi bir adam değildi ama Dex'in kaynakları vardı. Ve çaresizlik, şeytanla anlaşma yapmayı ve günah içinde yıkanmayı gerektiriyordu. Ama şeytan, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış kırık bir adamı hafife almakla aptallık ederdi.

Dex'e Mia'nın adını söylemek beni geriordu, bu yüzden onun yerine Scott'ın adını verdim, Scott neredeyse Mia'nın da orada olduğundan emindim. İhtiyacım olan son şey Dex'in Mia'yı öğrenmesi, onu bir piyon olarak kullanması ve gelecekte Mia'nın hayatını bir tür hastalıklı tehdit olarak başıma kakmasıydı.

Dex'le buluşmamızın üzerinden iki gün geçmişti. Travis ve ben Surrey'e geri dönmüştük, köydeki bir barda oturmuş Links'ten alacağım ilk görev için emir bekliyorduk ve menajerim Laurie'nin bizimle buluşmasını bekliyorduk.

Yeşil Aslan'ın atmosferi Jack'inkinden çok farklıydı. Dışarıdan bakıldığında binanın beyaz tuğlaları, yeşil süslemeleri ve kahverengi kiremitleri bir peri masalından fırlamış gibiydi. İçerisi sıcak ve davetkâr, kavisli tuğlalı kapalı şöminede ateş yanıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum." Travis başını sallayarak yanımda inledi.

Restoranın uzak köşesinde bir yer bulmuştuk ve çatalının yenmemiş hamburgerinin yanındaki ahşap masaya sürekli vurması baş ağrısına yardımcı olmuyordu. "Neyse o."

"Geçmişimi düzeltmeye devam etmene izin veremem."

"Güven bana, dostum. Buna senden daha çok ihtiyacım var. Mia'yı bulmam gerekiyor ve Dex benim tek seçeneğim." Barmen barın üstündeki duvarda asılı duran televizyonun sesini açtı ve dün gece Cheshire'daki bir kulübede çıkan yangınla ilgili haberleri gösterdi. Dikkatimi Travis'e yönelttim. "O gelmeden hamburgerini ye."

"Bir kulübede çıkan yangında iki kişi öldü," dedi haber spikeri televizyonda, bakışlarımı Travis'ten bir gece önce ekranda yanıp sönen görüntülere çektim. "Yangının çıkış nedeniyle ilgili soruşturma devam ediyor ve cesetlerin kimlikleri hala belirlenmeye çalışılıyor."

Bu haber göğsümde bir sızı yarattı. Ayağa kalktım, duygularım altıncı his gibi yüksek vites geçti. İçimde doğru gitmeyen bir şeyler vardı. Bir drone yıkımın üzerinde uçarken, duman ve cayır cayır yanan kabinin görüntülerini çekerken bakışlarım ekrana kilitlendi. Zihnim, gördüklerimi ve göğsümün içinde hissettiklerimi bir araya getirmeye çalışırken kaos içindeydi.

"Ne oldu?" Travis ağzına bir lokma atarak sordu.

"Bilmiyorum." Telefonumu almak için elimi cebime attım ve Dex'i aradım. Cevap vermedi.

"Ben Oliver. Cheshire'daki kulübe yangını. Sahibi kimmiş öğren ve beni ara."

Travis arkamdan konuştu, "Sence Scott'ın bununla bir ilgisi var mı?"

"Sadece içgüdülerimi takip ediyorum." Genellikle haklıydım. Ve bir kez olsun haklı çıkmak istemedim. Dex'e karşı tüm kartlarımı tek sepete koymuştum. Hayır, ona güvenmiyordum ama bazen kendinizi kaybetmediğiniz sürece düşmanlarınızla iyi geçinmeniz gerekirdi. Ve kendimi kaybetmemin tek yolu Mia'yı kaybetmekti.

"Siz Oliver Masters'sınız," diyen ses bir soru ve ifadeyle karıştı. Gözlerimi barın üstündeki televizyon ekranından ayırıp otuzlu yaşlarının ortalarında, omzunda bir el çantasıyla bana bakan bir kadına diktim. Sarı saçları, sıkı tutuşundan dökülen teller gibi başının arkasında kıvrılmıştı, lacivert bir takım elbise ve siyah topuklu ayakkabı giymişti, bu da zaten karşı karşıya olduğum tedirginliği daha da artırıyordu. Büyük ela gözleri büyük siyah çerçeveli gözlüklerin arkasından bana baktı ve ağzı ayrıldı. "Oh, bu harika," diye devam etti, görünüşüme bakarak. "Sen-"

Çenemi kaldırdım. "Ben neyim?"

"Beklenmedik." Hızlı bir *"nasılsın"* faslından sonra Travis'in yanındaki kabine kaydı ve çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı. MAC açıldı ve ben de karşısına oturdum. Travis beni bu toplantıya ikna etmişti ama haklıydı. Mia ve benim için inşa etmeye çok çalıştığım gelecekte vazgeçersem, Mia kollarıma döndüğünde geriye hiçbir şey kalmayacaktı. İşimi, Dex'i, Laurie'yi, kalp ağrımı ve acımı sürdürmek zorundaydım. Hepsini yapmak zorundaydım.

"Tebrik ederim. İlk kitabınız başarılı oldu. Ancak sizi başarıya ulaştıracak ya da yıkacak olan ikinci kitaptır ve eminim ki şimdiden onun üzerinde çalışıyorsunuzdur."

Cevap vermedim ve yuvarlak gözlüklerinin arkasından bana baktı.

"Tabii ki." *Hayır.*

"Güzel." Laurie dizüstü bilgisayarının başında yazmaya devam etti. Travis ve ben bakıştık. "Peki, bu hafta sonu ilk imza gününe hazır mısın? İlk başta biraz fazla gelebileceğini biliyorum ama her adımında yanında olacağım. Seni o kıyafetlerden çıkarıp daha uygun bir şeyler giydirmemiz gerekecek." Başını yana eğdi ve gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti "-uygun."

Cep telefonum çaldı.

Laurie başını bilgisayarından kaldırmadan, "Hadi, cevap ver," dedi.

Numarayı tanıımıyordum ama Dex olabilirdi.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Kulübeyi kontrol ettim. Tapu birkaç yıl önce Ethan Scott adında birine devredilmiş..." Dex devam etti ama ben başka bir şey duyamadım.

İki ölü var.

Her şey durdu - damarlarımdaki kan, dilimin ucundaki yalvarışlar, ciğerlerim bile çalışmayı bıraktı. Nefes alamıyordum. Travis telefonu elimden kaptı ve konuşmayı devralmak için kabinin arkasından atladı. Ama benim için? Dünya kendi ekseninde dönmeye devam ederken donup kalmıştım.

Düşünceler kafamın içinde bile dondu. Gözlerimi kapattım.

Alicia, Jake ve ben ders aralarında koridorda dolanırken Mia Rose yaklaşıyor. Sırtımı duvara yaslıyorum ve parmaklarım saçlarımı geriye doğru tararken nefesimi tutuyorum. Benimle konuşmaya mı geliyor? Göğsümdeki kalp imkansız bir hızla atıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ve bunun belli olmasını umuyorum ama sonra gözleri gözlerime kilitleniyor ve birden

kendimi kaybediyorum. Kelimeler kayboldu, kontrolümü kaybettim,

ve yanımdan geçip gitti.

"Nefes al, Ollie," diye fısıldıyor Jake yanımda ve işte o zaman ona olan sevgimin ne kadar açık olduğunu fark ediyorum. "Kurnazca davranmanın yolu."

"Kapa çeneni."

Bir köşede kayboluyor ve ben şimdiden kalbimin mesafeyle birlikte kırıldığını hissedebiliyorum. Dün gece ilk kez odama geldi. Onu gördüğüme şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Onunla geçirdiğim birkaç saat kriz modundaydı. Aynı anda hiç bu kadar sakin ve gergin hissetmemiştim. Sadece kendim olmak istiyordum ama o yanımdayken beni yeni bir adama dönüştürmesi çok zordu. Çünkü onun yanımdayken artık gerçeklikten korkmuyordum. Onun yanımdayken gözlerimi açık tutmak istiyordum.

Jake kıkırdar. "Kalbini kıracak."

"Şimdiden görebiliyorum," Alicia kolunu önünde sallayarak havada görünmez bir manşeti taklit ediyor, "Sosyopat hayalperestin kalbini eziyor, cehaletten ölüyor."

Onların eğlencesini körüklemek yerine sessiz kalıp kendi kendime gülümsüyorum. Beni öldürene kadar onu sevmek harika bir yol gibi görünüyor.

Yanağıma saplanan bir sızı beni kendime getirdi ve gözlerimi açtığımda Travis'in bana baktığını gördüm. "Özür dilerim kardeşim," diye fısıldadı ve menajerimin gittiğini görmek için soluma baktım. Travis çenemi tuttu ve bakışlarımı başka yöne çevirdi. "Çok özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır," diye homurdandım ve Travis başını eğdi. "Olamaz... Olsaydı bilirdim... Hissederdim," diye göğsümü tokatladım, "tam burada. Bilirdim. Olamaz."

"İki ölü vardı, Oliver. İki-" "Yapma." Onu üzerimden ittim, bir çıkış yolu arıyordum.

Travis koşarak yanıma geldi ve omzumu geri çekti. "Scott o lanet kulübenin sahibiydi. Kendin söyledin. Onun gitmesiyle bir ilgisi olmalı."

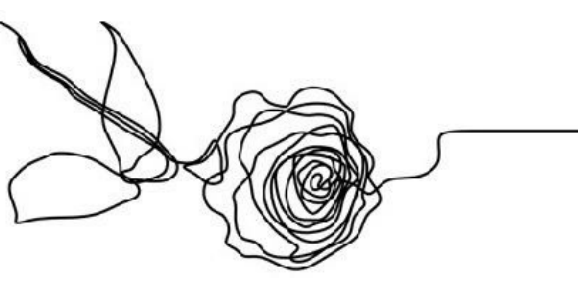
Avuçlarım kulaklarımın üzerine uçtu. "Kesin şunu!" Çığlık attım.

"Beni dinle! Seni terk etti! O otuzbirciyle lanet olası bir kulübeye kaçtı, Tanrı aşkına! Anlamıyor musun?" Travis'in sesi kesildi, "O öldü, Oliver. Çok üzgünüm ama o öldü."

Travis'in gömleğinin yakasını kavradım ve onu barın üzerine fırlattım. İnsanlar yolumdan çekildi. "Onu tanımıyorsun lan!" Tükürük ve acı aramızda uçtu. "Gitmiş olsaydı bilirdim! O gitmedi! Gitmedi!" Parmaklarım gömleğinden kurtuldu ve bakışlarımı etrafımızı saran kalabalığa çevirdim. Bütün gözler üzerimdeydi. Bir anne küçük kızını arkasından tutuyordu. Benden korkuyorlardı. Ben de kendimden korkuyordum. Ortalık sessizdi. Göğsüm ağrıyordu, hayal edilemez bir acı. Ağlamayı reddettiğim için gözlerimde bir ateş yanıyordu. Çünkü o gitmemişti.

Travis isteksizce elini omzuma koydu. "Tamam, dostum. Hadi seni eve götürelim."

"Hayır," diye ittim onu üzerimden, neyi ima ettiğini biliyordum. Mia'nın içinde nasıl bir yuva kurduğumu bilmiyordu. O benim evimdi ve bunca zamandır ona geri dönmeye çalışıyordum. Üzerimdeki bakış dalgalarının arasından hava almak için yolumu bulmaya çalışırken ayağımın kaydığını hissettim.

Adını unuttuğum bardan çıktığımdan beri cep telefonum hiç durmadan çalışıyordu. Saatler geçmişti, biliyordum çünkü dışarısı karanlıktı. Açık pencerenin yansıması aynadan bana bakıyordu. Banyoda yere oturmuş, motel duvarlarının içinden sızan gider borusunu dinliyordum. Yandaki ev sahibi son birkaç saat içinde defalarca sifonu çekmişti. Zavallı adam kendini iyi hissetmiyor olmalıydı ve ben de onun mutsuzluğunu bir oyun haline getirmiştım.

Her sifon çekişte yanımdaki market poşetinden yeni bir bira şişesi alırdım.

Sol tarafıma ne kadar şişe yığarsam yığayım, cep telefonundan gelen zil sesi bir türlü susmuyordu. Göğsümdeki acı azalana kadar başımın arkasını oturduğum açık banyo kapısına defalarca vurdum.

Hiç geçmedi. Ağrı daha da kötüleşti.

"Ollie."

Yukarı baktım.

Travis yüz hatlarında dehşet ifadesiyle bana baktı. Bu açıdan bakıldığında *Spring Breakers* filmindeki James Franco'nun yerine geçebilirdi. Bu filmi biliyordum çünkü bir keresinde dövme yaptırdığımda dövme salonunda oynamıştı ama Travis'in saçları daha sarıydı. Belki de Marshal Mathers, eğer yetenekli rapçinin sarı örgüleri, sakalları ve boynunda melek kanatları dövmesi olsaydı.

"Hepsini bir kenara atamazsın," dedi Travis, karşımdaki lavabo dolabına yaslanarak yere otururken. "Çok çalıştın."

"Hiçbir şeyi atmıyorum. Anlık bir nüksetme." Çantadan bir şişe aldım ve Travis'in kucağına fırlattım, "Mia yaşıyor. Onu bulmaya gidiyorum."

"İnkâr ediyorsun."

Saçmalıklarını görmezden geldim ve bir yudum daha aldım. Dinlemiyordu. Kimse dinlemiyordu. Alkol bile dinlemiyordu.

"Biliyor musun, bana ondan hiç bahsetmedin." Bulanık görüşüm ona yerleşti ve devam etti:

"Oliver Masters'ın kalbini çalan kız kimdi?"

"Öyle," diye düzelttim, şişeyle onu işaret ederek. "Ne?"

"Sanki o burada değilmiş gibi konuşuyorsun. Sanki o..." Kelimeyi söyleyemedim, bu yüzden cümlemin hayatım gibi durmasına izin verdim. Travis gözlerini benden ayırıp aramızdaki boşluğa çevirdi. Yan odadaki kişi sifonu çekti, ben de şişeyi bitirip bir tane daha aldım. "Bu anlamsız çünkü sahip olduğumuz şeyi tanımlamak için ne kadar önemli kelimeler bulursam bulayım, asla birbirimize bağlanma şeklimiz kadar harika gelmeyecek. Ve şu anda, birbirimize bağlıyız. İşte dostum, kalbinin hala attığını böyle anlıyorum. O sesi ezberledim. Kalp atışlarını sıraya dizsem bile seçebilirim. Ama sesi bildiğim kadar, göğsümün içindeki sert ve sabit atışı da hissediyorum. Benimkini yansıtıyor." Başımı kapıya yasladım ve biranın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim. "Ne kadar uzakta olursak olalım, onu hâlâ hissedebiliyorum."

"Sen ve senin sözlerin," diye iç geçirdi Travis, "Peki ya Mia giderse ne olacak? O zaman ne olacak?"

"Ölürdüm." Bu kadar basitti.

"Nereden?"

"Kopukluk."

Travis elinin tersiyle bacağıma vurdu. "Sanırım çok fazla içmişsin, öyle değil mi?"

Şişenin ağzını ona doğru tuttum. "Ah, şaka yaptığımı sanıyorsun, değil mi? Bir kitap oku. Bir

iki şey öğrenebilirsin." Bunu daha önce de okumuştum. Kırık bir kalpten ölmek bilimsel bir gerçektir - çaresiz ve yalnız olanların ölümü.

"Pekâlâ, kardeşim. Hadi seni yatağa götürelim." Travis ayağa fırladı ve beni banyo zemininden yukarı çekti.

Ve bu hatırladığım son şeydi.

C H A P T E R S E V E N
CHAPTER 7
O L L I E

"O, bu işi
ölüm gölgesi vadisi,
korkunun gözlerinin içine baktı ve aşık oldu."

LIVER MASTERS

Uyandıktan sonra dünyada her şeyin yolunda görüldüğü bir an vardı. Mia kayıp değildi. Korkunç bir akşamdan kalma yaşamıyordum. Şeytanla bir anlaşma yapmamıştım. Dürüst bir adamdım, dürüst bir hayat yaşıyordum. Aşık bir şair. Kısacık bir an için kalbim ağrımadı, başım dönmedi ve ruhum özgürdü.

Ama her şey yerle bir olana kadar sadece bir saniyeliğine.

İnleyerek yuvarlandım ve gözlerimi açtığımda Travis'in elinde bir çöp torbasıyla motel odasının etrafındaki şişeleri temizleyen neşeli yüzünü gördüm. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Doğrudum ve ayaklarımı yatağın kenarından sert halının üzerine attım.

Kanlı baş ağrısı geri döndü.

"Al, bunu iç." Travis bana bir su şişesi fırlattı, ben de havada yakaladım, "İhtiyacın olacak." Susamış ruhumu dün gecenin zehrinden arındırdım. Şişenin tamamını mideye indirdikten sonra Travis poşeti havaya kaldırdı, ben de boş şişeyi çöpe attım. "Saat üç buçuk. Dex aradı."

"Neden beni uyandırmadın?"

Travis omuz silkti, çantayı bağlamaya ve sert bakışlarımdan kaçınmaya odaklandı. "Güzellik uykusuna ihtiyacın vardı."

Başımı eğdim, gözlerim onun her hareketini takip ediyordu. Travis bir konuda gergindi. "Peki, cevap verdin mi?"

Çantayı kapının dışına fırlattı, hâlâ bana bakmıyordu. "Evet."

Ayağa kalktım ve kollarımı iki yana açtım. "Ve?"

Travis döndü ve odanın etrafına baktı, hâlâ bana bakmıyordu. "Planımız saat dokuzda Ockendon'da buluşmak."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Hâlâ bunu yapmak istediğine emin misin?"

Mia'nın-"Mia'nın neyi?"

"Size her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek olan o dostunuz olmayacağım. Mia öldü ve Bağlantılar'a devam etmek için bir neden yok. Teyit için kalıntıları takip etmelisin. Bu işi yapacağım ama bu şekilde inkâr ederek yaşamak sağlıklı değil. O çukura düşmeni izlemeyeceğim. Daha önce de gördüm, hiç hoş değil ve tırmanarak çıkman imkansız. Bu konuda bana güven. Sana bir iyilik yapıyorum. Onun yasını tutuyor olmalısın dostum. Bir hayaleti bulmak için iş yapmamalısın. Kendine konsantre ol. Hayatını daha iyi hale getir. Bunu benim için bir kez yaptın, şimdi aynısını senin için yapmamın zamanı geldi."

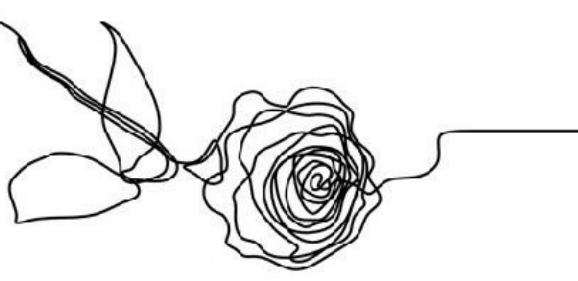
Dişlerim sıkıldı ve kaslarım seğirdi. "Çık dışarı."

"Oliver-"

"Hayır, defol git." Başıma bir tişört geçirdim ve kapıya doğru yürüyüp açtım. "Sen git. Lanet olası işi ben yaparım. Sen Summer'ın yanına dön. Ona bir öpücük ver dostum. Ona sıkı sıkı sarıl. Onunla seviş. Bu konuda *bana* güven, Tanrı vergisi bir saniyeyi bile boşa harcama."

Travis başını eğdi ve bana doğru yürüdü. "Öyle demek istemedim-"

"Şu anda sana vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Takım için bir tane al ve siktir git." Gitti. Kapıyı çarpıp çıktım.

Jack'in otoparkında dört kişi durmuş, planı son bir kez gözden geçiriyorduk. Bu çocuklar çeteye yeni katılmışlardı. Adrian'ın kıpırdamadan duramamasından bunu anlayabiliyordum. Gergindi ve onu suçlamıyordum. Ama sinirler onun tutuklanmasına ya da daha kötüsü öldürülmesine neden olabilirdi. Onu kenara çektim.

"İyi misin?" Eğer bu iş yürüyecekse kendini toparlamasına ihtiyacım vardı. Gerginliğinin diğer ikisine yayılmasına izin veremezdim. Adrian bana doğrudan bakmıyordu. Başının arkasını, boynunu kaşıdı ve gözleri Ockendon sokaklarında dolaşırken bir avucunu yüzünde gezdirdi. "Hey, her şey yoluna girecek. Bana inanmalısın."

"Sana olan inancım mı?" Kolunu havaya kaldırdı. "Seni tanımıyorum dostum."

Adrian haklıydı. Beni tanımıyordu. Hiçbiri beni tanımıyordu ama geçmişimizle ilgili hikâyelerimizi paylaşacak vaktimiz yoktu. "Bakın. Benim hakkımda bilmen gereken tek şey, arkamda kimseyi bırakmayacağım. Bu gece kimse hapse girmeyecek. Kimse ölmeyecek. Karşılığında tek istediğim bana körü körüne güvenmen." Boynunun arkasını kavradım. "Bunu yapabilir misin?"

Benimle aynı boyda olan Adrian'ın güç, para ve cinayetle lekelenmemiş genç yüz hatları vardı ve canlı gözleri yaşlı, kararlı bir ruhu yakalıyordu. Siyah küt saçları ve taze, lekesiz teniyle bu saatte bir soyguna hazırlanıyor değil, hoş bir kızdan hoşlanıyor olmalıydı. Ona Bağlantılar'a nasıl bulaştığını soracaktım ama şu anda buradaydı ve hiçbirimizin geri adım atacak zamanı yoktu. Eğer iş bitmezse, Dex Scott'ı bulmama yardım etmeyecekti.

Mia hâlâ hayattaydı. Buna inanmak zorundaydım.

"Evet, dostum. Bunu yapabilirim," dedi Adrian iç çekerek.

Omzunu kavradım ve Dex'in bana verdiği diğer iki çocuk olan Reggi ve James ile birlikte onu geri çektim. "Bütün silahlarınızı boşaltın," diye emrettim ve üç korkmuş göz sanki çıldırmışım gibi bana dikildi. "Ben ciddiylim. Mermi yok. Mermi yatağında da mermi olmadığından emin olun."

"Mermisi olmayan bir silah taşımanın ne anlamı var?" Üçünün en irisi olan James sordu. Sarı saçları ve lacivert gözleriyle bana Travis'in genç halini hatırlatıyordu ama James yapılıydı, Travis ise Summer'ın muhteşem yemeklerinden dolayı artık düzgün bir göbeğe sahipti, ya da bana öyle söylendi.

Kaşlarımı kaldırdım ve çenemi kaldırdım. "Onu vuracak mısınız?"

"Şey, hayır," James başını salladı ve avucunu kaldırdı, "Sadece onları korkutmak için. Ama işler kötüye gidebilir ve biz de en kötüsüne hazır olmalıyız."

"Siz üçünüz bu silahları sanki size güç veriyormuş gibi taşıyorsunuz. Ama öyle değil. Silahlarınız sizi kurtarmayacak, özellikle de hiçbiriniz daha önce silah kullanmadığınız için." Duraksadım ve adamlara baktım, ikisi de beni düzeltmedi, "Bir, ateş etmeyecekseniz silah çekmezsiniz. İki, polisin dikkatini çekemeyiz. Ve üç, ya dükkan sahibinin silahı varsa? Eğer seninkini çıkarırsan, o da ateş etmekte tereddüt etmeyecektir. Ve arkadaşıma söylediğim gibi, Adrian. Bu gece kimse hapse girmeyecek ya da ölmeyecek. Egonuzu yanınıza almanız gerekiyorsa, onu belinizde, boş olarak tutmanızı öneririm. İstedığınızı elde etmenin başka yolları da var."

Bakışlarını değiş tokuş ettiler. Adrian boş silahını bagaja atarken, diğer ikisi de silahlarının namlularını arkalarındaki bel kemerlerine soktular. Bagajı kapattım,

ve dördümüz sahte plakalı hazır bir arabaya doluştuk.

Alttan gelen soygunlar köhne yerlerdeydi, küçüktü ve nakit para daha da küçüktü, bu da Travis'in ilk hatasıydı. İşin küçük olması, ona farklı davranmak ya da dikkatsiz olmak anlamına gelmiyordu.

Dağınık birkaç arabanın üzerinde sadece tek bir sokak lambasının parladığı otoparka girdik. İçerisi net bir şekilde görülebiliyordu, her tarafa serpiştirilmiş müşteriler vardı ve ben sürücü koltuğundan geri dönüp acemilere baktım. Yağmur arabanın tepesine çarpıp kalp atışlarımızla eşleşirken gergin yüzleri bana parlıyordu. "İşte anlaşma, bu sizin ilk koşunuz ve Bağlantılar'a girişiniz. Eğer talimatlarıma uymazsanız ya da geri çekilmek isterseniz, şimdi tam zamanı." Kimse kımıldamadı. "Adrian, sen arabayı arka kapıya doğru çek. Geri kalanımız içeri giriyor."

"Arkadan mı kaçacağız?" En küçükleri olan Reggi sordu.

"Oradan kaçmıyoruz. Yürüyoruz." Motoru durdurup arabadan çıktım ve Adrian sürücü koltuğuna geçerken diğer ikisi de onu takip etti. Arkamda, yağmurun altında girişe doğru rahatça yürürken iki çocuk ileri geri fısıldaştlar.

Kapı açılır açılmaz zil çaldı ve müşterilerin gözleri çamaşır yıkama ihtiyaçlarına geri dönmeden önce kısa bir süre üzerimizde gezindi. Burası şehrin en iyi tarafı değildi ve Ockendon sakinleri burunlarını herkesin işine sokmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Kasada yaşlı bir adam çalışıyordu, gazete okuyordu ve tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Üçümüz yaklaştık ve diğer ikisi geri çekilirken ben bir adım öne çıktım, eminim bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorlardır.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" Yaşlı adam gazetenin üzerinden bana bakarken sordum. Başını sallayarak yavaşça sandalyesinden kalktı ve tezgâhın altındaki bir şeye uzandı. Öne doğru eğildim ve iki avucumu tezgâhın üzerine koydum. "Bunu yapmak istemezsin." Yaşlı adam durakladı. "Kamera kayıtlarınız olduğunu ve maske takmadığınızı biliyorum. Orada bir silahınız olduğunu biliyorum çünkü dükkânınız yirmi dört saat hizmet verirken neden olmasın. Ayrıca buradan çıktığımızda polisi aramayacağınızı da biliyorum çünkü bu çamaşırhane sadece sizin... iğrenç fetişlerinize para ödüyor."

Gür kaşları birbirine çarptı. "Kimsin sen?" diye sordu ve ben artık kendimi tanıdığımdan pek emin değilim.

"Arka girişte bekleyen bir araba var, onu arka odadaki kasanın içindekilerle dolduracaksınız. Kasadaki para sende kalabilir. Zaten yüz sterlinden fazla değil - ayrıca, karınız ona yaşattığınız onca şeyden sonra güzel bir şeyi hak ediyor - ve müşterilerinizi rahatsız etmeden gideceğiz."

Yaşlı adam başını sallamadan önce sol tarafımda arkamda duran James'e baktı, tüm bu çile kötü giderse kaybedecek daha çok şeyi vardı. Üçümüz onu kasaya kadar takip ettik ve James ile ben adamın iki çamaşır torbasını ağzına kadar parayla doldurmasına yardım ederken Reggi'ye arabaya geri dönmesini emrettim.

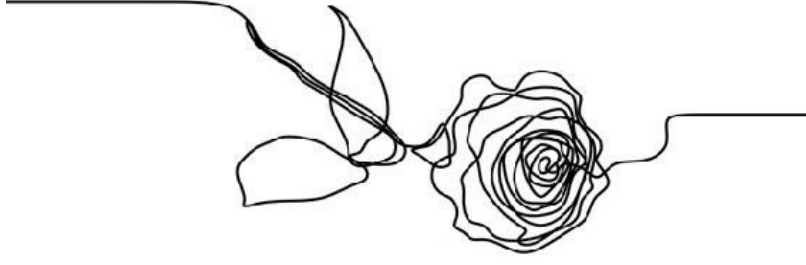
Çantaları kamyonu attık ve ben de kapıyı kapattım. "Size iyi geceler, Bay Taylor."

Artık boş olan sürücü koltuğuna geçip arabayı sürmeye başladığımda, gözleri kör bir öfkeyle parlayan yaşlı adam titriyordu.

Jack's Pub'a gitmeden önce, bu gece soyacağımız çamaşırhanenin, iddia ettiği kadar masum olmayan Bay Taylor'a ait olduğunu öğrenmiştim. Ailesine bakacak kadar parası olmasına rağmen, Oscar'ın daha önce kendisi için yetiştirdiği on üç ve on dört yaşındaki kızlara para veriyordu. Oscar gitmişti ama ben onun zevkinin Oscar'ın yokluğunda yok olduğuna inanacak kadar saf değildim.

"Az önce ne oldu öyle?" Adrian yanımdaki yolcu koltuğundan konuştu.

"Hedefini tanı dostum. Her zaman on adım önde olmalısın."

Laurie, Travis ve ben ilk imza günüm için Londra'ya vardığımızda, onlar standı kurarken ben de onların sıkı tasmalarından kurtulup tuvalete kaçmıştım. Daunt Books, maun rafları ve korkulukları, ahşap merdivenleri ve deri koltuklarıyla bir hayalperestin gözünde üç katlı bir harikaydı. Bir uçtan diğerine her iki duvarda sıralanan kitapların sergilendiği detaylar zengin ve erkeksiydi. Tavan gökyüzüne açılıyordu ve binanın sonundaki kemerli pencereyi çevreleyen boyayla aynı renkte olan canlı yeşil ışık kolyeleri yukarıdan düşüyordu. Yıllanmış kağıt ve kahve kokuyordu ve dingin sessizlik kitapçının her köşesine kök salmış, beni geçici bir huzurla sarmıştı.

Bu anın tadını çıkarmayı, kariyerimdeki bu sıçrama taşını kutlamayı ne kadar çok istesem de yapamadım. Mia yanımda olmadan kutlayamazdım. Muhteşem bir an olması gereken şey, katılmaya zorlandığım bir angarya haline gelmişti. Onu bulmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapabilecekken burada olmak anlamsız görünüyordu. Burada yanımda olmalı, sinirlerimi yatıştırmalı ve bana gurur duyduğunu söylemeliydi, ama yapmadı.

"Gergin olmana gerek yok. İyi olacaksın," dedi Travis ve yanımda belirip ellerini yıkamak için musluğu açtı. Tuvaleti hiç kullanmazdı ve bu sadece beni duygularımın asılı olduğu uçurumdan aşağı indirmek için bir bahaneydi. İkimiz de bunu biliyorduk ve geçen sabah olanları hiç tartışmadık. Onun kendi inançları vardı, benim de kendi inançlarım ve fikrimi değiştirmem ya da onu aramayı bırakmam için beni ikna etmem için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Gergin değilim." Siyah gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrırmaya devam ettim, ardından diğer koluma geçerek dövmelemlerimi gösterdim. Sahtekâr olduğumu haykıran bu maskeli kıyafetlerin altındaki gerçek beni ortaya çıkaracak herhangi bir şey. "Kalabalıklarla aram pek iyi değildir."

Yüzümü ona döndüm, beyaz düğmeli ceketi ve blazer ceketiyile çok gülünç görünüyordu ama Travis'in duruşu ve kontrolü vardı.

"Her şey hazır. Kapıda seni bekleyen bir kuyruk var. Laurie içeri girmeden önce seninle bir moral konuşması yapmak istedi ama ona her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyledim." Travis güven verici bir gülümsemeye zorladı. "Kapakta güzel yüzün var ama bence bu insanlara gerçek Oliver Masters'ın kim olduğunu göstermenin zamanı geldi."

"Evet, bu kimin fikriydi ki?"

"Yakışıklı bir adamsın," dedi Travis yakamı düzelterek, "kadınlar senden hoşlanıyor ve yüzün satıyor." Yanağımı okşadı. "Hadi gidelim, aşk çocuğu."

Etkinlik dört saat sürmüştü. Erkekler ve kadınlar sözlerimin üzerine atlıyor, dakikada milyonlarca kilometre hızla konuşuyorlardı ve ben yetişemiyordum. Bazıları fotoğraf çektirmek istiyor, bazıları da yanlarında getirdikleri ya da masadan satın aldıkları bir kitabın içine imzama atmak istiyordu. Her geçen bedenle birlikte, onların duyguları, gözyaşları, gülümsemeleri ve bana anlatmak zorunda hissettikleri hayat hikayeleri yüzünden enerjim giderek azaldı. Aşırı

duyarlılığım tüm etkinliği daha da kötüleştirdi, zihinsel ve fiziksel olarak tükendim

erteledikleri her şeyi emmekten alıkoydu.

"Oliver?" dedi tanıdık bir ses ve Laurie ile Travis'in toparlanmakta olduğu masaya döndüğümde L isimli kızın göğsüne bastırıldığı kitabımla bana baktığını gördüm. Onu Jinx'in partisinde ilk gördüğümünden daha farklı görünüyordu; ruj sürmemiş, saç diplerini rötuşlamış ve dışarıdaki soğuk havaya rağmen pastel çiçekli bir elbise giymişti. Artık anneme benzemiyordu. Londra'ya bir saatlik yolculuğu beni görmek için mi yapmıştı?

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Travis avucuyla gergin sırtıma vurarak sordu. Başımı ona doğru eğdim. "Bir arkadaşımın arkadaşı."

"O halde," diye elini uzattı ve bakışları kızın çıplak bacaklarında gezindi, "Travis Lehman."

"Leigh," diye kendini tanıttı, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde elini sıktı. Bu beni rahatsız edici. "Görünüşe göre etkinliği kaçırdım."

"Sorun değil, kitabı imzalamamı ister misiniz? Şiirle ilgilendiğini bilmiyordum." Onunla tanıştığım partide bundan bahsettiğini hatırlamıyordum, gerçi sarhoştum ve tüm konuşmayı kaçırmış olabilirdim. Leigh üzerinde yüzümün olduğu kitabımı uzattı, ben de kitabı aldım, boş masaya doğru eğildim ve kotumun arka cebinden bir kalem çıkardım.

İmzalarırken ekledi, "Ben de bir fotoğraf çektirebilir miyim? Eğer sorun olmazsa, elbette."

"Kesinlikle," diye cevapladı Travis benim yerime. Arkamı dönerek Leigh'e el salladım ve kitabı kameraya doğru tuttum. Beni kendine çekerken kolu belime dolandı ve vücudu yanımda titredi. Travis fotoğrafı çekti. "Biliyorsun, daha sonra kutlamak için Yeşil Aslan'a gideceğiz. Sen de bize katılabilirsin."

Çenem büküldü ve Travis'e bilmiş bir bakış attım. Bu toplantı benim için yeni bir şeydi ve özellikle Leigh'i eğlendirecek enerjim yoktu.

Leigh'in gözleri ve sesi parladı. "Kulağa eğlenceli geliyor!" Beni bıraktı ve Travis'in elinden telefonunu aldı, "Gelmeyi çok isterim."

Her şey toplanıp gitmeye hazır hale geldikten sonra, vedalaşmadan önce kutuların Laurie'nin arabasına taşınmasına yardım ettim. Travis'e bu son dakika gezisini benimle konuşmadan ayarladığı için kızmıştım. *"Bu kutlama yapmak için iyi bir neden,"* demişti ama ortada kutlanacak bir şey yoktu. Başarının tek gerçek ölçütü mutluluktı ve benim sayım eksilerdeydi.

Surrey'e dönüş bir saatten biraz fazla sürdü ve Travis'e Scott'ı bulma konusundaki ilerlemeyi kontrol etmek için Dex'i aradıktan sonra onunla bira bahçesinde buluşacağımı söyledim. Bir gece önce çamaşırhaneden aldığım parayı bırakmıştım ve bu işin bu kadar sorunsuz olmasından memnun görünüyordu. Karşılığında Dex, kulübe yangınına daha yakından inceleyeceğini, daha fazla ayrıntı alacağını ve Scott'ın adına başka mülk ya da araç olup olmadığını öğreneceğini söyledi. Her zamanki gibi cevap vermedi ve ben de acil bir mesaj bıraktım.

Yağmur dinmiş, güneş çardağın arkasına doğru alçalırken sıcaklık da düşmüştü. Burada olmak istemiyordum ama Travis nişanlısı Summer'ı davet etmişti ve onunla nihayet tanışmam onun için önemliydi. Onu bahçede, köşedeki تنها bir masada, yanında Summer olduğunu tahmin ettiğim biriyle gördüm.

Rahat akustik müzik çalan bir grupta karşılaştıklarında ikisine doğru ilerledim. Çocuklar sallanan bedenlerin etrafında dikkatsizce koştururken, birkaç kişi ellerinde soğutulmuş bira bardaklarıyla bahçede dans ediyordu.

Bir saat sonra Summer'ın tahmin ettiğimden daha yaşlı, altın sarısı saçlı, mavi gözlü ve yumuşak yüz hatlarına sahip olduğunu öğrendim. Sadece dört aylık hamileydi ve zencefilli gazozunu yudumlarken bol bluzu minik karnını gizliyordu. Açık sözlüydü, espriliydi ve bir denizci gibi küfrediyordu ama kimsenin yapamadığı zamanlarda Travis'i sakinleştirebiliyordu. Ondan

hemen hoşlanmıştım ve Mia'nın da hoşlanacağını biliyordum.

Leigh geldi ve ben de saygıdeğer bir beyefendi gibi onu Summer'la tanıştırdım.

Onlar el sıkışırken hüzünlü kalbimin kasvetli bir şekilde çarpmasına yardım et. Tüm bu gün Mia ve benim içindi. Mia burada olmalıydı. Mia, Summer'a, Travis'e ve herkese tanıştıracığım ilk kız olmalıydı.

Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Kızlar tuvalete gitti -Summer üçüncü kez- ve Travis bardağı dudaklarına götürerek bana doğru eğildi. "Kız seni becermek istiyor," diye fısıldadı Summer etrafta olmadığına göre. Gözlerine bakma zahmetine girmedim, bakışlarımı gruptan ayırmadım ve elimle zıplayan dizimi sabitledim. "Görünüşü de fena değil. Genç ama yasal görünüyor. Belki biraz popo sana iyi gelir, ciddi bir şey değil. Çok gerginsin."

"Büyü artık, Trav. Ne zaman yakınımda bir kadın olsa sikim kalkmıyor." Artık değil. Bu ilaçlarla kirlenmiş ve ahlaki değerleri yok edilmiş Ollie'ydi.

Dolor'dayken kendimle ilgili çok şey keşfetmişim: aşırı duyarlılık. Benim için bir fısıltı bir çığlık, bir dokunuş, bir ihlal gibi görünüyordu ve diğerlerinin ürettiği enerji beni tüketiyordu. Motele dönmeyi tercih ederdim ama artık sorumluluklarım ve memnun etmem gereken insanlar vardı -yapmam gereken bir iş. Ve Travis düzenli olarak bana hatırlatıyordu. O sadece arkadaş olmaya çalışıyordu.

Telefonum çalar çalmaz kızlar geri döndü. Arayan Dex'ti ve ben de izin isteyip cevap vermek için kalabalığın arasından uzaklaştım.

Dex, "Scott'ın zaten bildiğiniz iki özelliği dışında başka bir özelliği yok," diye doğruladı, ben de bu konuda endişeleniyordum. "Yangında ölenlerin kimliklerini tespit etmek sekiz haftadan fazla sürebilir ama içlerinden birinin o olduğundan eminler. Sadece onlar soruşturmalarını tamamlayana kadar emin olamayacağız." Aramızda bir sessizlik oldu. "Bak Oliver. Bu konuyu senin için araştırmaya devam edeceğim ama Scott'ın emniyet mensubu olduğundan bahseden tehlikeli bir polisimiz var, ki sen bundan bahsetmemiştin. Şimdi, kendini neyin içine soktuğunu tam olarak bilmiyorum ama araştırmaya devam edersem, seni resmi olarak bordromda istiyorum. Artık benim için çalışıyorsun."

"Kulübedeki ceset Scott'a ait değil. Olamaz. Kazmaya devam et. Scott bulunana kadar senin için çalışmaya devam edeceğim, ama bana bir ipucu bulman için sana bir hafta veriyorum. Havaalanlarını, sokak kameralarını, tüm Cheshire ve Liverpool'u kontrol et. Eğer bir hafta geçmesine rağmen bir şey bulamazsan, bu anlaşmayı geçersiz say."

"Bana daha fazlasını vermen gerekecek. Onu neden arıyorsunuz?" "Bu seni ilgilendirmez. Sadece bana Ethan Scott'ı bul."

"Bir sonraki görevin için tekrar arayacağım."

Arama kesildi ve çaresizlik, ağrıyan kalbime ulaşana kadar damarlarımda dolaştı. Parmaklarım telefonun etrafında kenetlendi, yumruğumu gözümün gördüğü ilk nesneye saplamak istiyordum ve ne olduğunu anlamadan barın içindeydim, acımı dindirmek için bir shot viski sipariş ettim. Bir geceliğine, ne kadar acıdığını hatırlamak istemiyordum. Dex'in onu benim için bulmasını beklemekten yorulmuştum. Bana geri dönmesini beklemekten yorulmuştum. Böyle hissetmekten çok yorulmuştum. Sadece bir kez olsun gece yarısını göğsümde soğuk olmadan, son anlarımızın düşünceleri kafamda tekrar tekrar oynamadan geçmek istiyordum. Onun öldüğünü kabullenemiyordum. Beni terk etmesini kabullenemiyordum. Bu gece kabul edebileceğim tek şey bir ya da üç kadeh viskiydi.

Travis beni bardan uzaklaştırıp müziğin yükseldiği ve kalabalığın giderek daha da gürültülü hale geldiği bahçeye geri götürdü. Diğerleri gülüp dans ederken saatler geçti ve ben bu sefil cehennemde

etrafımdaki dünyaya görünmeden yavaşça yanarken likörle beslendim.

Leigh beni yerimden kaldırmaya çalıştı ama dans ettiğim tek kız Mia'ydı. "Sevgilisi onu terk etti," diye yanlış bilgi verdi Travis. "O tam bir enkaz."

"Beni terk etmedi," dedim ama sesim sıkıntıyla boğuklaştı.

"Ne oldu?" Leigh yanıma oturup elini uyluğuma götürerek sordu.

Onu uzaklaştırmalıyım ama kolum düzgün çalışmıyordu. "O sadece ..." Tembelce parmağımı şıklattım, "yok oldu. Havaya karıştı."

"Seni terk ettiği için aptalın teki."

Başımı eğdim ve gözlerimi Leigh'e diktim. "Beni terk etmedi." "O öldü," diye fısıldadı Travis, onu duymadığımı sanıyordu ama duymuştum.

Leigh'in yüz hatları değişti ve sandalyesini bana yaklaştırdı, çok yaklaştı ve nemli elini dövme kolumun üzerinde gezdirdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bunu sorması çok nazikçeydi. Herhangi bir günde, Mia'yla ilgili herhangi bir konuşmaya bayılırdım. Gözleri, gülümsemesi, öpücüğü, dudakları, bana hissettirdikleri ve dünyadaki tüm erkeklerin toplamının onun gücüyle kıyaslanamayacağı üzerine koca bir kitap yazabilirdim. Mia'ya ve yapabileceklerine hayrandım.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ve başımı geriye atıp bir avucumu yüzüme bastırdım. Alkolün faydası olmamıştı ve Leigh benim için çok yakındı.

"Seni eve götürüyorum," diyerek ayağa kalktı ve beni de yanına çekmeye çalıştı, "Geç oluyor ve bu şekilde araba kullanmamalısın."

"Ben iyiyim. Yürüyerek geri dönebilirim. Çok uzak değil."

"O haklı, dostum. Bırak kız seni motele geri götürsün," diye kabul etti Travis.

Kimse beni duyamaz mı?

Dördümüz otoparka doğru yürüdük ve ben daha ne olduğunu anlamadan, Leigh'in sesi fon oluşturmuş, sorular soruyor, kendisi cevaplıyor ve şiirimin ikimizi bir araya getirdiğinden bahsederken başka birinin aracının kabinindeydim. Onun saçmalıklarına kıkırdadım. Leigh yanıliyordu. Şiirlerim samimi bir ruha ve korunaklı bir kalbe sahip bir kızın ellerindeydi.

"Çok fazla konuşuyormuşum gibi hissediyorum," dedi iç çekerek. İşin garibi, ben onu dinlemiyordum. Gerçekten dinlemiyordum. Onun yerine dikkatim yolcu penceresinden dışarıda kalmış, bayılmadığımdan emin olmak için arabaları sayıyordum. Farlar ve sokak lambaları yakınlıştı ve ben gözlerimi kapattım. Yıldızlara doğru yol alan bir uzay mekiğindeymişim gibi davranabilirdim. Belki de Mia oradaydı, güneş ve ayın arasında asılı duruyordu - hayal ettiğim tek üçlü. "Yine de buradayız."

Leigh motelin otoparkına doğru döndü ve bana nerede kaldığımı hiç sormaması garipti. Ya da belki de sordu ama ben duymadım. Her iki durumda da başardık ve araba tam motel odamın önünde, steysin vagonumun yanında durdu. "Teşekkürler," dedim kapı kolunu çekerek.

Arabadan çıkıp kapının önüne geldim, Leigh arkamdan yürürken beceriksizce motelin anahtarını arıyordum. Döndüğümde sağ elinde sihirli bir şekilde bir şişe Hennessey belirdi ve utangaç bir gülümsemeyle şişeyi yan tarafına tutup salladı. "Belki birbirimizi biraz daha yakından tanıyabiliriz diye düşündüm. Ne dersin?"

"Benim hakkımda yanlış bir fikre kapıldığınızı söylüyorum." Zaten alkolün etkisiyle sarhoş olmuştum, dünya çapında bir otuzbirci gibi görünmeden meramımı anlatabilmeyi umuyordum, "Hızlı bir vurgun peşinde değilim. Nişanlıyım ve birine aşığım, mutlu bir şekilde."

Sözlerimi bir süre, çok uzun süre düşündü ve belki de içkinin etkisiyle dünyamın döndüğünü hissettim, bu yüzden anahtarla kapıdan geçmeye çalışmaya geri döndüm.

"Buraya sadece konuşmak için geldim Oliver. Sadece bir arkadaş." Soğuk eli benimkinin üzerine indi ve anahtarı parmaklarımdan aldı. "En azından seni içeri sokmama izin ver."

Çabucak her türlü senaryoyu düşündüm ama hiçbirisi Mia'nın gurur duyacağı şekilde

sonuçlanmadı. Onu içeri alabilir, bir şişe Hennessy'yi paylaşabilir, en sevdiğimiz renkleri değiş tokuş edebilir ve dövmelerimin ne anlama geldiğini açıklayabilirdim. Eninde sonunda araba kullanamayacak kadar sarhoş olur ve burada kalmak zorunda kalırdı ve benim yanımda dışında uyuyabileceği bir oda yoktu, ki bu da en iyi senaryoydu. Diğerleri seksle sonuçlanırdı,

ve bir kızın bana ait olmayan herhangi bir parçamı almasını reddediyorum.

Bu hırsızlık olur.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde dünya benimle birlikte dönüyordu. "Elimde bu var. Geç oldu. Eve gidiyor olmalısın. Getirdiğin için minnettarım, gerçekten." Anahtarı almak için avucumu uzattım, "Eminim çok sevimlisindir ama bundan daha ileri gitmesine izin vermeyeceğim."

C H A P T E R E I G H T **CHAPTER 8**

Nİ 1 A

"Hayal kurmakla ve yıldızları
seyretmekle meşguldü. Ama
diğerlerinin aksine,
Yıldızlar da Um'u sevdi."

—

Ethan'ın beni sebep olduğum yangından kurtarmasının üzerinden ÜÇ GÜN geçmişti. Onunla birlikte yanmak, uykumda ölmek ve böylece sonsuza dek rüyalarındaki adamla, Ollie'yle birlikte olmak istemiştım. Ama Ethan bir kez daha onu benden almıştı.

Uyumlu kalma planım geri tepti. Kaçmaya çalışmışım ama insanların hiç fark etmediğı şey, bir şeyden kaçmak için asla kaçmak zorunda olmadığınızdı. Rüyalarındaki adam bana bunu öğretmişti. Ollie etrafındaki acımasız dünyadan kaçmak istediğinde sürekli gözlerini kapatır, çoğu zaman beni de yanında götürürdü. Sonra insanların her gün kaçtığını, işlerinde, hobilerinde, alışkanlıklarında ya da benim durumumda kafalarında kaybolduğunu fark ettim.

Ateş benim Ethan'dan kaçma yöntemimdi.

Karmaşık beynimin kaçmayı anlamasının tek yolu buydu.

Ethan ve ben o zamandan beri neredeyse hiç konuşmadık. Beni terk edilmiş bir daireye götürmüş ve bir odaya kilitlemişti. Oda ticari görünüyordu ve bir süredir içinde yaşandığını ya da bakıldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Odadaki tek pencere tahtalarla kapatılmıştı, nerede olduğumuzu anlamak için bakabileceğim hiçbir işaret yoktu, zaten bilemezdim de. İngiltere'ye geldiğimden beri aşına olduğum tek yer Dolor'du.

Buradaki yatak daha büyüktü, şiltede yanık delikleri vardı ve tavanın üzeri sarı lekelerle kaplıydı. Sigara dumanı kokuyordu ve Ethan'ı hiç sigara içerken görmemiştım. Bu sandalyeye bağlanmış, Ethan'ın dönmesini sabırla bekliyordum.

Güneşi görmeyeli üç gün olmuştu ve tenimde nasıl bir his bıraktığını unutmuştım. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi ya da hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum ama eğer ateş gibi tenimi yakıyorsa, asla içinde olmak istemiyordum. Belki de içeride olmam daha iyiydi.

Saatin kaç olduğunu ben de bilmiyordum.

Ethan kollarında çantalar, saçlarından ve deri ceketinden damlayan yağmurla kapıdan içeri girdi ve gözlerimiz kilitlenir kilitlenmez durakladı. "Bu sadece geçici," dedi, düşüncelerimi okumuş ve bana sanki büyük bir hataymışım gibi bakıyordu. Bir pişmanlık. O da beni kurtardığı için pişman mıydı?

Çantaları şifonyerin üzerine koydu ve başımı eğdiğimde akşamı geçirmemiz için atıştırmalıklarla dolu olduklarını gördüm. Bana doğru yürüyüp kalçalarımın arasına çömeldi ve ağzımdaki bandı çıkarmak için öne doğru eğildiğinde başımı tekrar öne eğdim. "Aç değilim," diye alçak sesle fısıldadım ve boynundaki kaslar karşılık olarak esnedi.

Ethan başını kaldırdı ve yüzü benimkine birkaç santim yaklaştı. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ve nefesini içine çekti. "Yemek yemelisin," dedi yavaşça, gözlerinde özlemle karışık hassas bir samimiyetle. Beni bu duruma onun zorladığını kendime hatırlatmak zorundaydım ve kalbim açıkça hayal ettiğim biriyle birlikteydi - tamamen aptalca. Gerçek bile olmayan bir insana nasıl aşık olmuşum? Kurgusal bir karaktere nasıl kalbimi verdim?

Ayağa kalktı, deri ceketini çıkardı ve ısıtıcıyı açmadan önce yatak odasının kapısının yanındaki kancaya astı. "Dinle Mia. Geçen haftanın kolay geçmediğini biliyorum ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilmelisin." Yüzünü bana döndü ve elini kalbinin üzerine koydu, "Ben senin düşmanın değilim."

"O zaman bırak gideyim." Söylemesi kolaydı ve cevabı zaten biliyordum ama burada onunla birlikte olmak istediğimi, iradem dışında tutulmaktan hoşlandığımı düşünmesini istemiyordum - ateşin yeterince kanıt olmaması ihtimaline karşı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Sesinin tonu sanki beni aşağılıyormuş gibi geliyordu. Büyük ağabey ve küçük kız kardeş rolüne

geri dönmüştük. Oynadığımız tüm roller arasında ağabey ve ablalık en kötüsüydu. Olmaktan hoşlanmıyordum.

ne yapacağımı söyledim. Sanki daha iyisini bilmiyormuşum gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. "Peki neden olmasın?" Öne doğru eğildim ve bağlar etime battı ama artık umurumda değildi. "Ölmek istiyordum! Bunu benden aldın. Tek istediğim onunla birlikte olmaktı!"

Ethan kaşlarını kaldırarak başımda dikildi. "Kiminle?"

Ona söylemek aptalca olurdu ama bu noktada kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Zaten deli olduğuma inanıyordu. "Ollie."

Ethan önümde diz çöktü ve omuzlarımı tuttu, yüzü kıpkırmızıydı. "Masters seni umursamıyor. Gerçeği bilmek ister misin, Jett?" kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve parmakları tuş takımının üzerinde bir şeyler yazdı. Ekrandan gelen ışık, onun büyümüş ve çileden çıkmış gözbebeklerinden yansıyor. "Bak! Bana ne gördüğünü söyle! Çünkü görünüşe bakılırsa, senin beyaz atlı prensin seni aramamakla iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Bir düğmeye bastı ve telefon siyah bir ekrana geçti ama görüntü çoktan beynime kazınmıştı. *Oliver Masters'ın Londra'da Daunt Books'taki ilk imza günü.* Rüyalarındaki adamdı, sadece farklıydı. Asi kahverengi saçları ve sert yeşil gözleriyle aynı düğme ama siyah bir düğme ve özel dikim bir kot pantolon giymiş, zoraki bir gülümseme takınmıştı. Kapağında kendi yüzü olan bir kitabı tutarken boyu diğer iki kadının üzerindeydi. "O gerçek."

"Evet, bana sorarsan gerçek bir yalancı." Ethan cep telefonunu cebine koydu ve gözlerini benimkilere çevirdi. "Beni dinle, Jett. Bunca zamandır sana ve diğer herkese yalan söylüyor, sensiz bir hayat kurmak için hamleler yapıyordu. Bunu sana söylemek istemedim, özellikle de şimdi. Ama bilmen gerekiyordu."

Onu hayal etmedim. O gerçektir. O benimdi.

Gördüğüm rüyalar değildi. Anılardı.

"Annem bir keresinde bana insanların hayatınıza bir sebep, bir mevsim ya da bir ömür için girdiğini söylemişti. Masters sadece bir dönemdi, zamanı geçirmek için bir yoldu, onunkini katlanılabilir kılmak için. Sen de bir sebepten dolayı benimlesin."

"Hayır, yanılıyorsun."

"Bu seni seven birine benziyor muydu?" Ethan başını salladı ve parmaklarını kalçalarının kenarlarına doladı. "Üzgünüm, Jett. Kimse seni aramıyor. Kimse seni sikine takmıyor. Diğer herkes için sen. Sen. Bir numarasın. Saçmalık. Artık sen ve ben varız. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Ben seninle ilgileneceğim."

Her kelime göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. İçimdeki acıyı bastırmak ve dudağımın titremesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Ethan'ı duymuştum, yüksek sesle ve net bir şekilde. Kelimeleri anlamıştım ama yine de anlayamamıştım. Ollie beni aramıyordu. Gitmiş olmam kimsenin umurunda değildi. "Babam beni aramıyor mu?"

Ethan cesareti kırılmış bir kıkırdama çıkardı. "Hangisi?"

Başımı arkaya eğdim ve gözlerimdeki yaşları kııptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Lynch mi Bruce mu? Biyolojik baban mı yoksa sahte baban mı? Ve hayır, ikisi de seni aramıyor."

"Yalan söylüyorsun."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

"Bu kadarı da fazla." Bağları tekrar çekiştirdim, onlardan kurtulmak için yalvardım. Sandalye sallanmaya başladı ve Ethan beni sabit tutmak için kollarımı tuttu. Gözlerimi kısarak doğrudan onun gözlerinin içine baktım ve kontrol edemediğim gözyaşlarımın arasından haykırdım, "Lynch'in babam olduğunu bunca zamandır bildiğini ve hiçbir şey söylemediğini mi söylüyorsun? Sen de en az diğerleri kadar yalancısın!" Ben çırpındıkça sandalye ileri geri sallanıyordu.

"Sakinleşmen gerek Jett! Kendine zarar vereceksin," dedi ve beni tutmaya çalışarak sıktı.

Sonunda eğildi ve önce ellerimi, sonra da ayak bileklerimi çözdü: "Bu benim haddime değildi! Masters'ın sana söylediğini sanıyordum, onun olması gerektiğini ve Lynch'in şansını kaybettiğini söyledi."

Donakaldım ve boğazıma hilekârlıktan oluşan bir yumru oturdu. "Ollie biliyor muydu?"

"Özür dilerim." Ethan'ın güçlü elleri ağır kollarımda aşağı yukarı hareket etti ve başını salladı.

"Tanrım, çok özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

Midem bulanıyordu ve kalbim sanki göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. İçimi bir öfke kapladı, sonraki hareketlerimi kontrol ettim ve göğsüne bir yumruk attım. "Yalancı sensin!" diye bağırdım. "Kafamı dolduran sensin! Kafamdan çık!" Yumruğum defalarca sert göğsüne indi ve çok gecikmiş bir öfkeyi serbest bıraktı. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdım.

O anda kafamın içinde atom bombası patlamış gibi bir şey oldu ve bana içinde bulunduğum koşulları hatırlattı. Ollie ve ben nişanlıydık. Onunla tanışmam gerekiyordu. Birlikte yola çıkacak ve evlenecektik. Mahkeme günüm vardı, geçti mi? Son iki yıl boşuna mıydı? Çok fazla düşünce vardı, her biri elimi göğsüne, omuzlarına, karnına, elimi atabildiğim her yere götürüyordu ve Ethan ne kımıldamış ne de beni durdurmuştu.

Kollarına yığılana kadar dayak devam etti ve beni karanlık odanın zeminine yatırdı, kendi tuzlu gözyaşlarımı tattım ve sigara dumanına karışan kolonyasını kokladım. Bir an için tüm dünyanın durmasını diledim, böylece kafamın içindeki parçaları bir araya getirmek için bir kalp atışından daha uzun zamanım olabilirdi.

"Bizi özledim Jett," diye fısıldadı. "Birbirimize ihtiyacımız var."

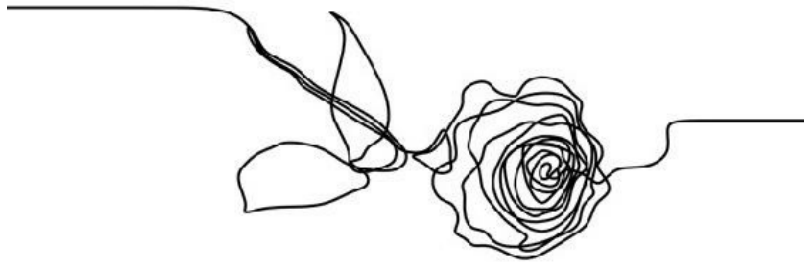
"Herkes yalancıdır," diye bağırdım. "Ben bile bunca zamandır onun gerçek olamayacağına inanarak kendime yalan söylüyordum. Eğer öyle olsaydı, beni kurtarırdı."

"Seni neyden kurtardım? Sana söyledim, sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Benimle güvendesin. Söz veriyorum. Seni bağlı tutmamın, her kaçtığımda seni dışarı atmamın tek nedeni, fark etmediysen kafanın biraz karışık olmasıydı, ama sen benim kafamın karışık olduğu türdensin. Korkarım bensiz kendini öldürteceksin ya da daha kötüsü olacak."

"Ölümden daha kötü ne olabilir?" Ona bakarak haykırdım.

Ethan'ın göğsü başımın altına çöktü ve parmakları ıslak saç tellerini yüzümden uzaklaştırdı. "Sana yarın göstereceğim," dedi ve gömleğini çıkararak oyulmuş göğsünü ortaya çıkardı. "Bu gece ben buradayım Mia. Senin için burada olan tek kişi benim." Çantalarımızla birlikte daha önce getirdiği yorganı aldı, üzerimize sardı, beni göğsünün üzerine yatırdı ve bizi yere yatırdı.

Güvenlik battaniyemin kollarına sarılıp uyuyana kadar ağladım.

Ertesi sabah yatak odasına bağlı banyoda hızlıca duş aldım. Aynada, şişmiş gözlerim ağlayarak geçirdiğim uzun gecenin kanıtını gösteriyordu ama umursayacak yerim yoktu. Fayansların üzerine su damlatarak durdum ve Ethan'ın yıkadığı kıyafetlerimi getirmesini bekledim.

Ethan kapıyı iterek açtı ve bana bakmadan önce banyo tezgahının üzerine düzgünce katlanmış

bir yığın giysi ve bir havlu koydu. "Beş dakikan var. Havaalanına gitmeden önce son bir durağımız daha var."

"Havaalanı mı?" Kurulamak için havluyu alarak sordum. Nereye gidiyorduk? Bu haber acı ama tatlıydı. Ollie'nin bulunduğu yerden muhtemelen daha uzağa uçmak anlamına geliyordu, ama aynı zamanda yalan ve aldatmacanın olmadığı bir yerden de daha uzağa.

"Bir planım var. Amerika'da bizi bekleyen bir tekne var," diye açıkladı, gözleri her hareketimi takip ediyordu.

Külotumu giydim. "Tekne mi?"

"Evet, hadi bakalım. Fazla zamanımız yok."

Giyindikten ve saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra Ethan'ın arabayı toplamasına yardım ettim ve son dakika işlerini bitirmek için daireye dönerken yolcu koltuğunda bekledim. Güneş dışarıdaydı, arabanın camından içeri giriyor ve hassas tenimi okşuyordu. Eğer kaçmak isteseydim, şimdi tam zamanıydı. Ethan bana tamamen güvenmiş ve beni bir fırsatla baş başa bırakmıştı. Ama gidecek hiçbir yerim ve eve dönecek kimsem yoktu. Ollie bensiz gayet iyiydi, bir şair olarak hayallerini gerçekleştiriyor, insanlarla tanışıyor, fotoğraf çektiriyor ve kitap imzalıyordu. Sahte babam Bruce'un üvey annesi Diane vardı ve ben onların hayatında bir yükten başka bir şey değildim. Bir karmaşa. Lynch bana söyleme zahmetine hiç girmemişti. Bruce'un beni neden denizaşırı ülkelere gerçek babamın yanına gönderdiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu, artık onun değil Lynch'in sorunu olduğumu düşünüyordu.

Ethan'ı Dolor'da çocuğu öldürürken yakalamış olsam da ben de bir katildim.

Belki de iyi bir nedeni vardı - daha fazlasını öğrenmeye kararlı olduğum bir neden. Tüm bunları çözene kadar Ethan şimdilik en güvenli seçeneğimdi.

Hâlâ burada oturup onu beklememe hiç şaşırmadan arabaya bindi ve kaloriferi çalıştırdı. "Üşüdün mü?" diye sordu arka koltuğun arkasına eğilerek. "Al."

Kapüşonum kucağıma düştü, POETİK kapüşonum. "Nereye gidiyoruz?" Başımdan geçirerek sordum.

"Tanışmanı istediğim biri var."

Wirral'a yolculuğumuz yaklaşık kırk dakika sürdü. Ethan, Livy'nin kız kardeşi olmasıyla başlayıp son sorunun cevabıyla biten tüm gerçekleri anlatmıştı: *Bugün günlerden neydi?*

"Nisan'ın on yedisi. Çıkış günü iki hafta önceydi."

İki hafta. Mahkeme tarihimi resmen kaçırmıştım ve artık istesem bile eve dönemezdim. için.

İki hafta. Ollie'yle seviştiğim, dokunuşunu hissettiğim, sesini duyduğum Sesini, kokusunu.

Biri bana yalan söyleyeli de iki hafta olmuştu. *O zamandan beri Ollie'nin aklından geçmiş miydim? Beni düşünüyor muydu? Başıma kötü bir şey gelmesinden mi endişeleniyordu?* Bu düşünceleri zorla aklımdan çıkardım. Tabii ki beni düşünmüyordu. Oliver Masters yeni hayatının tadını çıkarmakla meşguldü. Daha önce hiç bahsetmediği, çünkü paylaşmayı hiç planlamadığı bir hayat.

Ethan da bana yalan söylemişti ama iyi bir sebebi vardı. Bana kız kardeşi Livy'ye ne olduğunu anlatmıştı. Dolor'daki dört adam onu öldürmüştü ve o da onun adına adaleti yerine getiriyor, meseleyi kendi ellerine alıyordu. Sadistçe de olsa Ethan'ı anlıyordum.

"Seninle o ağacın altında oturduğumuz ve ben ülkeyi terk etsem bile birbirimizin yanında olacağımıza yemin ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Serçe parmağı kadar bir söz?" Ethan yüzünü bana döndü, bu anıyı hatırlayınca yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Başımı salladım ve ısınmak için kollarımı ellerimin üzerine çektim. "Hoşuna gitse de gitmese de içinde bulunduğumuz koşullar bunlar Jett. Seni yanımda götürmeyi hiç planlamamıştım ama bundan en iyi şekilde

yararlanacağız. Seni mutlu edebilirim. Bunu biliyorum. Sadece benimle orta yolda buluşmalısın. Sen benim ailemsin, unuttun mu?"

Pencereden dışarı baktım. Hava sisliydi, arabanın içinden gelen sıcaklık soğuk yağmurla yarışıyordu.

dışarıdan bastırarak. "Bana yalan söyleme. Daha fazla yalana dayanamam."

Ethan bir otoparka girdi ve üzerinde "Birch Tree Manor" yazan kahverengi, kavisli bir tabelanın yanından geçti. Büyük tuğla bina bana Amerika'daki bir okulu hatırlattı; üstü sarı tuğla, altı turuncu, pencereleri beyazdı. Araba durdu ve Ethan yüzünü bana döndü. "Bu noktadan sonra artık yalan yok. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım ve kabullenmen çok zor olacak ama tek yapman gereken sormak." Serçe parmağını uzattı, "Yemin ederim Jett. Sen de benimle yarı yolda buluşacağına yemin et."

Serçe parmağımız birbirine bağlı, ama bu hoşuma gitmedi. Eskisi gibi değil.

Yan yana, bizi neyin beklediğinden emin olmadan Birch Tree Manor'un kapısından içeri girdik. İçerisi naftaline batırılmış bir kreş gibi kokuyordu ve resepsiyonda çalışan kadın ikimizi şüpheli bir gülümsemeyle karşıladı, kahverengi saçları ortadan düzgünce ayrılmış ve omuzlarının arkasında düzleştirilmişti. "Sizi bir daha burada görüp görmeyeceğimi merak ediyordum," dedi Ethan'a, gözleri ondan bana doğru kayıyor, bir tehdit olup olmadığına karar veriyordu. "Peki bu kim?"

"Bu benim kız arkadaşım Rebecca," diye tanıştırdı Ethan beni, kolunu omzuma attı ve gururlu bir gülümsemeyle bana baktı, "Annem nasıl?"

Kız kaşlarını çatarak bir pano uzattı. "Oh, bilirsiniz..." Yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak elini önünde salladı. Yabancıların yanına gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve neyse ki beden dilini okuma yeteneğimi tamamen kaybetmemiştim. "Buraya son gelişinden bu yana pek bir şey değişmedi. Ama sanırım geçtiğimiz yıl *senin* için çok şey değişti."

İkili sohbete devam ederken ben yerimde durup renkli iç mekâna baktım, sonra resepsiyon görevlisi bizi bir koridora yönlendirirken Ethan elimi tuttu. "Annen son zamanlarda medya odasını çok sevdi," diye devam etti ve geçtiğimiz her koridorda farklı renkte duvarlar, kapılar ve temalar vardı. Sonunda sarı ayçiçeği duvar kâğıtları, uyumlu sarı perdeler ve yaşlı insanlardan oluşan bir koleksiyonun bulunduğu bir odaya girdik. Büyük bir pencere tüm odayı aydınlatıyordu; yağmurdan sonra parlayan güneş, ölümün eşiğindeki ruhların üzerine ışınlar saçıyordu.

"Ah, işte orada," dedi resepsiyonist, bir grupta birlikte oturmuş dama oynayan kızıl saçlı bir bayanı işaret ederek, "sizi gördüğüne çok sevinecek."

Ethan'ın eli benimkini sıktı. "Gerçekten mi?"

"Geçtiğimiz yıl çok güzel günler geçirdik. Bir iki kez seni sordu. Bakalım onu iyi bir gününde yakalayabilecek miyiz?"

Kızıl saçlı kişinin Ethan'ın annesi olduğunu ve bir yıldan uzun süredir görmediğini fark ettim ve tüm bu durum benim dahil olmam için fazla kişisel görünüyordu. Davetsiz misafirdim ve burada olmamalıydım. Ethan ona doğru yürürken avuç içim terledi ve onu durdurmak için döndüm. "Arabada bekleyebilirim. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var Jett," diye fısıldadı, gözleri ileride, ona hayat veren kadına hayranlıkla bakıyordu. Masanın önünde durana kadar yaklaştık. Kimse bizi tanımak için masadan başını kaldırıp bakmadı.

Resepsiyon görevlisi yaşlı kadının omzuna vurdu ve Ethan ile beni işaret etti. "Mary, bak seni kim ziyarete gelmiş," dedi sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi heyecanla. "Bu Ethan, oğlunuz."

Mary'nin saçları Ethan'ınkilerle aynıydı ama onunkiler seyrek ve mattı. Gözleri daha da solgun tenine karşı soluk bir maviydi ve ince dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü, yanımda duran adama hayranlıkla bakarken gözlerinin kenarları kırıştı. "Ethan?" Mary'nin sesi yorgun ve düzensiz çıkarken Ethan elimi daha sıkı kavradı. "Benim bir oğlum mu var?"

"Merhaba anne."

Ethan'ı hiç bu kadar gergin görmemiştim. Genelde derli toplu, sakin ve kırılmaz biriydi. Ama gözleri annesine dikildiğinde, karşısında oturan kadına karşı anında savunmasız hale geldi.

"Şuna bakar mısın Ellen?" Mary ellerini birbirine vurdu, "Benim bir oğlum var ve çok yakışıklı."

Resepsiyon görevlisi, "Bana ihtiyacınız olursa masaya geri döneceğim," dedi ve masanın etrafındaki yaşlı hanımlar da o uzaklaşmadan önce aynı fikirdeydi.

Ethan elimi bıraktı ve o Mary'nin yanındaki boş sandalyeye otururken ben de beceriksizce ayağa kalktım. "Nasılsın?" Avuçlarını kot pantolonunun ön kısmına sürterken gözleri kadına parlıyordu. "Burası sana iyi davranıyor mu?"

"Evet, efendim. Burası büyük bir tatil gibi, gerçi George muhtemelen bir yerlerde uyuyordu. Kocam George'la tanıştınız mı? Gidip onu uyandırabilirim. Sizinle ve güzel kızınızla tanışmalı-"

"Mia," dedi Ethan çabucak, bana el sallayarak. "Bu Mia, anne."

Yaklaştım ve Mary elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum canım. Hayatımda gördüğüm en güzel kız değil misin?" Soğuk eli benimkinin üstünü okşadı, "Ellen'a bakar mısın? Doğal bir güzelliği var, sana söyleyeyim. Günümüzde kızlar güzelliklerini makyajla ve saçmalıklarla örtüyorlar. Yine de buradaki kuaför salonumuzu ziyaret etmelisin. Saçlarını güzelleştirip, gösterişli bir hale getirebilirler."

"Evet, gerçekten lüks." Ellen titreyen eliyle başını salladı ve masanın üzerindeki siyah damaya uzandı.

Mary Ellen'ın eline vurdu. "Seni izlemediğimi sanma, bu çocuk görüşümü köreltiyor olabilir ama hislerimi değil. Benden bir tane bile geçiremezsin."

Güldüm, uzun zamandır yapamadığım bir şeydi bu.

Mary titrek bir parmakla Ellen'ı işaret etti. "Şu Ellen, bak sana ne diyeceğim. Ona dikkat etmelisin. Hayatında hiç dürüst bir oyun oynamadı."

Başını sallayarak arkadaşına hak vermeye devam eden Ellen'a baktım.

"Anne, hadi bahçede biraz yürüyelim. Seni biraz dışarı çıkaralım, olur mu?"

"Evet, tamam yakışıklı. Ve Donald," Mary dikkatini çekmek için pencereden dışarı şaşkın şaşkın bakan bir beyefendiye bir dama taşı fırlattı, "Ben yokken Ellen'a göz kulak olur musun?"

"Pekâlâ," diye başını salladı Donald, büyük kahverengi çerçeveli gözlükleri yüzünü kapatırken kaplamalarını kemiriyordu.

Ethan annesini tekerlekli sandalyeyle çimlerin üzerinde iterek banklarla çevrili beton bir masanın yanına park etti. Ayağıyla tekerlekli sandalyenin frenlerine basarak yerinden oynamadığından emin oldu ve ben de Ethan'ı takip ederek bankın üzerine oturdum. Aralarında aldığı her nefeste beyaz bulutlar belirirken, Mary'nin küçük gövdesinin etrafına büyük bir palto çekti.

"Cheshire'daki kulübe yangınına duydun mu? İki ölü olduğunu söylüyorlar." Mary başını salladı, "çok yazık."

İki ölü mü? Gözlerim Ethan'a kaydı ve o da benim duyduğum haber karşısında şok olmuş gibi görünmüyordu.

"Haberleri izlememelisin anne," diye işaret etti Ethan, bariz bakışlarımı görmezden gelerek onun yanına, bankın üzerine oturdu. "Eğleniyor olman gerekirdi."

"Dünyada neler olup bittiğini başka nasıl bilebilirim ki?"

"Değilsin, bunu çok uzun zamandır yapıyorsun. Diğer herkes için endişelenmek zorunda olmamanız gayet normal. Günlerinin tadını çıkar. Her birinin. Benim için."

"O zaman bana kendinden bahset, olur mu? Bir kez olsun iyi bir haberle beni rahatlat." Mary gözlerini uzaklara dikmiş, eli Ethan'ın elinin içindeydi ve kalbim göğsümde sıkıştı.

"Mia ve ben buradan ayrıldıktan sonra Amerika'ya gidiyoruz. Bir tekneyle gideceğiz, bu nasıl

iyi haber?"

"Kız kardeşini mi götürüyorsun? Onu geride bırakamazsın Ethan. Olivia'nın şu anda sana ihtiyacı var. Olivia'nın sana ihtiyacı var.

pek iyi gitmiyor. Hep bu yüzden iki çocuğum olduğunu söyledim. Bana ve George'a bir şey olursa, sen ve Livy birbirinize sahip olursunuz. Onu zorlamalısın, karanlık onu içine çekti ama sen onu dışarı çıkarabilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum." İçini çekti ve Ethan'a dönmeden önce başını salladı, "Depresyon komik bir şey değil. Hafife alınacak bir şey değil. Ve bu seni önemsemediği anlamına da gelmiyor, bunu unutmamalısın. Depresyon artık umursamamak değildir. Çok uzun süre çok fazla önemsemekle ilgilidir. En büyük kalbe sahip olanlar, çok fazla kişiye çok fazla şey vererek karanlıkta kalanlardır," Ethan'a bakmak için döndü, "onun feneri ol."

Gözyaşlarım buz gibi yanaklarıma ateş gibi düşüyordu ve bulanık görüşüm yanakları kıpkırmızı olan Ethan'a doğru kayd. Kısa bir süre bana doğru baktı ve düşmesine fırsat vermeden bir damla gözyaşını hızla sildi. Annesinin iki yıldan uzun bir süredir ölü olduğundan haberi yoktu.

"Biliyorum anne. Biliyorum," Ethan kendini toparlamak için durakladı, "Nereye gidersem gideyim o hep benimle olacak, bunu bilerek rahat edebilirsin."

"Güzel," diye tekrar elinin üstünü okşadı, "Şimdi bana bu yolculuktan bahset. Gelecekte bir düğün olacak mı?" Ethan burnunu çekerek güldü ve bana baktı. "Bilirsin, ilk görüşte aşkın gerçek olmadığını söylerler. Ama bana sorarsan bu koca bir yalan. Ve sana bir şey söyleyeyim, Mary -"

"Mia," diye düzeltti Ethan kıkırdayarak. "*Senin* adın Mary."

"Doğru, her halükarda insanlar hayatınıza bir sebep, bir mevsim ya da bir ömür için girerler. Bir kadının ömrüne baktığını anlaması sadece beş saniye sürer. Şimdi söyle bana canım. Sonsuzluğun gözlerinin içine baktığını fark etmen ne kadar sürdü?"

Üçümüzün arasındaki boşluğa ölü bir sessizlik çöktü. Cevabımı düşünürken aynı mavi gözler bana bakıyordu. Ethan ona yalan söyleyemezdi, ben de söyleyemezdim. "Üç saniye," diye fısıldadım, Dolor'daki ilk günümde yemekhanede Ollie ile göz göze geldiğim anı hatırlayarak. "Sadece üç saniye sürdü."

BÖLÜM DOKUZ CHAPTER 9 E T H A N

"Gülümsüyorsun,
ni atın g8WGct 10 VC
kuru ve çileli ruhuma,
karacaları ve slt'leri öldürüyor."

– LIVER MAST

Annemi görmek beklediğimden çok daha zordu, özellikle de bu bir veda olduğu için. Sabaha kadar ziyaretimizi unutacaktı, bu da Mia'yla Birch Tree Malikânesi'nden çıkıp arabaya doğru yürürken bana huzur veriyordu.

Havaalanına giden ana yollara geri döndüğümüzde Mia, "Annen iyi birine benziyor," diye havaya fırlattı ve ben de başımı salladım. Yirmi dakikadır konuşmamıştı ve beni yetiştiren kadınla ilgili bu küçük iltifat, kabin yangını ve annemin bahsettiği iki cesetle ilgili daha fazla soruya kapı araladı.

Mia'nın, yaktığı kulübenin annemin kulübesi olduğu gerçeğini gündeme getirmesinden korkuyordum. Annemle babamın tatillerde anılarını biriktirdiği kulübe. En azından zavallı kadını bu haberden kurtarmıştı, tabii annem hatırlarsa. Yine de Mia dilini tutmuştu ama ağır bakışlarını görmezden gelmek zordu. Neyse ki annem konuyu çabucak değiştirerek gerginliği ortadan kaldırdı.

Annemin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Onu özleyecektim.

Göz ucuyla baktığım Mia, yerinde duramayarak başını salladı. "Nasıl iki ölüm olabilir, Ethan? Anlamıyorum. Öldüğümüzü mü düşünüyorlar? Bu hiç mantıklı değil. Eğer buradaysak, o zaman kimin cesedini buldular?"

İşte bu kadar. Mia'nın sorularının baskısı sanki binlerce kiloymuş ve kucağımda oturup boğazımdan aşağı çimento döküyormuş gibiydi. Dışarıda hava ellilerdeydi ama ben yine de boğucu alanda daha fazla havaya ihtiyaç duyduğum için camı açtım.

"Beni görmezden gelme. Artık sır yok, hatırladın mı?"

Sanki kuklamanın bir ipi daha kopmuştu ve ben onun kontrolünü kaybediyordum. Ben dikkatimi yola verirken o koltuğunda dönmüş, bana bakıyor ve ellerini önünde sallıyordu. Sorular gelmeye devam ediyordu ve beni daha az canavar gibi göstermeyecek bir açıklamayı bir araya getiremiyordum. Liverpool havaalanına varmamıza sadece yirmi dakika kalmıştı ve eğer bu sorunu kontrol altına alamazsam, onu uysal bir şekilde uçağa nasıl bindirebileceğimi bilmiyordum.

İleride bir *Frankie & Benny's* vardı ve otoparka girip motoru durdurdum. Gözlerim kalçasının üzerinde duran iki eline takıldı ve onları tutup kendi ellerimin arasında ısıtarak ne söyleyeceğimi düşündüm. Onu kaybedemezdim. Onu daha iyi anlamak için Dolor'daki psikolojik dosyasını okumuştum. Mia dokunmaya olumlu tepki veriyordu. Bu kıza çok fazla zaman ayırmıştım. Bu kıızı inceledim. Bu kıızı teselli ettim. Bu kız için planlarımı bozmuştum. Sonra Masters geri geldi ve müdahale etti. Eğer o olmasaydı, Mia ve ben muhtemelen şu anda romantik bir birliktelik yaşıyor olacaktık. Ama şu anda bana vereceği şeyle yetinecektim, gerisi zamanla gelecekti.

Gözlerimi kapattım, onun ürkütücü kahverengi gözlerine bakmadan önce ciğerlerimin izin verdiği kadar oksijen aldım. Sonra yavaş ve sabit bir şekilde bıraktım. "Sana Ashlyn ile ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Mia sabırsızca başını salladı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Her şeyi. Yaptıklarından sonra yaşamalarına izin veremezdim. Yangında buldukları iki ceset Ashlyn'in babası ve eşiydi. İkisini de ben öldürdüm. Bir dizi nedenden ötürü." İkimizin arasında ani bir duraklama oldu. Gözleri dondu, benimkilere kilitlendi. Uzun uzun bakmaktan öte bir tepki bekledim. Muhtemelen yardım için çığlık atmasını ya da arabadan kaçmaya çalışmasını. Mia tam bir dürüstlük istiyorsa, son birkaç gecedir uyuduğumuz dairenin Ashlyn'in ölen babasına ait olduğunu da söylemeliydim ama bu çok ileri giderdi ve özellikle sormamıştı.

Mia elini avuçlarımdan çekti ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Mia," diye elini uzattım ama o elini geri çekti. Parmaklarım saçlarımdan arasından geçti. I

bizi otuz saniye önce olduğumuz yere geri çekmesi gerekiyordu. "Konuş benimle."

Çenesini kaldırmış, her hareketimi inceliyordu ki bu hayal kırıklığı yaratıyordu. Bana olan azıcık inancını da kaybediyordu. "Sebeplerin neydi?"

Nefes verdim. Belki de değildir. Mia beni dinlemek istedi. Bu iyiydi. Bir dalış yaparak kucağına uzandım ama o kıpırdamadı. Avucum bacaklarının arasına indi ve bir elimle minik kalçasını kavrayarak bir sonraki itirafımı atlatması için ona ihtiyacı olan dokunuşu verdim. Kasları gevşedi ve devam ettim: "En önemli neden Ashlyn içindi. Kendilerini kurtarmak için onu orada ölüme terk ettiler. Ne tür bir baba bunu yapar, Jett?" Mia'nın çok iyi anladığı hassas bir noktaydı ve başını sallayarak durumu değerlendirdi. Sorunu kafasında çözmeye çalıştığını gözlerinden okuyabiliyordum. "İkincisi, Dolor'dan intikamımı almak için ilacı test etmem gerekiyordu. Ama bunu hak ettiler. Hepsi bunu hak etti."

Elim bu noktada neredeyse yalvarıyordu, kendi aklına sahipti ve teni bulmak için kapüşonun altında hareket ediyordu. Sadece beni içeri alması gerekiyordu. O zaman iyi olacaktık. Avucum kalçasının üzerinde durdu ve onu nazıkçe sıktım.

Mia sığ bir nefes verdi. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Cevabı sayı olan basit bir soruydu. "Bunu hak etmeyen insanların canını almadığımı söylediğimde bana inanmalısınız."

"Ethan," sesi dağıldı, "kaç tane?"

Nefesimi içime çektim ve başparmağımı karnında gezdirdim. "Altı." Hepsini sayabilirdim ve yakın ailelerindeki her bir kişiyi, adreslerini, çaylarını nasıl tercih ettiklerini ...

"Altı mı?" diye güldü, ama boştu ve onu kaybetmişim, "Sen sertifikalı bir seri katilsin, bunu biliyorsun değil mi?" arabanın kabinine baktı, gözleri dışarı fırlamıştı, "Bu durumun boyutunu neden daha önce fark etmedim bilmiyorum, ama sen bir seri katilsin. Aslında seninle birlikte kaçıyorum, bir seri katil. Sen bir *seri* katilsin Ethan! *İnsanları* öldürüyorsun. İnsanları! Birden fazla! İnsanları *öldürdün*."

Bunu kaç kez söylemiş olursa olsun, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. "Altı," diye onayladım. "Bunu hak eden altı hayat."

"Yani bu her şeyi düzeltiyor mu?"

"Ben öyle bir şey demedim." Bunu hiç istememiştim. Livy'nin öldürülmesi bana çok şey öğretmişti. Keder öfkeyle karıştığında herkes her şeyi yapabiliyordu. Benim durumumda, acımasız bir canavar doğmuştu. Mia bana sanki bakamıyormuş gibi yan gözle bakıyordu ama diğer elimin her zaman nerede olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Bizi birbirimize bağlamak ve onu yanımda tutmak için bir elim hâlâ kalçasına yapıştı. "Sana zarar vermeyeceğim, Jett. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Şimdiye kadar bunu anlamadın mı? Eğer roller tersine dönseydi ve sen gerçekten kayıp olsaydın, seni bulmak için her türlü ihbarı yapar, her kapıyı çalar, hiçbir şeyden kaçınmazdım. Evet, senin için adam bile öldürürdüm. İşte sana bu kadar değer veriyorum. Ne Masters, ne lanet baban, ne de Lynch. Ben!"

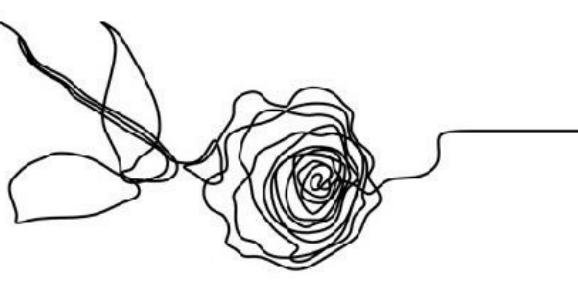
"Bu çok fazla." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve başparmağımla yakalamak için eğildim.

"Biliyorum." İki adım ileri, on adım geri. Gergin bir alışkanlıkla çenemi kaşıdım, ellerimi kullanarak onun tüm endişelerini çözebilmeyi diledim.

Sonra sessizce ekledi, "Hissettin mi? Sessizliği?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?" "Boş ver," diye mırıldandı, otoparka doğru bakarak.

"Hadi kahvaltı yapalım, tamam mı? Ağırdan al. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Mia ikolatalı ve muzlu krep sipariş etmişti. Her ısırıkta inliyordu, göz kapakları titriyordu ve psikolojik dosyasının yanlış olduğuna karar verdim. Onu sakinleştiren dokunmak değildi. Yemekti. Saniyeler içinde, sanki iki yıldır yemek yememiş gibi tabağını temizledi.

Ona bana her şeyi sorabileceğini söylediğimde, Masters'ı kastetmemiştim. Soru üstüne soru soruyordu ve her biri o serserinin etrafında dönüyordu, birkaçı da Lynch hakkındaydı. Masters'ın şiir kitabını, kapağını, haber makalelerini görmekle ve cep telefonumda gezinip her eleştiriyi okumakla çok ilgiliydi. Masters ona yalan söyledi ve yüzü memnun bir kız arkadaş gibi ekrana bakarken aydınlandı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. *Hiç bakacak mıydı?* Masters kendi başına bir şey yapmıştı ve benim geçen yıl başardığım tek şey cinayetti.

Havaalanında, gümrükten geçerken Mia yanımda sessiz kaldı. Terminale yaklaştığımız her adımda vicdanım daha da ağırlaşıyordu. İçimde bir şeyler değişmişti. Belki bugün annemi gördüğüm için, belki de Mia'yı gitmesine izin verecek kadar sevdiğim için. Her iki durumda da, uçağa bindiğimizde geri dönüş yoktu. O da bunu biliyordu.

Mia ve ben uçağa binmek için bekleme alanında garip bir şekilde dururken, insanlar uçağa yetişmek için acele ederek yanıımızdan geçip gitti. Yumruğum spor antamızın sapını sıkıca kavradı. Başka valizimiz yoktu ama tek ihtiyaımız olan buydu. Bir saniye bile boşa geçmedi, her biri söyleyeceğim bir sonraki kelimeyi düşünmekle geçti. Son iki hafta boyunca, Mia'ya Masters ve Lynch'in ne kadar boktan insanlar olduklarını göstermek için tüm kanıtları toplamaya çalışmış, onu buraya, bu havaalanına kendi zgr iradesiyle getirebilmek için onlardan nefret etmesi için her türlü nedeni sunmuştum. Ama başından beri aptallık etmiştim. Aralarındaki bağ çok güçlüydü. Onunkinden ve benimkinden daha güçlüydü. Onu sevmesini engellemek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. Mia'yla ne kadar uzun süre birlikte olursak olalım, bir yıl, beş yıl, yirmi yıl, o asla gitmeyecekti. Oliver Masters onu kalıcı olarak lekelemişti.

Bir kez olsun iyi adam olmak için, ona ayrılmak için tek bir fırsatı olduğunu sylememliydim. Ona bu seçeneği şimdi sunacaktım ve eğer kabul etmezse, onu sonsuza dek elimde tutmam mümkündü.

"Mia-"

"Sorun yok, Ethan."

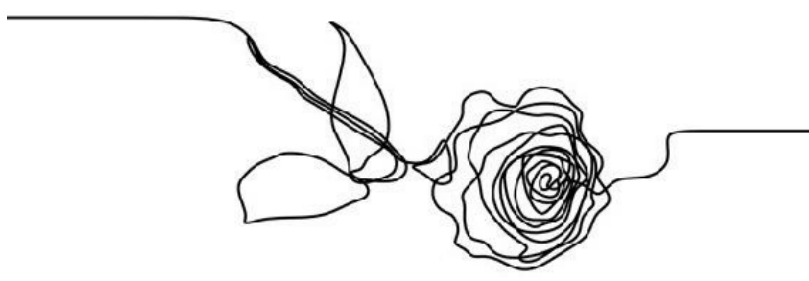
"Arabamı alabilirsin. Ona gitmelisin."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Hayır, sen haklıydın. Ollie bir yalancı. Beni hiç sevmeydi. Beni arama zahmetine bile girmedim."

"Ama-"

Beni durdurmak için elini koluma koydu. "Ben de seninle geliyorum."

Kalbim yerinden fırladı, Canavar tezahürat yaptı ve varış noktamız ve uçuş numaramız interkomdan alınarak yolcuların uçağa binme zamanının geldiğini bildirdi. Mia elini çekti ve kararından memnun olsam da, hayatımın geri kalanında o umutsuz gözlere bakacağımdan da endişeliydim.

On üç saat sonra New York'taki JFK havaalanına vardık, ancak saat değişikliği nedeniyle beş saat geri kazandık ve gece altı oldu. Yaklaşık bir hafta önce Dean bana yeni arabamın yerini postalamıştı; araba havaalanının otoparkında, torpido gözünde yeni kimliklerimizle birlikte bekliyordu. Dean'i hiç sorgulamamış ya da ondan şüphe etmemiştim ama yine de ona ve yapabildiklerine hayret ediyordum. İşi halletmişti ve ona çok şey borçluydum.

Mia da bunu sorgulamamıştı. Çoğunlukla, tüm yolculuk boyunca sessiz kalmıştı. Tamamen tükenmiş bir halde, yepyeni siyah Supra'nın kabininden Mia'ya baktım. Onun gözleri de benimkilerle aynı kırmızı renge ve ağırlığa sahipti. "Benim sürmemi ister misin?" diye sordu ses tonunda yumuşak bir mizahla. Yolun farklı taraflarını çözebilirdim ama bu gece yorgunluğumuz ve bilmediğimiz topraklar düşünöldüğünde riske atılacak bir gece değildi.

Sessiz bir anlaşmayla ikimiz de arabadan indik ve yer değiştirdik.

Mia arabayı en yakın otele çekti. Lüks ve pahalıydı ama torpido gözündeki nakit para yatı almak için Louisiana'ya gidene kadar idare etmemize yetti.

Seyahatlerimiz sonunda bizi yakaladı ve otel odasına girer girmez telefonumu şarja takıp yataklardan birine uzandım, yumuşak beyaz yorganın içine gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Mia'nın nefes alış verışı üstümden geliyordu ve bir gözümü açtığımda onu ellerini önünde kavuşturmuş halde ayakta dururken gördüm. "Ben ... um ..."

Çarşafı kaldırdım ve yanıma kıvrılmasını işaret ettim. Ona sormadım, bu onun seçimiydi ve o da tereddüt etmedi. Uzun bir günün, itiraf ettiğim gerçeklerin ve Masters yüzünden yaşadığı kalp kırıklığının ardından ihtiyacı olan bendim. Ve yolun her adımında onun yanında olacaktım. Avucum çıplak kalçasını kavradı ve bacağını kendi bacağıma dolayarak onu ön tarafıma doğru sıkıştırdım. Kollarımın arasında küçüktü ve ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Ağladığını bilmiyordum.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Biz aynıyız ve ben deneyeceğim."

Dudakları boynuma değdi ve gözlerim kısıldı, içimdeki canavar gülümsedi ama itirafı karşısında sinirlerim sarsıldı. Beni sevmeye çalışmasını istemiyordum, sadece sevmesini istiyordum ve gözlerinden tenime süzülen ılık yaşlar bana yalan söylediğini hatırlattı.

Mia asla kayıtsız şartsız benim olmayacaktı. Mia Rose Jett sonsuza dek onun olacaktı.

O her zaman Masters'a ait olacaktı ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

C H A P T E R T E N
CHAPTER 10
O L L I E

“One day you’ll look back and realize
it wasn’t all for nothing.”

—OLIVER MASTERS

Ockendon'daki evime her döndüğümde kendimden bir parça kaybediyordum. Yaşadığım bu üçlü hayat bana zarar vermişti. İkili bir hayat değil. Üçlü bir hayat. Şair, imza günleri ve Laurie'nin belirlediği programa uymak. Suçlu, yasadışı ve ahlaksız işlere karışan. Ve nişanlı, yaptığım her hareketin ve taktığım her maskenin beni onu bulmaya bir adım daha yaklaştırdığından emin olurken, bizim için kurduğum hayatı koruyordu.

Gönderilen adres beni Grays South'ta tel örgülerle çevrili, çöplerle dolu yıkık dökük evlerin bulunduğu bir sokağa getirdi. Saat neredeyse gece ondu ve uğuldayan sokak lambası sokağın ortasında basketbol oynayan mahallenin çocuklarına ışık tutuyordu.

Şüpheli bir şekilde sağlam olan eve girdiğimde Adrian, Reggi ve James çoktan buradaydı. Üçü tartışıyor ama yine de ellerinde esrarla dolaşıyorlardı. Adrian ve James yırtık ekoseli bir kanepenin üzerinde rahatça otururken Reggi eli ikisi arasında gidip geliyordu.

Dex koridorda belirdi, koyu renk giysili, saçları arkaya taranmış, telefonu kulağında, bakışları benimkiyle buluşur buluşmaz sesini alçalttı ve ağzına bir sigara götürdü. Yaklaştım ve bana arkasını dönerek aramayı hızla sonlandırdı. Tekrar bana dönerek telefonu kot pantolonunun cebine koydu. "Geç kaldın," diyerek mutfak tezgâhına yaklaştı ve sigaranın ucunu kül tablasına yuvarlayarak daha sonra kullanmak üzere söndürdü, "Bu duruma bir çare bulmalısın Oliver." Tartışan diğer üç kişiye başıyla işaret etti. Benden bir şey saklıyordu ve ben de ona şüpheyile baktım.

Saptırıyor muydu? Cebindeki telefonu işaret ettim. "Scott hakkında mıydı?"

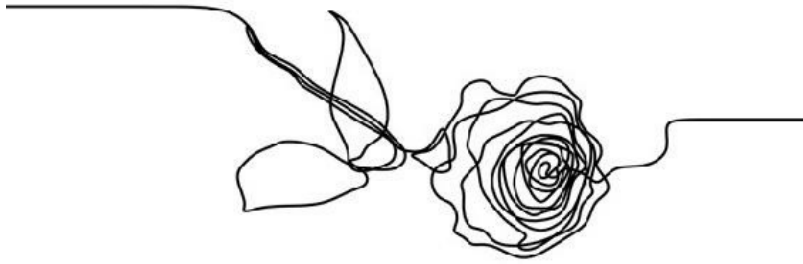
"Bu seni ilgilendirmez ama hayır. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bunun benim işim olduğunu çok iyi biliyorsun, yoksa anlaşılmamızı unuttun mu?"

Dex yaklaşp göğsünü şişirirken arkamdaki genç çocukların bağırışları arka plandaki gürültü haline geldi. "Yerini unutma. Artık benim için çalışıyorsun. Scott'ı bulduğumda ve bulduğumda sana haber vereceğim," sesi yumuşak ve derli topluydu ve tedirginliğimi gizlemek için yanlarımı yumrukladım, "ama o zamana kadar soru sormazsın." Cümlesini işaret parmağını alnıma vurarak noktaladı. Yumruğumu yüzüne indirmemek için kendimi kontrol edebilmem duyulmamış bir şeydi, neredeyse doğaüstü bir şeydi. Ama bu, yumruklarımı sıkmamı ya da dişlerimi gıcırdatmamı, daha önce hiç ziyaret etmediğim yerlerden kısıtlama getirmemi engellemedi.

Mia'yı asla bulamama korkusu beni geri tutan şeydi. Dex'le zaten çok derine inmiştim. Ona bir hafta vermiştim ve iki günü kalmıştı.

Dex yanağımı okşadı ve sırtıttı. "Şimdi, çocukları topla."

Arabanın içinde, şehrin karşı tarafındaki rakibin uyuşturucu evine doğru sinirlerim tepeme çıktı. Arabayı Reggi kullanıyordu ve onun düşmanca bakışlarının dikiz aynasında arkasında oturan James'e kaydığını fark ettim.

"İkinizin de canını sıkan şeyi çözene kadar bu işi yapmayacağız." Bu

İkisinin ne hakkında tartıştığı beni ilgilendirmezdi ama bir ekip olarak rakibin kapısını kırmamız gerekiyordu, bu yüzden onların işini benim işim haline getirdim.

"James kızımı beceriyor," diye homurdandı Reggi. "İkisini yakaladım. Yatağında."

James kıkırdadı. "Sadece biraz eğleniyorduk."

Reggi avucunu direksiyona vurdu, çenesi büküldü.

"Bu kız uğruna bir eş kaybetmeye değer mi, yoksa bu eş uğruna bir eş kaybetmeye değer mi?"

Bu soru şimdi ve burada cevaplanması gereken bir soru değildi ama üzerinde düşünülmesi gereken bir soruydu. "Hepimizin hayatında karmaşıklıklar vardır ama dördümüz bu arabaya bindiğimizde işimizden başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. James, Adrian ve ben, senin güvenlik ağın ve önceliğiniz ve bunun tersi de geçerli. Birlikte girip birlikte çıkacağız. Bu sefer silahlar dolu."

Bastığımız uyuşturucu evi, Londra'nın doğusundaki çevre şehirlerde uyuşturucu kaçakçılığının çoğunu kontrol eden rakip çete BOGs veya Grays'in Kanı'na aitti. Son zamanlarda BOG'ların müşterilerinin sayısı azalmıştı, bu yüzden yeni uyuşturucuları dış bölgelere yayılıyor ve Links bölgesine giriyordu. Fentanil ve eroin, Pez şekeri şeklini alan ölümcül bir karışımdı. İdeal ambalaj gençler arasında popüler hale gelmişti. Teslimat iyi bir pazarlamaydı, ancak sayılarının azalmasının tek nedeni BOG'ların müşterilerini aşırı dozda fentanil ile öldürmeleri idi ve bu onlar açısından kötü bir işti.

Links'in tek derdi kendilerine ait olanı geri almaktı ve bu operasyon Dex'le yaptığımız anlaşma yüzünden bana dayatılmış olsa da, en azından bu süreçte iyi bir şeyler yapabilir ve muhtemelen hayat kurtarabilirdim.

Hedeflediğimiz yerin sokağına döndük ve planı son bir kez gözden geçirmek için birkaç ev aşağıda gözden uzak bir yere park ettik. Bir gün önce araziyi kontrol etmiş ve çevreyi dolaşmıştım. Uyuşturucu evi lüks bir mahallede sakin bir sokaktaydı, kimsenin şüphelenmeyeceği bir evdi. Eğer akıllı larsa, şüphe çekmemek için laboratuvarı hazırlayan ve koruyan sadece iki -belki de üç- adam bulunduracaklardı, bu da bize sayıca üstünlük sağlayacaktı.

Üç çıkış kapısı vardı. James ve Adrian'a ben sondan girerken ön kapıdan çıkmalarını, Reggi'nin de her ihtimale karşı bahçedeki müstakil garaja açılan yan kapıyı korumasını söyledim. "Müşteri yok ve bu heriflerin silahları tamamen dolu olacak," diye hatırlattım onlara. "Ama bu sefer siz de öyle olacaksınız." Daha önce, masum hayatların söz konusu olduğu halka açık bir ortamdaydık. Son kırk sekiz saatimi bu çocuklara bir silah hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğreterek geçirmiştım, lanet olası şeyi parçalarına ayırıp tekrar birleştirmeye kadar.

On üç yaşındayken, annem oturma odasında yerde bayıldıktan sonra Gauge adında bir oyuncu bana bir gece öğretti. O zamanlar ateş etmemiştim ama bu hayatı yaşadığıma göre silah hakkında bir iki şey öğrenmemin zamanının geldiğini ve büyüdüğümde kendimi ve annemi korumak için bir tane edinmem gerektiğini söyledi. Silahlar yasa dışıydı ve bulunması zordu ama çeteler arasında yok olmamışlardı. Asla bir tane edinmedim ve onun yerine dövüşmeyi öğrendim. Bir silahı ateşlemek, ellerinizin neden olduğu kan dökülmesinden daha kısa, uzak ve daha kolaydı. Tecrübelerimden biliyordum. Maddie şimdiye kadar aldığım tek candı ve Ethan Scott'la yüz yüze gelene kadar da öyle kalmasını planlıyordum.

James ve Adrian Reggi gibi ön kapıdan girdiler, ben de bahçeden geçtim. O yan kapıdan girdi, ben de arkada bekledim. Gece kırklarda, gökyüzü açık ve yıldızlarla bezeli, şiddetli rüzgârlı bir havaydı. Başımı kaldırıp bakışlarımı aya sabitledim ve evin içinden sesler yükselirken Mia'nın aynı ayın altında nefes aldığını düşünmek sinirlerimi yatıştırdı.

Hızlı ve sessiz bir şekilde kilidi açtım ve eve girdim. Ayakkabılarım kaosa yol açan fayansların üzerinde çok az ses çıkarıyordu. James ve Adrian silahlarını çekmiş bir şekilde karşımda duruyor ve

silahlarını çekmiş olan iki BOG'u işaret ediyorlardı. James ve Adrian beni tanımadılar.

Sırtını bana dönmüş bir BOG'un arkasına saklandım.

Geldiğimi görmedi ve silahı tutan kolunun bileğini kavradım, namluyu aşağıya doğru yönelttim ve avucumu dirseğine dayayıp kıldım.

Saniyeler içinde, diğer BOG dönmeye fırsat bulamadan BOG kolu kırık bir şekilde yerdeydi ve silahı benim elimdeydi. Artık üçe karşı ikiydik ve Mia'nın boğazına bıçak dayandığı zamanki acı dolu anılar su yüzüne çıktı. O sırada dezavantajlıyım. Maddie bizi kandırmıştı ve benim kaybedecek çok şeyim vardı.

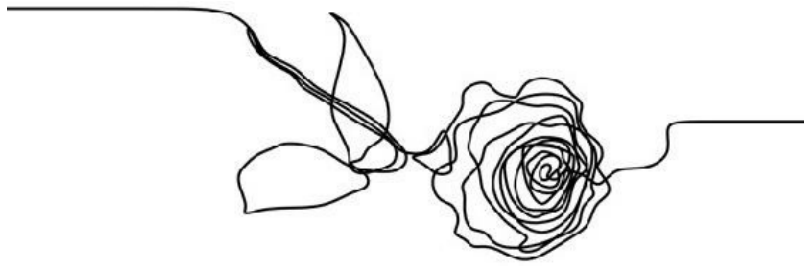
Namluyu nereye doğrultacağına karar veremeyen ve ileri geri sallayan diğer adama "At silahını," dedim. Her şeyin bittiğini biliyordu ama sanki başka bir şey onu engelliyor gibiydi. "At silahını!"

"Buradan her şeyi alıp gitmenize izin veremem. Bizi öldürecekler. Her iki durumda da ölürüz. Bize ne yapacaklarını öğrenmektense senden bir kurşun yemeyi tercih ederim." Genç BOG korkmuştu. Başarısızlıklarının sonuçlarına patronlarının katlanmasındansa hızlı ve acısız bir ölümü tercih ederdi.

Elimdeki silah yerde kıvrılmış yatan genç Blood'a doğrultulmuştu. James ve Adrian'ın silahları ise ayakta kalan ve elinde tabancayla titreyen tek kişiye doğrultulmuştu. BOG tetiği çekmeyecek ya da dikkatleri evin üzerine çekmeyecekti. Çetenin ihtiyacı olan son şey polisin yerlerini öğrenmesiydi. "James, bağla onu." Hareket etmeye başlaması için başımı ittim. Zaman bizim lehimize değildi.

James ona doğru yürüdü ve Adrian yakındaki tahta sandalyeyi kapmadan önce silahını beline sokarken namlunun ucunu şakağına bastırdı. Boşta kalan elimle ön cebimden cep telefonumu çıkarıp Reggi'ye hızlı bir mesaj gönderdim ve arabayı garaja çekmesini tavsiye ettim. Adamlarım evi temizledikten ve James tüm silah, uyuşturucu ve paraya el k o y d u k t a n sonra sandalyelere bağlı iki BOG'a yaklaştım. "Defol bu hayattan," dedim ve takım için bir tane aldığını göstermek için yumruğumu birinin çenesine attım. Kolu kırık olan hırladı, çünkü Adrian bağlarını. "İkiniz de hâlâ gençsiniz. Önünüzde koca bir hayat var."

Şişmiş bir göz ve ağız dolusu kanla yanından ayrıldım.

Dex ve ekibinin yanına dönmeden önce bizi terk edilmiş bir ara sokağa götürmüştüm. İkisi de onları buraya getirme nedenimi sorgulamadı. Bu noktada üçü de bana saygı duyuyor, hayatlarını ellerime teslim ediyorlardı ki bu da taşınması ağır bir yükü.

Araba fabrikanın arkasında durdu.

Buradan birkaç blok ötede otururduk ve annemin eve bir serseri getirdiği ve Oscar'ın gittiği gecelerde çakıl taşları toplar, iskeleye tırmanır ve onları aşağıdaki varillere atardım. Diğer gecelerde, duygularım beni ele geçirdiğinde, pantolonumun kemerine katlanmış bir kitapla çatıya çıkana kadar en tepeye tırmanırdım. Okumak yazmaya dönüşene kadar gökyüzünde birçok geceyi okuyarak geçirdim. "Bir gün geriye dönüp baktığında her şeyin boşuna olmadığını anlayacaksın," ilk yazım olmuştu. On iki yaşındayken hâlâ umudum vardı.

"Burada ne işimiz var?" Adrian yanımda sordu.

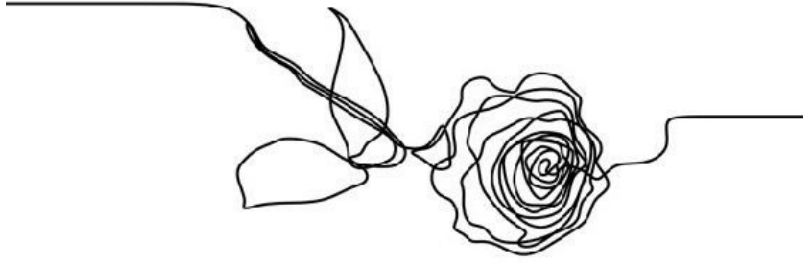
"Arabada kal." Şoför mahallinden çıkıp arka tarafa doğru yürüdüm ve bagajı açtım. Uyuşturucu torbalarını teker teker paslı bir varilin içine attım.

Talimatıma rağmen Reggi, Adrian ve James arabadan inip kenara çekildiler ve tedirgin bir sessizlik içinde izlemeye koyuldular.

"Dex bundan hoşlanmayacak," diye belirtti James.

Bu gece her şeyi ona geri getirmem emredilmişti ama benim başka planlarım vardı. Bu ilaçlar yanlış karıştırılmıştı-ölümcül. Çocuklar tek bir şekerle aşırı doz alıyorlardı. Onları imha ettiğimden emin olmalıydım.

Sözümü sakınmadan cebimdeki sigara paketini aradım ve bir tanesini ağzıma götürüp kibriti fiçıya atmadan önce yaktım. Süreci hızlandıracak benzinim yoktu. Yanış yavaştı, tüketiyordu ve arabaya geri dönmeden önce ateş sönene ve uyuşturucu küle dönüşene kadar birlikte bekledik.

"Hepsini yaktın mı? Lanet olası parayı da mı?" Dex ellerini saçlarında gezdirmeden önce sıkılı yumruğunu tezgâha vurdu. Saçları artık geriye doğru kaygan ve sert değil, yanlara doğru dökülüyordu. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Geldiğimizde Dex yalnız değildi. İlk gece Jack'in evinde gördüğüm iki adam da buradaydı ama Dex'in emriyle başka bir odaya gitmişlerdi. Nasıl başa çıkacağını anlayana kadar bu konuşmaya tanık olmalarını istemiyordu.

"Evet, kıcını kurtardım. Patronuna onu yok etmemi emrettiğini söyle. Uyuşturucular kötüydü, kelimenin tam anlamıyla iş öldürüyordu. En başta Bloods'ın hatasıydı. Bağlantıların daha iyi bir şeyi var. Daha fazlası için geri gelmek için bir neden." Hâlâ uyuşturucu var ama değişim bir gecede gerçekleşmedi, "Paraya gelince, bu daha çok bir tokattı. The Links bir açıklama yaptı. Onların lanet parasına ihtiyacımız yok."

"Kendin için saklamadığını nereden bileyim?"

"Üç tanığım var. Git arabayı kontrol et. Gitmiş. Yanışını izlediğimiz varile kadar sana eşlik edeceğim." Doğru olanı yaptım.

Dex, bahçeye açılan arka kapının arkasında kaybolmadan önce, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye homurdandı.

James, Adrian ve Reggi ucuz bir şişe votkayla kutlama yapmak üzere kanepeye oturdular. Oturmaktan çok rahatsız olduğum için mutfakta bekledim, dirseklerim adaya gömülmüştü ve beni hoşlandığım üç kişiden ayırıyordu. Gece Reggi ve James'in bir kız yüzünden tartışmalarıyla başlamış ve Reggi'nin elini dizine vurup korkunç bir şakaya gülmesiyle yüzlerine yayılan gülümsemelerle sona ermişti.

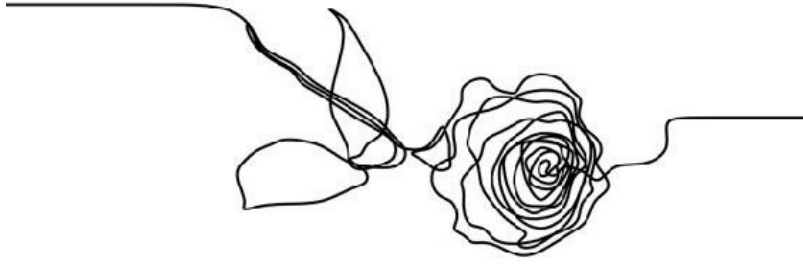
Dakikalar geçti ve Dex de telefon görüşmesinden daha hafif bir ruh haliyle döndü. Bir eli omzuma indi ve sıkıttı. "Patron senin çılgın kıcını seviyor," dedi dudaklarının arasında bir sigarayla kıkırdayarak. "Ve madem burada kendi kararlarını veriyorsun, bunu onaylaman gerekiyor," dedi beyaz bir hapi aramızda tutarak, "gelecek."

Gözlerimiz kilitlendi. "Zor pas."

Dex'in diğ er iki arkadaşı arkadaki bir odadan içeri girip mutfakta bize katıldılar.

"Bunu duydun mu, dostum?" Dex güldü. "Bebek Oscar kontrolün kendisinde olduğuna inanıyor." Adamlar kıkırdadı. Basınç yükseldi. Gözlerim     arasında gidip geldi. Arkamızdaki oturma odasında oturan çocuklarımdan kahkahalar yükseldi. "  u lanet  ekeri al da partiyi ba latalım. BOG'ları yağmaladın, dostum. Kutlama zamanı," diye bastırdı Dex. Etrafındakiler hapları ağızlarına attılar ve ardından bir bira içtiler. "Gördünüz m ? Burada tehlikeli bir şey yok."

Hapı parmaklarından aldım ve dilimin üzerine koymadan önce sessiz bir dua ettim. Adamlardan biri tezgahın üzerinden bir bira uzattı. Bira önümde durdu. Dudaklarıma götürdüm ve hapı yuttum. "Birkaç yeri arayacağım," dedi Dex avucunu sırtıma vurarak, "Biraz müzik açalım."

Evin küçük alanına daha fazla ceset sıkı mı tı. Birisi dışarıdaki plastik sandalyeleri içeriye ta ı mı tı. Onlardan birinde oturuyordum, bacaklarım ağırdı ve elimde bir fincanla sandalyenin kollarından sarkıyordum. Müzik kulaklarımda gümbürdüyordu, eksantrik ama hipnotik bir ritim, kızlar pistin ortasında dar etekleriyle dans ediyorlardı. Büyük bir çaba harcamama rağmen başımı çevirip bana güvenen çocuklara baktım. Adrian'ın bakışları bakı larıma çarptı ve eğılip sigarasının k l n  sehpanın üzerinde duran tepsie savurdu. Reggi onun yanında oturmuş gözlerini bir kızın k  ına dikmi , James ise küçük, güzel bir esmerin kucak dansının tadını çıkartıyordu. Dex içlerinden birini çoktan başka bir odaya g t rm   , eminim bir şeyler içmek için ve iki adamı da mutfakta içiyorlardı.

Ayağ  kalkmayı ba armı tım ama oturma odası sallanıyordu ve kalabalık    katına çıkmıştı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Arabama ula malı ve orada sızmalıydım. Nefes almam gerekiyordu.

Cep telefonum artık cebimde değıldi ama anahtarlarım cebimdeydi. Yanımdaki bir kız "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Tanıdık bir yüz görmek için başımı çevirdim. Sarı saçlı. Siyah gözler. Bana annemi hatırlatan bir kız. "Burada ne yapıyorsun?" Surrey'den bir saat uzaktaydı. D   nd m de, aslında nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Burada olmamalısın." Ne söylemeye çalıştım biliyordum ama kelimelerin doğru çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Dilimin ucunda doğru olduklarını hissediyordum ama o sanki başka bir dilde konu uyormuşum gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Gözleri buğulanmış ve dudakları kırmızıya boyanmış bir halde, Jinx'le ilk gece tanıştım sarhoş kıza d n   . Leigh elimi tuttu ve beni  n kapıdan dışarı çıkardı. Geceye adımı ızı atar atmaz aramızda esen rüzgâr küçük eteğini yukarı kaldırarak çıplak poposunu ortaya çıkardı. O zaman kıyafetini, mini eteğini ve kırpılmış gömleğini fark ettim, sarı saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu.  imlerin  zerine d  meden önce bana doğru döndü, kıkırdadı ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekti.

"Aletin sertleşmiş," diye işaret etti. Fark etmemi tim ve nedenini de bilmiyordum. İlaçtan olmalı. Bana istemediğim şeyler yapıyordu.

"Evet," diyebildiğim tek cevap buydu çünkü başka hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu.

Kollarımı hareket ettiremiyordum. Ayağa kalkamıyordum. Yıldızlara baktım ve aya odaklandım, keşke benimle konuşabilseydi. *Mia nerede?* Yuvarlağa sorduğum tek soru buydu.

gökyüzünde yüz­süz bir daire. Karşı­lığın­da sa­dece be­nim­le alay etti.

Leigh çıplak ayaklarını iki yanına koyarak kalçalarının üzerine oturdu. "Isıt beni o zaman."

Pantolonuma karşı umutsuz bir ritim tuttururken gözlerim gökyüzünden ona kaydı. Bir başka rüzgâr saçlarını savururken, gözlerim gökyüzüne doğru yön de­ğiş­ti­rdi. "Yapamayız," diye homurdandım, kollarım iki yanımda ağırlaşmıştı.

Soğuk parmağı dudaklarıma çarptı. "O burada de­ğ­il, Oliver. O gitti, hatırladın mı?" Aynı parmak kot pantolonumun düğmesine basana kadar göğsümde gezindi.

Bilincim gidip gelirken bakışlarım ayın üzerinde kaldı. Bedenim uyuşmuşken, onun sözleriyle içime dolan duygular gözlerimi yaşarttı. Bir tanesinin köşeden kaydığını hissettim ve yüzümün kenarından aşağı kayarak kurumakta olan çimenlerle buluştu. Leigh acımasızca beni kuru bir şekilde itaat ettirmeye çalışırken berbat bir haldeydim ve ağlıyordum ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Tıpkı baban gibisin," diye homurdandı annem daha önce dudaklarının arasında bir sopayla. "Sana bakamıyorum bile. Yemeğini ye." Masadan kalktı ve ben de sessizce yulaf lapasını kaşıklayarak ağzıma götürmeye devam ettim. Onu üz­mek istememiş­tim. Bu hafta yemeğe harcanan para yüzünden üzgündü, bunu anlayamıyordum çünkü Oscar gitmişti ve sadece annemle ben kalmıştık. Ama ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Ama burada pencere pervazının altında uzanırken tek düşünebildiğim babam. Kim o ve neden burada de­ğ­il? Onun gözlerine mi sahibim ve okumayı seviyor mu? Yeşil gözleri olan tek kişi benim, yani babamın olmalı, de­ğ­il mi? Annem neden ondan bu kadar nefret ediyor?

Mutfakta hiç numara yok. Saat yok. Elektrikler kesik ve karanlık. Annem nihayet kapıdan girene kadar birkaç bölüm daha okumak için pencereden gelen sokak ışığını kullanıyorum. Topuğu kırılmıştı ve mutfığa doğru tökezleyerek ilerliyordu. Dolaplar patlıyor, çekmeceler çarpıyor ve o gecelerden biri olacağını biliyorum.

"Nerede benim lanet sigaralarım?" diye mırıldanıyor ve bir tabak muşambaya çarparak kırılıyor. Dik oturuyorum, kitabımı kırımın altına sokuyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum. Bu haldeyken son kitabı da yırtıp atmıştı ve kütüphanedeki kahverengi gözlü kadın bana bir şans daha vermişti. "Eşyalarımı sakladın mı?"

Annem yüzüme bakıyor, gözleri tuhaf, şaşı bakıyor ve karmakarışık sarı saçları iğrenç kokuyor. Başımı şiddetle sallıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağından korkuyorum. Sigaralarını saklamadım. Kaçtı. Onları saydığım­dan eminim. Hazırlanmanın tek yolu bu, ama onu daha önce hiç böyle görmemiş­tim - bu kadar kızgın. Bir tarafa doğru eğiliyor ve gözleri büyüyor. Annem beni pervazdan çekip yatağın üzerine fırlatıyor. Belki sonunda onunla uyuyabilirim. Belki sonunda bana sarılır, beni sıcak tutar.

"Seni değersiz bok parçası," diyerek üzerime abandı ve yüzüme bir yastık bastırdı. Tüm ağırlığıyla göğsüme, karnıma, ciğerlerime bastırıyor, nefes alamıyorum. "Keşke sana hiç sahip olmasaydım!" Bir güç yastığa çarpıyor ve gözlerimden yaşlar akıyor ama düşmüyorlar. Baskı çok fazla ve gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum. Yastık beni engelliyor. Gözlerimi kapatamıyorum. Nefes alamıyorum. Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama bacaklarının arasına sıkışmışlar. Başımı çevirmeye çalışıyorum. Keşke gözlerimi kapatabilseydim.

Dakikalar geçiyor ve bedenim hava almak için sarsılırken o bana bağırtıyor, göğsüm rahatlamak için yalvarıyor. Gözlerim kapanmıyor, ama hala karanlık. Artık neyin gerçek olduğunu

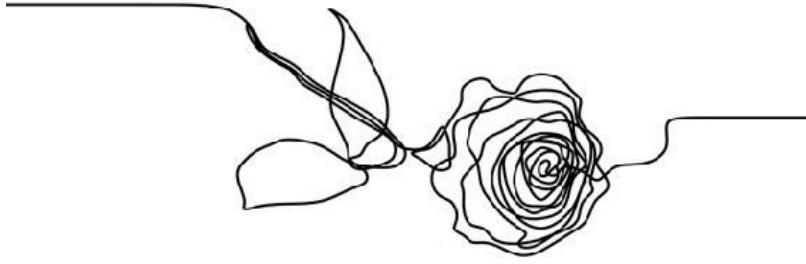
bilmiyorum. Göğsüm yanıyor. Ciğerlerim yanıyor. Beynim yanıyor. Yanıyorum.

*Ve sonra her şey
durur. Artık karanlık
değil.*

Bir ışık var, ama annemin dehşete düşmüş yüz hatları onun yerini almadan önce kısa sürüyor.

"Geri dön! Oliver, geri dön!" Annem yüzümden çekilirken başını iki yana sallayarak ağlıyor. Nefes nefese kalıyorum ve hızla gözlerimi kırıştıtırırken gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan süzülüyor. "Çok üzgünüm," diye hıçkırıklar arasında mırıldanıyor. Annem beni yataktan kaldırıyor ve kollarına alıyor. "Çok özür dilerim."

Fermuarımın sesi beni dışarı çekti ve bana bir enerji patlaması verdi ve Leigh benimle yoluna devam etmeden önce, göğsüm yere değene kadar onun altından yuvarlandım.

Çıplak kıcıma inen bir tokat beni uyandırdı. "Kalk ve parla Oliver," diye seslendi bir ses ve tek gözümü açtığımda kocaman beyaz bir gülümsemeye Adrian'ı gördüm. "Pantolonunu yukarı çek. Çocukları korkutuyorsun."

Kör edici güneş yukarıdan parlıyordu. İnleyerek kendimi ön kolumun üzerine kaldırdım ve sırt üstü dönmeden önce pantolonumu yukarı çektim. Sabah soğuşuna rağmen dün gecedan kalan zehir gözeneklerimden süzülüyordu. "James ve Reggi, onlar iyi mi?"

"Oh, iyiler, tamam," diye güldü Adrian, birbirimizin kollarını kavradığımızda ve beni ön çimlerin üzerinde oturur pozisyona çekti. Diğer eliyle sırtıma vururken sigaralarını kucağıma fırlattı.

Kibriti yaktım ve sigarayı ağzıma götürdüm. Keskin mentol boğazımdan aşağı sızarak ciğerlerimi doldurdu ve nikotinin verdiği kötü kafa beni yatıştırdığında gözlerim kapandı. Sigara dumanı soğuk havayla karışırken, "Dün gece berbattı," dedim. Kollarım bükülmüş dizlerimin üzerine düştü ve başımı öne eğdim. "Bu ben değilim. Ne ben buyum ne de savunduğum şey bu."

"Bu gerçekten bizden biri mi?" Adrian uzun ve tereddütlü bir iç çekti. "Dinle, sana söylemek istediğim bir şey var." Başımı eğdim, gözlerim güneşten kısılmıştı. Adrian başını geriye attı ve parmaklarını çıtlattı. "Dün gece Dex'in o iki serseriyle senin hakkında konuştuğunu duydum."

"Öyle mi? Peki ya ben?" "Bir
ipucu ya da başka bir şey
hakkında."

Kalbim boğazıma fırladı. Tekrar yutmaya çalıştım.

Adrian avuçlarını birbirine sürttü. "Sana söylemek istemediler. Bilseydiniz dün geceki rakip baskını tamamlamayacağınızı biliyorlardı."

Çoktan ayağa kalkıp kapıdan hışımla girmeden önce duymam gereken tek şey buydu. Küçük ev seks ve içki kokuyordu ve James ile Reggi'nin paylaştığı esrardan çıkan bir duman, ikisi de

koltuktan atlamadan önce beni içine çekti. Dex'in iki koruması plastik sandalyelerde baygın yatıyordu ve çıplak kadınlar ayaklarımın dibinde yere saçılmıştı. Etraflarından dolaştım ve arka odanın kapısını iterek açmadan önce koridora döndüm. Kapının gümbürtüsü

duvar yankılandı, Dex ve tek gecelik ilişkisini uyandırdı. "Defol git," diye emrettim kara kafalı tokatçıya sıkılmış dişlerimin arasından. Yataktan fırladı, yerdeki giysilerini topladı ve yanımdan hızla geçti.

"Gidip onu göndermene gerek yoktu Oliver. Kalabilirdi." Dex sırttı ve öfkem onu yataktan kaldırıp duvara çarpana kadar beni ileri itti. Yumruğum çenesine çarpıp kafasını yana savurmadan önce, "Çok yüzüsüsün," diyebildi.

"Sabırsızım." Onu pazularından tutarak yukarı çektim ve gömleksiz bedenini tutacak başka bir şeyim olmadığını düşünerek kollarını duvara sabitledim, "Bana söylemediğin şey ne?"

Dex Sullivan birçok şeydi ama bir dövüşçü bunlardan biri değildi. Güç sahibi olduğu tek an, tehditler dışında elinde bir tabanca olduğu zamandı. Silah onun tek gözdağı kaynağıydı. Ve şu anda eline bir silah alma şansı yoktu. O güçsüz olabilirdi ama ben değildim. Son birkaç gündür diğer üç çocuğa da öğretmeye çalıştığım bir şeydi bu. İnsanların yaratılış şekli tesadüf değildi ve nasıl dövüşüleceğini öğrenerek en değerli silahım haline gelmişim.

Sırtışına bir yumruk daha indirerek dişini kırdım ve diş eklemime saplandı. "Scott Amerika'ya iki bilet aldı ve dün Liverpool'da bir uçağa bindi," diye atıldı Dex bir ağız dolusu kanla dışarı çıktı.

Rahatlama ruhuma yerleşirken gözlerimin arkasında bir yanık belirdi. "Amerika'nın neresinde?" Sesim duygusallıktan çatallaştı.

"Gidemezsin, bebek O."

Elim boynuna gitti ve Dex, desteği olmadan olduğu gibi, tutuşumda soldu. "Nereye gitti?" Çılgılık attım, yanaklarım titriyordu ve tükürükler uçuşuyordu.

Dex'in gözleri büyüdü ve bir şeyler mırıldandı, ama anlayamadım, bu yüzden boynundaki tutuşumu gevşettim.

"New York," dedi sonunda toparlanmış bir nefesle. "JFK'ye uçtu."

Onu bıraktım ve yere yığıldı. Ben uzaklaşırken, "Bir refakatçiyle seyahat ediyordu," diye mırıldandı. "Mia Rose Jett." Aşkımın adının anılması beni kendime getirdi ve yüzümü ona dönmemi sağladı. Kanlı dudaklarından bir kıkırtı döküldü. "Daha işin bitmedi, Beyaz Tilki. Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirene kadar bu iş bitmedi."

C H A P T E R G L E V E N
CHAPTER 11
N I 1 A

"Geri dönüş yok
Ama zaman tersine
dönseydi, sen yine onu
seçerdin ve benim de hala
ona ihtiyacım olurdu.
veda etmek için.

—

Göz kapaklarımı aralayıp küçük mutfaktaki buz kovası ve plastik bardakların üzerine yapıştırılmış, bana nerede olduğumuzu hatırlatan Hilton logosunu gördüm. Sonunda Amerika'ya dönmüştük. Babamın evine çok yakındım, tam olarak iki saatten biraz fazla, ama babam beni görmeyi umursamıyordu. Ethan'ın sürekli hatırlatmaları bana bunu söylüyordu.

Güçlü bir kol yanımdan sarktı. Ethan uyanmadan önce hızlı bir duş almak için onun kucağından uzaklaştım ve spor çantasının içinde bir çift eşofman altı, temiz külot ve Ethan'ın ihtiyaç duymayacağı düz tişörtlerinden birini aradım. Tüm kıyafetlerim Dolor'da kalmıştı. Beni yakaladığında giydiklerim ve onun satın aldığı birkaç kıyafet dışında neredeyse hiçbir şeyim yoktu.

Bir gece önce Ethan'a deneyebileceğimi söylemiştim. Kasıtlı olarak açık uçlu bırakmışım, ihtiyacı olan eksik parçaları tamamlaması için ona alan açmışım. *Bunu atlatmaya çalış, onu öldürmemeye çalış, ona güvenmeye çalış.* Ethan beni önemseyen tek kişinin kendisi olduğunu tekrar tekrar kafama kazıdı. Kanıtlar gözlerimin önüne serildi ve zihnim kabul etti ama kalbim dinlemeyi reddetti. Kimse beni aramıyordu. Başka kimse umursamıyordu. O uçağa binmemin tek nedeni Ollie kendini düşünüyorsa benim de aynısını yapmam gerektiği idi.

Kendimi düşünmeye başlamalıyım. Kendimi ilk sıraya koymalıyım. Canım çok acısa da Ollie olmadan yaşamayı öğrenmeliydim.

Ollie'nin yaptıklarına rağmen, hak ettiği rüyayı yaşadığını bilmek bana huzur veriyordu. Son iki yıl boyunca bana kendim olduğumu hissettirdi, beni karanlık bir delikten çıkardı, bana kim olduğumu ve neler yapabileceğimi gösteren ilk kişi oldu. Oliver Masters, hayallerinin peşinden gitmek için beni bir kenara atmış olsa da, hayatımın en zorlu dönemlerinden birinde bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi. Oliver Masters bana hayatım boyunca tutunacağım bir şey verdi.

Ama aradaki mesafe daha az acı vermiyordu. Ollie bunu yapabildiyse, belki ben de yapabilirdim. Ve cevap Ethan'dı.

Ethan insanları öldürdü, çok sayıda insanı, bunu ilgi çekici buldum. Ona soracak çok sorum vardı. *Amcamı öldürdüğümde bana verdiği gibi ona da bir huzur hissi veriyor muydu? Onu yok edenleri cezalandırmak gibi canavarca düşünceleri de var mıydı? Kontrolü elinde tuttuğu için kendini güçlü mü hissediyordu? Gözlerindeki boşluk ona da bana verdiği gibi yüksek mi hissettiriyordu? Çok fazla soru vardı ve belki de Ethan haklıydı ve biz aynıydık.*

Duş sırtıma sıcak bir şekilde vuruyordu. Hilton'un seyahat boy şampuanı ve saç kremi bahar yağmuru gibi kadınsı kokuyordu. Dolor'daki hindistan cevizi kokusundan ve son zamanlarda Ethan'ın kullandığı erkeksi kokudan çok farklıydı.

Kıyafetler küçük bedenimden sarkıyordu ama nasıl olsa günü arabada geçireceğimizi düşünerek umursamadım. Ethan her şeyi planlamıştı ve araca, yeni kimliklere ve torpido gözünde bulunan paraya bakılırsa başka bir yere uçmayacaktık. En azından bir süreliğine.

Saçlarım hâlâ nemliydi ama saç tokam olmadığı için sırtımdan yukarı çekemiyordum. Yatağa doğru geri yürüdüğümde Ethan yatağın kenarında uyanık bir şekilde oturmuş bana bakıyordu.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, üzerinde hâlâ dunkü kıyafetleri vardı. Üzerimizi değiştiremeyecek kadar yorgunduk ve görünüşe göre o da bir şey çıkaramayacak kadar yorgundu. Ethan nadiren kıyafetleriyle uyurdu.

"Tamam," ıslak havluyu odanın köşesine bıraktım, "çoraplarından bir çift ödünç almam gerekiyor."

"Çantadan ne istersen alabilirsin Jett. Görüyorum ki benim gömleğimi giymişsin bile." Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalktı, "Neyse, ben hızlıca bir duş alacağım, sonra da yola çıkmamız gerek. Yolda

kahvaltı ederiz."

"Nereye gidiyoruz?"

Tuvaletin yarısına kadar yanımda durdu ve bana baktı. "Bilmemen en iyisi."

ethan

Mia duştayken Dean'i aradım. Neyse ki telefonu açmıştı çünkü cevaplar için örnek aldığım birine ihtiyacım vardı. Yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Arkadaşıma itiraf etmek istediğim son şey Mia'yı kendimden uzaklaştırdığımdı ve Mia dün geceye kadar bunların hiçbirini kabul etmemişti. Dean geri adım atmadı ve beni azarladı. Onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım. Konu aşk ve ilişkiler olduğunda, adam bana Masters'ı hatırlatıyordu. Görüşmenin birkaç dakikasında konuşmanın gidişatına sinirlenmiş ve telefonu kapatmıştım. *Siktir et onu*. Ama Dean haklıydı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, duymam gereken şey buydu.

Otelden ayrılırken Mia yanımda duruyordu. Onu güvende tutacağıma söz vermişim ama tek yaptığım onu tamamen parçalayıp kendi mükemmellik anlayışına göre inşa etmek olmuştu. Onun benim olmasını istiyordum. Her şeyiyle. Hem fırtına hem de uysal küçük kukla. Ben de neredeyse oradaydım, onun ne kadar berbat olduğundan besleniyordum. Kendi çıkarım için onu tüm dünyaya karşı kıskırtmıştım. Yine de çoğu doğruydı. Dürüst olmak gerekirse, Lynch, Bruce ya da Masters'ın neden onu aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu kendi avantajıma kullanmıştım.

Dean bana dönüşmekte olduğum adamı ve sadece Mia'yı değil kendimi de kurtarmak için ne yapmam gerektiğini hatırlatmıştı.

Mia ve ben bu şekilde ilerleyemezdik. Ona herkesin yalan söylediğini söylemişim ama şimdi durmazsak hayatının geri kalanında bir yalanı yaşayacaktı. Mia beni asla onu sevdiği gibi sevmeyecekti. Şimdi bile, birlikte arabaya doğru yürürken, bu lanet olası bir yalandı. Aramızdaki hava paravan kokuyordu, akli başka yerdeyken kendini bir parçası olmaya zorladığı bir oyun. Bunu ikimiz de biliyorduk. İkimiz de kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda değildik. Aşk hepimizi aptala çevirmişti. Arabanın kilidini açtım ve çantasını arka koltuğa attıktan sonra ona yolcu kapısını açtım.

Arabaya binmeden önce durakladı.

"Sadece seni anladığımı bilmeni istiyorum," dedi sessizce ve nefesini içine çekti. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Tecavüzcümün hâlâ yaşadığını bilseydim geceleri uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve sana katılıyorum. Sen ve ben aynıyız. Bunu şimdi anlıyorum."

"Jett-"

Mia kollarını belime doladı ve birden ne söyleyeceğimi unuttum ama muhtemelen pişman olacağım bir şey olacaktı. Ona sıkıca sarıldım ve bir süre öyle kaldık. Bu anın geçmesine izin vermek istemiyordum ama sadece bir mevsim için burada olan her şeyin bir noktada sona ermesi gerekiyordu. Annemle geçirdiğim gün bana bunu hatırlattı. Bunca zaman Masters'ın sezon olduğunu

düşünmüştüm ama daha fazla yanılmış olamazdım.

Ben Mia'nın mevsimiydim. Yine de sert bir kıştı.

"Hadi, içeri girelim. Titriyorsun," dedim ve arabaya binmeden önce ceketimi çıkarıp Mia'ya sardım.

Karşı tarafta araba kullanmaya alışmak için otoparkın etrafında birkaç dakika araba sürerken ısı en yüksek seviyeye çıktı. Mia güldü ve uzun zamandır ilk kez güldüğünü duyuyordum. Muhtemelen Dean tamamen yanılıyordu. Belki de her şeyi çözmüş değildi ve Mia ile ben hayatımızın sonuna kadar böyle kalabilirdik.

"Sen halledersin!" Mia yanımda övgüler yağdırdı, elini tuttum ve arabayı otoparktan çıkarıp işlek bir caddeye sürdüm.

Bunu anlamıyorum ve nedenini bilmiyorsun.

Arabaya servis bölümünden geçtikten sonra, bir sonraki varış noktamıza giden otoyola girdim. Mia çeşitli hamur işleri ve fındıklı kahve sipariş etti, yanımda sızmadan önce her birini yedi. Dün gece, gecenin her saati onun yumuşak çığlıklarını duymuştum. Yorgun olmalıydı ve ben de öyleydim.

Yolculuk boyunca, kolum bacağının üzerinde, iri elim kalçalarının arasında, sağımda kıvrılmış bir şekilde uyudu. Uykusunda tutarsız mırıltılar çıkarırken onu bırakmak istemedim ve dudaklarım gülümsemek için kıpırdadı.

Trafik sayesinde dört saat sonra varabildik ve arabayı kaldırıma çekip vitesi park ettim. Mia hâlâ yanımda uyuyor, ceketimin içine salyalarını akıtıyordu. Buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve emniyet kemerimi çözdüm, konsola doğru eğildim ve yüzündeki saçları ittim. "Jett," diye fısıldadım.

Gözlerini kırıştırarak açtı. "Neredeyiz biz?"

"Bilmen gereken bir şey var." Onun anlaması için kelimeleri nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Kelimelerle aram hiç iyi olmamıştı, bu Master'ın alanıydı - biz konuşurken muhtemelen yabancı bir amcığa vuran gececi şair. Tam şu anda, Masters muhtemelen kızları lanet olası kelimeleriyle kendine aşık ediyor, parti yapıyor, içiyor, gülümsüyor ve geri kalanımıza gülüyordu. Yanağımın içini ısırdım, onun geri kalanını da mahvetmek üzere olduğumu biliyordum. "Bir hata yaptım. Seni asla almamalıydım. Bu zalimce, hatta bencilceydi."

Mia doğruldu, tel tel kahverengi saçları yapış yapış olmuş yüzüne savrulurken başını çevirip etrafına baktı. "Babamın evi mi?" diye fısıldadı, bulunduğumuz sokağı tanıyordu. "Beni babamın evine mi götürdün?" Parlak kahverengi gözlerini bana dikti. "Arabayı çalıştır, Ethan! Oraya asla geri dönmeyeceğim. Bu arabadan inmeyeceğim!"

On yılı aşkın süredir güvendiği tek adam olan babası, iki yıl önce onu Dolor'a bırakmıştı. İşte buradaydım, onu oradan aldığımdan beri nihayet tekrar güvendiği adam, kıcını babasına geri bırakıyordu. Tam bir döngü. "Evet, öylesin."

"Hayır!" Gözlerinde yaşlar birikti. "Sür!" Yumruğu gösterge paneline vurdu ve hareketleri çılgınca bir hal aldı. "Sür şu lanet arabayı!"

Kendimi toparlamaya çalışarak ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirdim. Artık duramazdım. Bunu sonuna kadar götürmek zorundaydım. "İstesen de istemesen de dışarı çıkacaksın. Kıcını o lanet olası saçlarından tutup sürükleyeceğim, anladın mı beni?" Sesim kesildi ve gözyaşlarımı yuttum, "Artık seni istemiyorum. Çok büyük bir hata yaptım. Sen büyük bir *hataydın*."

Mia'nın gözleri benimkilere kilitlendi ve sanki içimi görüyormuş gibi başını eğdi. "Bunu kastetmiyorsun."

Tabii ki yapmadım. Ama Mia önümüzdeki iki saniye içinde arabadan inmezse, bir daha onun için doğru olanı yapacak güce sahip olamayacağımdan korkuyordum. "Çok eminim, Jett. Beni

sadece aşağı çekeceksin."

Yumruğu yüzüme çarparak başımı geriye savurdu.

Bir an için nefes alamadım. Kulaklarımda bir çınlama duydum ve görüşüm tekrar düzelene kadar başımı salladım. Dudağımı patlattı ve sıcak bakır tadı diş etlerimin arasından süzüldü. Dudağımı elimin tersiyle sildim ve hasara eriştim. Bunu beklemiyordum. Belki bir tokat, ama bir yumruk değil.

Zorla bir kahkaha attım. "Lanet bir kız gibi vuruyorsun."

"Gerçekten mi? Çünkü bu arabadaki tek amcık sensin," diye öfkeleni. "Birlikte olduğumuz her gün bana kimsenin beni umursamadığını hatırlatmaktan başka bir şey yapmadın. Herkesin yalan söylediğini ama içlerinde en büyük yalancının sen olduğunu. Kendine karşı bile dürüst olamıyorsun! Şu haline bak Ethan! Acınacak haldesin. Sırrını saklayacağım. Mezarıma kadar götüreceğim ama bir daha asla kafamı karıştırmama izin vermeyeceğim."

"Ben senin kafanı hiç karıştırmadım Jett," diye güldüm, "O tamamen sendin. Sen zaten her zaman kafayı yemiştin." Onu en çok neyin inciteceğini biliyordum ve bunu söylemek zorundaydım. "Masters'ın eline geçen ilk fırsatta seni terk etmesine şaşmamalı. Ben aynı hatayı yapmayacağım."

Çenesi titrerken Mia'nın eli yumruk haline geldi. Eğer bana tekrar vuracaksa, bu sefer daha hazırlıklıydım. Ama hiç vurmadı. Onun yerine titrek bir nefes aldı, gözlerini sildi ve evsiz kıyafetleri içinde yalınayak arabadan indi. İkinci bir bakış için arkasına bile dönmedi ve arabadan inip peşinden koşturmak, söylediğim her şey için özür dilememek için kendimi zor tuttum çünkü hiçbirini kastetmemiştim. *Bu doğru olan şey*, diye kafamın içinde defalarca tekrarladım. *Bir gün bunun için seni affedecek.*

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan ayağımı gaza sürerek caddeden ayrıldım. Mide bulantısı, kızgın bir kıyı şeridiyle çarpışan bir tsunami gibi beni vurdu ve avuçlarımı direksiyon simidine defalarca çarptım. İçimdeki çıldırtıcı canavar yüzünden görüşüm karardı ve yanaklarım titrerken boğazımdan bir çığlık koptu.

"Seni seviyorum Mia," diye bağırdım arabanın içinde kimseye söylemeden. "Gitmene izin veriyorum çünkü yapılacak en doğru şey bu. Çünkü canavarın kazanmasına izin vermeyeceğim!" Mia'nın kulaklarına söylenmesi gereken sözler boğazım düğümlenene kadar ağzımdan döküldü, Haden Charles'ı öldürdüğümünden beri ilk kez ağlıyordum.

Güle güle Mia.

C H A P T E R T W E L V E
CHAPTER 12
O L L I E

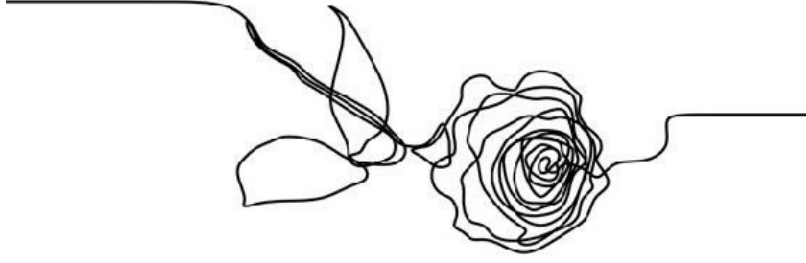
"Bu, eski zamanlarda bir ılıktı,
screaming because it hurt inside.
Ayı parlattı ve gökyüzünü
aydınlattı, savaş ılığıyla birlikte.
Tek başına düşmanını çağırdı,
Bilsinler d i y e ılık atarak. Onun
ninnisiyle kemiklerini
titreterek, benim vahşi onc
savaşılığıyla

BUNU BİLİYORDUM ve Thurrock'tan ayrıldığımdan beri zihnim dönüp duruyordu. Surrey'e iki saat sonra dönmüştüm çünkü önce doğruca havaalanına gitmiş, bilet gişesine yaklaştığımda üzerimde hiçbir şey olmadığını fark etmişim. Pasaportum ve kimliğim yanımda değildi ama burada, moteldeydi.

Duş almaya vaktim yoktu ama striptiz kulübünden çıkmış gibi kokuyordum. İki dakika içinde girip çıktım ve Mia'nın tanıyabileceği daha şık bir şeyler giydim; gri bir joggers, basit beyaz bir gömlek ve siyah bir kapüşonlu. Aklım başka yerdeyken ellerim Mia'nın bavulundan kıyafetleri alıp bir sırt çantasına doldurdu. *Kıyafetleri var mıydı? Bunca zamandır ne giyiyordu?*

Birkaç saat önce Bruce'u aradığımda orada olmadığını, ondan haber alamadığını söylemişti. Ama Scott'ın New York'a, Mia'nın babasının evinden üç saatten biraz daha az bir mesafeye uçuşu için aklıma gelen başka bir neden yoktu.

Son iki hafta onun peşinde hiç bitmeyen bir kovalamacaya gibiydi ama hayatımın geri kalanını onu arayarak geçirmek anlamına geliyorsa, bunu yapardım.

Uçuş on beş saat sürmüştü ve New York'a sabahın üçünde varmışım. Havaalanından çıkıp hiç uyumayan şehre ilk adımımı attığımda beni iğrenç bir kirlilik kokusu, durgun su, kaba ve yorgun yüzler karşıladı. Kaldırım kenarında sabırla bekledim, taksi çağırmak için kolumu havaya kaldırdım ve sarı araba yanaştığında siyah takım elbiseli bir bayan yanımdan geçip arka koltuğa kaydı.

Saat beşte Alamo'dan kiraladığım gümüş renkli küçük bir hatchback ile Bushkill, Pennsylvania'ya doğru yola çıkmışım. O saatte açık olan tek yer orasıydı ve müsait olan her şeyi almışım.

Saat altı buçukta Jett'lerin evinin önüne park ettim.

Ev, kısmi bir ön verandası olan iki katlı bir evdi. Burası Mia'nın geçmişindeki tüm o kötü anların yaşandığı ev miydi? Bruce onu anılardan olabildiğince uzak tutmak için yeni bir eve mi taşınmıştı? Ev ormana bakıyordu, gözlerden uzaktı ve dik bir araba yolu vardı. Son bir saattir bir kahve dükkânı bulmayı tartışıyordum. Mia içeride olsaydı, kruvasanlarını çok beğenirdi. Ama binadan ayrılmaya çok korkuyordum.

Saat sekizde kapının önünde durmuş, kapıyı çalıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve adrenalinim inanılmaz seviyelere ulaşıyordu. Yerimde duramıyor, birinin cevap vermesini umarak ön verandada volta atıyordum.

Kapı açıldı ve Bruce evin içinden bana baktı. Beklediğim gibi biri değildi; saçları dökülmüş, çökmüş gözlerinin altında yılların suçluluk duygusu kat kat birikmiş, üzerinde eşofman altı ve Steelers tişörtü, elinde kahve kupası vardı. "Sen Oliver olmalısın."

Donmuş dudaklarımı ıslattım. "O... lütfen... söyle bana-" "O burada," diye başını sallayarak onayladı.

Avucum kapının çerçevesine çarptı ve başımı eğip burnumun kenarını sıkarak Jett'lerin ön verandasına dökülmek üzere olan duygularla savaştım. Onu bulmuştum. Görüşüm bulanıklaştı ve yüzümü kapüşonumun koluna sildikten sonra başımı kaldırıp serbest bırakıldığım günden beri her gün konuştuğum adamı gördüm. "O iyi mi? Yaralandı mı?"

"Neden içeri gelmiyorsun? İşten önce bir saatim var. Konuşalım." Bruce beni mutfağa götürdü ama gözlerim etrafta ve merdivenlerde dolaşıp Mia'yı aramaktan kendini alamadı. "Bir fincan kahve ister misin? Yüz yıllık bir keşif gezisinden dönmüş gibi görünüyorsun." Kıkırdadı. "Kesinlikle öyle hissettiriyor," hiçbir fikri yoktu, "ve evet, lütfen. Sade olsun." Bir cumbanın ormana açılan bahçeye baktığı kahvaltı köşesine oturdum. Dizim koltuğun altında zıpladı.

Onu bulmak için merdivenlerden yukarı koşmak istiyordu. Ama burası onun eviydi. "Ne zaman geldi?" "Dün sabah ben işe gittikten sonra. Mia pek konuşmadı. Odasından zar zor çıktı. Ben de Buraya nasıl geldiği ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama o zamandan beri misafir odasında kilitli duruyor. Karım Diane onun burada olmasından pek memnun değil," dedi ve önüme hasır bir servis altlığı üzerinde bir fincan koydu. "Özellikle de kaçırdığı mahkeme tarihini yeniden planlamak için daha fazla avukat ücreti ödememiz gerektiğinden beri."

Bardağı ağzımdan çektim. "Mia'nın hatası değildi. Eminim bu konuda kendini kötü hissediyordur. Ve masraflar konusunda endişelenmene gerek yok. Bir avukatla ilgilenebilirim."

Elinde kupasıyla yemek sandalyesine çökerken Bruce'un kaşları çatıldı. "Sen mi?"

Sandalyede arkama yaslandım ve elimi dizime bastırdım. "Evet. Onu seviyorum efendim. Ona aşışım ve Mia da beni seviyor."

Dudaklarındaki ıssız gülümseme endişemi besledi. "Mia'nın aşka yeteneği yok."

Sanki onu tanıımıyormuşum gibi -sanki onu benden daha iyi tanıyormuş gibi- söylemişti. "Yanılıyorsun." Başımı yana eğdim, kendimi tutmak için bakışlarımı kısa bir süreliğine kaçırdım. Kelimeler oradaydı, dilimin ucunda asılı duruyordu. Bruce'a Mia'nın her zaman aşka yatkın olduğunu söylemek istiyordum. Onun hüznü kalbinin en kötü anında bile öfkeyle attığını hissettiğimi, hiçliğin ortasında tutkunun kıpırdadığını kanıtladığımı. Mia Rose Jett sevmek için her zaman çaresizdi. Sadece önce uyanması gerekiyordu. "Mia cehennemi yaşadı ve geri döndü ve sadece hayatta kalmakla kalmadı, aynı zamanda çiçek açtı. Mia bir mucizeden başka bir şey değil. Onu tanımak için zaman ayırsaydınız, siz de bunu görürdünüz."

Bruce arkasına yaslandı ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Aynı Mia'dan mı bahsediyoruz?"

"Emin olmak için yukarı çıkmama izin verir misin?" Ben denedim ve o güldü. Bir yudum almadan önce gülümsememi kahve bardağının kenarına sakladım. Ben ciddiydim. Bu kadar yakın olup da onu görememek damarlarımı titretiyordu. Kahveyi tekrar yerine koyduğumda kakhahalar aramıza yerleşti ve çaresiz bir iç geçirdim. "Lütfen, onu görmeme izin verin. Bırak gidip onu uyandırayım."

"Seninle gidecek mi? Planlarınız nedir?" Bruce açık ve net bir şekilde sordu.

İlk sorusu beni hazırlıksız yakaladı, sanki Mia'yı burada istemiyormuş gibiydi. Sanki Mia bir yükümüş gibi. Bruce bunu söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Gözlerinde bir boşluk belirmişti ve konu Mia olduğunda Bruce'un uzun zaman önce ayrıldığı belliydi. "İki yıl boyunca plan yapmaktan başka bir şey yapmadım ve iki hafta önce Mia kaybolduğunda plan yapmayı bıraktım. Plan yapmaktan bıktım, efendim. Geleceğimizi planlamak için elimden gelen her şeyi yaparsam, planlandığı için gerçekleşeceğine inanırdım - çünkü bizi bilinmeyene hazırladığımı düşünürdüm. Ama durum böyle değilmiş ve bunu şimdi görüyorum. Şu anda sahip olduğum tek plan, sen bana onu görmek için o merdivenlerden yukarı koşmam için onay verene kadar burada, bu sandalyede oturmak. Şu anda bunun ötesini göremiyorum."

"Senden hoşlanıyorum," diye
itiraf etti Bruce. "İnsanlar
genelde hoşlanır."

"Merdivenlerden yukarı çıktığınızda, odası solda. Karımı uyandırmayın."

Sandalyeyi bıraktım ve fırladım. Ayaklarım yeterince hızlı hareket edemedi ve kapıya yaklaştığımda derin bir nefes alıp tokmağı çevirdim.

Kapı kilitliydi ve hafifçe vurduğumda alnım kapının üzerine düştü. "Mia," diye yalvardım. "Benim." Aramızdaki sessizlik ve bariyer korkutucuydu. Onu nasıl bir durumda bulacaktım? Son birkaç hafta içinde neler yaşamış olabilirdi? Ethan ona ne yapmıştı? Neden gitmesine izin verdi? Sorular havada uçuşuyor ve başım dönüyordu. "Lütfen, kapıyı açın."

Bruce aşağıdan, "Üstteki çerçevenin üzerinde bir anahtar var," dedi.

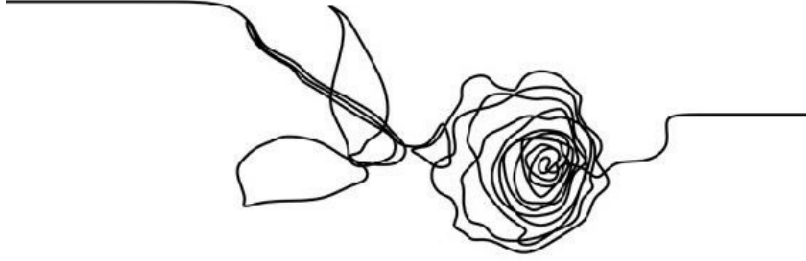
Parmak uçlarım soğuk metale dokunana kadar elimi çıkıntının üzerinden yukarı uzattım. Altındı ve onu delikten içeri itip düğmeyi çevirdim.

Kapı açıldı.

Ama oda boştu.

Çaresizce dolabı ve banyoyu kontrol ettim. Yatakta uyumuş, çarşaflar şiltenin ayakucunda toplanmıştı. Gözlerim, ince perdeyi dikkatsizce savuran bir esintinin geldiği açık bir pencereye yerleşene kadar yatak odasında dolaştı. Bir adım öne çıktım ve birinin kolayca atlayabileceği bir çıkıntı bulmak için perdeyi yolumdan çektim. Onun atladığı bir çıkıntı.

Mia gitmişti.

Dağlardan inip çıktım, vadide kayboldum ve cep telefonum çekmemeye başladı. Mia'nın nereye kaçacağına dair hiçbir fikrim olmadan, uçurumdan düşeceğimden korkarak etrafta dolaşmaya devam ettim. Yanımdan geçen her sürücü kaba bir şekilde kornaya basıyordu.

Öğleden sonra saat üçe doğru, nihayet servise ulaştım ve GPS'e en yakın benzin istasyonunu girdim. Buralarda olmalıydı, göğsümün içindeydi, kemiklerimin içindeydi. Ruhum mırıldandı, onun yakınlarda olduğunu fark ettim. Birkaç saat daha aradım ve babasına dönüp dönmediğine bakmak için evlerine geri dönerken, bükülmüş kahverengi saçlar, küçük bir çerçeve ve siyah bir kapüşonlu gözüme çarptı ve nefesimi çaldı. Bu Mia'ydı ve uzaktaki bir bankta oturmuş manzaraya bakıyordu.

Hatchback'i yoldaki çukura çektim ve motoru kapattım. Mia'nın sırtı bana dönüktü ama o olduğunu biliyordum. Kalbimin güm güm atışı çok tanıdıktı ve Mia kat kat giysiler içinde, ayaklarını örten motor kırmızısı yağmur çizmeleriyle orada otururken sinirlerim gevşeyip rahatlamaya başladı. Arabanın arkasından geldiğini duyduğunda arkasını dönmeye zahmet etmedi. Yoksa duydu mu?

Arabadan çıkarken ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşündüm. Ve her adım yaklaştığında, onu kollarıma almaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bankın köşesinde onun yanına oturdum ve titrek bir nefes verdim, bakışlarım ondan hiç ayrılmadı. Islak kirpiklerinin altında dudakları çatlamıştı ve giysilerinin içinde titriyordu. Ama ağlarken bile çok güzeldi. O dağ manzarasına bakarken gözlerimi ondan alamıyordum.

Bir süre orada oturduk, ikimiz de bir şey söylemedik. Mia'nın sessizliği içimde sallanıp duran paniği harekete geçirdi ve onu uçurumun kenarına itti. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Buradan esen rüzgâr

ama Mia hiç duraksamadı. Kafasının içindeki düşünceler o kadar gürültülüydü ki tüm varlığımı sıkıca kavradı. Kafası karışmıştı ve keşke bunun nedenini bilseydim.

"Neden beni aramadın?" diye sordu sonunda.

Sözleri beni şok etti ve göğsümü parçaladı ve gözlerimde biriken suyu kırmak için başımı çevirmek zorunda kaldım. Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde, kucağındaki eline uzandım ama o beni geri çekti. "Mia, bana bak."

Gözleri kapandı ve başını salladı.

Saniyeler içinde, kanlı yalanı kabul etmesine izin vermeyi reddederek önünde çömeldim. "Hayatım boyunca seni aradım, Mia. Hiç durmadım. Bulduğum her odada, gördüğüm her yüzde seni aradım ve son birkaç haftadır seni bulmak için elimden gelen her şeyi yapmaktan başka bir şey yapmadım çünkü ben seni bulmak için yaratılmışım." Mia'nın gözleri birbirine daha sıkı kenetlendi, gözyaşları kaçtı. "Asla durmayacağım, Mia."

Mia'nın gözleri açıldı. Bana baktı ve ben donakaldım.

Son birkaç haftaya rağmen, gözlerindeki tek bir bakış, onun her geçen gün yeniden aşık olduğum aynı güçlü Mia olduğunu kanıtlıyordu. O benimle kaldı ve ben uzun, kararsız bir nefes verdim.

"Bana yalan söyledin. İki yıl boyunca bana yalan söyledin," dedi ve eli yanağıma dokundu. Belki de gerçek olduğumdan emin olmak istiyordu. "Artık bir şairsin-" "Ben her zaman bir şairdim, aşkım."

"Çalışmalarını yayınladığını bana hiç söylemedin. Neredeyse her gün giydiğim kapüşonlu tişörtün senin adına olduğunu bir kez bile söylemedin. Benden çok şey sakladın."

Konuşmasına rağmen, dokunuşuyla hipnotize olmuştum. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce yüzüm avucunun içine gömüldü. Daha yakına eğildim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Yaptığım her şey sen ve Zeke içindi. Gerçek bu. Sana söylemekten korkuyordum çünkü seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmanı istemedim. İlk kitabın başarılı olduğunu öğrendiğimde sana sürpriz yapmak istedim ama hiç fırsatım olmadı."

"Neden polise şikayette bulunmadın?"

"*Tanrım*, Mia. Denedim. Tanrı biliyor ya, denedim. Polis bana hiç zaman ayırmadı. Guildford ve Surrey'deki tüm memurlarla ve sakinlerle konuştum, Oscar'ı hapisanede ziyaret ettim, Lynch'in evine gittim, her gün kışını rahatsız ettim. Bruce'u aradım. Her birini. Bruce'u aradım. Gün."

"Her şey için bir cevabın var."

"Çünkü ben her şeyi yaptım."

Bir saat boyunca bu şekilde gidip geldik, ben onun önünde diz çökmüştüm ve onun elleri üzerimdeydi. Bana Scott'la olanları, intiharlardan nasıl sorumlu olduğunu ve onu nasıl yakaladığını, Scott'ın onu nasıl kaçırdığını ve bir kulübede esir tuttuğunu anlattı. Mia'nın kulübeyi nasıl ateşe verdiğini ve Scott'ın onu nasıl kurtardığını. Uçağa binmenin nasıl onun kararı olduğunu. Mia onu bırakmak istemedi ama Scott onu bıraktı. Onu öldürmek istediğimi söyledim, o da hayır dedi. Onu sevdiğimi ve bunun asla değişmeyeceğini söyledim.

İletişim bizim için her zaman kolay olmuştu çünkü her şeyi masaya yatırmıştık ve birbirimizden nadiren geri durmuştuk ama ben geri durmuştum. Ona Bağlantılar'a bulaştığımı söylemeliydim. Onu bulmak için şeytanla bir anlaşma yapmıştım ama bunu ona söylemek sadece daha fazla yük getirecekti. Onun yerine, ne kadar zamana ihtiyacı varsa bekleyeceğimi hatırlattım. Ne kadar sürerse sürsün onunla kalacağımı söyledim.

Sıcaklık düştü ve hâlâ sandalyeden kalkmamıştı, ona dokunmama izin vermiyordu, onu tutmama izin vermiyordu. Acı veriyordu ama Scott zarar vermişti. Onu bu şekilde, bu kadar mesafeli ve

gergin görmek bana acı veriyordu. Yine de gözleri üzerimdeydi, kaybolmadığımdan emin olmak istiyordu. Scott'ın onu öldürüp öldürmediğini sormak istedim.

Ellerimin olduğu yerlere dokunsaydı ve o da bana dokunduğu gibi ona dokunsaydı ama şimdi zamanı değildi. Zaten bir fark yaratmazdı.

"Çok kızgınım," diye fısıldadı, elleri hâlâ saçlarımdaydı, sanki beni gerçek tutacaklarmış gibi, benimkiler de onun iki yanındaki banka tutunmuşlardı.

Öfkesi ruhumu parçalara ayırdı ve kendimi bütün hissetmemi sağladı - bir mazoşist. Uzun süre çömeldiğim için bacaklarım uyuşmuştu ama onun alanında olduğum için doğru düzgün göremiyordum, hareket etmekten çok korkuyordum - ellerinin benden uzaklaşmasından korkuyordum. "Mia..." *Benimle kal, aşkım.*

Elleri benden ayrılıp iki yanında sallanırken başını salladı. "Hiç kimseye ihtiyacım olmadı. Beni güvende hissettirecek, beni mutlu edecek kimseye ihtiyacım yoktu. İyiydim ve kendi başımın çaresine bakabiliyordum... Çünkü umurumda değildi. Şimdi umursuyorum ve aniden, sanki herkese güveniyormuşum gibi geliyor. Ethan'a, sana. Kendimi savunamamaktan nefret ediyorum. Benden her uzaklaştığında, sanki yavaş ve dayanılmaz bir şekilde ölüyormuşum gibi acının beni içten içe yiyip bitirmesinden nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum." Sesi yükseldikçe nereye gittiğinden ve itirafının ona ne yaptığından korkuyordum, "Tüm dünyanın benden başka kimseye bağlı olmasını istemiyorum. Seçimler yapmaya başlamak istiyorum. Kendim için bir şeyler yapmak, kendi savaşımı vermek, kendi zaferlerimi kazanmak istiyorum. Artık zayıf olmak istemiyorum." Dudaklarından beyaz bir soğukluk pufu gibi hava kaçtı, "Artık bilmiyorum. Hiç düşünemiyorum. Çok kızgınım, birini yumruklamak istiyorum. Birini incitmek istiyorum. Çok kızgınım ve çığlık atmak istiyorum. Evet..." bana baktı, öfkeli hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyordu, "Çığlık atmak istiyorum."

Zihninde dönen kaosu yatıştırmak için onu öpmeyi o kadar çok istedim ki. Mia nefes nefese kalmıştı, kelimeler havada uçuşuyordu. Ethan onu yıkmış ve kafasını o kadar çok şüphe ve belirsizlikle doldurmuştu ki, ona verdiği acı ve zarar için boğazına bir bıçak dayamak istedim. Bir histeri kasırgası içinde ciğerlerini doldurmaya çalıştı ve ağır ve çaresiz gözlerle bana baktı. İlk defa ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Ama kelimeler sanki bir refleksiymiş gibi ağzımdan dökülüverdi. "Çığlık at, Mia."

"Ne?"

"Çığlık at. Burada sadece sen ve ben varız, içini dök." Bunun işe yarayacağını umarak başımı salladım. Mia başını kaldırdı ve rüzgâr saç tellerini yüzüne doğru savururken kaşlarını birbirine kenetledi. Elini tuttum ve onu banktan korkuluklara doğru kaldırdım. Uçuruma bu kadar yakın olması beni tedirgin ediyordu ve o hava aramaya devam ederken arkasında durdum. Sert dağların ardında batan güneşe bakarak başımı kulağına yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım. "Bırak onu."

Onun parçalanmasını

istedim. Üzerime

düşmesini istedim.

Mücadele eden her parçasıyla hazırdım.

Çok fazla olan kalbimin ve ruhumun onun için bir filtre olmasını istedim.

Sonra Mia'nın yumrukları parmaklığı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı ve bir çığlık akşam havasını delip geçti. Vadide yankılanan bir savaş çığlığı, tüm dünya onun seyircisi, dağ onun sahnesiydi. Ruhuma işledi, her parçamdan geçti. Çığlığı kan dolaşıma girdi, damarlarımda gezindi ve gözlerimi yaşarttı. Ona tutunurken göğsüm yırtıldı, gezegenleri hareket ettirme ve zamanı durdurma gücüne sahip olduğuna inandım. O kadar güçlüydü. Mia çığlık attı çünkü canı yanıyordu ve bir kez olsun herkesin onun hissettiği acıyı hissetmesini istiyordu ve ben de bunu hissettim. Çığlık attı çünkü kırıldığını düşünüyordu ama kırılmış olması beni asla kaçtırmazdı. Çığlığı

ağlamaya dönüşene kadar bağırdı ve kollarıma yığıldı, ben de onu rüzgâra karşı salladım.
"Aklını kaybedebilirsin Mia, ama beni asla kaybetmeyeceksin."

C H A P T E R T H I R T E E N
CHAPTER 13
M I A

"Kendinizi geliştirmenin en kolay yolu
diğlerinin içinde.
Kendinizi geliştirmenin en kolay yolu'
diğlerinin içindedir'."

—

OLIVER MASTERS AMERİKA'DAYDI, kiralık hatchback'i babamın garaj yoluna park etmişti.

Ben ıgık attıktan sonra yolda ikimiz de tek kelime konuşmamıştık, bu da beni daha hafif hissettirmişti. Altmış saniyeden kısa bir süre içinde, iki hafta boyunca biriktirdiğim öfke, acı ve incinmişlik boğazımdan kaçmıştı ve bu hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Ollie her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilirdi.

Ollie babamın park halindeki arabasının arkasına çekmişti ve birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde oturduk. Dolor'dan ayrılmadan önce kaçıp evlenme planları yapmıştık; geleceğimiz açık, özgür ve birlikte olacaktı.

Ama iki hafta çok şeyi değiştirebilir.

Ethan, Ollie'nin bana olan bağlılığını sorgulamama neden oldu. Bana olan sevgisini. Ethan beni zayıf olduğuma ve hayatta kalmak için ona ihtiyacım olduğuna inandırdı, ama bu beni bir kenara atmadan önceydi -kaybedilen bir poker oyununda işe yaramaz bir kart. Bir joker. Beynim karmakarışık ve artık neye inanacağımdan emin değildim. Kendi düşüncelerime bile güvenemiyordum. Bir an kendimi Ollie'nin kollarına atıp son iki haftayı silmesi ve beni Guildford'a geri götürmesi için yalvarmak istedim; yurt odasında dans etmiş, bütün gece ince çarşafın altında gülmüş, yapacağımız her şeyden ve gideceğimiz yerlerden bahsetmiştik. Bir sonraki adımda, babamın evine koşmak ve hayatımın geri kalanını tek başıma geçirmek için bir plan yapmak istedim, muhtemelen para için sokaklarda şarkı söyleyecektim, böylece kimse bana bir daha ihanet etme şansına sahip olamayacaktı.

Ollie sürücü koltuğunda oturuyordu ve üzerinde onu daha önce pek çok kez gördüğüm siyah kapüşonlu tişörtü ve gri spor pantolonu vardı. Yorgunluk yüz hatlarını tüketmişti, daha da zayıflamış görünüyordu ve saçları farklı kesilmişti, yanları daha kısa ama tepesi hala uzundu. Yine de yeşil gözleri hala aynıydı, sadece şimdi benimle her zaman konuştukları her şekilde bir rahatlama ipucu gösteriyordu.

"Yakınlarda bir otel bulacağım," dedi sonunda. "Benimle kalırsan gerçekten çok sevinirim." Kelimeler nefes boruma takıldı ve bunu düşünmek için bir nefesten daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Kalmazsan anlarım," diye devam etti. "Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama sabah burada olacağım ve sen hiçbir yere gitmediğimi anlayana kadar her sabah o kapının önünde olacağım."

Toparlayabildiğim tek şey "Tamam," oldu. Ollie burnunun kenarını sıktı ve kalbim midemin çukuruna çöktü. Güçlü olmaya çalışıyordu ama bu onu içten içe yıpratıyordu. Nişanlısını bulmak yerine, ruhu kırık bir kız bulmuştu. Ve bu sefer beni geri getirmesini istemiyordum. Bir kez olsun kendimi geri getirecek gücü bulmam, bunu yapabileceğimi bilmem gerekiyordu.

"Sana aşığım Mia," duyguları sesine karışmıştı, "Sana her zaman aşık olacağım. Sonsuza dek, ne olursa olsun asla sorgulamak zorunda olmadığın o yerde delicesine. Dügün olsun ya da olmasın, sonsuza dek sen ve ben. Beni anlıyor musun?" Başımı salladım, alt dudağım titredi ve kırılan ruhumun sadece onunkini güçlendirdiğini izlerken gözlerim yandı. İnancı sarsılmıştı ama hâlâ ikimize de inanıyordu -ikimize de yetecek kadar. Küçük bir gülümsemeye zorladı ve nefesini bıraktı. "Güzel, şimdi git biraz uyu. Sabah erkenden görüşürüz."

Ben de karşılık vermedim. Ollie'ye veda öpücüğü vermedim.

Çok korkuyordum. Eğer dudaklarımız buluşursa, onunla birlikte otele geri dönecektim. Ve eğer geri dönersem, gerçeği asla öğrenemeyecektim. Mutluluğu ve gücü başkasına bağlı olan bağımlı bir kız mıydım, yoksa içimdeki gücü bulabilir miydim?

Ethan gittikten sonra, dipsiz bir kuyu olması gereken yerin dibine resmen vurmuştum. Sert yüzeye arptığımda şaka bana yapılmıştı. Kendim hakkında üç şey öğrenmiştim. Birincisi,

kesinlikle sosyopat değildim, hiç olmadım. İkincisi, Oliver Masters'a sonsuza dek aşık olacaktım. Ve üçüncüsü, onsuz kim olduğumu bilmiyordum.

Üç numara karnıma inen yumruktu ve bu zamana ihtiyacım olmasının ana nedeniydi. Benimle ya da bensiz, Ollie'nin bir geleceğı, bir hayatı, hayalleri, bir kariyeri vardı... Sahip olmadığım ve istediğimi asla bilmediğim her şey

şimdiye kadar. Bir yanım kıskançtı, diğer yanım ise inanılmaz derecede gururluydu. Ollie'ye onun peşinden gittiği için kızamazdım ama bu bana sadece ne kadar kötü bir insan olduğumu hatırlatıyordu. En azından Ethan kaçarken, sahte bir amaç duygusuyla dikkatimi dağıtabilirdi. En azından Ethan'la birlikte saklanan, rol yapan ve kendine yalan söyleyen tek kişi ben olmazdım.

Ben verandanın basamaklarını tırmanıp babamın evinin kapısından içeri girerken Ollie garaj yolunda bekledi; babam bej renkli mikrofiber kanepenin üzerinde, televizyonun karşısında oturmuş Steelers'ın maçını izliyordu, eli yan masadaki bardağın üzerindeydi. Kapıdan içeri girdiğimi görmek için başını yana eğdi.

Diane elinde bir bezle sarışın başını mutfak kapısından içeri soktu. "Biz zaten yedik. Üç kişiye yemek hazırlamaya alışık değilim, o yüzden bir yolunu bulman gerekecek." Bezi omzunun üzerinden attı, "Artık bir yetişkinsin Mia. Kendine bakma zamanı." Kafası kayboldu ve ben ondan farklı bir şey beklemiyordum.

"Sorun yok." Oturma odasına doğru adım attım, yolda onun yanından geçtim. "Zaten aç değildim." "Aç mısın yoksa çok mu tembelsin?" Arkamda mutfaktan gelen sesi duydum.

Adımlarımın ortasında durakladım, yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "Sadece yorgunum," diye zorladım. Saat gecenin altı buçuğuna yaklaşmıştı, bu da Birleşik Krallık'ta neredeyse on bir buçuk yapıyordu, ama ne kadar yorgun olsam da babamla aramızda bir konuşma geçmesi gerekiyordu. Döndüğümde beri konuşmamıştık, ne söyleyeceğimi bulana kadar ikisinden de kaçıyordum.

Koltuğumuz L şeklindeydi ve ben babamın karşı tarafındaki pelüş kumaşa uzandım. Bana baktı ve kendimi açıkta hissettim. Kıpırdanmamak için elimi kalçalarımın altına soktum. "Özür dilerim."

Babam sandalyenin kolundan kumandayı kaptı ve televizyonun sesini kıstı. Keşke yapmasaydı. Diane'in konuşmamıza kulak misafiri olmasını ya da araya girmesini istemiyordum. Gür kaşları havaya kalktı ve ayak bileğini karşı dizinin üzerine çaprazladı. "Ne için özür diliyorsun?"

Ne için üzüleceğimi tam olarak bilmiyordum, sadece onun çatısı altında kalacaksam bunu telafi etmemiz gerektiğini biliyordum. Zaten bunun evlilikleri üzerinde yarattığı gerginlikle uğraşıyordu ve ben bunu şimdiye kadar fark etmemiştim - Dolor bana ulaştığından beri kalbim eriyene kadar. Ya da Ollie. Ya da her ikisi de. "Bütün bunlar oldu. İşler bu noktaya geldi."

"Buna minnettarım Mia."

Diane mutfağın içinden güldü ve bu sesle midem düğümlendi.

"Bruce, sakın kanma. Mia manipüle eder, onun işi bu. Özür dilemesinin tek nedeni gidecek başka yeri olmaması. Yirmi yaşında ve bunu gösterecek hiçbir şeyi yok." Kahkahası evin içindeki cansız beyaz duvarlarda yankılanarak devam etti. Belki de bunu hak etmiştim. On yılı aşkın bir süre boyunca kendi eğlencem için ikisine de cehennemi yaşatmışım.

Önceleri karşılığında akıllıca bir şeyler söylerdim. Muhtemelen Diane'in hayatında bir gün bile çalışmadığını ve manikürlü tırnaklarını ve yoga derslerini ödemek için annemin hayat sigortasından nasıl geçindiğini anlatırdım ki muhtemelen ikisi de benden bunu bekliyordu. Babamın gözlerindeki beklenti bana odaklandı ve bulaşıklar lavabonun içinde tıngırdarken mutfaktan oturma odasına bir oflama ve puflama şarkısı yayıldı.

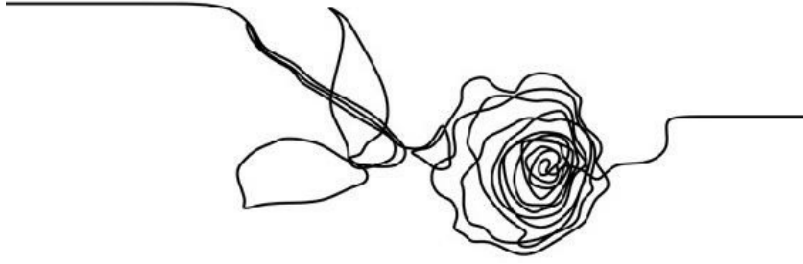
Çölde ıssız. Ellerim arkamda. Yüzlerce tüfek bana nişan almış.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim," diye tekrarladım, ayağa kalkarak. "Mahkeme tarihime kadar burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Havada söylenmemiş bir gariplik vardı ve Diane'in nefesinin altından mırıldandığını anlamak için bir saniye bile dönüp bakmadan odama dönmek üzere merdivenlere doğru yürüdüm. Ollie'yle otelde kalma düşüncesi daha iyi bir fikir gibi görünüyordu ama bunu yaparsam sorunlarımdan kaçmış olacaktım.

Merdivenlerden yukarı çıkarken televizyonun sesi arttı, bu da benim kolayca görmezden gelinebilecek ve kablolarda bir sorun çıkarsa kısa süre içinde kaldırılabilir bir geçici bir demirbaş olduğumu kanıtlıyordu.

Eski odam artık eski odam değildi. O zamandan beri çiçekli duvar kağıtları, beyaz hasır mobilyalar ve yatak başının üzerinde "Misafirimiz Olun" yazan bir tabelayla tamamlanmış bir misafir yatak odasına dönüşmüştü. Yatağın üzerinde bembeyaz bir yorgan ve bir düzineden fazla beyaz, pelüş ve hiçbir işe yaramayan yastık vardı; masamın olduğu köşede ise hiç gelmeyecek olan misafirler için bir bavul askısı duruyordu.

Ayak parmaklarımın ucunda durdum ve dolabın üstünden eski giysilerimin olduğu bir kutuyu aldım. Diane birçoğunu atmıştı ama bunlar kesmeye değerd. Sıcak bir duştan sonra yatağa girdim ve Netflix'i açıp çözülmemiş cinayet vakalarıyla ilgili programları izleyerek uykuya daldım ve katillerin Ethan gibi biri olup olmadığını ve kurbanların bunu hak edip etmediğini düşünerek uykuya daldım.

Ertesi sabah Diane'in misafir odasının kapısını çalmasıyla uyandım. Habersizce içeri girdi ama söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Burası artık onun odasıydı, onun eviydi. "Dışarıda seni soran bir adam var."

Ollie. O buradaydı ve kalbim göğsümün içinde ters bir sıçrama yaparak geriye doğru serbest düşüşe geçti ve görünmez bir paspasın üzerine düştü. Gelmesine bu kadar şaşırmamalıydım ama o da herkes gibi her an kalkıp gitmeye karar verebilirdi. Ne yapmam gerektiğini hatırlayarak nefesimi içime çektim. "Tamam."

"Bu eve girmesi yasak."

"Tamam... Anlıyorum."

"Güzel." Gitti ve köşede kaybolur kaybolmaz aceleyle dolaba yöneldim ve başıma bir sweatshirt geçirip bir çift eşofman altı çektim. Hayatın rahatsız olmak için çok kısa olduğuna inandığım için kot pantolon ve eşofman dışında bir şeyim yoktu. Merdivenlerden inerken her adım sinirlerimi tırmalıyordu ve kapının önünde durakladım.

Eğer onu görseydim, onunla giderdim. Konuşmasına izin verseydim, dinlerdim.

Kapıyı açtım. Ollie yüzünü bana döndü. Ve tüm duygularım söylemek istediğim sözcükleri bastırdı.

"Selam aşkım." Kalbimi durduran gülümsemesiyle bana her kızın hayatında en az bir kez bakmayı arzuladığı şekilde, hayranlıkla ve yargılamadan baktı. Üç saniye ve o tek bakış bana Oliver Masters'ın sonsuza dek benim olduğunu hatırlatmak için her zaman yeterli olmuştu. Üzerinde bıraktığım etkiyi gizlemek için her zaman yaptığı gibi bir an için gözlerini kaçırdı; yanaklarını gölgeleyen kızarıklık ve asla yok edemediği gülümsemesi. "Nasıl uyudun?"

"Korkunç." Onun yanında yatmayı özlemiştim. Rahatlamış görünüyordu.

"Ben de."

Sessizlik aramızdaki havayı işgal etti, ama garip değildi - hiçbir zaman garip olmadı. Ollie'nin alanında olmak kendimle ilgili farkındalık duygusunu geri getirdi. Onun yanında kim olduğumu biliyordum. Yetenekli kız

ve eğer bunu yapabiliyorsam, her şeyi yapabilirdim. Ollie'nin yanında canavarlarla savaşabilir, bir geleceğe sahip olabilir ve kendimin en iyi versiyonu olabilirdim. Ama tüm bunları onsuz da yapmak istiyordum.

"Seni kahvaltıya götürebilir miyim?"

Bakışlarım onun üzerinde dolaştı ve sonunda her şeyini içine aldı. Yırtık pırtık siyah kotu tanıdık, Dolor'da her zaman giydiği kottu. Yemekhanede kalabalığın gerginliğinden bacağı her zıpladığında dizlerinin üzerindeki deliklerden ipleri çekerdim ve canım sıkıldığında bir kalem alıp uyluklarının etrafındaki kısımlara isimlerimizi yazardım, o da bana izin verirdi çünkü sabit durmakta her zaman zorlandığımı bilirdi. Ama jean ceketinin altındaki gri kapüşonlu kazağı ve beyaz ayakkabıları yeniydi. Ben Ethan tarafından esir tutulurken, onun alışverişe gidecek vakti olmuştu.

"Mia..."

Gözlerimi kaldırdım. "Bir geceden daha fazla zamana ihtiyacım var." "Daha sonra gelebilir miyim?"

Başımı salladım.

"Bu beni öldürüyor," diye itiraf etti, yerinde kıpırdanarak.

"Yarın tekrar gel." Ona mantıklı gelmemiş olabilir ama bana mantıklı geldi.

"Yarın burada olacağım. Yarın," diye onayladı Ollie ve kapıyı kapatmaya gittiğinde avucunu kapının üzerine koyarak beni durdurdu. "Burada olacağım, Mia. Her sabah, aradığın her neyse onu bulana kadar burada olacağım."

the following morning ...

Hayatımın büyük bir bölümünde hem sabah hem de gece insanıydım. Gecenin her saati ayakta olur, en iyi arkadaşım olan gökyüzüyle konuşurdum. Dolor'dan önce, yapış yapış yaz gecelerinde pencereden atlar, yıldızların altında, sert ve kaşıntılı kiremitlerin üzerinde uzanır, Google'ın ya da bir ders kitabının cevaplayamadığı soruları sorardım: Venüs çok sıcak ve Mars çok soğuk olduğu için Dünya Tanrı'nın dokuzuncu taslağı mıydı? Belki de Tanrı ilk seferinde doğru yapmamıştır. Ve farklı koşullar altında, amcası tarafından hiç istismar edilmemiş, annesi hâlâ hayatta, bir sürü arkadaşı olan ve son sınıfta parti yapan başka bir Mia'nın olduğu alternatif bir evren var mıydı? Ve *nem* kelimesi neden ve nasıl uydurulmuştu?

Gece hiç karşılık vermedi, sadece dinledi, bu kadar iyi anlaşılmamızın nedeni de buydu.

Ollie'nin sesini duyana kadar konuşmaya katlanabileceğim birini hiç bulamamıştım. Gece gökyüzünün altından en iyi arkadaş statüsünü çabucak çaldı, birbirimizle birlikte olmak için tavandaki havalandırma deliğinden uçtukten sonra gecenin tüm saatlerinde benimle birlikte kaldı. "*Dünya Tanrıları dokuzuncu taslak mı?*" diye sormuştum ona. "*Kimse mükemmel değildir Mia, ama Tanrı mükemmeldir. Tanrı amaçsız hiçbir şey yapmaz. Belki de diğer sekizi denge için oradadır.*"

"Alternatif bir evren var mı?" Kafalarımızla tuttuğumuz ticari Dolor çarşafının kalesinin altından ona sormuştum. *"Eğer varsa, orada da seninleyim. Biz*

her yaşamda birlikte." "Peki bu nemli kelimesi de neyin nesi?"

"Balgam zaten alınmıştı."

Aklınızda başka soru kalmadığında geceleri uykuya dalmak kolay oluyordu. Ollie'yle birlikte, her şeyin cevabını bilmesem bile her şey yoluna girecekti. Ollie'nin yanında zaman ve mekan diye bir şey yoktu ve endişelenmeden sıcaklık komasına girebilirdim.

Şu anda benimle uyumuyor olsa da, birlikte geçirdiğimiz zamanın hayalleri beni tutuyordu.

Bu sefer Diane içeri girmeden önce uyandım ve pencereden dışarı baktım.

Ollie oradaydı, bir elinde *Dunkin* bardağı, diğer elini kapüşonunun cebine sokmuş, kaldırımdaki gümüş renkli hatchback'e yaslanmış duruyordu. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki başını eğdi ve beni bakarken yakaladı. *Buraya ne zaman geldi?* Aramızda en az elli metre, bir pencere ve bir ağaç dalı vardı ama gözleri engellere rağmen benimkileri buldu. Duruşunu düzelterek gülümsedi ve elini cebinden çekip küçük bir dalgayla kaldırdı.

Ben de el salladım.

Bir parmağını kaldırdı, kahvesini arabanın üstüne oturttu ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Sırtı bana dönüktü ve bu fırsatı saçımı düzeltmek için kullandım. Yastık başım sadece sol tarafımı düzgün gösteriyordu ve omuzlarımdan büyük bir *Champion* sweatshirt sarkıyordu. Ollie tekrar bana dönüp ikinci bir kahve fincanını ikram olarak havaya kaldırdığında kollarım iki yanıma düştü.

Başımı salladım.

Tekrar parmağını kaldırdı.

Sonra arkasından beyaz bir kâğıt torba belirdi ve onu önünde hafifçe salladı.

Mesafenin, ağacın ve pencerenin camının kızarmadığım ya da onun kararlılığından tamamen etkilenmediğim izlenimini vermesini umarak hafifçe güldüm.

Ollie *bana bir şey ver* der gibi avucunu havaya kaldırdı. Ben başımı salladım, o da başını salladı.

Birkaç dakika sonra kahvemi kendi kahvesinin yanına koydu ve bir sırt çantası alarak tekrar arabanın içinde kayboldu. Sırt çantasını dizinin üzerinde dengeleyip fermuarını açmasını ve içine kruvasan ve hamur işleriyle dolu olduğundan emin olduğum beyaz kâğıt torbayı bırakıp tekrar kapatmasını pencereden izledim. Ollie arabadan kahvemi aldı ve pencerenin altından ön kapıya doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Arabaya geri döndüğünde elleri boştu. Hepsini beni beklerken bırakmıştı.

Ollie hatchback'e geri dönmeden önce durakladı, arabanın kapısı yarı aralıktı ve vücudunun yarısını koruyordu. Bir kez daha yukarı baktı, gözleri bilmem gereken her şeyi söylüyordu: *Yarın burada olacağım, bunu sonsuza dek yapacağım ama acele et çünkü beni öldürüyorsun.* Ve içeri girip kapıyı kapatmadan önce, gözlerindeki son bakış duymam, tatmam ve hissetmem gereken her şeyi söyledi. *Seni seviyorum, Mia.*

the morning after that ...

Dünkü tempolu sabahı, Dolor'da bıraktığım her şeyin onda olduğunu bilerek, Ollie'nin bana bıraktığı ve içinde birkaç eski kıyafet, yeni bir çift Converse ve satın aldığı birkaç basit gömleğin de bulunduğu sırt çantasındaki fotoğraf makinesiyle Bushkill tepelerinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirdim.

Bushkill, Pennsylvania değışen mevsimlerde mükemmel, yılın geri kalanında ise şelaleleri ve Pocono dağlarıyla bilinen ölü bir yerdi. Burada gece hayatı yoktu, rezervler, yürüyüş parkurları, parklar ve müzelerle تنها bir yerdi. Buraya annem öldükten sonra daha yoğun, gürültülü ve babam için boğucu olan Allentown'dan taşınmıştık. Allentown'ı pek hatırlamıyordum, sadece Miley ve Charlotte ile Cumartesi günleri gittiğimiz buz pateni pistini hatırlıyordum.

İki film rulosunu bitirmiştım ve bir kameranın arkasında nasıl hissettiğimi hatırladım. Güçlü ve kontrollü. İstedğim illüzyonu yaratabilirdim. Her şeyi güzelleştirebilirdim. Rüzgarın yapraklar arasında sürklediğı bir sakız paketini bile tıklayıp çöp olarak yakalamıştım, kahverengi tonlar arasında dans eden nane mavisi bir yıldız.

Yoğun geçen bir günün ardından Ollie ön kapıya benden önce gelmişti.

Karşılıklı durmuş, hiç kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk ve ben soğuktan titriyordum. Ollie bu sabah daha fazla kat giyinmiş ve bir de bere takmıştı, hava sıcaklığı otuzların üstünde ya da kırkların altındaydı. Ayakları olduğı yerde sabitlenmiş olsa da, geri kalanı canlıydı ve izin versem saldırmaya hazırdı. "İyi misin?"

Önümde durdu, o paspasın üzerinde ben de evin girişindeydim ve boyun eğmemek için başımı sallamaya zorladım. Burada, durumun kontrolünün daha fazla bende olduğunu hissediyordum. Burada kendime güveniyordum. Ama Ollie buradayken hiçbir mesafe güvenli değildi.

Ollie'nin çenesi göğsüne düştü. "Seni tutmayacağım ama dün kasabaya gidip sana uluslararası servisi olan bir telefon aldım. Bana ulaşmanın bir yolu olduğundan emin olmak istiyorum." Ön cebinden bir telefon çıkarıp aramızda tuttu, "genç adam kameranın en iyi özellik olduğunu söyledi ve dün gece senin için kurdum, numaramı programladım. Ayrıca hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç uygulama indirdim. Çoğunlukla filtreler seçebileceğiniz ve görüntüleri bozabileceğiniz resim uygulamaları ..."

Ollie sinirli bir şekilde konuşmaya devam etti ve ben de telefona uzandım.

"Hayır, hayır," iPhone'u çekip başımızın üzerinde tuttu, nefeslerimizin bulutları aramızda yastıklaşıyordu, "Karşılığında senden bir şey istiyorum."

Kıpırdandım, bana paketlediğı eşofmanları ve üzerinde "SAVAŞMAYIN SEVİN" yazan tişörtüyle kalçamı kapının pervazına yasladım. Bu tişörtü sevdiğimi biliyordu, sözünden dolayı değil, en sevdiği tişört olduğı için. "Ne istiyorsun?"

"Eğer sana bu telefonu verirsem, bana mesaj atacaksın. Şimdi bana ilk mesajını gönderirken seni izleyeceğim, böylece nasıl kullanacağını bildiğini göreceğim."

Telefon aramızda alçaldı ve içine atması için avucumu uzattım. "Telefon kullanmayı biliyorum Ollie."

"İki yıl içinde ne kadar çok şeyin değiştiğine şaşıracaksınız."

Başımı sallayarak, siyah ekranı farklı bir şeye dönüştürmek için düğmeleri kurcaladım. Ana ekran düğmesi yoktu. Ollie sıırttı ama yardım teklif etmedi.

Sonunda anladım ve yeşil simgeye dokundum. "Numaranız nedir?"

"Rehberinde zaten var," dedi eli cebinde titreyerek, "oradaki tek numara, aşkım."

Mesajlardan geri çekildim ve rehbera gittim. Listede "Ollie" vardı, çok basit bir şeydi ama ekranda onun adını görmek kalbimin kanatlanıp uçmasını sağladı. Gülümsedim ve ona mesaj attım.

Ollie'nin diğer cebindeki telefonu çaldı. Telefonunu çıkardı ve başını eğdi, parmakları ekranda gezinerek mesajı açtı, mesajda sadece "*Seni seviyorum*" yazıyordu. Omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi, nefesi kesildi ve bakışları ekrandan ayrılıp yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Buna ihtiyacım vardı."

... and the morning after that ...

Sabah güneşi dantel perdelerin arasından süzülerek yüzümün yan tarafını ısıtıyordu. Bütün gece dönüp durmuş, bir türlü ısınamamış ve rahat edememiştim. Boğazım yanıyordu ve içim sanki bir cehennemin içine atılmış gibi hissediyordum. Sinirli bir Diane kapıya vurarak Ollie'nin geldiğini haber verdi ama yataktan kalkmamın hiçbir yolu yoktu.

Uzun zamandır ilk defa hastaydım.

İnleyerek, ona mesaj atmak için kılıfın içindeki telefona elimi attım. Telefon kapalıydı.

"Diane?" Umutsuzca seslendim, çıkan hayvansı sestem beni anlayacağını umuyordum. Sesim gitmişti. "Diane!" Tekrar denedim, bu sefer boğazımın içindeki locayı zorlayarak.

Yoga pantolonunu, *Nike ayakkabılarını* ve *Michael Kors* marka siyah puffer ceketini tamamen giymiş, saç ve makyajı mükemmel bir şekilde yapılmış olan Diane, omzuna astığı çantası ve pembe yoga matıyla misafir yatak odasına girdi.

"Hastayım. Yataktan çıkamıyorum."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun? Barre'de Lisa'yla buluşmaya gidiyorum."

"Ollie'ye aşağı gelemeyeceğimi söyler misin? Ve ilaca ihtiyacım var. Bir yerlerde ilacımız var mı?" "Banyodaki ecza dolabında Tylenol var."

"Peki ya Ollie?"

"Ona söylerim," diyerek çantasını düzeltti, "Eve girmesine izin yok, Mia. Burada tanımadığım biri varken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Biliyorum. Evin içine girmeyecek."

İçini çekti ve kapı koluna uzandı. "Dönerken çorba içmek için duracağım."

Bu tek jest hem şok edici bir ifşaattı hem de ikimizin de ihtiyacımız olan şeydi.

doğru yönde. Geldiğimden beri onun kurallarına uymuş, içime kapanmış ve bu zamanı onun için bir kez bile zorlaştırmamıştım ya da en azından denemiştım. Acaba bu onun da bana bir karşılık verme şekli miydi? "Teşekkür ederim," demeye çalıştım ama boğuk bir fısıltı olarak çıktı.

Diane gittikten sonra yeni şarj aletini el yordamıyla bulup ucunu telefona takmaya çalıştım ve sabırsızlıkla telefonun ışığının yanması için yeterli enerjiyi içmesini bekledim. Apple logosu belirdi ve yatakta doğruldum, başım çarparken hem terliyor hem de titriyordum.

Hemen Ollie'ye mesaj attım.

Özür dilerim.

Cevabı anında oldu.

Olma. Bu senin hatan değil. Bırak seninle ben ilgileneyim.

Çok az şey biliyordu, bu benim hatamdı. Dün havaya uygun giyinmemiştim, ceketsiz dolaşıp fotoğraf çekmişim.

Ben: Eve girmen yasak.

O zaman buraya gel, seni hana geri götürüyim.

Yataktan kalkabilsem bile, Diane bana çorbayı geri getiriyordu. Ollie'yle birlikte olmayı ne kadar istesem de, Diane'le ilişkimizin nereye varacağını görmem gerekiyordu. Belki de bu kendimi yeniden bulmamın, hatalarımı düzeltebileceğime inanmamın bir parçasıydı.

Ben: İstemiyorum.

Küçük baloncuklar belirdi, kayboldu ve beslemenin altında tekrar belirdi, sonra telefon avucumun içinde çaldı, Ollie'nin adı ekranda zıpladı.

Cevap verdim ve Ollie koşarak dışarı çıktı ve "Artık metinleri sevmiyorum" dedi.

"Diane bana çorba getirecek," diye açıkladım. "Bu çok büyük bir şey Ollie. Sanırım kendine geliyor." "Buz kraliçesinin buzları çözülüyor mu? Bu iyi, aşkım. Bunu senin için istiyorum."

Ayaklarımı zorla yatağın üzerinden yere attım ve ilaç bulmak için banyoya doğru yürüdüm.

"Evet, çok garip. Sanırım nasıl gideceğini göreceğiz."

"Sesin berbat geliyor."

Gözlerim bir şişe *Tylenol*'e takıldı ve onu kaptım. "Daha kötü hissediyorum."

Ağır iç çekişi telefonda titreşti. "Bundan nefret ediyorum. Hasta olmandan ve yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum," -arabasının motoru kükredi- "Senden her uzaklaştığımda kendimi çok yanlış hissediyorum."

"Neredesin?"

"Evin dışında arabada oturuyordum. Isıtıcıyı açmak zorunda kaldım." "Fotoğraf çekiyordum."

"Öyle mi?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Evet, kaçırdım. Fotoğraf makinemi bana bıraktığın için teşekkür ederim," dedim ve ardından birkaç hap attım ve onları yıkamak için ağzımı lavabodaki suyun altına tuttum.

"Daha fazla filme ihtiyacın var mı?"

Başımı sallayarak, "Bir rulom kaldı" dedim.

"Bugün sana daha fazlasını getireceğim.

Yapacak bir şeylere ihtiyacım var." "Bu çok garip."

"Neymiş o?"

"Seninle telefonda konuşmak," yatağa geri döndüm ve çarşafı omuzlarıma üzerine çektim, "bunu daha önce hiç yapmadık."

"Hoşuma gitmiyor ama alabildiğimi alacağım." Sonra durakladı ve aramızda uzun süren bir

duraklama yaşandı. "Aradığın şeyi buldun mu?"
"Henüz değil."

"Yalnız bakmak zorunda değilsin, aşkım..."

C H A P T E R F O U R T E E N

CHAPTER 14

O L L I E

“Each girl is delicately designed in strength and beauty,
capable of conquering the world all on her own.
And it takes one special man to remind her she can
but doesn’t have to alone.”

—OLIVER MASTERS

Amerika'ya geldiğimden beri bir hafta geçmişti. Hayal ettiğim her şey vardı. Neyse ki Mia'nın babası kırsal bir bölgede yaşıyordu ve çok fazla insanla karşılaşmamıştım.

Son birkaç gündür Mia hastaydı ve onu göremiyordum. Telefon harika bir fikirdi, bu süre zarfında en azından onunla konuşmamı sağlıyordu. Mahkeme tarihi bir hafta içindeydi. Yaşadığı onca şeyden sonra, kaçırıldığından bahsetmeye karar verse de vermese de, yargıç sicilinin silinmesini onaylamalıydı. Eğer onaylamazsa, avukat bunun için vardı. Menajerim Laurie sayesinde Amerika'da saygın bir avukat bulmuştum. Mia cezasını tamamladı. Avukat Roger Richardson, olabilecek en kötü şeyin mahkeme tarihini kaçırdığı için para cezası ödemek olduğunu söyledi. Çek çoktan yazılmıştı.

"Bugün o gün. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum, evlat." Yaşlı zangoç yüzünde bir sırıtışla yerinde kıpırdandı. Çoğunlukla kendime saklıyordum, ama Bud gece ondan sabah yediye kadar yaşlı Aziz Nick'in ruhu ve Beetlejuice'in bakışlarıyla buradaydı, adımlarında ekstra bir tekme ile. Neşeli bir adamdı, misafirler için kapıyı açık tutmaktan ve çantaları taşımayı teklif etmekten gurur duyuyordu.

Geçen hafta, Mia'nın beni ittiği ilk sabah, ana yoldan karşıya geçip o akşam köşedeki bir dükkâna girmiştim. Yabancı bir yerde olmak ve Mia'nın içindeki tek yuvamın tehdit altında olması, bir zamanlar yüksek ve dayanıklı olan inancımı kırmıştı. Altılı bir paket satın almış ve dönüş yolunda içmeye başlamıştım. O sırada soğuk hava bana dokunmuyordu ve Bud gece yarısına çeyrek kala tanımadığım eski bir melodiyi ıslıkla çalarak karşıma çıktığında bir banka oturmıştım. Kaybolmuş gibi göründüğümü söylemişti. Başta bir şey söylememiştim, ta ki o devam edip kapıdan kaybolmuş olarak girip yenilenmiş olarak çıkan pek çok insandan söz edene kadar. Old Mill Inn'in bir R&R olduğunu ve iyileştirici özelliklerini kendi gözleriyle gördüğünü söyledi ki bu komikti çünkü Bud'ın bir gözü kördü.

"Sen Dublin'e dönmeden önce Mia'yla buluşsam iyi olacak."

"Surrey," diye başımı sallayarak düzeltiyorum. "Ben İrlandalı değilim Bud."

Bud ellerini arkasında kavuşturarak öne doğru eğildi. "O da ne?"

"Ben. Değilim. İrlandalı değilim!" Bir kahkaha atarak yüksek sesle ve yavaşça tekrarladım, sonra havadan bir İrlanda aksanı çektim, "Ah, kahretsin."

"Koşuya çıkacakmış gibi görünüyorsun. Bu görünüşü daha çok sevdim. Bir kez olsun kaput faresi gibi görünmüyorsun. Bugünlerde moda ne bilmiyorum. Ne zamandan beri paçavra giymek moda oldu?" Bud gözlerimi kıyafetlerime dikerek işaret etti. Yeni spor ayakkabılar, atletik şortlar ve kapüşonlu bir tişört giymiştim, saçlarımı da bir şapkanın içine sokmuştum. "Kızı evden mi çıkarıyorsun?"

"Planımız bu." Mia nihayet dün sabah odasından inmiş ama kapıdaki görünmez bariyerin arkasında kalmıştı. Ateşi düşmüştü ama tereddütlü tavırları henüz hazır olmadığını gösteriyordu. "Gerginim," diye itiraf ettim sonunda, gözlerimi Bud'dan ve arkasındaki dönen değirmenden ayırmadan.

"Ah, bir kadın sana bunu yapar."

"Peki, bana şans dile."

"İrlandalılar için şans mı?" Gözleri parladı ve başım geriye düştü. "Biliyorum. Seni duydum. Surrey. İngiliz, evlat. Ama şans, sınırlar içinde yaşayan aptallar içindir. Sen bir hayalperestsin ve hayalperestler sıradan olanın dışında her şeye layıktır. Sihir dile. Aşk büyülmekten başka bir şey olmamalı."

Sırtarak, onun ve tüm dünyanın duyacağı şekilde yüksek sesle seslendim: "Bahsettiğin sihirden

bana da dile ve onsuz bir gün bile geirmeyeyim."

"Aferin oğlum. Şimdi git kızını getir."

Bushkill'in inişli çıkışlı tepelerinde bir aşağı bir yukarı giderken yüzümdeki gülümseme hiç solmadı. Ben

Hızlı, kaybolan çıkıntıları olan sarp dağlara alışmışım ve gülümsememin içinde nefesimi tutmuştum. Yerlilerin genelde on beş dakikada aldığı yolu ben neredeyse otuz dakikada alıyordum. Yavaş ve temkinli hızım karşısında arabalar arkamdan korna çalıyor, geçmelerine izin vermek için bir kanca belirdiğinde yoldan çıkıyorlardı. Mia'nın babası bir ölüm tuzağında yaşıyordu ama hiçbir şey beni oraya ulaşmaktan alıkoyamazdı. Sekizde varmışım.

Kapıyı çaldıktan sonra Diane'in sesi evin içinden yankılandı, ben elimdeki çantayı kavrarken Mia'yı çağırıyordu. Bana hayır deme ihtimalini düşünemiyordum. Bunun yerine iyimserliğe ve *sihre* tutundum.

Kapı açıldı. Bakışlarımı kaldırdım. "Merhaba," diye fısıldadı.

Ve o tek kelimeyle sarhoş oldum. Beni bir altılı paketin ya da bir şişe viskinin hayal bile edemeyeceği yerlere götürdü. "Merhaba."

"O da ne?" Mia'nın bakışları elimdeki çantaya saldırdı ve parmakları sanki kendini benden uzaklaştırıyormuş gibi kapının kenarına kıvrıldı, ayaklarını altındaki laminant parkeye yapıştırdı.

"Mia, bugün o lanet evden çıkıyorsun. Bunu giyiyorsun ve benimle geliyorsun. Evet dışında bir şey kabul etmeyi reddediyorum." Çantayı havaya kaldırdım, içimden alması için yalvarıyordum. *Sadece al, Mia.*

"Nerede-"

Öne doğru bir adım attım ve cümlesi boğazında düğümlendi. Ayağım tehlikeli bir bölgeye basıyordu, kapı aralığına sıkışmıştı. *Kendimi* geride tutmak için avucumu çerçevenin üzerine koydum, dağ havasına çığlık attığı günden beri ona bu kadar yakın olmamışım, onu yakalayıp arabama atmamak için her ipi çektim. Mia'nın gözleri uzun kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce bir anlığına kapandı. Onu öpmek istedim ve sanırım o da beni öpmek istiyordu. Ne kadar zor olsa da bir adım geri attım çünkü yapmasaydım ben yapacaktım. Ve bunun onun seçimi olmasını istedim. "Bunu giy aşkım. Seni arabanın yanında bekleyeceğim."

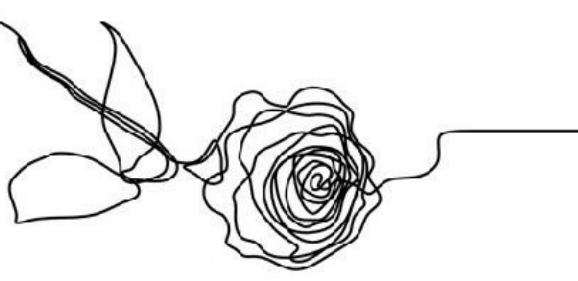
Mia çantayı elimden aldı ve kapıyı kapattı. Ve yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemedim.

On dakika sonra Mia ona aldığım eşyaları giyerek evden çıktı. Adidas ayakkabıları sade ve siyah beyazdı. Bir çift Chuck Taylor ya da savaş botuyla kendini savunmayı öğrenemezdi. Mia asla renkli giymezdi ve Dillard's'ın kadın reyonunda bulduğum bu ayakkabıları, eşleşen jogger'ı, tişörtü ve kapüşonluyu seveceğini biliyordum. Saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve kusursuz yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Birlikte aynı takımdaymışız gibi görünüyorduk ve arabadan inip duruşumu düzeltirken gülümsemem geri geldi.

Mia parmağıyla beni işaret etti. "Eşleşen çiftler aptal ve sevimsizdir," dedi bana doğru yürürken. Başımı eğdim. "O zaman sanırım biz aptal ve sevimsiziz."

Kapıyı açmama fırsat vermeden yanımdan geçip yolcu tarafına doğru gitti. Bugün iyi geçerse, belki bu gece de olabilirdi. Olasılıklar o kadar yakındı ki elimizi uzatıp onu alabilir ve istediğimiz şekle sokabilirdik. Ama bugün Mia'nın şartlarına göre geçmeliydi.

Restorana giden yol boyunca Mia yolcu tarafından bana bağırdı. *"Daha hızlı git, Ollie!" "Yaşlı bir adam gibi sürüyorsun." "O kadın seni az önce tersledi." "Tanrı korusun, oraya varmadan ölebilirim." "İşte bu kadar. Bir daha asla direksiyona geçmene izin vermeyeceğim. Asla."*

Ama Perkins'e varmıştık ve Mia, garson krem şanti ve pudra şekeriyle tamamlanmış büyük çilekli kruvasanlı Fransız tostı tabağını önüne bıraktığında nihayet rahatlamış görünüyordu. "Bana ilk imza gününüzden bahsedin," dedi bir çatal dolusu Fransız tostunu ağzına atmadan önce.

"Bunu biliyor muydun?"

"Ethan bana bundan bahsetti."

"Sen yokken her şey aynı değildi. Sen yoktun ve kutlayacak pek bir şey yoktu."

Mia elini bileğimin üzerine koydu. "Sana hayranım. Ne kadar kızgın ya da öfkeli olursam olayım, bunu senin yaptığını bildiğim için gülümsemekten kendimi alamadım. Bunu hak ediyorsun ve insanlar seni dinliyor."

"Öyle miydi?" Sırıttım, "Artık kızgın değil misin?"

"Soluyor." Ağzını kapattı, kesinlikle yiyecek saklamıyordu. Muhtemelen gülümsüyordu. "Ama yine de bazı eleştirilere kızıyorum. Bazı insanlar çok kaba."

Güldüm. "Kaba, değil mi?"

"Hiç baktın mı?"

"Hayır, senin kışını aramakla meşguldüm." Laurie de bakmamasından, insanların nefret dolu olabileceğinden ve her zaman eleştiri olacağından bahsetmişti. Bu işin doğasında vardı. Ne yazık ki herkes için yazamazdınız.

Sonunda çatalını ağzına götürerek, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Ben de seninle gurur duyuyorum."

Mia gülümsedi. Ben de sıırıttım. Ve sakın bir sessizlik içinde kahvaltımızı bitirdik.

Daha sonra onu Bushkill şelalelerine götürdüm. Soğuk hava dalgası Nisan sonu havasında hâlâ kıpırdanıyordu ama ağaçlar sert geçen kışın ardından yavaş yavaş hayata dönüyor, gölgelikleri yeşile boyuyordu. Pazar sabahının erken saatleriydi ve ahşap, insan yapımı güvertelerde yürüdük ve Mia'nın gözlerinde fotoğraf makinesini getirmediği için duyduğu pişmanlığı gördüm.

"Her zaman geri dönebiliriz," diye hatırlattım ona, bakışları şelaleye sabitlenmişken.

Dibe vuran suyun sesi dışında açık ormanda sessizlik hakimdi. Kilometrelerce öteden gelen tek ses doğaydı. Şelaleden gelen sis yüzümüzü tozlandırı ve Mia bunu içine çekmek için gözlerini kapattı. "Kesinlikle geri geleceğiz."

Şansımı deneyerek arkasına geçtim ve ellerimi korkuluklara dayayarak onu hapsedtim. Ona yakın olmam gerekiyordu. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun? Ve hiç şelaleye gitmedin mi?"

"On yıl ve bir kez bile." Mia bana doğru geri çekildi ve başının arkasını göğsüme yasladı.

Bu tek hareket yeniden normal nefes almamı sağladı.

Şelaleleri ve yürüyüş parkurlarını geçtikten sonra ormanın içinde bir açıklığa ulaştık. Bir saatten fazladır buradaydık ve rahat spor kıyafetleriyle gelmemizin asıl nedenini açıklamam gerekiyordu.

Avuçlarımı iki yanıma kaldırarak olduğum yerde dönerken merakla bana baktı. Etrafta kimse yoktu.

Yürüyüş parkurlarının çok uzağındaydık ve yapacağımız şey için mahremiyete ihtiyacımız vardı.

"Buranın mükemmel olduğunu söyleyebilirim."

Kaşları havaya kalktı. "Ne için mükemmel?" "Sana kendini nasıl savunacağını öğretmek için."

"Ollie..."

"Bu sabah seni bir spor salonuna götürmeyi düşündüm, başka bir adam sana öğretsin çünkü ben dövüşçü değilim-"

"Saçmalık."

Kıkırdadım. "Sence ben bir dövüşçü müyüm?"

"İki yıldır benim için savaşıyorsun. Sen bir savaşçısın, Ollie."

Gerçek şu ki, dövüşebilirdim ama asla onunla dövüşen kişi olmak istemedim. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, ellerimi hiç istemediğim bir şekilde onun üzerine koyacaktım. "Evet, sanırım doğru motivasyona sahip olduğumda. Her neyse, öğrenmeye istekli misin?"

"Hayır."

Tepkisi beni kızdırdı ve bir adım öne çıktım. "Seni koruyacağıma dair defalarca söz verdim ama bunu hep yanlış yapıyormuşum. Karşılık vermeye başlamalısın Mia. Bir hafta önce kollarımda ağlarken bu kadar zayıf olmaktan, bu kadar öfkeli olmaktan nefret ettiğini ve asla kimseye bağımlı olmak istemediğini söylemiştin. İşte sana bir fırsat." Avuçlarımı havaya kaldırdım, "Bununla ne yapacaksın?"

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Bana dövüşmeyi öğretmek için mi?" "Kendini savunmak için," diye düzelttim.

"Bu çok aptalca."

Mia uzaklaşmak için döndü. "Aptal mı?" Ben de ona sordum ve Mia arkasını döndü. "Eminim Ethan seni yakalayıp bayılttığında kendini aptal gibi hissetmişsindir. O kulübede günlerce bağlı kaldığında, yoksa sana şakacı Mia'yı mı hatırlatmalıyım? Güzel lakap bu arada, şakacı sayılmaz."

"Dur!"

"Nasıl hissettin? Çünkü sana bunu daha önce öğretmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yanında olamadığım zamanlarda kendini koruman için gerekli tüm araçları sana vermediğim için. Her gün içim parçalanıyor. Vücudundaki her yara izi seni hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor. Bu sefer bunu yapmayacağım Mia. Ben senin için savaşıyorum ama sen de kendin için savaşmalısın." Mia beni göğsümden itti ama ben geri adım atmıyordum. "Kızmaya mı başladın, aşkım?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

Bana vurmaya yeltendi, ben de bileğini yakaladım, onu döndürdüm ve göğsüm kabarak sırtını önüme çarptım. "Üzerime gelirken hep sol ayağınla adım atıyorsun. Tahmin edilebilir ve yavaşsın."

"Bunu seninle yapmayacağım." Kolunu kavrayışından çekip uzaklaştı ama ben kalçalarından tutup onu tekrar göğsüme çektim. Bunu ben istemiştim ve eğer dikkatli olmazsam, bu bana bir daha asla güvenmemesi için bir sebep olabilirdi. Ama bu almaya değer bir riskti.

Kısa bir mücadeleden sonra bir elimle bileklerini tuttum ve onu bir ağaca doğru ittim. Tüm ağırlığımla ona bastırdım ve diğer avucumla ağzını kapattım. Sessiz gözyaşları elimin üzerine düşüyordu ama duramıyordum. Şimdi duramazdım. Çoktan içeri girmiştım. "Eğer biri sana arkadan yaklaşırsa," diye devam ettim kulağına, "diğer elini kullan ve yüzüme, gözlerime doğru git."

Mia başparmağını geriye doğru fırlatıp gözümün altındaki yumuşak dokuya sapladı ve benim ilk tepkim bir adım geri çekilip elimi ağzından çekmek oldu, bu da ona dönüp yüzüne bakma şansı verdi

Ben. Buğulu kahverengi gözlerinin içinde kafa karışıklığı yüzüyordu.

Başımı salladım. "Devam edelim."

Ona farklı senaryolar ve bunlardan nasıl kurtulacağını gösterdim. Her birinde Mia daha cesur oldu ve gözlerindeki ışık yavaş yavaş geri geldi. Bu kadar yakın olmak ve kafamı elimdeki göreve odaklamak zordu ama buna ihtiyacı vardı. Mia'nın karşılık verebileceğini, tek başına yeterince güçlü olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Önüne dönerek bir sonraki hamleye geçmek için elimi boğazına doladım. At kuyruğundan dökülen gevşek saç telleri yüzünü çerçeveliyordu. Mia'nın boynundaki hızlı nabız atışları, göğsü kısa nefeslerle yükselip alçalarak elimi sıkıca kavradı. Benimkilere kilitlenmiş cam gibi kahverengi gözleri beni zayıflattı ve elim boğazının etrafından gevşedi. Bunu yapamazdım. Ellerimi onun üzerinde bu şekilde tutmak yeterince zordu ve keşke onu spor salonuna götürseydim diye düşündüm.

"Devam et," diye meydan okudu bana.

"Yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam."

Mia elimi kaldırdı ve tekrar boğazına yerleştirdi. "Şimdi ne yapacağım?"

Nefesimi içime çekerek diğer elimle burnumun kenarını sıktım. Mia gözlerinde yaşlarla, "Ollie, sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Pekâlâ," avucumu yüzümde gezdirdim ve şapkamı düzelttim, "Birkaç seçeneğin var. Birincisi, boğazında bir el hissettiğin anda her zaman çeneni göğsüne indirmek istersin. Onlara olabildiğince az erişim izni ver. Boştaki elinle bileğimi tutup aşağı çekebilirsin. Vücudunuzu bükebilir, dirseğini kullanarak bağlantıyı koparmak için bu kolunuzu yukarı ve aşağı fırlatabilirsiniz. Ya da dizinizi kaldırıp kasıklarına vurabilirsiniz. Bu, saldırganın tek elini boğazına mı, iki elini birden mi kullandığına ya da seni yere mi yatırdığına bağlı." Mia başını salladı ve ben devam ettim, "Devam et, birini ya da kombinasyonunu dene. Ama kasıklara değil. Bir gün sana çocuk vermeyi planlıyorum. Üç tane, hatırladın mı?"

Mia dudağını ısırды ve minik parmaklarını bileğime doladı. Bileğimi aşağı çekeceğini düşündüğümde, vücudunu döndürerek beni şaşırttı ve dirseğini yukarı fırlatarak ön koluma çarptı ve ona öğrettiğim gibi bağlantıyı kopardı.

Dizini kaldırdı ve ben hızla engelledim. "Kasıklara değil dedim," diye homurdandım.

"O zaman bundan bahsetmemeliydin." Sırıtarak ağaca yaslandı. "Hadi tekrar yapalım. Bebek gibi davranma. Benimle daha sert dövüşebileceğini biliyorum."

Aptal gibi sırtarak boynunu tutmadan önce başımı salladım. Teni parmaklarımın altında yumuşacıktı, nabızı tüm zamanların en yüksek seviyesinde atıyordu. Gözlerim, öpülmek için yalvaran dudaklarına takıldı ve dikkatim dağıldı. Mia acele edip bir hamle yapmazsa tüm kontrolümü kaybedecektim.

"Hamle yap, Mia." Elim boğazına doğru ilerledi ve başparmağımın ucu çene çizgisini sıyrırken Mia yutkundu. Soğuk bahar havasında bir şeyler vardı, arzuya batırılmış güller gibi kokuyordu ve değişen ruh hali balonumuzun içinde dönüyordu. Mia beni daha yakına çekmek için belimden tuttu ve büyüyen aletimin pelvisine baskı yapmasına karşılık olarak nefesi titredi. Boştaki elimle, avucum başının üstündeki ağacın gövdesine çarpmadan önce şapkamı geriye doğru çevirdim. Parmaklarım tehlikeli bir şekilde boğazına dolanmış olsa da Mia üzerimde tam bir kontrole sahipti.

Belki de narin bir meydan okuyuşla hareket edişindeydi. Burnum yanağına değene ve dudaklarım tenine değene kadar her nefes beni daha da yakınlaştırdı. Kolum titriyordu ve bu noktada tek umudum onun boyun eğip beni öperek bana yeniden güç vermesiydi.

Onun yerine dizini kaldırıp karnımın alt kısmına vurdu ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Darbe beni geriye doğru savurdu ve ellerim yaprakları yumruklayarak otomatik olarak dört ayak üzerinde yere düştüm. "Mia," diye mırıldandım, sonra sırt üstü yuvarlandım. "Bu da neydi böyle?"

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye sesine panik gömüldü ve üzerimde volta atmaya başladı, güneşin

Bir görünüp bir kaybolan ışınlar, bir ileri bir geri, "Çok üzgünüm. Çok özür dilerim. Ollie." İnleyerek kolumu gözlerimin üzerine kapattım ve acının dinmesini bekledim.

Durumu tamamen yanlışı okumuştum.

"Mia Rose, kalbimi kırıyorsun."

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve kolumu iterek yolumdan çekti. Gözleri yüzümden karnıma doğru kayarken yüz hatlarını korku kaplamıştı. Kapüşonumu ve tişörtümü kaldırdı ve dudaklarını dövmeli karnıma bastırdı. "Ne yapıyorsun sen?" Kıkırdadım, başını kavradım ve onu görebileceğim şekilde yukarı çektim. Gevşek saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım.

"Çok özür dilerim. Bana ne oldu ya da az önce ne oldu bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, gülüyordum. "Yani, karnımı mı öptün?"

"Çaresizim." Omuz silkti.

Dudaklarıma bir sırtış yayıldı ve çenemi çıkardım. "Ne kadar çaresiz?" Mia'nın üst dudağı ellerimin arasında bastırılmış bir gülümsemenin içinde kayboldu ve kollarımı geriye attım, onun için lanet olası bir gidiciydim. "Buraya gel." Düşüncesizce bir yalvarıştı ama onun suçlu gülümsemesine karşı tamamen savunmasızdım.

Mia başını salladı ve sonunda dudakları dudaklarıma yapışana kadar başını indirdi. Çok önemli bir an patlak verdi ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kalbim göğüs kafesimin içinde atmaya başladı, göz kapaklarım kapandı ve tüm endişelerim aramızdan ayrılıp alanımızın dışında süzölmeye başladı. Dilim onun dikişlerini itti, ta ki onunkini okşayana kadar, ikimizin merhametli yavaş dansına geri döndü. Sahip olduğum tek güç kollarımdaydı ve onu tamamen üstüme çektim, tatlı ağır çekimde kilitlendim. Boğazından gelen her küçük inilti yakıt olmuştu ve onun kışkırtıcı tadı kan dolaşıma havai fişeklerle dolu füzeler fırlatarak beni hayata döndürdü. Kollarımın arasına gömüldü ama ben onu bir arada tuttum. Her zaman da tutacaktım. "Mia," diye nefes aldım ağzına, sesimi tanıyamıyordu. Bir elim ensesini, diğeri kalçasını kavradı, onu doldurmak için yanıp tutuşan yanıma sıkıca bastırdı ve beni uçup gitmekten alıkoydu...

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve Mia başını kaldırmak için ilk önce ayrıldı.

"Ollie," diye fısıldadı ama ben hâlâ onun sürekli dudaklarının büyüğü altındaydım. Koluma bir şaplak attı. "Başımız belada."

Kolumu sırtına doladım, doğruldum ve arkama baktım. İki polis memuru orada duruyordu. Onların arkasında da beş kişilik bir aile.

"Ayağa kalkın," dedi mavili adamlardan biri. "Siz ikiniz bizimle geliyorsunuz."

C H A P T E R F I F T E E N

CHAPTER 15

M I A

M ai L dtiGSIf I

d a n c ei n

hapsetmek,"

—

"SAKİN OL, AŞKIM," diye fısıldadı Ollie yanımdan. "Bizi tutacak hiçbir şeyleri yok. Biz yanlış bir şey yapmıyorduk."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kavuşturup açarak polis arabasının içinde volta atıyordum. "Sakin olamıyorum. Bir hafta içinde mahkemem var. Ya bizi alenen iffetsizlik ya da doğaya zarar vermek gibi aptalca bir suçtan tutuklarsa?"

"Doğanın tahribatı mı? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. O öpücük çok güzeldi." Başımı ona doğru çevirdim. "Bu ciddi bir mesele Ollie."

Ollie'nin başı arkaya doğru eğilmiş, gökyüzüne bakıyordu ve gözleri benimkilerle buluşana kadar yana düştü. Dudaklarında durdurulamaz bir sırıtış belirdi.

Kollarımı tekrar kavuşturdum ve ayağımla kaldırıma vurdum. "Bu kadar komik olan ne?"

Ollie omzunu kaldırdı, kendini beğenmiş sırıtışı parlıyordu. "Seni havalandırmadan geri çıkaramadığımız ve odamda yakalanmandan korktuğum zamanı hatırlıyor musun? Tımarhaneden döndükten sonraki ilk geceydi. Ben delirmek üzereydim ama sen şaşırtıcı derecede sakindin. Sanki hayatlar önceymiş gibi geliyor."

Gülümsedim, anı beynimi istila etti ve aynı anda endişemi küle çevirdi. "Öyle."

Ollie vücudunu bana doğru çevirdi ve parmaklarını polis arabasının tepesinde gezdirdi, siyah kasketini tekrar başına geçirdi. "Her şey yoluna girecek, tamam mı? Bırak konuşmayı ben yapayım."

İki memurdan biri konuşmayı bir kenara bırakıp bize doğru yaklaştı. Neredeyse elli yaşlarında görünüyordu ama tuzlu ve biberli saçlarıyla fitti. "Siz ikiniz şu anda neden burada durduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu, havacı gözlüklerini gözlerinden çekip üniforma gömleğinin cebine sokarken.

"Hayır," dedim, Ollie de "Evet," dedi. Ollie beni kolumdan dürtükledi.

Polis kollarını kavuşturdu. "Peki, siz ikiniz orada ne yapıyordunuz?"

"Yok bir şey," dedik hep bir ağızdan, sonra bakıştık. Bir daha bakacak olursam Ollie beni güldürecek ve bu hiç de komik değildi. Tutuklanabilirdik.

Polisin gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Pennsylvania eyaletinde açık saçıklığın tutuklanma sebebi olduğunu biliyor muydunuz?"

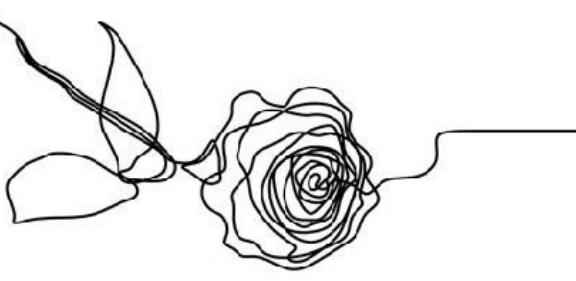
Ollie "Hayır" deyince ben de "Evet" dedim.

Memur güldü, bizimle eğleniyordu ve ben nedenini anlayamadım. "Siz ikiniz evli falan mısınız?"

"Nişanlandık," dedik hep bir ağızdan ve ben gözlerimi devirdim.

Polis kaşlarını kaldırdı. "Oh, bu harika. İkinizin önünde uzun bir yol var." Polis kemerine bağlı telsizin sesini kıstı. "Buralardan olmadığınıza göre," diye Ollie'yi işaret etti, "sizi bir uyarıyla bırakacağım. Ama bir dahaki sefere yatak odasına ait olan eylemleri yatak odasında tutmaya çalış."

"Teşekkür ederim, efendim." Ollie nefes verdi ve elimi tuttu. "Yani gitmekte özgür müyüz?" "Evet, gidin buradan," dedi kıkırdayarak.

Özgürlüğümüze dokunmadan, yoldaki her virajın, çukurun, eğimin ve düşüşün etrafından dolaştık, Ollie arabanın karşı tarafında sürmeden önce olduğundan daha kendinden emin ve daha cesurdu. Beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ve bu gece babama geri dönmeyi düşünmediğimi söyledim. Camlar açık, soğuk rüzgâr saçlarımı karıştırırken Ollie şoför mahallinden elimi tuttu ve Ed Sheeran'ın bir şarkısı kulağımıza çalındı, unutulmaz bir ritim göğsüme vuruyordu. Aklımızdaki tek şey öpücük ve sonrasında olacaktı. Elimi kalçasına doğru çekmeden önce dudakları parmak eklemlerimin üzerinde gezindi.

Tam olarak olmam gereken yerdeydim.

Geçtiğimiz hafta tam bir kasırga gibiydi. Hatta son iki yıl tam bir kasırgaydı. Ethan beni babama bıraktığında, ilk başta içim acıdı. Dolor'dan önceki kıza geri döneceğimi ve son iki yılın sayılmayacağını düşünmüştüm. Herkes çekip gittikten ve beni terk ettikten sonra, berbat bir nedenden ötürü Ethan'ın cevap olduğunu düşünmüştüm. Ethan'la birlikte olduğum kişiyi ve Ollie'nin anısını canlı tutabilirdim çünkü Ethan Dolor'a bağlıydı. Ama onca talihsizlik, kalp kırıklığı ve aldatmacadan sonra hiç beklemediğim şey, Ollie'nin babamın kapısında belirmesiydi. Ethan beni bıraktıktan sonraki sabah Ollie'nin mutfakta babamla konuştuğunu duymuş ve korkup pencereden atlayarak kaçmıştım. Kafa karışıklığı ve kalp ağrısı korkunç bir karışımdı, ve geçtiğimiz hafta boyunca yapılan tüm eylemleri motive etti.

Ama Ollie kaldı. Ve her gün kendini gösterdi. Bütün bir hafta boyunca, kalbimi boğan siyah boyayı yeniden yonttu. Böyle bir aşk hakkında söylenecek bir şeyler vardı. Sadece doğru kelimeleri bilmiyordum. Belki Ollie'ye sorabilirdim. Kelimeleri elektro gitardaki destansı notalar gibi bir araya getirirdi.

O öpücükten bahsetmiyorum bile.

Daha önce de birçok yerde, birçok farklı koşulda öpüşmüştük ama bu öpücük beni yeni yerlere ve yeni başlangıçlara götürdü. Bu öyle bir öpücüktü ki sizi sarsarak uyandırıyor ve mum ışığıyla aydınlatılmış bir zemine, sıcaklık, coşku ve her şeyin yoluna gireceğine dair vaatler yağdıran bir galaksinin altına götürüyordu.

Ollie bir otoparka girdi, önündeki tabelada "Old Mill Inn" yazıyordu. Ana yolun yukarısındaki tepede, bir dağın içine sıkışmış eski çalkalama değirmenini gördüğümü hatırlıyordum. Daha önce defalarca önünden geçmişim. Tüm dikkatim Ollie'ye ve onun kendini tutmak için gösterdiği çabaya kaydı. Motor durdu ve gözlerini önüne dikti. "Seni odaya götürmeden önce bana hayır demek için üç saniye var, Mia."

Benim saniyelerimin onunkilerden daha kısa olup olmadığını merak ederek kafamda saymaya başladım.

Bir.

İki.

Hayır, onunki daha kısaydı.

Ollie arabadan indi, ben de onu takip ettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, titreşimler kulaklarımdan parmak uçlarıma kadar uğulduyordu. Ne olacağını biliyordum. Ollie duygularını ve

ihtiyaçlarını sanki teninde yazılı gibi taşıyordu. *Mia. Mia. Mia. Mia.* Kollarında, göğsünde, karnında...

"Bud, Mia. Mia, Bud," Ollie beni zaten açık olan kapıdan içeri çekerken hızla tanıştırdı,

Bud'in mavi yeleği, mavi pantolonu ve her yöne dağılmış kır saçlarıyla yüzünde ışılıtlı bir gülümsemeyle beklediğini tahmin ediyordum. Ollie dar merdivenin her basamağını aceleyle tırmanıyordu, gözeneklerinden zehirli bir zehir gibi arzu yayılıyordu ve bu bana çoktan bulaşmıştı.

Önümüzdeki kırmızı kapının boyası dklmştı ve gözetleme deliğinin üzerindeki küçük çerçevenin içinde bir  rakamı vardı. Ollie elimi bıraktı ama anahtarı almak için elini cebine soktu ve kilidi karıştırdı. Beklemekten elleri titriyordu ve sessizlik umutsuzca çok uzun süre beklemekten dolayı çığlık atıyordu. Saniyeler geçiyor ama sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Bu gerçekleşiyordu.

İkimiz de içeri girer girmez, sırtım kapıya çarptı ve dudaklar çarpıştı. Ama bu öpücük aceleye gelmemişti.

Elleri katmanlarımla altından ve tenimin üzerinden kaydı. Ama elleri yavaştı.

Kalbi göğsümde patladı, dudakları boynumu sıyırdı. Ama dudakları aceleci değildi.

Ve aşık olmak böyle bir şeydi.

Sıcak ve zlem dolu eller yüzümü kavradı ve Ollie ağzını tekrar benimkine doğru kaydırırdı. Dilleri senkronize bir şekilde okşandı, dudakları emildi ve zonklayan siki çarpan ateşime srtndğnde omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve boğazıma bir inilti takıldı. Ollie umutsuzca döndü, kalçaları bacaklarımla arasında gıcırdadı ve avuç ileri ritmimizi kaybetmeden kapıyı iki yanımdan çarptı.

şimdi kendini tutma.

Ve kabul edilmiş bir dua olarak pantolonum çekildi ve acil bir ihtiyaçla atıldı. Ollie'nin parmağı yarığımdan geçerek beni sıırıslıkla buldu. "Lütfen," diye yalvardım ve beni kaldırıp duvara yasladı ve bacaklarımı beline doladı. Seksim alt karın kaslarına doğru kayarken başım dönüyordu ve acele etmezse sadece sürtünmeden bile boşalabilirdim.

Ollie sert aletini serbest bıraktı, bir eliyle yumruk yaptı ve içime girerek beni yararak açtı. Nefes verirken gözleri kapandı ve her şey tuhaf bir aşk şarkısına dönüşmeden önce alınlarımız birleşti.

Ten tene temas için zaman yoktu, sadece bağlantı Ollie'nin dağınık duygularını tam hızda harekete geçirdi, kollarımda güvende hissettiğini ve benim de onunkinde güvende olduğumu her öğütmede kanıtladı. Ellerimiz başlarımızın üzerinde birleşip birbirine dolanıyor, Ollie'nin uzunluğu içimi doldururken ve daha önce bulunduğumuz yerlere dokunurken tutunuyor ama yine de her seferinde ilk sefermiş gibi hissediyorduk. Benimkine tutturulmuş kalçaları, sanki bunun için yaratılmış gibi ustaca hareket ediyor, leğen kemiğini klitorisime doğru kaydırıyordu. Sürtünme yalvaran bir hayat çizgisine dnşti: *Benimle kal, Mia. Gözlerini a ve beni gr Mia. Beni hisset, beni duy, beni tat, beni uyandır Mia.*

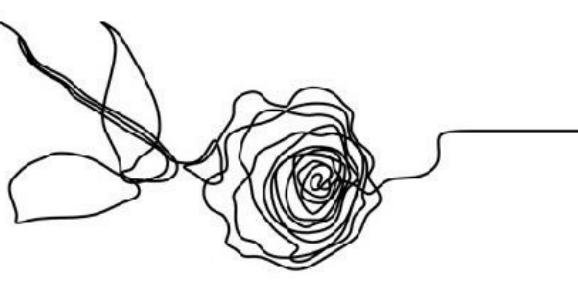
Evet, Oliver Masters sevişmek için yaratılmıştı ve ben de onun için yaratılmıştım. Sanırım başka kimsenin şansı yoktu.

"Mia..." Ollie nefessiz bir şekilde ima etti ve dudaklarındaki isim beni doruğa çıkardı ve başımı salladım, o daha derine vurdukça kenetlendim ve titredim. Ağzı geri döndü ve parmakları beni tutmak ve kendini bana bağlamak için kalalarımla etrafında kıvrıldı. Parmaklarımla onun terli saçlarını iterken, sıcak fışkırmalar içime pompalanıyordu. Ve çok geçmeden, kalplerimiz birbirimizle dans etmek için yalvarırken Ollie kollarımda eridi, kabaran gğslerimizin içinde çarptı.

Ollie yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve bir süre orada kaldık, aramızda taş duvarlar varmış gibi hissettiren kıyafetlerimiz vardı ama yine de birbirimize bağlıydık ve nihayet evimizdeydik.

"Az önce ne oldu?"

"Büyü," diye fısıldadı.

Bedenlerimiz tükenmiş bir halde Ollie ve ben yatağın üzerine uzanmış, tavana bakıyorduk. Çantalarımızı ve yüklerimizi hatchback'te bırakmıştık, birbirimizden başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu ve ikimizi de rahat bir sersemlik içinde bırakmıştı.

"Tamam, yemin ederim bunu beklemiyordum. Umutluydum, evet, ama lanet olsun... Seni sadece öğle yemeğine götürmem gerekiyordu," diye güldü, "ve seni bırakmamı isteme, aşkım. Haftanın geri kalanında benimle kal." Başını bana doğru eğdi ve gözlerindeki coşku hâlâ doruktaydı. Ollie memnun ve mutluydu, bu da beni mutlu ediyordu. "Bruce ya da Diane yok. Scott yok, Dolor yok. Sadece sen ve ben, mahkeme gününe kadar burada kalacağız. Ne dersin?"

"Bunu hak ediyoruz." Aklımda kalması gereken bir düşünce olması gerekiyordu ama yine de dilimden kaçtı. Diane ile aramız düzelmişti. Sonunda birbirimizin gırtlığını parçalamadan aynı odada bulunabiliyorduk ve ben kurtuluş yolunda olsam da, Diane'in ya da babamın evlerine getirdiğim gazabı unutabileceklerini sanmıyorum. Yabancı çocukları gizlice içeri almamı, arabasını mahvetmemi ve son on yıldaki yıkıcı davranışlarımı.

Ollie düşüncelerimi yok etti. "Bunu kesinlikle hak ediyoruz."

Ama ben hak ediyor muydum? "Bu-"

Tamamen doğrulup oturdu. "Sakın söyleme, Mia. Aklından bile geçirme." "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Seni tanıyorum. Seni sanki kendim yazmışım gibi tanıyorum. *Bu böyle sürmeyecek,*" diye alay etti Ollie. "O zaman çılgınlık, engeller, fırlatılan her taş gelsin, çünkü ben artık buna hazırım. Sen de hazırsın. Bunu biliyorum. Ve orada yaptığımız şey... Mia, biz bunu başardık. Bunu başardık."

O da hissetmişti. Tabii ki hissedecekti. Ollie her şeyi hissederdi. Bir endişeyi ben daha dile getirmeden hissedebilme yeteneğine sahipti. Dudaklarımdan bir kaş çatma ifadesi bile çıkmadan canımın ne zaman sıkıldığını bilirdi. Ollie sanki sayfalarımı yazmış gibi biliyordu. "Peki ya sonra?"

"Başka plan yok. Bunu zaten denedim. İki yıl boyunca planlar yaptım ve nasıl sonuçlandığını gördünüz. Çalışmalarımı yayınladım ve Zeke'i evlat edinmeyi planladım. Bir ev aldım ve seninle evlenmeyi planladım. Seninle üçte buluşmayı planladım." Başını salladı, "Artık geleceği düşünmüyorum. Şimdi ve burayı düşünüyorum."

"Ev mi aldın?"

"Evet aşkım, sana bir ev aldım. Bir yuva. Bizim bir evimiz var, her zaman."

Ollie'nin telefonu cebinin içinde titredi. Bütün gün bunu yapmıştı ve bir kez olsun kim olduğunu görmek için telefonu eline almamıştı. Birkaç varsayımda bulundum. Muhtemelen Laurie, menajeri ya da işiyle ilgili bir şeydi. "Buna cevap verecek misin? Muhtemelen önemlidir."

"Sen önemlisin. Her kimse bekleyebilir." "Bütün gün arayıp durdular. Kim olduğuna bir bak."

Ollie inleyerek baş ve işaret parmaklarını ön cebine daldırdı. Bu açıdan ekrana bakma şansım yoktu ama cevap vermeye karar vermeden önce gözlerinde hızlı bir tartışma yaşandı.

"Bu önemli olsa iyi olur," diye tersledi ama uzun parmakları sakince saçlarımı okşadı. Ta ki

durdu. Ollie tamamen doğruldu, bacaklarını yatağın üzerine itti ve başını ellerinin arasına aldı. "Şu anda hiçbir cevabım yok."

Doğrudum ve dizlerimi göğsüme çektim. Ollie'nin çenesi büküldü ve boynundaki damar patladı. Konuşmanın bir ucunda ben vardım ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ollie'nin tüm tavrını bu kadar çabuk değiştiren kişiyi merak etmek sinirlerimi bozuyordu. Diğer uçtaki her kimse bir erkekti ve yüksek sesle bağırıyordu ama ne dediğini anlayamadım. Arama sona erdi ve Ollie cihazı avucunun içinde sıkıttı.

"Ne oldu? Neyin var?" Bilmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Ollie parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve avucunu yüzünde gezdirdi. Sonra yukarı. Sonra tekrar aşağı. Sonra başını eğdi ve yüz ifademi inceledi. Gözlerindeki soruyu, bana söyleyip söylememe konusundaki merakını gördüm. "Söyle bana," diye homurdandım.

ollie

Mia'nın gözleri yarıklara dönüştü ve benim gözlerimde bir delik açtı. Onlardan kaçamıyordum. Onu bulmak için Linkler'le seksek oynadığımı söylesem hemen geri çekilir ve onu babasına götürmemi isterdi. Ama ona yalan da söyleyemezdim. Onu eve götürme seçeneğinden önce bir haftamız kalmıştı. Ve az önce aldığım telefonda sonra onu İngiltere'nin yakınlarına götürmek istemiyordum.

Ama ona yalan söyleyemezdim. Bu yüzden ona her şeyi anlattım.

"Ne düşünüyordun?" diye bağırdı, odanın bordo halısında volta atıyordu. Kolları havada uçuşuyor, gözyaşları yanaklarını boyuyordu ve bu günün böyle geçmesini istemiyordum.

"Arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan oturamazdım."

"Lanet olası bir çete mi Ollie? Büyümek mi, eve dönmek mi?" diye güldü şakayla karışık, "Sonunda kendin için bir şey yapıyordun. O lanet hayattan, kardeşinden uzaklaştın! Ve her şeyi riske mi atacaktın?"

Ağzımdan inanılmaz derecede haklı bir şey çıkmalıydı, ama bir dereceye kadar haklıydı. Evet, her şeyi riske atabilirdim. Ona benimle olmadıktan sonra hiçbir şeyin önemi olmadığını söyleyebilirdim ki bu yüzde yüz doğrudu. Mia kaybolmuştu ve onu bulmak için her şeyi riske atmıştım. Eğer zamanda geri gidebilseydik, bunu yine yapardım. Ama ağzımın kapanmasının tek nedeni, roller tersine dönseydi, onun hayallerinden vazgeçmesini, hayatını riske atmasını ya da benim için başardığı her şeyi yıkıp dökmesini asla istemeyecek olmamdı. İlerlemeye devam etmesini isterdim. Mia haklıydı ama ben de haklıydım.

Avuçlarını havaya kaldırdı ve gözleri nadir görülen bir altın tonundaydı. Gözlerindeki yaşlar ve hayal kırıklığı onları daha da güzel gösteriyordu ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim.

"Beni babama geri götürmeni istiyorum. Şu anda sana bakamıyorum bile." Söylemişti ama

Gözleri hala benim üzerimdeydi, sadece bana bakmakla kalmıyor, ne kadar karşı koymaya çalışsa da sevgisini ve bağlılığını ifade ediyordu. Elbette çok kızgındı ama gözleri benimkilere sabitlenmişti ve şimdiden onu geri almamı söylediği için pişmanlık duyuyordu. Ama Mia kendi iyiliği için fazla inatçıydı. Fikrini çoktan değiştirmiş olmasına rağmen sözlerini değiştirmeyecekti.

"Pekala, eğer istediğin buysa." *Kitap sevdiğini biliyorum, aşkım.* "Ama sana bir şey söyleyeceğim." Ayağa kalktım ve öne doğru bir adım attım. Elleri yumruk olmuştu ve uzanıp onları avuçlarımın içine almak istedim. "Hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Bruce'lara dönüş yolunda sessizlik hakimdi. Garaj yoluna girdiğimde ve Bruce'un işten erken dönüp kamyonetinden çıktığını fark ettiğimde bile tek kelime etmemişti. Motoru kapattıktan sonra, saygımdan dolayı elini sıkmak için dışarı çıktım.

Bruce beni pantolon, düğmeli gömlek ve göğsünde çapraz duran dizüstü bilgisayar çantasıyla karşıladı. Mia bir çocuk gibi yanımdan geçip gitti ve ben başımı sallayıp elimi uzattım.

"Ne yaptın sen?" Bruce gülerek sordu.

"Sadece onu sevdim. Görünüşe göre çok fazla."

Belirsiz cevabım karşısında kafası karışmış bir şekilde başını salladı. Ona müstakbel damadının kızını bulmak için bir çete için ufak tefek işler yaptığını söyleyecek değildim. Belki düğünden sonra.

"Neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Etrafta bir kez olsun başka bir erkeğin olması güzel olurdu."

"Ev yemeği mi? Ne zamandır böyle bir şey yememiştım... Ne zamandır hatırlamıyorum. Ne zaman geleyim?"

"Oh, adamım. Altı. İtalyan gecesi ve Diane çok güzel lazanya yapar."

Lazanya İtalyanlar tarafından değil İngilizler tarafından icat edilmiş ve sahiplenilmişti ama şimdi onu eğitmenin zamanı değildi. "Dört gözle bekliyorum."

C H A P T E R S I X T E E N

CHAPTER 16

O L L I E

"YuU Gdll r bG yatak ntiriiial
ve onlara karşı durun."

—

"MODA KONUSUNDA KORKUNÇ BİR ZEVKİN VAR," dedi Bud sandalyeden kitabımı karıştırırken. "Anne babamızla akşam yemeğine takım elbise ve kravatla çıktığımız günleri hatırlıyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sanırım her zaman giydiğiniz o paçavralardan daha iyidir," dedi, "Y kuşağı."

"İşine git Bud." Ayağımı botumun içine soktum, neden hâlâ burada olduğunu merak ediyordum.

Bud ayağa kalktı ve mavi yeleğini düzeltti. "Beş saat erken geldim. Ama ne derler bilirsiniz.

Zamanında gelirsene geç kalırsın, erken gelirsene zamanında gelirsin. Bunu kendi başıma buldum. Otuz iki yıl önce bana bu işi kazandıran da buydu. Bu ve büyüleyici gülümsemem."

"Misafirlerle konuşup binayı terk etmene izin vermemelerine şaşırdım."

"Birileri huysuz."

Nefes vererek, elimde diğer botumla yatağın üzerine geri oturdum. "Mia'yı geri almak için kendimi bir karmaşanın içine soktum ve şimdi onu benden alacak şeyin bu olmasından korkuyorum."

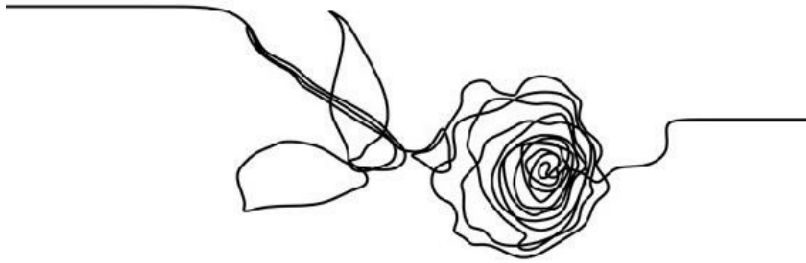
"Oldukça zor bir durumdasın."

"Hadi ama Bud. Bu lanet bir şaka değil. Beş saniyeliğine bana karşı gerçek olabilir misin? Değişiklik olsun diye işe yarar mısın?" Genelde yaşlılarla bu şekilde konuşmazdım ama Bud bir masal karakteri ile Bay Rogers arasında bir şeydi.

"Aradığınız şey tavsiye mi? Tek yapman gereken bunu söylemekti. Benden al. Elli yıldan fazla evli kaldım, nedenini bilmek ister misin?" Ellerimi *başla* der gibi kaldırdım. "Kadınların çoğu bir erkeğin kendileriyle ilgilenmesini ister, ama jokerler eşit muamele görmek ister. Her ne olursa olsun, ayrı ayrı savaşmayın. Birlikte savaşın. Onun adına karar vermeyin; birlikte karar verin. OG'ler olun, Bonnie ve Clyde. Hızlı sürün, silahlar ateşlensin. Siz ikiniz dünyaya karşı." Başını salladı ve bir parmağını kaldırdı. "Evet, yüzde bir eminim, istediği şey bu."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Yüzde bir mi? Peki ya diğer yüzde doksan dokuz?"

"Mia bir joker gibi görünüyor ve sen diğer yüzde doksan dokuza aşık olmazdın."

Yemek odasının bir süredir kullanılmadığı belliydi. Bruce rahat kıyafetlerine geri dönmüştü, bol bir kot pantolon ve tişört giymişti ve bana bir bira teklif etti. Yemeği atlatmak için kabul ettim. Evlerine adım atmak, yerin altı metre altında bir tabutun içinde kilitli kalmak gibiydi. Boğucu, düşmanca ve sinir bozucuydu ve henüz kimse bir şey söylemedi. Kimsenin söylemesine gerek yoktu. Diane'in gözleri Mia'nın ve benim alanımı işgal ediyor, her lokmayı, yudumu ve ellerimizin nerede olduğunu yargılıyordu.

Bruce boğazını temizledi. "İngiltere'de nerede doğdunuz?"

"Londra'nın yaklaşık bir saat dışında, ama artık orada yaşamıyorum." "Hayır mı? Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Şu anda mı? Old Mill Inn." Ortamı yumuşatmaya çalışarak güldüm. Başka kimse gülmedi.

"Bizimle kalmalısın. Fazladan bir yatak odamız varken boşa para harcamanın anlamı yok."

"O burada kalmayacak," diye tersledi Diane. "Benimle konuşmadan insanları burada kalmaya davet edemezsin."

"Sorun değil. Buraya rahatsız etmeye gelmedim. Sadece Mia için geldim."

"Bir bira daha içmeye hazırım." Bruce masadan kalktı. "Oliver?" "Evet, lütfen."

Diane Bruce'a baktı. "Yetmedi mi?"

Gerçekten inanılmazdı. Yemeğin üzerinden yirmi dakika geçmişti ve ben iletişim ve evlilik hakkında bir danışmanlık seansında öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Elim masanın altından Mia'nın kalçasına kaydırdım ve o da minik parmaklarını benimkilere geçirdi. Bana kızgın olsa da, bu işte birlikte olduğumuzdan asla şüphe etmemeliydim. Bud haklıydı.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz? İki yıldır mı?" Bruce çoktan açılmış bir *Bud Light* uzatarak sordu.

"Evet, efendim." Yerine oturmadan önce alkışladık. Bruce o kadar da kötü değildi. Sadece artık içinde savaştık gücü kalmamıştı.

"Artık kaçmalısın," dedi Diane küçük bir kıkırdamayla. "Kendine bir iyilik yap."

Dizim zıpladı. Mia'ya baktım. Gözleri önündeki el değmemiş lazanyaya kilitlenmişti ve ona kendini savunması için birkaç saniye verdim. Ayağa kalkmadı. Bruce'a baktım ve o da sessiz kaldı. Mia on yılı aşkın bir süredir bu tür zorbalıklarla karşılaşılıyor ve ben sandalyede arkama yaslandım. "Biliyor musun, Mia'yı alıp buradan uzaklara kaçmak kulağa hiç de fena bir fikir gibi gelmiyor."

Bruce'dan bir kahkaha koptu ve Diane gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Ne ima ettiğini biliyorum. Sadece bu gülünç öneriyle eğlenmiyorum."

Diane'in gözleri bana dikilmişti. Mia şaka yapmıyordu, Dex Sullivan'dan daha kindardı ve o gözlerin ardında karanlık ve gömülü bir şey vardı. "Bu masadaki tek aptal sensin Oliver. Sana yalan söylemekten, seni aldatmaktan ve senden çalmaktan başka bir şey yapmayacak," gözleri Mia'ya kaydı ve Diane yüzünü buruşturdu, "ama ancak arkadaşlarının yarısıyla yattıktan sonra."

"Diane!" Bruce masaya vurdu ve bira devrildi.

Mia'yı da yanıma alarak ayağa kalktım ama Mia elimden kurtuldu. "Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım ben?" Mia haykırdı. "Yaptığım şey için özür dilerim. Sana üzgün olduğumu söyledim. Her gün çok çabalıyorum ama geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremem!"

"Ne yaptığını bilmek ister misin?" Diane bağırdı.

Bruce ayağa kalktı ve onun kolunu tuttu. "Hayır, Diane. Bu kadar yeter."

"Senin yüzünden bebeğimi kaybettim. Bebeğimi sen öldürdün! Bu eve getirdiğin cehennem, endişe, kaygı, panik atak. İstedğim tek şeyi öldürdün ve bu asla değiştiremeyeceğin bir şey."

Mia yanımda dondu kaldı. Bruce başını eğdi. Diane ellerini yumruk yaptı, gözyaşları akıyordu. Mia'yla yüzleşmek için herkese sırtımı döndüm ve ne diyeceğimi bilemedim. Elini tutup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o orada durdu, yüzleşmeye hazırды.

Mia başını sallayarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Babasına baktı ve dişlerini alt dudağına geçirdi. "Özür dilerim, ben... Öyle demek istemedim... Bilmiyordum."

"Bir kızım olacaktı. Bir kızım olması gerekiyordu ve ben her gün Tanrı'ya neden senin burada olduğunu ve kızımın olmadığını soruyorum," diye haykırdı Diane. "Geçmişe bakmaya çalıştım, her şeyi denedim. Bu adil değil. Burada olmayı hak etmiyorsun. Cehennemde çürümeyi hak ediyorsun."

"Mia," ona dönmek için arkamı döndüm ama elimden kurtulup yemek odasından çıktı ve merdivenleri koşarak çıktı.

Sıkışıp kalmıştım, onun peşinden mi gitsem yoksa bu ikisine hadlerini mi bildirsem

ilemiyordum. Zihnim yarıştı ve

parmaklarım saçlarımın arasından geçti. "Bebeğini kaybettiğin için üzgünüm ama bu Mia'nın hatası değildi ve bunu sen de biliyorsun! Bunu o istemedi!" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kollarımı kaldırdım. İkisi de bir şey söylemedi.

Diane ağladı. Bruce şakaklarını ovuşturarak karısının sırtını okşadı ve zihnim hızlandı, sıcaklık cildimde alevlendi ve gözlerimi yaktı.

Sakinleşmeye çalışarak yemek odasında volta attım ama onların sessizliği sadece hayal kırıklığımı körükledi. Ellerimi masanın üzerine vurdum ve onlara baktım. "Ve siz sadece bir kızınızı kaybetmediniz. İki tane kaybettiniz. Mia senin de kızın ve on yılı aşkın süredir bu evde yaşıyor ve sen onu uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadın. Sana ihtiyacı vardı! İkinize de ihtiyacı vardı! Mia bunca zamandır oradaydı, gözünüzün önünde, birinin onu duyması için çığlık atıyordu."

Nefesimi topladım ve yüzümü koluma sildim. Ellerim titredi ve onlara tekrar hitap etmeden önce kendimi sakinleştirmek için birkaç saniye geçmesine izin verdim. Aksi takdirde arkamdaki cam dolabın yanına bir sandalye çekecektim. "Beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim Bruce. Onun için nasıl bir koca olmak istediğimi biliyorum - taşaklı bir koca. Ve Diane," gözlerim ona kaydı, "tüm saygımla, bebeğin gitti ama Mia hâlâ burada. Bunu hafife alma."

İkisi de şaşkınlıkla bana baktı ve ben de Mia'nın peşinden merdivenleri tırmanıp odasına daldım. Bakışlarım açık penceresine takıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama sonra rüzgârda uçuşan kahverengi saçlarını gördüm.

Küçük pencereden tırmanıp arkasına oturdum ve bacaklarımı kiremitlerin üzerine uzattım. Bacaklarımın arasına yerleşti ve kollarım göğsüne dolandı.

Birçok kez aynı gökyüzünün altında oturup bu anı hayal etmiştim. Aşıktım, yerden yüksektydim ve sevgilim kollarımdaydı. Başka zaman olsa aya bağırır, başardığımızı söyledim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, başı göğsüme yaslandı. Yüzünün sırlıslık ama gözlerinin kuru olduğunu görmek için aşağıya baktım. "Hayır, ben özür dilerim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda başını eğdi. "Ne için üzgünsün?"

İşler daha kolay olmadığı için. Seni daha erken bulamadığım için. Lanet mahkeme tarihi yüzünden seni henüz götüremediğim için. Ama "Sanırım az önce babana korkak dedim." de karar kıldım.

Mia burnunu çekerek hafifçe güldü. "Birinin bunu söylemesi gerekiyordu."

"Arkanı dön, aşkım." Ve kollarımın arasında kıvrılarak bacaklarını benimkilerin üzerine itti. Mia büyük boy siyah kazağı, deri görünümlü taytı ve Noel çoraplarının içinde titriyordu. Kalçalarını yaklaştırırken ellerimi kazağının altına daldırıp yanlarını kavradım. Bana göz kırptı, altın sarısı kahverengi ve büyüleyiciydi. "Şimdi gözlerini kapat." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kaşlarımı kaldırdım ve Mia yüzündeki saçları silkeledi, çenesini kaldırdı ve gözlerini kapattı.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz, sadece bunu yapmak istedim." Onu hafifçe öptüm ve ardından başını boynuma yaslayıp güldü.

Yıldızlı gökyüzünün altında bir süre öylece kaldık. Kollarımda uyuyana kadar Mia'nın sırtını okşadım ve İngiltere'de bıraktığım tüm yükü düşündüm. İlk ve tek önceliğim Mia'ydı ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmezssem, hayatımızın geri kalanı boyunca bizi takip edecekti.

Aradan bir saat geçti ve onu uyandırıp pencereden geri dönmesine yardım ettim. Yarı uykuluydu, 'rüyasında gördüğü bir adam' ve onun kendisini nasıl kurtardığı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu, ben de ona sadece eğer gerçekse ona teşekkürlerimi iletmesini söyledim. Yatakta

sızdı ve ayrılmadan önce onu alnından öptüm. Mia iki saniye içinde bayılmıştı.

Merdivenlerden aşağı indim ve Bruce'un arka verandada oturup dışarıya baktığını fark ettim.

Orman. Son anda onunla konuşabileceğimi düşündüm ve arka kapıyı iterek açtım. Bruce, kontrollü bir ateş çukurunun önünde sallanan bir sandalyede oturuyordu, ayaklarının dibinde bir soğutucu bira duruyordu. Başını geriye atmadan önce bana bakmak için döndü. "Otursana."

Diane erken yatmış olmalı. Tereddütle diğer sallanan sandalyeye oturdum ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. Ateşin ışıkları onun kederli yüz hatlarını aydınlatıyordu ve eğilerek buzluktan bir Bud Light daha alıp bana uzattı.

Hiçbir zaman bira içen biri olmamıştım ama adamı burada kendi başına içmeye bırakmamak için ön kolumla açtım. "Bu gece olanlar için özür dilemek istiyorum ama gerçek şu ki dileyemem," diye itiraf ettim.

"Haklıydın."

"Keşke olmasaydım."

"Beni en çok etkileyen ne biliyor musun?" Eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyup başını eğdi, "yirmi yaşındaki kızımın benden daha olgun bir ilişkisi var. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Kızınızın erkekler konusunda harika bir zevki olduğunu."

Bruce kıkırdadı, eğildi ve şişesini benimkine vurdu. "Sen iyi bir adamsın Oliver." "Karın için üzgünüm," dedim ateşe bakarak.

"Diane iyi niyetli."

"Diane'den bahsetmiyorum. Mia'nın annesi Jackie'den bahsediyorum. Başına gelenler için çok üzgünüm. Her gün yaşamaya çalışmak bir yana, Mia'yı kaybetmeyi hayal bile edemiyorum." Yıllar boyunca ona ne kadar zarar vermiş olmalı. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu.

"Jackie iyi bir kadındı, hayatımın aşkıydı. Sanırım Diane de bunu görüyor. Eğer bebek olmasaydı, rahmetli karıma olan aşkımı hiç kaybetmemiş olmam olurdu." Biberonundan bir yudum aldı, sonra bir iç geçirdi, "O boşluğu hiçbir şey dolduramaz. Ne Diane. Ne de lanet Bud Light. Bana güvenin, önünüzde ne olduğunu hatırlatmak için birinin ölmesini beklemeyin. Bil artık. Geriye dönüp baktığımda, en mutlu olduğum zamanı bilmek ister misin?" Gözleri şişeden sıyrılan etiketten bana kaydı. "Beş parasızdık," diye güldü, "Mia o zamanlar sadece iki yaşındaydı, beşiğinde uyuyordu ve elektriklerimiz kesilmişti. Jackie ve ben, Mia'yı oturma odasına taşıdık ve şöminede ateş yaktık. Jackie komşunun kablosuz internetini ele geçirdi ve biz de kanepeye kıvrılıp onun dizüstü bilgisayarından *Rush Hour* izledik." Bir kahkaha daha attı ve parmaklarını burnunun dibine bastırdı. "Lanet film her beş saniyede bir donuyordu. Sanırım birlikte izlediğimiz en uzun filmi ama hiç bitmesini istemedim. Ama Jackie kollarımda uyuyakaldı ve sonunda dizüstü bilgisayar kapandı ve ortalık çok sessizdi. Tam o anda, daha mutlu olamayacağımı anladım. Kahretsin, haklıymışım."

Ortalık yine sessizdi ve ben onun sözlerini sindirirken ateş önümüzde çıtırdıyordu. "Mia'yla evleniyorum."

"Benden izin mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Önceden haber ver." İzin istemeliydim ve bunu saygımdan dolayı düşünmüştüm ama Bruce da Lynch de pek baba olmamışlardı. Bruce başını sallayarak bir bira daha uzattı. "Beni alkolle beslemeye devam edersen, kanepende uyumak zorunda kalacağım."

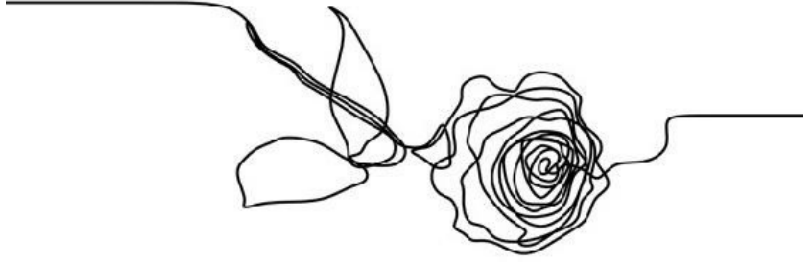
"Lütfen, senin evde olduğunu bilsem daha rahat uyurum. Bıçaklı, PMS'li bir manyağın beni burada uykumda deşmesinden korkuyorum," diye güldü. "Ve Mia'yı kastetmiyorum."

"Ah, bu konuda tek başınasın."

"Orada kendini oldukça iyi idare ettin. Daha önce kimsenin Diane'le böyle konuştuğunu duymamıştım. Doğruca yatağına gitti ve saat daha sekiz buçuk." Bruce saatine baktı, "Kahretsin, saat daha sekiz buçuk." "Lanet olsun, saat daha sekiz buçuk."

yaşı."

Bruce ve ben saatlerce ateşin etrafında oturup konuştuk ve içtik. Yatmadan önce neredeyse gece yarısı olmuştu ve oturma odasının köşesindeki sandıktan bana bir battaniye ve yastık attı. Ona karısına karşı gelerek bunu istediğini söyledim. Odasından çıkmayacağını ve güvende olacağımı söyledi. Televizyonu açtım, sesi kısıtım ve *Friends* maratonu başladı.

Gözlerimi açtığımda Mia'nın üzerimde durduğunu ve beni sarstığını gördüm. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Hâlâ kendimde olmadığım için burnumun kenarını sıktım. "Baban beni sarhoş etti."

Mia kıkırdadı ve bakışlarım çıplak bacaklarında gezindi, televizyonun ışıkları karanlıkta fildişi tenine yansıyor. Üzerinde küçük bir uyku şortu ve benim MAKE LOVE NOT WAR tişörtüm vardı. "Uyanık ne yapıyorsun?"

"Uyuyamıyorum. Hem de hiç. Bir bardak su içmek için aşağı indim."

Yorganı bir davet olarak kaldırdım, Mia yanıma uzandı ve yasemin kokusunu içime çektim. "Friends'i mi izliyorsun? Ross ve Rachel'in ara verdiği bölüm bu."

"Zeke bunu hiç sevmedi."

Mia güldü. "Zeke *Friends*'i mi izledi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Zeke Amerikan sit-com'larına takıntılıydı. *The Office* ve *Friends* en sevdikleriydi. Her zaman oynardı."

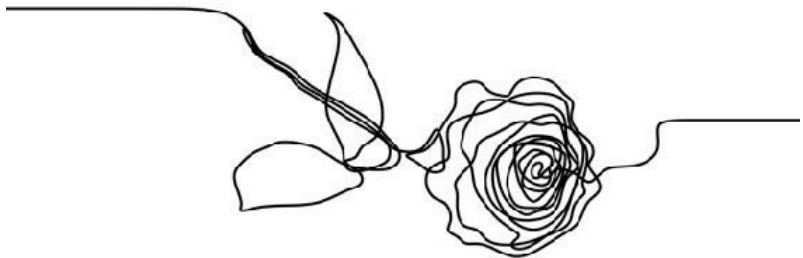
"Asıl soru şu... ara mı verdiler?"

"Bu onların ilk hatasıydı. Aşka teknik bir anlam yükleyemezsiniz. İkisi de haklıydı. İkisi de hatalıydı. Hikayenin sonu."

Mia'nın omuzları titriyor, gülüyor, kıcı bana sürtünüyor ve sikim kotumun içinde sıkılıyordu. Babasının çatısı altında olduğum için kendimi kontrol etmek zorundaydım ama çakırkeyif ellerim Mia'nın kalçasından yukarıya, şortunun altından aşağıya doğru sürüklendi ve avuçlarımla kıcını kavradı. Mia kollarımın arasında dönüp bana baktı ve kahkahası soldu, gözleri uzun kalın kirpiklerinin altında ağırlaştı. "Ollie," diye uyardı.

"Ne?" Sırıtarak kalçasını bacağımın üzerinden kaldırdım. "Seni babanın evinde becermeyeceğim Mia. Bu tamamen uygunsuz olur." Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi ve başımı eğdim. "Neden gülümsüyorsun, aşkım?"

"Gerçek olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Biri sizi izlediğinde hissettiğiniz bir duygu vardır. Gözlerim kapalıyken, ruhum içimde dönüp duruyor, bilinçsiz beynime dokunuyor ve derimin içinde zıplama hareketleri yapıyordu, beni uyandırmak ve bana bakan gözlerle yüzleşmek için her şeyi yapıyordu.

Göz kapaklarımı araladığımda Diane'in elinde bir kahve fincanıyla Mia ve benim başımda dikildiğini ve bizi görünce acı çekiyormuş gibi kıvrandığını gördüm. Kanepeden fırlamadan önce parçaları bir araya getirmem saniyelerimi aldı. Bakışları dövmeli göğsümün üzerinden kot pantolonuma doğru ilerledi ve aşağı baktığımda aletimin dışarı çıkmak için patladığını gördüm.

Gözlerim büyüdü.

Onun gözleri açıldı.

Üstümü örtmek için kanepeden bir yastık aldım. O ana kadar hiç utanmamıştım.

Boğazım kurudu, kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu kadın beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ve birden Bruce'un korkusunu anladım. "Çok özür dilerim. Bruce'la geç saate kadar birlikteydim. Kanepeyi teklif etti. Eve alkollü gitmek istemedim." O *orospu çocuğu* beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktı, "Ben gidiyorum." Mia kanepeye yuvarlandı, minik bedeni battaniyenin altında tamamen gizlenmişti. Ona dair tek kanıt battaniyenin altından çıkan kahverengi bukleleriydi. Kımıldamayan Diane'e dönüp baktım. "Yapmadık," diye başımı salladım, "Göründüğü gibi değil."

"Doğru, çünkü bu saygısızlık olurdu, bilirsin... Beyaz kanepemde zina yapmak." Beyaz kupayı dudaklarına götürdü ve mutfığa doğru yürümek için döndü.

C H A P T E R S E V E N T E E N
CHAPTER 17
M I A

Bir kadınla ilgili bir şey var.
Küçük siyah bir elbise içinde.
Gözlerinde nirvana ile bir uçurum,
ve şeytan *onun yüzünde*.
Karanlık tarafı terk etti ama karanlık taraf onu asla terk
etmedi.
One hell of an angel,
Gecenin gündüze karıştığı gibi utanmadan.
Diğer kızlara benzeyebilir ama
adını asla öğrenemezsiniz.

—OLIVER MASTERS

DIANE mutfakta oturmuş, kahvaltı masasının yanındaki kemerli pencereden dışarı bakıyordu. "Erkek arkadaşın gitti," diye fısıldadı, sesi küçük ve kısık. "Kahve yaptım."

Kederinin yerçekimi gibi hissettirdiği, beni hiçliğe sıkıştırdığı mutfığa doğru sürünerek ilerledim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hâlâ erkendi ve kahvenin kokusu onun yerçekiminin çatlaklarından girdap gibi geçerek beni içine çekti. Fincanlar cezvenin yanındaki siyah ağaç sehpaye asılmıştı ve ben de bir fincan alıp kahveyi koydum, krema ve şeker ekledim.

"Babanı seviyorum Mia," diye söze başladı, bana değil pencereden dışarı bakarak. "Seviyorum. Onu her zaman sevdim."

"Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum." Çok erkendi ve onu deşifre edecek kafa yapısına sahip değildim.

Diane iç çekti ve bunu ne zaman bir şey söyleyecek olsa yapardı. Tezgâha yaslanıp fincandan bir yudum aldım ve sarı saçlarının arkasına baktım. Üzerinde kabarık pembe bir bornoz vardı, saçları dağınıktı ve tam olarak yerine oturmamıştı.

"Karisını ve kızını aynı anda kaybetmiş bir adama aşık olmak kolay değil. Ben bir kadını, bu yüzden kırılan parçaları anlamam ve onarmam bekleniyor. Bir evi tekrar yuva haline getirmem. Kimseyle bağ kuramayan bir kızla bağ kurmam. Benimle evlenmesi her şeyi düzeltmiş gibi davranması ve düzeltmediğinde yaşadığı hayal kırıklığı."

"Kimse sizden her şeyi düzeltmenizi beklemiyordu."

Başını salladı ve saçları arkasında sallandı. "Ben yapamadığımda, bebeğin yapacağından emin olduğumu düşündüm. Belki hamile kalırsam, etrafımda küçük bir çocuk olması çözüm olabilirdi. Ve şimdi fark ediyorum ki, üzerimdeki tüm baskıyı bebeğime yapıyordum. Belki de onu kaybetmenin suçlusu benim. Ve bunu sana neden söylediğimi de bilmiyorum. Hiçbir şey umurunda değil."

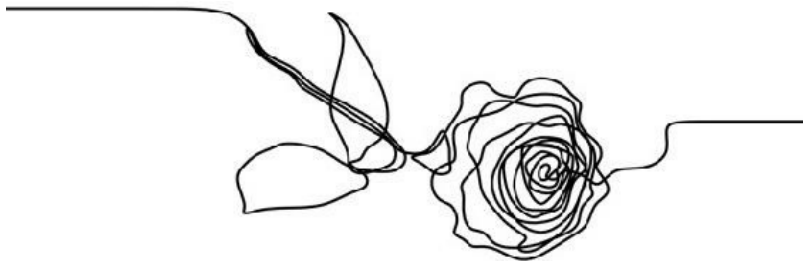
Parmaklarım elimde hâlâ sıcak olan kahve fincanını kavradı. "Deniyorum. Dürüst olmak gerekirse, o zaman hamile olduğumu bilseydim, muhtemelen umursamazdım. Ama şimdi deniyorum."

"Yani bu kadar mı?"

"Aynen böyle." Tezgâhı tekmeledim ve yanına bir sandalye çektim. "İkimizin de beklentileri karşılamayan iki kadın olduğumuzu hiç düşündün mü? Hayatım boyunca benden hatırlamam, hissetmem, ilişki kurmam ve anlamam beklendi. Şimdi ise benden tüm cevaplara sahip olmam ve kim olduğumu bilmem bekleniyor. Hiçbir zaman her şeyi çözmüş olmamız gerekmediğini düşünmeye başlıyorum ve belki de işin güzelliği de budur."

Diane başını bana doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı. "Sen kimsin ve Mia Rose'a ne yaptın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim nefes vererek ve ikimiz de bir kahkaha attık.

Diane ve ben bütün günü birlikte geçirdik, yeni kıyafetler aldık, öğle yemeği yedik ve birbirimizi tanıdık. Bu ikimiz için de yepyeni bir başlangıçtı ama on yıl boyunca ikimizin de kırdığı

tüm parçaları onarmamız zaman alacaktı. Bir gece önce yapılması gereken bir şey vardı.

Biriktirilmiş keder ve suçlamalara açılan bir kapı. Ve gün sona erdikten sonra, aramızdaki şeylerin büyük olasılıkla hiçbir zaman mükemmel olmayacağını kabul etmişim. Hâlâ onun sert saçlarından, Ralph Lauren giyinişinden ve burnundaki hızma yüzünden garsonlara hastalıklıymış gibi davranmasından nefret ediyordum ama biz sadece yıkım ve aşkın bir araya getirdiği tamamen farklı iki insandık.

Diane babamı seviyordu ve beni de sevmeyi öğreniyordu.

Günler bir kasırga gibi geçti. Zamanımın çoğunu babam ve Diane'le geçiriyordum ve Ollie mesafesini koruyordu. Bundan nefret ediyordum ama onlarla zaman geçirmemi teşvik ediyordu. Mahkeme gününün sabahında aynanın karşısına geçtim, üzerimde Diane'in seçtiği sade, kolsuz siyah bir elbise vardı. Etek ucu kalçamın ortasına geliyordu ve yakası neredeyse boynuma kadar uzanıyordu. En son Dolor'dan önceki mahkeme randevusunda elbise giymişim ve bu sefer işlerin lehime gideceğini umuyordum. Saçlarım omuzlarımdan biraz aşağı dökülmüştü ve makyaj olarak sadece allık ve rimel sürmüştüm.

"Mia, hazır mısın?" diye seslendi babam merdivenlerin dibinden. Cevap vermedim.

"Mia Rose Jett!"

Gülümsedim. "İki dakika!" Siyah topuklu ayakkabılarımdan başımı kaldırdım ve elbisemi kalçalarımın üzerinde düzelttim, yargıcın ortadan kaybolmamı değişmediğime dair bir işaret olarak algılayabileceğinden endişelendim. *Ya canına tak ederse ve beni akıl hastanesine atarsa? Ya da hapse?* Gülümsemem soldu ve sinirlerim uyuşmuş ayak parmaklarımdan boynuma doğru ilerlemeye başladı. Birden yakası çok dar geldi, sıkı ve elbiseden çıkmak istedim. Yumruklarımı sıkarak nefes almaya çalıştım ve oda sallanmaya başladı.

Sonra ellerini benimkilerin etrafında hissettim.

Başımı kaldırdığımda Ollie arkamda duruyordu; üzerinde siyah bir pantolon, ütülenmiş beyaz düğmeli bir gömlek vardı ve sırtıyordu. Yeşil gözleri beni içine çekti ve avuçlarını kollarımın iki yanında gezdirdi. "Nefes al, aşkım. Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

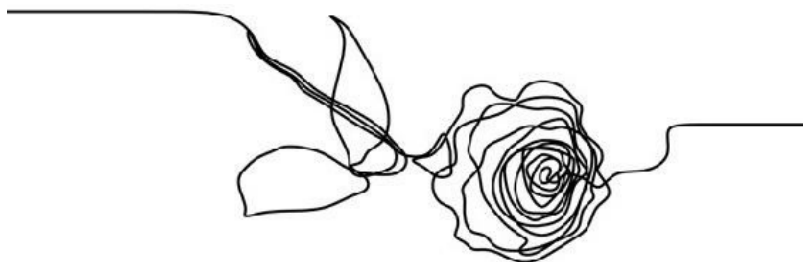
"Çünkü, bak," diye başını aynaya doğru itti, "sadece benimle kalmadın, kendinle de kaldın. Bir kez bile pes etmedin. Ve eğer yanılmıyorsam, artık bana ihtiyacın yok." Kaşlarını çattı ve orantısız bir sırıtişla göz kırptı. "Sanırım buradaki işim bitti." Koluna bir tokat attım ve Ollie gülerek alnını başımın arkasına koydu.

"Ciddiyim," diye devam etti ve kollarını bana doladı. "Kesinlikle nefes kesicisin," dudakları kulağımın kenarına değdi ve beni ileri geri sallarken titreşimler içimden geçti, "Seninle yalnız altı dakikaya ihtiyacım var."

"Altı mı?"

"Sana hayran olmak için bir dakika. İki dakika seni tatmak için. Ve kendimi içinde kaybetmek için üç." "Sadece üç mü?"

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun süre dayanabileceğimden şüpheliyim."

Yargıç adımı söyledi ve ben ayağı kalkıp kürsüye çıkmadan önce Ollie elimi tuttu.

Avukatım yanımdayken podyuma çıktım. Avukat gençti, en fazla otuz beş yaşındaydı ve yandan taranmış çikolata kahvesi saçlarıyla ince yapıydı. Mahkeme salonuna girmeden önce bana sessiz olmamı ve yargıç beni doğrudan sorgulamadığı sürece onun benim adıma konuşmasına izin vermemi tavsiye etmişti. Adı Roger'dı sanırım.

Her şey çok hızlı gelişti. Yargıç ve Roger hukuk jargonuyla ileri geri konuşurken ben onun yanında donup kalmış, yargıcın el hareketlerine ve yüz ifadelerine odaklanmaya çalışıyordum. Her şeyi çözdüğümü sandığım sırada yargıç tokmağını indirmiş ve bizi azletmişti.

Gitmek için döndüm, hala ne olduğundan emin değildim. Ollie, Diane ve babam banktan kalktılar ve hepsinin yüzü bomboştu. "Az önce ne oldu? Ne dedi o? İşim bitti mi?" Sinirli bir şekilde Roger'ı kapıdan dışarı çıkardım. Kafamı çevirdiğimde Ollie'nin arkamda yürüdüğünü ve babama fısıldadığını gördüm. "Kötü, değil mi?"

Roger beşimiz de koridora çıkana ve mahkeme salonunun kapısı arkamızdan kapanana kadar beni görmezden gelmeye devam etti. "Şey," diye başını salladı, "iyi gitti."

"Ne kadar iyi? *Bedava* gibi mi?" Dördüne birden bakarak sordum.

Ollie bana doğru bir adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Artık özgürsün, aşkım. Her şey bitti." "Bunu bana yapma," diye topuğumu fayansa vurdum, "Yüzünü gördüm, yargıç gibi görünüyordun

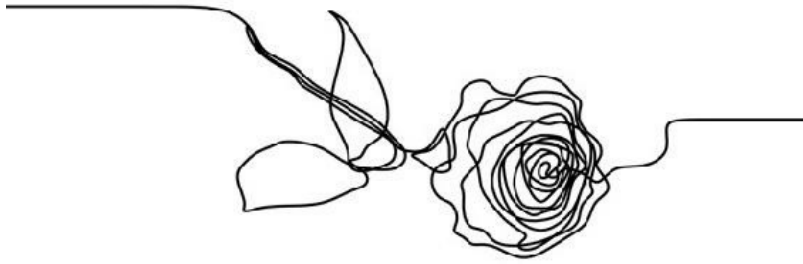
beni tekrar gönderdi."

"Sana her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim. Sonuç beni hiç şaşırtmadı." Ollie alnımdan öptü ve elini sıkmak için Roger'a döndü. "Mia'nın çifte vatandaşlığı hâlâ geçerli mi?"

"Evet, ileri geri seyahat edebilir. Hiç sorun değil."

Ollie kıkırdayarak, "Teşekkürler Roger, ama seni bir daha görmek istemiyorum," dedi ve diğerleri de aynı şekilde Roger'ın elini sıkarak yanından ayrıldılar. Kendimi hafiflemiş hissettim ve Ollie tekrar bana döndü, uzun bir nefes verdi ve gözleri parladı. O da kendini hafiflemiş hissetti. "Hadi buradan gidelim, tamam mı?"

"Evet," diye başımı sallayarak kabul ettim.

Diane ve babam öğle yemeği için bize katıldılar ve sorulmamış sorular dördümüzün arasındaki boşlukta oyalandı. *Şimdi ne olacak? Ne zaman ayrılıyorum? Hiç ayrılacak mıyım?*

Babamın mutfakta yapmak istediği tadilat hakkında konuşmasını dinlerken Ollie'nin eli masanın altından çıplak kalçama doğru kaydı. Tek odaklanabildiğim şey parmaklarının uyluğumun iç kısmında gezinerek gittikçe yükselmesi...

"Ne düşünüyorsun, Mia?" Babam sordu.

Başımı kaldırdım ve ağırlaşmış göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım. "mhm?" "Ben beyaz dolapları tercih ederim," diye araya girdi Diane.

Kazağımı kucağıma aldım. "Evet, beyaz kulağa hoş geliyor."

Parmak uçları külotuma ulaştığında Ollie başını bana doğru eğdi. Başparmağı ince kumaşın

üzerinden cinsel organımı sıyırdığında bir inilti çıkardım. "Mia, iyi misin?" diye sordu sırtarak.
"Mhmm."
Parmağı klitorisime bastırdı. "Peki ya mutfağın?" "Benim
neyim?"

"Surrey'deki mutfağınız. Küçük ama istersen beyaz renkte yapabiliriz." Parmağı eteğimin altından geçip yarığıma doğru ilerledi ve ben masadan Dr. Pepper'ımı alıp pipetinden emerken kalçalarım sıkıştı, "yoksa *açık* rafları mı tercih edersin?"

Kalçalarım öne doğru sarsılırken soda dudaklarımdan püskürdü.

"Mia!" Diane haykırdı ama ben Ollie'nin becerikli ve ince parmaklarına odaklanmışım, hepimiz ögle yemeği için otururken masanın altında benimle sevişiyordu.

"Affedersiniz. Sanırım telefonumu Ollie'nin arabasında unuttum." Gözlerimi kendini beğenmiş bir sırıtış takınan Ollie'ye kaydırdım, "Bana altı dakika ver."

Masadan kalktım ve Ollie'nin de beni takip edeceğini umarak topuklu ayakkabılarımla restoranın içinden geçip otoparka doğru koştum. Gün ortasıydı ve boş otoparkta Ollie'nin hatchback'inin yanında volta atarken rüzgara karşı titriyordum. Ollie elleri ceplerinde ve dudaklarında muzip bir sırıtışla bana doğru yürürken güneş tepede parlıyordu.

Yanımdan geçip ormana doğru yürüdü. Etrafımda döndüm. "Nereye gidiyorsun?"

Yüzünü bana döndü ama geriye doğru yürümeye devam etti. "Beş dakikamız kaldı. Sana hayran olacak zamanım yok. Şimdi acele et, bütün gün bekleyemem."

Arkasından koşmaya başlamadan önce bir kahkaha atarak öne doğru eğildim.

Bir ağaç tabakasının arkasındaki tarlaya vardığımızda Ollie gömleğinin üst iki düğmesini açmıştı. Hızlı bir hareketle beni kucağına aldı ve çimenli çiçek yatağının üzerine yatırdı, elbisemi yukarı itti ve kalçalarımı ayırdı. Ollie külotumu kancalayarak yana doğru çekti ve ikimizden de bir inilti kaçarken yassılaşmış sıcak dili sırlıslıkla olmuş seksimde gezindi. "Yalnız başıma boşalacağım," diye fısıldadı, sonra iki parmağını içime soktu ve kıvrıldı. Dili klitorisimi tekrar tekrar okşadı. Kalçalarım onun ağzına karşı büküldü ve etrafımdaki çiçekleri yumrukladım, patlamakla tehdit eden hislerden köklerini çektim.

Ollie elini çekerek gerilmiş sikini serbest bıraktı, dilini girişime sürterken sikini aramıza soktu. Başım geriye doğru sarsıldı ve kalçalarımı kaldırdım, birbirimize bağlanmak için yanıp tutuşuyordum. Homurdandı ve avuçlarını üzerime doğru kaldırdı. "Bu gece benimsin. Bu gece acele etmeyeceğiz ve ben istediğimi yapacağım Mia," dedi tek nefeste. Başımı sallayarak, ağızlarımız çarpışana kadar tişörtünü aşağı çektim ve sert bir hamleden sonra Ollie dirseğinin üzerine düştü. "Tanrım, Mia," dedi yavaşça çekip tekrar sokmadan önce, titreyen dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Konuşmayı kes, Ollie," diye bağırdım zihin değiştiren bir başka itiş gücüyle.

"Edepsiz konuşmaları da mı sevmiyorsun?" Dudaklarıma gülümsedi, kalçaları yarattığımız vahşi melodiye uyarak işkence edercesine yuvarlanıyordu. Tekrar içime girdiğinde boğazımdan bir inilti yükseldi ve başımı sallamaya çalıştım.

Ollie'nin parmakları kalçamdan aşağı inip kıcıımı kavrarken beni daha derine çekti, diğer eli başparmağıyla alnımı okşadı. Dillerimiz çarpışırken dudaklarında kendimin tadını aldım ve ağzı benimkinden çene çizgimden kulağıma doğru hareket etti. Nefesi çarptı ve içim onun etrafında sıkıştı.

"Seni hissediyorum Mia," diye fısıldadı, ben onun her hareketini karşılarken.

Ollie doğrulup oturdu, gözleri ağırlaşmıştı ve bakışları vücudumda gezinerek bağlandığımız yere kadar indi. Parmakları kalçalarımı delerek beni daha da genişletti ve diğer eli klitorisimi yoğurdu. Vızıldayan beyaz alev yanarak orgazmı içimden çekip aldı ve seksim onun çaresiz vuruşuna karşı kasıldı. Bacaklarım titrerken yeşil gözlerinin bana taparcasına bakmasını izledim,

kendimden geçmiş bir halde sürüklenirken göz kapaklarım yoğunluğun etkisiyle titriyordu. Kısa süre sonra Ollie beni bıraktı ve bu harika duygunun peşinden gitti.

Vücudum sakinleşmiş, dizlerim gevşemiş ve ayrılmışken, Ollie tatlı zamanını aldı, uyluklarımın iç kısımlarını, göbeğimi, hassas klitorisimi öptü ve etrafımızı saran kır çiçekleri tarlası sert rüzgarla dans ederken yaralarımı yaladı. Beni başka bir doruğa çıkarırken sıcak diline karşı sarsıldım. Bağımlılığında acımasız ve tamamen utanmazdı ve dudakları bana karşı nazıkçe hareket ederek dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuz bir yanılsama çizdi. Çünkü Ollie ile zaman diye bir şey yoktu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

ollie

Mia ve ben, dilimin ucunda gezinen nefis tadıyla el ele restorana geri döndük. Masaya oturduğumuzda saçından beyaz bir çiçek kopardım ve yüzüme yayılan gülümsemeyle Bruce ve Diane'in gözlerini kaçırdım. Sarsamadığım bir gülümseme.

"Telefonunu aldın mı?" Diane her şeyi bilerek sordu.

"Evde unutmuş olmalıyım." Mia elini önünde salladı ve biz yokken gelen yiyeceklere baktı.

"Oh, adamım. Bu çok güzel görünüyor."

Bruce sessizliğini korurken Diane gözlerini devirdi ve çatalını lahana salatasına batırdı.

Telefonum çaldı ve arayanın Travis olduğunu görmek için cebimden çıkardım. Ona sadece acil durumlarda benimle iletişime geçmesi için bir mesaj gönderdiğimden beri sessizdi ve bu sabah üçüncü kez arıyordu.

"Affedersiniz. Buna bakmam gerekiyor." Cevap vererek ayağa kalktım. "Öyle mi?"

"Sana ulaşmaya çalışıyordum, nerelerdeydin?" Travis kısa nefesler alarak konuşmaya çalıştı.

"Mia'nın bu sabah mahkemesi vardı," diye açıkladım, binanın yan tarafına doğru bir adım atarak. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Hayır, Ollie. İşler yolunda değil. Buradan kaçıyorum. Dex dalga geçmiyor. Onu öldürdüler Ollie. Sana ulaşmak için öldürdüler. Eğer geri dönüp ona istediğini vermezsen ..."

"Yavaş ol, kim gitti?" Bakışlarım Mia'yı pencerenin diğer tarafında yemek yerken bulana kadar etrafta dolandı. "Dex kimi öldürdü?"

"Oscar. Dün gece High Down'da vuruldu. Kardeşin öldü. İkinizin yakın olduğuna inanıyor mu bilmiyorum ama bu lanet bir mesajdı. İstedikleri zaman istedikleri kişiyi alabilirler. Ne yapacağımı bilmiyorum Oliver. Ellerinde senin adresin yok ama ben yine de Summer'ı toplayıp annesinin yanına gideceğim..." sözleri aklımın bir köşesine düştü. Telefon elimde titredi ve bir zamanlar Mia'ya baktığım sabit bakışlarım bulanıklaştı.

Kardeşim ölmüştü.

Oscar ölmüştü.

"Ollie, orada mısın? Ne dediğimi duyuyor musun?" Travis telefona bağırdı.

Başımı geriye attım ve parmaklarımı şakaklarımda gezdirdim. "Evet." Daha fazlasını söyleyemedim. Duygularım, bir zamanlar sevdiğim ama nefret etmeyi öğrendiğim, ama yine de bir gün değişeceğini, değişmesine yardım edebileceğimi varsaydığım bir kardeş için bana ihanet etti.

"Mia'yı orada bırak ve geri gelip bu işi hallet. Dex'e istediğini ver."

"Cenaze ne zaman?"

"Cenaze töreni mi? Ciddi olamazsın. Kardeşin lanet olası bir serseriydi. Bir cenazeyi hak etmiyor."

"Hapis cezası -savaşı- sona erdi," diye hatırlattım ona sıkılmış dişlerimin arasından. "Ölü bir adamı cezalandırmayı bırak, bu sadece onunla birlikte gömülmesi gereken nefreti büyütür. Hepimiz bir kapanışa layıkız."

High Down Hapishanesi'ni araması için Travis ile görüşmeyi sonlandırdım.

Oscar'ı yarın gömmeyi planlıyorlardı. Bugün gitmem gerekiyordu.

"Anne! Ne yaptın sen?!" Oscar bağılıyor, beklenmedik bir şekilde kapıya doğru koşuyor, annem bana sarılıp ağlarken arkasından market poşetlerini düşürüyor.

Tüm vücudu titriyor, başını şiddetle sallıyor ve anlamadığım şeyler mırıldanıyor. Belki de ben de ağladığım, nefes nefese kaldığım içindir. Oscar beni onun kollarından alıp kendi kollarına atıyor. Yüzümü arıyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. Parmaklarını terli saçlarımdan geçirerek, "Nefes al Oliver," diyor. "Ben buradayım. Buradayım." Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp dudaklarıma düşüyor. Oscar'ı hiç ağlarken görmemiştim ama bu büyüleyici ve nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama başını anneme çevirdiğinde kahverengi gözleri kararıyor. "O sekiz yaşında, anne! Sekiz!"

"Oscar," diye ağlıyor annem, "Özür dilerim. Eve gelmedim. Lütfen, ne olduğunu bilmiyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım..."

Oscar beni şiltenin üzerine yatırdı ve gözümün önünde dizlerinin üzerinden sıçrayıp annemin üzerine yürüdü, yumrukları ve tehditleri havada uçuşuyordu, "Eğer ona bir şey olursa, beni de kaybedersin. Beni sonsuza dek kaybedersin, seni değersiz tokatçı. Seni öldürmeliyim." Annemi duvara çarpıyor ve annem köşeye kıvrılıyor.

Oscar yanıma dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Her şey yoluna girecek. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor Oscar, annem odanın köşesinden ağlarken ilk kez sıcak yatağımda gözlerimdeki yaşları siliyor. O artık on sekiz yaşında, büyük, güçlü ve güvende. Benim kardeşim. "Gözlerini kapat Oliver. Gözlerini kapat ve başka bir şey düşün. Hayal kur, kardeşim."

Duygularımı yakalamam ve onları geri itmem zaman aldı. Telefonu cebime koyarak restorana geri döndüm ve masaya doğru yürüdüm, sandalyeyi çektim ve oturdum. Bruce ve Diane sohbetlerine devam ediyor, mutfak tezgahı için tartışıyorlardı. Önümdeki hamburgere baktım, otoparkta bir yerlerde iştahımı kaybetmiştim.

Mia'nın parmakları zıplayan dizimin üzerinde gezinerek elimi aradı. "Ne oldu?" diye fısıldadı, minik parmaklarını benimkilere dolayarak. Elinin dokunuşu kalp atışlarımı hızlandırdı ve bana güç verdi. Ama gözlerinin içine bakamıyordum. Oscar ona eziyet etmiş, tecavüz etmeye çalışmıştı.

"Ollie?"

Başımı salladım ve dudaklarımı şakağına bastırdım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Tamam," diye başını salladı ve kalçamı kavradı, "Baba, gitmeliyiz."

"Tabii, evet," Bruce bana baktı ve çatalını yere bıraktı, "Her şey yolunda mı?"

Elimi cebime atarak cüzdanımı buldum ve masanın üzerine para attım. Çok mu fazlaydı yoksa az mıydı bilmiyordum ama başım dönüyordu ve Mia ile ben sandalyelerimizden kalktık. "Öyle olacak. Her şey için ikinize de teşekkür ederim."

Bruce ayağa kalktı ve gözlerimdeki bakışı fark etti. "Evet, seninle olmak harikaydı Oliver. Kızıma benim bakabileceğimden daha iyi bakacağını biliyorum."

Otoparka doğru yola çıkmadan önce hızlı ama sorunsuz bir şekilde vedalaştık. Tek amacım elim ayağım birbirine dolanmadan, bir şeye ya da birine yumruk atmadan arabaya ulaşmaktı. Bu benim hatamdı. Oscar, her ne kadar boktan biri olsa da, benim yüzümden ölmüştü. Onun ölümü benim elimdeydi.

"Ollie," Mia kolumu tutup beni geri çekti, "Ollie, yavaşla. Konuş benimle."

Elini elime aldım ve ilerlemeye devam ettim. Mia'yı eve geri götürmek zorundaydım. Tekrar veda etmek zorundaydım ve bunu yapmak istemiyordum.

"Ollie!" Arabaya ulaştığımızda elini benimkinden çekti. "Sen bana nereye gittiğimizi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni babana götürüyorum," derken gözyaşlarım boğazımda düğümlendi ve beni boğdu. Kalpleri çevreleyen kafesler olması tesadüf değildi, farklı bir ritimle atan vahşi kalpler için daha güçlü olanları. Benimki farklı bir ritimdi. Kalbim tamamen farklı bir şarkıya göre pompalanıyordu. "Ben geri dönmeliyim Mia, sen de burada kalmalısın."

"Saçmalık!"

Omuzlarını kavradım ve ona doğru eğildim. Topuklu ayakkabıların içinde farklı bir boyu vardı. Alışık olmadığım bir boy. "Oscar dün gece öldü. Bana ulaşmak için onu öldürdüler. Geri dönmek zorundayım ve her ne kadar sensiz olamasam da sana bir şey olmasına da izin veremem. Sen benim her şeyimsin Mia. Bunu benim için yap, lütfen."

"Hayır," diye başını salladı, "sakın beni bırakmaya cüret etme." Mia'nın elleri yüzümü kavradı ve beni sertçe öptü, beni tutan parçaların kilidini açtı. O öpücüğün içine gömüldüm, bedenlerimizin birleşip bir olmasını diledim. Ruhunun sonsuza dek benimkinin içinde güvende kalmasını diledim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim alnımı onunkine dayayıp başının arkasını tutarak. "Ben de seninle geliyorum."

"*OG'ler, Bonnie ve Clyde. Hızlı sürüş, silahlar ateşleniyor. Siz ikiniz dünyaya karşı.*" Benim jokerim; benim yüzde birim. Dudaklarım onun alnına kondu, Bud'ın bu savaşları birlikte vermeye başlamamız gerektiği konusunda haklı olduğunu umuyordum. "Arabaya bin aşkım. Eve gidiyoruz."

C H A P T E R E I G H T E E N

CHAPTER 18

M I A

Karanlık yaklaşıyor, kokuyu daha az tüketiyor.
Ama biz birlikteyiz ve bu gece o uyuyacak. Ses
çıkarmadan, kalplerimiz ritmik atışlarla. Çünkü o
seviliyor, hiç fark edilmeden.
Ayrışan ruhlar senkronize oluyor; bir kavşak hikâyesi.
Yıldızlar aynı hizaya gelir ve Tate müdahale eder.
Dehşetini kılıç gibi kutsal kelimelerle öldürürüm.
BUccltl\$G slic ib lUvcd. \vUl)lUssly.
Başını yaslıyor; bedenler çarşafaların altında eriyor.
Güneş doğana kadar burada olacağım,
Bir şairin ninnisi gibi.
Çünkü o sonsuz bir sevgiye sahip."

—OLIVER MASTERS

OLLIE taksinin diğ er ucunda oturmuş, parmaklarını zıplayan dizine vuruyordu. İngiltere saatiyle öğleden sonra üçtü ve daha arabasını almak için diğ er havaalanına bile varmamıştık ki ilk anlaşmazlığımıza girmiştik.

"Bana neden hâlâ kızgın olduğunu anlamıyorum. Arkamı kolladın, sonra uçağ a biner binmez bunu aldım." Elimi ileri geri sallayarak aramızdaki mesafeyi gösterdim. Daha uzakta olamazdı, bakışları arka camdan dışarı sabitlenmişti.

"Elbette arkandaydım Mia. Her zaman arkanda olacağım. Ama yanılmışsın."

"Anlamıyorum." G mr kteki dangalak, saçma sapan sorular sorarak tam bir pislik olmuştu. Tamam, belki alaycı ifadeler kullanmış ve sapkın sorularının her birine gerektiğ i gibi cevap vermemiştim ama bu ona yine de hak vermiyordu. "Madem o kadar hatalıydım, neden beni savunuyorsun?"

Ollie yavaş bir nefes aldı, parmaklarını uzattı ve hızla bıraktı. "Seni doğ ru ya da yanlış, başkalarının önünde bütün gün savunurum, ama kapalı kapılar ardına geçer geçmez ne kadar sa maladığın  söylerim. Uçağımızı ka ırabilirdik. Uçağ  bizim için bekletmek zorunda değillerdi ve tek sorduğ  şey o mermiyle ne yaptığınd ," parmağın  şıklattı, "mermi şeyi."

"Bu bir vibratör,

Ollie." "Sen '*bomba*' dedin."

"Bomba olduğunu söyledim." *Bilerek*.

Ollie'nin gözleri sanki ona hakaret etmişim gibi kısıldı. "Hem neden sırt  antanda vibratör taşıyorsun ki?"

"Beni acele ettiriyordun. Sadece kutumdan bir şeyler aldım ve sırt çantama tıkıştırdım." Fotoğraf makinem, filmim, resimlerim de dahil.

Ollie avucunu uzattı ve parmaklarını salladı. "Onu bana ver."

"Neden?"

"      artık ona ihtiya ın yok."

"Ya sen dışarıda bir şey yapıyorsan ve benim serbest bırakılmam gerekiyorsa?"

Ollie dikiz aynasına baktı, taksi şoförü eğlenceli bakışlarını çabucak geri çekti. "Ne zamandan beri seninle ilgilenmiyorum?" Ollie kaşlarını kaldırdı. Haklıydı ve parmakları tekrar hareket etti. İ leyerek sırt çantamı kucağ ma çektim ve fermuarın  açtıktan sonra elimi  n cebe soktum ve gümüş mermiyi Ollie'nin avucuna bıraktım. Eliyle camı açtı ve mermiyi öğleden sonraki yoğ n trafiğ n içine fırlattı. "Lanet olası bir vibratör," diyerek başını salladı ve inanamayarak güldü, "O şeyin etrafında daireler çizerek yalayacağım."

"Az önce bir otostop uyu çok mutlu ettin," diye belirttim. "Bahse girerim biri onu alıp Wilson adını verecek ve sonsuza dek saklayacak."

"Birinin   p  diğ erinin hazinesidir," diye mırıldandı Ollie nefesinin altında. Sinirlendiğ inde çok sevimli oluyordu; dizlerini zıplatıyor, parmaklarıyla davul çalıyor, başını sallıyordu. Arka koltukta yanına kaydım, elimi gerilmiş kalçalarında gezdirdim. Pantolonunun ince kumaşından ısı yayılıyordu ve üzerimdeki etkisini hafifletmek için kalçalarımı birbirine kenetledim. Ollie boynunu çevirip bana baktı ve bağışlayıcı gözleri benimkilerle buluştu. "Buraya gel," dedi nefes vererek, sonra kolunu kaldırıp omzuma attı ve beni kendine çekti.

İki saat sonra diğ er havaalanına vardık. Ollie şoföre ödeme yaptı ve ücret çok yüksekti ama arabasını bıraktığı havaalanına daha erken bir uçuş bulamadık.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, tozla örtülmüş siyah steysin arabanın kaputuna dokunarak.

Omzuma astığım sırt çantamla durakladım ve başımı öne eğdim. "Bu... eski."
Ollie kaputu sevgiyle okşadı ve arabanın yan aynasına fısıldadı, "Onu dinleme,

Sevgilim. Öyle demek istemedi." Ollie arka kapıyı açıp çantalarımızı içeri atarken gülümseyerek gözlerimi devirip bir adım öne çıktım. "Hapishaneye gelmek zorunda değilsin Mia. Ben iyi olacağım. Sana bir oda ayarlayabilirim ve sen de biraz dinlenebilirsin." Ollie'nin elleri kalçalarımın üzerinde gezindi ve arabaya yaslanırken beni iki yana açılmış bacaklarının arasına çekti. Bitkin düşmüştüm. O da bitkin düşmüştü. Ama ikimiz de bunu belli etmedik. "Oscar sana çok kötü davrandı. Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Oscar bana korkunç davranmıştı. Bana ilaç verdi, beni dövdü, neredeyse tecavüz ediyordu ama o Ollie'nin kardeşiydi ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olurum çünkü biz böyle yaptık. Ne olursa olsun birbirimiz için hep oradaydık. Gözlerimi Ollie'ninkilerle buluşturmak için kaldırdım ve kaşları çatıldı, yüzümde bir cevap arıyordu. "Bana ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım."

Ollie'nin gamzesi belirdi ve parmakları elbisemin üzerine giydiğim kapüşonlu tişörtün alt kenarından çekiştirerek beni ona doğru yaklaştırdı. Moda anlayışım pek iyi değildi ama hiçbir zaman modayla ilgilenmemiştim. "Bu kıyafetleri çıkar," diye fısıldadı. "Düzgün bir köpük banyosu yap, oda servisine sipariş ver, iyice dinlen. Yapmanı istediğim şey bu."

"O zaman ben de öyle yapacağım."

ollie

Mia'yı *Holiday Inn*'e bırakmak beni öldürüyordu ama orada olması güvenli değildi, özellikle de Bağlantılar izliyorsa. Dex Sullivan ben izin vermedikçe Mia'ya gözlerini dikemezdi ve onun bir yerlerde olduğunu, beni izlediğini biliyordum. Dex geleceğimi biliyordu.

Üzerimi değiştirecek vaktim yoktu, üzerimde hala beyaz düğmeli gömleğim ve pantolonum vardı ve yorgunluk gözlerime ağır geliyordu. Isıtmalı araba High Down Hapishanesi'nin otoparkında rölantide çalışıyor, ben steysin vagonun kabininden çıkmak için yeterli cesareti toplamayı beklerken camlar buğulanıyordu. Yağmur kaputu dövüyordu ve bir dizi siyah şemsiye uzaktaki çimenlikte bir tabutu takip ederek yürüyordu.

Parmaklarım direksiyonun etrafında eklemlerim beyazlaşana kadar kıvrıldı. Oscar'ın cesedini alıp bir mezarlığa defnedecek imkânlarım vardı ama o yatağını yapmıştı, artık yatağında uyuma vakti gelmişti. Bir zamanlar Oscar beni annemden kurtarmıştı. Bana göz kulak oldu, beni korudu. Ve eğer o olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurum. Bunun için varlığımı ve kapanışımı ona borçluydum.

Motoru durdurdum, arabanın sıcak alanından çekildim ve hapishanenin izole edilmiş mezarlığında toplanmış çembere doğru yürüdüm. Kenarda durdum. Saçlarımın uçlarından, burnumun kenarından ve kirpiklerimden yağmur damlıyordu. Beyaz elbise gömleğim soğuk tenime yapıştı ve rahip birkaç kelime konuşurken başımı eğdim, sesi yağmur tarafından bastırıldı.

Mezarlığın etrafında duran insanların çoğu High Down çalışanları ve muhafızlarıydı ama rahip herkesi kovduğunda, eğik bir şemsiyenin altından dökülen dağınık sarı saçlar gözüme ilişti. Kadını

teselli eden kişi Dex Sullivan'dan başkası değildi.

Gözlerimi ayırdım ve ayaklarıma hareket etmelerini emrettim, ancak ikisi yaklaşırken vıcık vıcık zemine yapıştılar.

"Oliver," dedi şaşkınlıkla.

Başımı kaldırdım ve yağmurun altında gözlerimi kısıtım. "Anne."

Siyah irisler, şişkinlik, kasvet ve kızarıklığın ortasında uzanmış bana bakıyordu. Yıllar ona iyi davranmamıştı ve seğiren parmakları bir istikrar kaynağı olarak Dex'in trençkotuna yapışmıştı.

"Ne cüretle buraya gelirsin?" diye tükürdü, yıpranmış saçlarının yıpranmış uçları rüzgârda uçuşuyordu. Yanında sessizce duran ve yüzünü aldatıcı bir kaş çatmayla gölgeleyen Dex'in yanında çok küçük görünüyordu. "Çok küstahsın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne."

"Sakın bunu yapma. Oğlumu daha yeni gömmemişim gibi davranma," diye sıkılmış dişleri ve gözyaşları arasında homurdandı. Dex kolunu kadının beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. Oscar'ın ölümüne yardım eden adama bu kadar kolay yaslanması karşısında çenemi büktüm. Dex muhtemelen hâlâ onu beceriyordu, derimin altına girmek için her şeyi yapıyordu. "Biliyor musun, o sen olmalıydın. Keşke sen olsaydın Oliver," diye haykırdı, ilk çocuğunun yasını tutuyordu. Anlayabildiği. Kendisiyle ilişki kurabildiği, en az onun kadar hasta olan ve bu konuda kendisini kötü hissettirmeyen oğlu.

"İkimiz de senin için zaten ölü olduğumu biliyoruz. Eski yaraları deşmeyelim." Anneme Oscar'ı öldürten kişinin Dex olduğunu söylemek bana hiçbir fayda sağlamayacaktı. Bana inanmazdı. Dex de anneme Beyaz Tilki'den bahsetmezdi. Kimseye söylemezdi. Dex tüm parayı kendisi için istiyordu. Ve ona parayı getirmenin bir yolunu bulduğum anda, tüm bunlarla işim bitecekti.

"Hadi Becky," dedi Dex parmaklarını Becky'nin beline dolayarak ve onu uzaklaştırdı, "bu saçmalıkları dinlemeyi hak etmiyorsun."

İkisi beni sırlıslıkla ve soğuk yağmurda titrer halde bırakarak uzaklaştı. İçimdeki küçük çocuk annesinin gidişini izlerken gözümde bir damla yaş süzüldü. Yıllarımı onu körü körüne severek geçirmiştim, hayatıma yönelik birçok teşebbüsten sonra bile. Annemin sevgisine hiç hasret kalmadığımı ya da onun bağımlılık ve hastalık batağına saplanışını izlemenin beni öldürmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Birçok kitap okudum, büyürken yaşadığı semptomları takip ettim. Bunların hepsi bir tür dissosiyatif kimlik bozukluğuna yol açmıştı, ancak beni hiç dinlememiş ya da yardım istemeyi umursamamıştı. Tek sığınağı bir miktar eroin olmuştu.

Station wagon'a döndüğümde, motoru çevirip geri çekilmeden önce yumruğumu direksiyona defalarca vurdum. Gözlerim ön camdan dikiz aynasına kaydığında birkaç mil geçmişti ve arkamdan çok yakından gelen bir araba fark ettim. Geçmelerine izin vermek için yoldan çekildim ama geçmediler. Başka bir araba geçerken arkama yanaştılar ve steysin vagonun önüne park ederek beni engellediler. Dışarı çıktım, yağmur sırtıma vuruyordu, sert bir şekilde yağıyordu ve arkamda park etmiş arabaya doğru yürürken ellerimi havaya kaldırdım. İki adam indi ve ben yukarıda kopan fırtınaya karşı küfürler savurdum.

İçlerinden biri Dex'ti ve dudakları kıpırdadı: "Yakalayın onu."

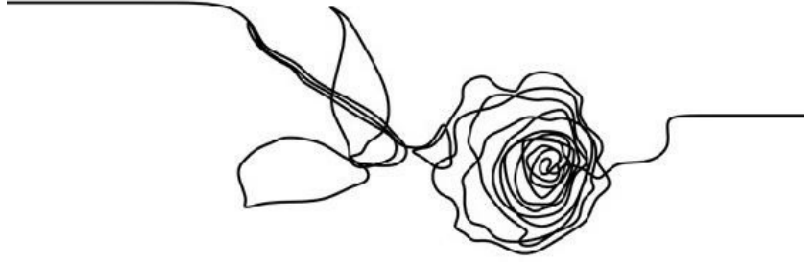
Arkamdan bir güç kafama çarptı ve yere düştüm, çakıl yüzümün yan tarafına gömüldü. Ayağa kalkmaya çalışırken bir bot karnıma tekme atarak ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı. Gözlerim buz gibi yağmura karşı kısıldı ve ayak bileğimden yakaladığım adamı ayakta durduğu yerden kaldırıp kış üstü yatırdıktan sonra üzerine tırmandım. İlk yumruğumu atamadan omurgama bir darbe daha yedim ve geçici olarak etkisiz hale geldim.

"Seni uyarmıştım Oliver," diye bağırdı Dex gürleyen gök gürültüsüne karşı. Ayağa kalkmaya çalışarak kendimi dört ayak üzerine çektim. Başımı kaldırdığımda gökyüzünü aydınlatan şimşekler

Dex'in hain sırtışını aydınlatıyordu. Karnıma yediğim bir tekme beni ters çevirdi ve sırtım kaldırıma çarptı. Sonra daha fazla darbe ve yumruk

Üzerime çekiçle vurdular. İki ya da üç adam ve ne tarafa dönersem döneyim, dipten çıkamadım.

Sonunda gittiler. Arabaların yolun kenarından sıyrıldığını, çakılların uçuşup yüzüme çarptığını duymuştum ama hareket edemiyordum. Şiddetli fırtınanın altında, kanlar içinde, titreyerek ve donmuş bir halde yatıyordum. Kan ağzımdan süzülüp çakıl taşlarının arasındaki akıntıya karışırken ve yağmur onu yıkarken bakışlarım sabitti.

Otele nasıl döndüğümü hatırlamıyorum ama bu bir mucizeden başka bir şey değildi, kurtarıcı bir lütuftu.

"*Aman Tanrım*," diye bağırdı Mia, ben kapıda şaşkın şaşkın dururken, otel odasındaki kanepenin üzerindeki battaniyenin altından fırlayıp su ve kan damlatarak. Ağzıma dokunduğunda gözlerinde yaşlar birikmişti. Beni bu halde görmesinden nefret ederek başımı ondan yana çevirdim. Kendimi koruyamadım. Onu nasıl koruyabilirdim ki? Yüzünde acı dolu bir ifadeyle gömleğimin düğmelerini açarken sesi ve elleri panik içindeydi, kahverengi gözlerinden çaresizce yaşlar dökülüyordu. "Seni bu kıyafetlerden kurtarmalıyım. Titriyorsun. Hasta olacaksın." Gömleğimi omuzlarımdan sıyrımadan önce düğmeleri hızla çözdü. Elleri titreyen bedenimde sıcacıktı. "Seni hastaneye götürmeme izin ver. Hastaneye gitmen gerek."

Bileğini yakaladım. "Hayır, Mia. Yapamazsın." Sorular sorarlar, polis raporu tutarlardı. "Seni öldürebilirlerdi!" diye haykırdı.

"Dex beni öldürmeyecek. Parasını alana kadar öldürmez." Yüzümü buruşturdum ve göğüs kafesimi tuttum, tüm vücudum ağrıyordu, soğuktan titriyordum ve içim dışım morarmıştı.

Mia sessizce kemerimi çözdü ve elimi tutup beni banyoya götürmeden önce pantolonumun düğmelerini açtı.

Kapı aralığında duraksayarak, suyu açmak için eğildiğinde kendimi sabitlemek için çerçeveye yaslandım. "Sana banyo yaptırıyorum," diye mırıldandı Mia. Kızgındı ve onu suçlayamazdım. Annemin varlığının beni şaşırtmasına izin vermiştim.

Televizyondan gelen sesler banyodan akan suyla yarışıyordu, arka planda hala izlediği bir suç programı çalışıyordu. Dönüp bana yaklaştı, saçları başının tepesine yığılmıştı, kemerimden kayarken yüzünü çerçeveyeleyen tutamlar vardı. "Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?"

Başımı sallamayı başardım ve beni soymasına izin verdim. Islak giysiler ayaklarımdan dibinde yere düşene kadar hem pantolon hem de boxer kalçalarımdan aşağı yuvarlandı.

Banyo suyunun içine daldıktan sonra sıcak yaralarımı yaktı ama titremelerim tamamen geçmeden önce yavaş yavaş azaldı. Mia küvetin kenarına yaslanarak yere oturdu. "Şu anda sana çok kızgınım," diye azarladı, patlamış dudağımın üzerine bir el havlusu bastırarak. Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve ben onu bu halde görmeye dayanamayarak gözlerimi kapadım.

"İyi olacağım, aşkım," diye fısıldadım, acı içinde kıvranarak. Konuşmak bir yana nefes almak bile acı veriyordu. Mia elini bıraktı ve başını küvetin üzerindeki kollarının arasına soktu. Onun yıkıldığını, duvarları, aynaları yumrukladığını görmüştüm,

En kötü halini ortaya koyuyordu ama benim yüzümden bu kadar yenildiğini hiç görmemiştim. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı boynuna dolayarak saçlarına geçirdim. "Söz veriyorum. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek."

Başını kaldırdı, çenesi kolunun üzerinde duruyordu. "Seni kaybedemem." "Beni kaybetmiyorsun."

"Söz ver bana."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye tekrarladım. "Söz veriyorum."

Mia yaralarımı sardı ve yatağa girmeme yardım etti. Daha önce daha kötülerini de yaşamıştım ama yardım etmek onu daha iyi hissettiriyor gibiydi.

Komodinin üzerinde duran kitabımı gördüm ve ona kitabımı sordum.

"Yakınlarda bir kitapçı var," diye omuz silkti diğer odadan, ıslak giysilerimi yerden alıp banyoya girdi, sesi peşinden geliyordu, "gittim ve Oliver Masters'ın şiir kitabının birinci cildini aldım."

"Oh, öyle mi?" Bu beni gülümsetti. Ona birkaç midilli bırakmıştım ve kitabın ne kadar tuttuğunu biliyordum. "Sana bir kopyasını verebilirdim, aşkım."

Mia temizlik yaparak ve yerinde duramayarak yeniden odaya girdi. "Sana destek olmak için almak istedim. Ama otele dönene kadar kendi kitabının parasını ödediğin aklıma gelmedi çünkü o para benim bile değildi."

"Senin paran," diye düzelttim, onu izleyebilmek için yan dönerken yüzümü buruşturdum. Kaşları birbirine çarptı. "Ha?"

"İnşa ettiğim her şey geleceğimiz içindi. Benim olduğu kadar senin de."

"Öyle deme," diye başını salladı, "hepsi senin emeğin. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. o."

Mia odada dolaştı ve büyük boy yatakta yanımdaki yorganın altına girdi, Bana dokunmamaya dikkat ediyordu ama ben dokunmasını istiyordum. Doğrulamaya çalıştım ama sırtımda bir ağrı hissettim. İnleyerek yatağa geri düştüm. "Şiiri okudun mu Mia?" Gözleri benimkilere kilitlenirken beyaz dişleri alt dudağına gömüldü. Yavaşça başını salladı ve diğer elim, içimde dolaşan acıya rağmen çene çizgisini ve boynunun dibini sıyırmak için yukarı kalktı. "Sana olan aşkım bu sayfalara akıyor. Yazıyorum çünkü sana olan duygularımı kontrol edemiyorum, ama yayınlıyorum çünkü tüm dünyanın bizimki gibi bir aşkın var olduğunu bilmesini istiyorum." Nefesi titredi ve başparmağım alt dudağının üzerinde gezindi. "İnsanlara umut veriyor, inanacakları bir şey. Aramaktan asla vazgeçmeyecekleri bir şey."

"Bu gece bana kitap okur musun? Bilirsin, eğer istersen."

Gülümsedim. "Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Mia yatakta iki büküm oldu ve komodinden kitabı alırken giydiği büyük tişörtümün altından görünen kışını bir an için yakaladım. Yanımda yatarken yumuşak bacakları anında benimkilere dolandı, yasemin duyularımı doldurdu. Bir anlığına, bu anı pekiştirmek ve son iki yılda yaşadığımız birçok anıyı canlandırmak için gözlerimi kapattım. Bağlantılar bana ne isterlerse yapabilirlerdi ama evime, onun yanına dönebildiğim sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Kitabı ithaf sayfasına kadar açtım.

"Bir şairin ninnisi," diye okudum, sonra eli göğsümde hafifçe gezinirken ve kalbim avucuna çarparken şiirin geri kalanıyla devam ettim.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı Mia boynuma karşı.

"Konuşmak yok, aşkım. Yorum yapmaya devam edersen bu kitabı asla bitiremeyiz," diye işaret

ettim ve kalın kirpiklerinin arasından başını kaldırdı, ben de bir sonraki sayfaya geçmeden önce sııttım.

C H A P T E R N I N E T E E N
CHAPTER 19
M I A

"Vücudunu Stiwi-y
Night ile kaplayacağım
ve tier iii teneke
gökyüzünü boyayacağım
çünkü tuvali bir Van
Ciogh'u hak ediyor ve
dünya o n u n üzerine
dilek dilemeli. '

SALI SABAHİYDI ve Ollie tamamen iyileşene kadar otelde kamp yapmıştık.

Güneş doğup sarı ve turuncu ışınlar kısmen açık lacivert perdeden otel odasına süzülürken hâlâ uyuyordu. Yüzü benden uzaklaşırken kolunu başının üzerine koydu ve ben de parmaklarımı onun yontulmuş yüz hatları üzerinde nazıkçe gezdirmek için zaman ayırdım. Parmak uçlarım dövmelelerini, sert göğsünü, çürüklerin renk değiştirdiği karnını ve karın kaslarının kıvrımlarını çizdi. Siyah mürekkeple damgalanmış vücudu sekizinci harikaydı ve onu gökyüzüne asabilmeyi, yanardöner ışıltısını bu kasvetli dünyaya yağdırabilmeyi diledim. Belki o zaman insanlar sonunda durup dünyayı onun gördüğü gibi görebilir ve yeniden gülümsemek için bir nedene sahip olabilirlerdi.

Ollie dokunuşumla uykusunda mırıldandı ve ben de bakışlarımı kaldırıp kirpiklerinin titrediğini ve dudaklarının nefes nefese bir inilti çıkarırken ayrıldığını yakaladım. Elimi güneye doğru hareket ettirmeden önce sakinleşmesini bekledim ve parmak uçlarımın altındaki hafif saç izini hissettim. Dün gece çırılçıplak yatmıştık, birbirimize kenetlenmiş parçalarımız, birbirine kenetlenmiş kalplerimiz ve çarpık ruhlarımız vardı ve onunla aşk böyle bir şeydi.

Yetenekli bedeni elimde şişmiş ve sıcak bir şekilde uzanıyordu ve ben de kendiliğinden oluşan bir gülümsemeyle yorganın altına, bacaklarının arasına uzandım. Dilimi şaftının uzunluğu boyunca sürükledim ve uyluklarındaki kaslar avuçlarımın altında sıkılaştı. "Tanrım," diye homurdandı, sonra dilimin ucunu pre-cum boncuklarının üzerinde dolaştırdım ve hepsini ağzıma aldım.

Ollie'nin kalçaları öne doğru sarsıldı ve ben onu yavaşça emip dilimle hassas noktasını okşarken parmakları saçlarıma dolandı. Dizlerini yukarı çekmeden önce beyaz ve lacivert yorgan üzerinden kalktı ve Ollie'nin ağır yeşil gözlerle bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

Onu derinlere çektim ve Ollie'nin başı yastığa düştü. "Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım."

"Mesele de bu zaten," diye fısıldadım, dudaklarım onun sıkı tenini okşuyordu.

Ollie'nin yalvaran gözleri bana döndü ve saçlarını yüzümden çekip başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Burnu benimkine değene kadar gövdesine tırmandım ve üzerine binerek uyarılmışlığının üzerine çöktüm, ta ki santim santim beni doldurana kadar. Seksim onun etrafında kenetlenirken parmaklarımız birbirine dolandı, yoğun bir ritimle gıcırıyor ve yuvarlanıyordu. Elleri, parmaklarının uçlarını kıvrımlarımda, kalçalarımda gezdirmek için benimkilerden ayrıldı ve nihayetinde hareketleri çılgınca hale geldikçe, her öğütmemi karşılayarak popomu iki avuç tuttu. Dökülmekle tehdit eden doruk noktasıyla savaşmak için dudağımı ısırdım ama bacaklarım beni ele veriyor, kontrolsüzce titriyordu.

Ollie kalça kemiklerimi kavradı ve vücudundaki her kas mürekkepli derisinin altında gerilerek çözülene kadar merkezimi kendine sabitledi. "Kimse bedenimi senin gibi kontrol edemez," diye fısıldadı saçlarıma. "Beni al ve çıldırt, aşkım."

Boynunun kıvrımlarına doğru güldüm. "Günaydın, bu arada."

Elleri kışkımdan başlayıp sırtımdaki yara izlerinin üzerinde gezindi. "Sabahları sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum." Burnu bir kez daha benimkine değdi ve ben ondan ayrıлып onun yanına yuvarlandım.

"Ollie?"

"Öyle mi?"

"Neden bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu hissediyorum."

Ollie yan yattı ve dudaklarını yaladı. Ağzı bir şey söylemek üzere açıldı, sonra çalkantılı

düşünceler içinde sıkışıp kalarak kapandı. "Sana söyleyeceğim şey hiç hoşuna gitmeyecek."

three minutes later ...

"Bir mezarlık mı?" diye sordum, ses tonum tizleşmişti ve anlattığı hikâyenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. İki kez, çünkü doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar anlatmasını istedim. "Parayı lanet olası bir mezarlığa mı gömdün?"

"Evet." Başını salladı, kararlıydı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Kardeşinin fuhuş çetesinden tüm mal varlığını çaldın ve George'un mezarının yanına gömdün çünkü ..."

"*Ölüm geldiğinde, pişmanlık duyduğumuz şey asla şefkatimiz değil, şiddetimizdir*", George Eliot, "diye alıntılardı, ki bu da konuyu açıklığa kavuşturmaya hiç yardımcı olmadı.

"Bay Eliot'ın etrafındaki dünyanın sikiş parası tarafından rahatsız edilmesini istediğini sanmıyorum."

"Öncelikle, George Eliot bir kadın ve bir efsaneydi. İkincisi, bence bu ironiyi eğlenceli bulurdu."

Gözlerimi devirdim. "Çok şiirsel, Ollie."

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Bu gece parayı almak için Highgate mezarlığına girmemiz gerekiyor."

"O zaman ne yapacaksın? Parayı Dex'e mi vereceksin?"

"Planım bu."

"Ne kadardan bahsediyoruz?"

"Aşağı yukarı kırk üç bin. Ama Dex tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyor. Yarısını ona vereceğim, diğer yarısını da Brad Burn'ün ailesine bırakacağım. Gerisini çocukları ve karısı için bırakacağım. Babasız kalmayı hak etmiyorlar."

"Gömdüğün para çok fazla."

"Viskinin ve kinin etkisindeydim. Arabayla mezar taşı arasında bir yerde bin dolar kaybettiğime eminim," diye omuz silkti. "En iyi anım değildi."

Sırtarak başımı salladım. Ollie

yan tarafımı okşadı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Anlat bana."

"Parayı yanında gömemeyeceğini söylüyorlar. Onlara günlerini gösterdin." Ollie'nin başı geriye düştü, küçük bir kıkırdama duyuldu.

"Sadece... Bana söylediğine sevindim, biliyorsun. Beni de buna dahil ettiğin için. Tüm sırlarını mezara götüremezsın."

"Oh, işte başlıyoruz."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kendime daha derin bir çukur mu kazıyorum?"

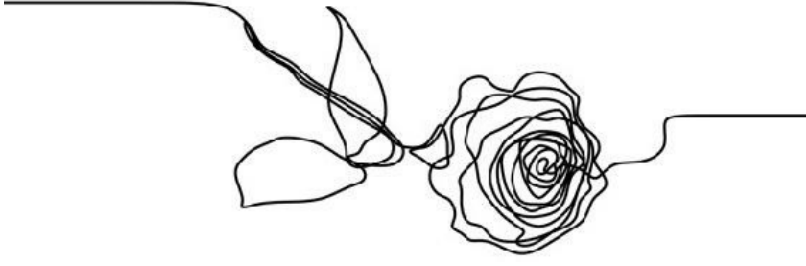
Ollie'nin gülümsemesi bulaşıcıydı ve kahkahaları arasında başını sallamaya

alıştı. "Bu karmaşanın bir metre derinindeyiz," diye güldüm, "ve bütün gün devam edebilirim."

"Bunu sen yap." Kıçımı tokatladı. "Ben duşa gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

"Yine kendini içime mi *gömeceksin*?" Ollie başını çevirip uzaklaştı ama ben onun pürüzsüz, bronzlaşmış kıçını banyoya kadar izlerken gülümsemesinin devam ettiğini hissettim.

Banyodan fayanslara çarpan suyun sesi yayıldı ve Ollie kapı aralığından başını uzattı. "Beş saniye içinde burada olmazsan büyük tehlike altında olacaksın."

Araba arnavut kaldırımlı bir kulübenin önünde durdu ve bakışlarım gururlu bir gülümseme takınan Ollie'ye kaydı. "Evine hoş geldin, aşkım. "E

"Ollie..." Fısıldadım, gözlerim sevimli küçük eve takılmıştı.

Kucağımdaki elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Hadi ama. Uzun zamandır bu anı bekliyordum."

Ollie motoru durdurdu ve ikimiz de arabadan indik. Gözlerim her yere takılıyordu; kazınmayı bekleyen boş bir bronz plaketin bulunduğu kapıya, derenin üzerinden geçen minik köprüye, kulübenin minyatür bir kopyası olan posta kutusuna. Sarmaşıklar evin ön tarafına dikey olarak tırmanmış, gri ve beyaz taş yüzeye tutunmuşlardı ve ön kapı kavisliydi ve antika tokmağın etrafı yontulmuştu. Çantalarımızı arabanın içinde bırakmıştık ve Ollie kapıyı açıp benim önden yürümeme izin verdi. "Bu ... Ben ..."

"Gobsmacked?" diye bitirdi.

"Evet Ollie," diye güldüm, "şaşkına döndüm. Böyle evler kitaplarda olur. Peri masallarına.

Onlar gerçek dünyaya ait değiller."

"Bu gerçek ve bu da sizin," diye devam ederken kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdik, "Henüz buraya gelmedim, o yüzden Travis'in bıraktığı dağınıklığı mazur görün lütfen. O ve Summer ben yokken burada kaldılar. Ama şimdi gittiler. Sadece biz varız..." diye devam etti ama evin yaydığı nostaljik havayı içime çekerken onu güçlükle dinleyebildim. Küçük bir oturma odasına girdik, iki yanımızda iki kalın ahşap kiriş duruyordu ve büyük bir deri kanepede yaslanmış, şömineye bakıyordu. Köşede eski bir piyano duruyordu. "Adımına dikkat et," diyerek dirseğimden tuttu ve beni tek bir adım öteye götürdü.

Söze gerek duymadan oturma alanından geçtik, parke zeminlerin üzerinden geçtik ve arka tarafta, iskelesi olan bir göle bakan mutfığa doğru yürüdük. Mutfak küçüktü ve açık rafları vardı; parmaklarımı rafların üzerinde gezdirirken Ollie'nin Pennsylvania'da onlar hakkındaki düşüncelerim üzerine söylediklerini hatırladım. Ciddi olduğunu çok az biliyordum.

"Sadece iki yatak odası ve iki banyo var. Daha az metrekare ve aramızda daha az duvar olmasının ideal olacağını düşündüm. Hiçbir zaman çok şeye ihtiyacım olmadı, Mia. Ben basit bir adamım."

"Bayıldım."

"Henüz en iyi kısımlarını görmediniz." "Dahası da mı var?"

Ollie elimi tuttu ve beni ebeveyn yatak odasına götürdü. Oturma odasındaki şömine ebeveynle

ortak kullanılıyordu ve tuğlayı çevreleyen gömme kitap rafları vardı. Her ayrıntı zamansız, el yapımı ve ilginçti. Onu, ayaklı bir küvetin bulunduğu beyaz banyoya kadar takip ettim.

arka pencereye yaslanmıştı, saksı bitkileri pervazı kaplıyordu.

"Tamam, buna bayılacaksın," dedi heyecanla ve beni odadan çıkarıp yığın yığın kitapların sıralandığı dar bir merdivene doğru götürdü. "Onları görmezden gel. Daha önce de kitaplar getirttim ama nasıl düzenlendikleri konusunda takıntılıyım. Travis'e onları herhangi bir yere koymasını söyledim."

Ayaklarımız en üst basamağa indiğinde, fotoğrafçılığım için karanlık bir oda ile tamamlanmış bir çatı katıydı. Gözlerimden yaşlar boşandı. "Bu gerçeküstü," dedim titrek bir nefesle. "Ollie, bu gerçek değil."

"Bu gerçek," diye gülümsedi, gözleri cam gibiydi, "tüm övgüyü ben alamam. Travis'i işe koydum. Dürüst olmak gerekirse, buraya hiç gelemedim. Ta ki seni sağ salim geri alana kadar."

"Buraya ilk gelişiniz mi?"

"Evet, öyle. Travis iyi iş çıkardı, değil mi?"

"Buna inanamıyorum," diye tekrarlayıp durdum. Her şey gözümün önündeydi ama nedense bir türlü anlayamıyordum. O kadar uzun zamandır, sadece sonunda kendimi kabul edilmiş ve evimde hissedeceğim bir yere değil, aynı zamanda benim tam zıttım olan bir adama, yani benim olmadığım her şeye sahip bir adama layık olduğumu hiç düşünmemiştim. Beni cesaretlendirmekten ya da en iyi versiyonum olmam için beni zorlamaktan asla vazgeçmeyen bir adamla.

Mutfağın arka kapısından geçip bahçeye çıkana kadar duygularımı dizginledim. Bahçemizin ortasında bir ateş çukuru duruyordu ve arnavut kaldırım ev zeminin üzerinde harmanlanarak taş bir güverte ve rıhtıma giden bir patika yanılsaması yaratıyordu. "Yazın bu bahçe çiçeklerle kaplanacak. Henüz hangileri olduğundan emin değilim ama sanırım yakında öğreneceğiz."

Arka kapının hemen dışında iki sandalye duruyordu ve Ollie bir sandalyenin üzerine oturup beni kucağına çekerek uzun bir nefes verdi. Bir süre sessizce oturduk, çenesi omzuma düşmüştü.

"Peki, ne düşünüyorsun? Burada bir ev yapmak ister misin?" Ollie sandalyede hafifçe sallanırken sordu, su manzarası bakışlarımızı çalıyordu.

Kuşlar ağaçtan ağaca uçarak şarkı söylüyordu ve ben ona daha da sokuldum. "Bu mükemmel." "Mia?"

"Öyle mi?"

"Sen ve ben, sonsuza dek," diye fısıldadı ve elini pantolonunun cebine sokup küçük bir çuval kutusunu aramızda tuttu. "Bu yüzüğü televizyonda kulübedeki yangını gördükten hemen sonra köyden aldım. Biliyordum, *Tanrım*, bunun benim için ağlayan sen olduğunu biliyordum. Ve belki de nerede olursak olalım, ruhlarımız hala birbiriyle konuşuyor. Bu çok tatlı bir ses ve ben müziğimizden hiç şüphe etmedim." Ollie çuval bezinden kutuyu açtı ve içinden yüzüğü çıkardı. "O zamandan beri bu yüzüğü saklıyordum, parmağına takmak için bu fırsatı bekliyordum."

Ollie elimi tuttu ve taktı. Nutkum tutulmuş bir halde yüzüğe bakarken yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Yüzük yuvarlak ve sade, pembe altındı, ortasında daha büyük bir pırlantayı çevreleyen küçük pırlantalar vardı. Mükemmeldi. "Bu çok güzel." Başımı ona doğru çevirdim ve onun harikulade, savunmasız yeşil gözleri bana doğru parladı.

Alnımı onunkine yaklaştırdım ve dudaklarından önce burnu benimkine değdi. Dudaklarımız telaşsız ve ateşli bir öpücükle kilitlenmeden önce ağzıma, "Seni seviyorum Mia," diye fısıldadı. Ayırılmadan önce ikimize de duygular hâkim oldu ve yüzümü boynuna gömdüm.

ofie

"Bu nihai seri suçlu kiti. Siyah kıyafetler, bir kürek, eldivenler ve bir el feneri." Mia kollarını göğsünde kavuşturup arabaya yaslanarak güldü, pırlanta yüzüğü gecenin karanlığında parlıyordu. "Kendimi değersiz hissediyorum, sanki sadece ahlaksız bir destek için varmışım gibi."

"El feneri sende," diye işaret ettim, bagajı kapatırken.

Gece yarısına yakındı ve Londra'ya yaklaşık bir saatlik yol vardı. Dartmouth Park Hill'e döndüm ve şirket ofislerinin bir araya toplandığı, daha önce park ettiğim yeri bulana kadar sürdüm. Hemen diğer tarafta George Eliot ve kırk üç bin dolar vardı, aşağı yukarı bin. Ay, gri bulanık gökyüzünü, sanki biri pençelerini geçirmiş gibi kabarık telli bulutların arasından aydınlatıyordu. "İşte geldik."

Hızlı ve görünmez olmalıydık. Mia yeni aldığı siyah kot pantolonu, siyah uzun kollu gömleği, siyah puffer yeleği ve başına taktığı siyah beresiyle onu takip ederken ben arabadan atlayıp arkaya doğru yuvarlandım. Ben de aynı şekilde görünüyordum, puffer ceketini çıkarmıştım ve bagajdan ihtiyacımız olan eşyaları taşıyan spor çantasını alırken ikimize de adrenalin pompalanıyordu. Büyümüş ormanın içinden geçerek duvara doğru yaptığımız yürüyüş kısıydı ve Mia'nın savaş botlarını giymeye karar vermesine sevindim. Çantayı omuzladım ve kızımı öptüm. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar."

Duvara vardığımızda, el fenerini taşın uzunluğuna tutması için onu yönlendirdim. "Buralarda bir yerde bir kapı var. Molozların arasına karışmış." Duvar boyunca yürürken ayaklarımız çamura battı, elim taşı sıyrarak ahşap kapıyı aradı.

Mia birkaç adım önümde kısık bir sesle, "Sanırım burası," diye seslendi. "Öylece açayım mı? Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?"

Sırttım. "Bütün sırlarımı veremem."

"Mezara mı götürüyorsun?"

"Evet." Başparmağım tutamağın koluna düştü ve kapı teslim olana kadar omzumla ittim. Bir patika görene kadar kalın bir çalı tabakasını geçtik. Mezarlıkta ölmekte olan günlerin ve geri dönüşü olmayan bir geçmişin yoğun kokusu vardı. Gotik bir Viktorya dönemi ürkütücülüğü, gölgelikli ağaçların ve dağınık mezar taşlarının yoğun bitki örtüsü içinde oyalanıyor, bizi somutlaştırıyor ve tekinsiz bir zamana geri götürüyordu. Ay, Mia'nın solgun yüzünden yansıyarak üzerimize düşerken, buraya en son geldiğimden olduğu gibi tüylerim diken diken oldu. Başımı öne doğru salladım ve daha sağlam bir zemine ayak basana kadar botlarımız ve nefeslerimiz çamurda sekti. Sert gece yarısı rüzgârları saçlarını yırtıyordu ama neredeyse varmıştık.

George Eliot'ın solmuş mezar taşının önünde durdum. "Varlıklarıyla *daha iyi hale gelen zihinlerde yeniden yaşayan ölümsüz ölümlerden*," diye okudum, gravüre ikinci kez hayranlıkla bakarak.

"Mary Ann Cross," diye ekledi Mia, uzun gri taşta bakarak.

"Çalışmalarının ciddiye alınması için bir erkeğin takma adını aldı."

"Bu... üzücü."

Omuz silktim ve spor çantasını yere bıraktım, bir gümbürtüyle yere düştü. "O zamanlar zaman farklıydı." Mezarın yanındaki kirli toprağı küreğin ucuyla delerek yaklaşık iki metre kadar kazdım.

Mia'nın feneri siyah plastik torbadan parlıyordu. Mia yakındaki bir mezar taşından ayağa kalktı ve ben de gözlerimi onunkilere değene kadar kaldırdım. "Bingo."

El fenerini dişlerinin arasına alarak yanıma çömeldi, ben plastiğı yırtıp içine bir avuç dolusu bantlanmış banknot atarken çantayı açık tuttu. Gece Mayıs ayına göre daha soğuktu, yedi santigrat derecenin altındaydı ve nefesimiz kalın bulutlar halinde dışarı çıkıyordu. Paranoyaklaşan Mia'nın gözleri etrafını taradı.

"Korkuyor musun aşkım?" Çantanın içinde hiç boş yer bırakmadan sordum. "Hayır."

Fermuarı açtım. "Emin misin?" Burası ürkütücüydü, özellikle de gecenin bir yarısı. Geçen sefer buraya tek başıma gelebilmek için birkaç kadeh sıvı cesareti toplamam gerekmişti ama bunu ona asla itiraf etmezdim.

Başını eğdi. "Ben korkmam, özellikle de hayaletlerden." "Ben olsam bunu çok yüksek sesle söylemezdim. Duygularını incitirsin."

Mia'nın gözleri büyüdüğünde güldüm ve omzumu itti.

Kahretsin, kışın solmuş bir gül gibi ölümle çevrili olsa bile çok güzeldi. Ayağa kalkmadan önce çantanın kenarını okşadım ve deliğı tekrar doldurdum.

Ayaklarımız hızlıca oradan uzaklaştı ve ormanın içinde kayboldu. Dönüş yolunda ay dostumuz değildi ve ben el fenerinin yaydığı küçük ışığa ve yön duyguma güveniyordum. Açık bıraktığımız kapıyı bulmamız bir saatten fazla sürdü, ama şimdi kapalı ve hava geçirmezdi. "Kahretsin."

"Bir bok söyleme," diye fısıldadı Mia arkamdan.

"Siktir," dedim nefes nefese ve kolu tekrar çalıştırdım.

"Ne?"

"Rüzgar kapatmış olmalı." "Öyleyse aç."

"Yapamam." Çantayı bıraktım ve tekrar denemek için avucumu taş duvara dayadım. "Ollie..."

"Ciddiyim, Mia. Bu lanet şey sıkışmış."

"Şaka yapıyor olmalısın. Biliyordum. Gittin ve onun ruhunu kızdırdın," diye yanımda homurdandı, "Şimdi ne yapacağız?"

"B Planı."

"Hangisi?"

"Kamp yapmak."

"Yani bana bugün güzel evimizi gösteriyorsun ve ben gecemi bir mezarlıkta geçiriyorum." Mia inledi ama zifiri karanlık gecede onu artık göremiyordum. "Ve işemem gerekiyor."

"Tutman gerekecek aşkım. Kutsal topraklara işemek yasa dışıdır." Ve ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözlerden pişman oldum.

"Ama ölmüş ünlü bir romancının yanında kırk üç bin dolar saklamakta bir sorun yok, öyle mi?" Fısıltıyla bağırdı, ellerinin havada uçuştuğundan emindim ve yüz ifadesini ancak hayal edebiliyordum. "Şu anda yaptığımız herhangi bir şey yasal mı Ollie?"

Ses tonu sadece başımın belada olduğu anlamına geliyordu. "Tamam, haklısın," ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve yerimde döndüm, "pop-a-squat, prenses."

"Burada mı?"

"Mezarda yapacağına burada yapmanı tercih ederim."

El fenerini yüzüme tuttu. "Tamam, bakma." "Mia, kendi elimi bile zor görüyorum."

"Ve kulaklarını tika."

Kıkırdayarak döndüm ve başımı salladım, belki de bizi kurtarması için Travis'i aramalıyım diye düşündüm ama cep telefonumu arabada unuttuğumu hatırladım. Mia kot pantolonunun içinde kıpırdandı ve bir ağaç dalı düştü. Başımı çevirdim. Tepemde bir baykuş ötüyordu. Alaycı gece bizim tarafımızda değildi. "Mia, işin bitti mi?" Boğucu bitki örtüsünden kurtulup ayın altına dönmeye hazırdım.

Bir dal daha kırıldı. Başımı çevirdim. "Mia?"

Sessizlik çığlık atıyor, bana oyunlar oynuyordu. El fenerini bulmak için ormanı taradım.

"Kahretsin, Mia. Cevap ver bana!" Bir el omzumu kavradı ve Mia'nın yüzünde el feneriyle kıkırdayarak arkamdan atladığını görmek için olduğum yerde döndüm. "Tanrım," diye bir nefes verdim ve çarpan kalbimi sıkıca kavradım. "Bu hiç komik değil. Hiç komik değilsin."

"Sorun ne Ollie? Korkuyor musun?" Güldü.

Başımı salladım ve çantayı yerden aldım. "Hayır." *Evet*. Ama sadece onu kaybetmekten.

Mia arkamızdan gelirken, sık, aşırı büyümüş çalılarının arasından daha yüksek bir yere doğru yürüdük. Burada üç saatten fazla kalmış olamazdık, bu da gün doğumunun iki saatten fazla sürmeyeceği anlamına geliyordu. Çantayı en yakındaki mezar taşına atıp oturdum ve sırtımı kayaya yaslayarak ona baktım.

Rüzgâr yavaşlamamıştı ve sadece ona karşı daha şiddetli esiyor, bükülmüş çikolata kahvesi saç tellerinin çatlamış, pembe renkli dudaklarına yapışmasına neden oluyordu. Ama rüzgâr onun dengesini bozmamıştı. Sanki onu çağırıyor ve doğa da onu takip etmişti. Havadaki güç ölü yaprakları yerden koparıyor, etrafımızda uçuşup dönüyor, saçlarında dans ediyordu.

Bir gece büyüü.

Dizlerimi kaldırdım ve başımı geriye attım, o konuşurken büyülenmiş gibiydim, dudaklarının hareketinden, ayın ona iltifat edişinden tamamen büyülenmiştim. Siyah kotu kalçalarını o kadar sıkı sarıyordu ki derisi yırtılabilirdi. Ayın altında onu çırılçıplak soymamak için gözlerimi ayırmak zorunda kaldım. Muhtemelen zaten cehenneme gidiyorduk ve onu bir mezarlıkta becermek bize tek yönlü bir bilet verecekti.

Ayrıca, Mia acele edilmemesi gereken bir kızdı. Bir sanat. Da Vinci'yi hak eden bir tuval. Ama ona karşı güçsüzdüm, çoktan gitmiştim. Çantamdaki parayla birlikte sakladığım mataraya uzandım, bir kadeh içkiye ihtiyacım vardı -o zamanlar parlak bir fikirdi, sonunda Mia'nın ne zaman yanında olsa çağırmaya meyilli olduğu öfkeli hormonları yatıştırmak için bir amaca hizmet ediyordu. Kapağı açtım ve yanmayı hissettim.

Mia başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Beni dinliyor musun ki?" "Dürüst olmak gerekirse, hayır. O kadar seksapelin arasında hiçbir şey duyamıyorum."

Mia'nın omuzları gevşedi ve dudağı basit bir gülümsemeye dönüştü

Bacakları arasındaki boşluğu işaret ederek, "Gel otur," dedim, bana şüpheyi baktı ve şişeyi elimden aldı. Yerinde dönerek antika şişeden içti, sonra önümde durdu ve bir damla yakalamak için başparmağını ağzının köşesine götürdü. Mia sanki kar yağıyormuş gibi bacakları arasına süzüldü ve ellerini kalçalarıma sabitleyerek başını göğsüme yasladı.

Uykuya dalması uzun sürmedi. Güneşin doğması ve bulutlu gökyüzü ve gölgelikler arasında

savaşması da uzun sürmedi. Biraz daha oyalanmak istedim. Ve beş tane daha tuttum

Onu uyandırıp eşyalarımızı toplamadan önce dakikalarca kollarımda tuttum. Mia uykulu bir halde, halsizce arkamdan çalıların arasından geçip gizli kapıya doğru yürüdü.

Taş duvara ulaştığımızda, bakışlarım gizli kapının üzerine düşene kadar uzunluğu takip etti -geniş açık.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi olan Mia'ya döndüm. "Sıkıştığını söylediğini sanıyordum."

"Sıkışmıştı."

C H A P T E R T W E N T Y

CHAPTER 20

O L L I E

Gece yarısında
when daftRC SS Cails,
Vahşı şeylerle
koşmakta,
maskelerimizi
fırlatmakta özgürüz.
Fi eiicli öpücük gibi
vtiodc'ti ve merak
boynuz bir şey böyle
rong'un
tadı bu kadar ilahi
olabilirdi.'

Mia'dan ayrılmak istemiyordum. Onu terk etmekten nefret ediyordum. Ama sınırı çizdiğim yer Dex Sullivan'dı. Mia'yı ondan uzak tutmalıydım. Dex onun adını biliyordu, bu da onu bir kutuya koyup kilitlemek ve güvende tutmak için yatağımın altına itmek istemem için yeterliydi. Elbette bunu yapmamıştım ama Mia'nın kendini ateşin hedefine koymak gibi bir huyu vardı. Dex ise Dolor'dan farklı bir türdü.

İş cinayete geldiğinde Dex'in hiçbir çekincesi yoktu.

Bunun yerine, onu köydeki nalbur dükkanına götürdüm ve boya ve malzeme seçmesine izin verdim. Beyaz duvarlardan nefret ediyordu. Ona bir akıl hastanesini hatırlattığını söyledi. Bunu neden düşünmedim ki?

Mia, Nature's Cure adında yosun yeşili bir boya seçmişti ve onu oturma odasında, mobilyalar ortaya itilmiş ve ondan korunmak için plastikle kaplanmış halde bırakmıştım. Söz konusu yetenekler olduğunda, boyayla ilgili hiçbir şey özgeçmişinde yer almıyordu. Parmakları sadece piyano tuşlarına, kameraya ve benim tenime dokunmak için yaratılmıştı.

Rötuş için Londra'dan bir boyacının numarasını almıştım. Ne olur ne olmaz.

Arabayla Grays South'daki Links mülküne gittim ve kaldırıma park ettim. Yanına gittiğimde Adrian ön basamakta eğilmiş sigara içiyordu. Başını kaldırdığında gözleri parladı ve beni selamlamak için hemen ayağa kalktı. Ellerimiz birleşti ve yumruğunu sırtıma vurdu. "Oliver, yepyeni bir adam gibi görünüyorsun. Nereledeydin dostum?"

Adrian'ın dudağı patlamış ve şişmişti, sağ gözünün altında da bir kesik vardı. "Etrafta. Yüzüne ne oldu?"

Basamağın kenarından sigarayı kaptı ve ağzına götürdü. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şeye benzemiyor," diye sorduğumda Adrian elini cebine soktu ve bana bir sigara uzattı. "Bıraktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Öylece mi?"

"Aynen böyle," diye omzunu kavradım, "diğer iki ahmak nasıl? Beladan uzak duruyorlar." "Öyle de denebilir."

Endişelenmesi gereken kişi James'ti. Adrian'ın dürüst bir kalbi ve sağlam bir kafası vardı, Reggi beyin hücrelerini çoktan yakıp kül etmişti ama Dex'in James'e bakışı Oscar'ın bana bakışıyla aynıydı. Bir proje. Mükemmel bir suçluya dönüştürülmek ve şekillendirilmek için yalvaran ıslak bir beton parçası. Ama herkesin kahramanı olamazdım.

Adrian, "Dex gittiğin için çok kızgın," diye uyardı ve sonra kafama dank etti. Dex benim yüzümden mi yüzünü yırtmıştı?

"Paramı ödüyorum ve işim bitti." "Öylece gidemezsin."

"Hiç kalmayacaktım, Adrian. Dex ve ben bir anlaşma yaptık. Kendi açımdan takip ediyorum."

Köhne eve girdiğimde Dex Sullivan ziyaretimden haberdardı. Ona daha önce mesaj atmış ve White Fox'tan elde ettiğim gelirle burada buluşacağımızı söylemiştim; yeni bir imparatorluk kurmaya yetecek kadar nakit para. Bu onun istediği her şeydi.

Dex Sullivan kral olmak istiyordu.

Kral özentisinin hiçbir yerde bulunamaması dışında.

"Jakuzide," dedi James arka odadan gelirken. Bana bakmadı bile, buzdolabından bir bira aldı ve arka kapıdan çıktı. Ben de peşinden gittim.

Dex'in kolları iki yanına yayılmıştı, başı küvete yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. Boğazımı temizledim ve başını kaldırdı. Yaramaz gözleri benimkilerle buluştu. "Sonunda buraya gelebilmen

ne güzel, Oliver."

"Fazla seçenek bırakmadın," diye alay ettim.

Bir parmağını kaldırdı ve sarı saçlarla dolu bir eli çekmeden önce su çizgisinin altında bir şeyi yumrukladı. Saçın bağlı olduğu kadın dönüp bana baktı ve kolunun içinde kıvrıldı - annem.

Başımı çevirdim. "Anne, çık dışarı."

"Konuşacağımız her şeyi onun önünde konuşabiliriz."

"Oğlunu nasıl öldürdüğün gibi mi?"

Annem başını iki yana salladı ve Dex güldü. "Ben öyle bir şey yapmadım. İkimiz de en iyi arkadaşımıza asla zarar vermeyeceğimi biliyoruz."

"Paketinizi içeride bırakacağım. Burada işimiz bitti, dostum. Artık sana hiçbir şey borçlu değilim." Gitmek için döndüm.

"Mia Jett," diye seslendi Dex ve ben donakaldım.

Arkamı dönerek omuzlarımı geriye doğru esnettim. "Az önce ne dedin sen?" "Bana Beyaz Tilki sözü vermiştin."

"Beyaz Tilki'den geriye ne kaldıysa sana veriyorum."

Dex gözlerini kıstı. "Hayır, bana verdiğin şey beş para etmez. Ben güç istiyorum. Eskiden bu bölgeyi kontrol eden fuhuş çetesinin aynısını istiyorum, bana borçlu olduğun çetenin aynısını. Londra'nın doğusunda şimdi kimin hüküm sürdüğünü biliyor musun? Siktiğimin Links'i. Şu anda yanında çalıştığım adamın artık rakibim olması ne büyük şans." Kaşlarım kalktı ve devam etti, "Anlaşma White Fox'tu ve onu alabilmemin tek yolu Links'in patronunu öldürmen. Ghost'u öldürmek zorundasın."

Dex aklını kaçırmıştı. Ghost dokunulmazdı. Kimse Ghost'un kim olduğunu bilmiyordu, takma adı da buradan geliyordu. Kimliği yıllardır gizliydi. "Sorduğun şey imkânsız."

"Sana sormuyorum. Sorgusuz sualsiz bir içki sipariş ediyorum."

"Delirdin mi sen? Bunu yapacağımı sana düşündüren ne? Senin için öldüreceğimi mi?"

Dex üç parmağını kaldırdı. "Mia. Rose. Jett." Gülümsedi. "Onun için adam öldürürsün, değil mi? Yanılmıyorsam çoktan öldürdün bile."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Annen Dolor'a gittiğinden bahsettiğinde biraz araştırma yaptım ve kız arkadaşına saldıran genç bir kadını kalemle boynundan bıçakladığına dair bir polis raporu buldum. Bravo, bebek Oscar. Ama ben senin zayıf noktayı buldum."

Bakışlarımı anneme kaydurdım, o da çenesini indirmiş, gözlerini suya dikmişti. "Seni öldürebilirim, bugünlük bu kadar yeter."

"Ama yapmayacaksın."

"Öyle mi? Peki beni durduran ne?"

"Beni öldürmek kızını korumaz," diye kıs kıs güldü sanki beni tanıyormuş gibi. "Görüyorsun ya, bana bir şey olursa, kafasının arkasına bir kurşun sıkmak için bekleyen bir adamım var. Onu bulmak fazla çaba gerektirmez. Elbette, sadece aşk acısı çeken kalbini takip et." Bu tek tehdit kanımı lav haline getirdi ve kalbim bu düşünceyle mideme saplandı. "Bu kadar asık suratlı olma Oliver. Her şey yoluna girecek."

Yükselen öfke ellerimin titremesine neden oldu ve Mia'ya olan zayıflığımı ve onun için yapabileceklerimi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. İçimde başka bir insanı öldürmek yoktu. Cinayet Ethan'ın işiydi. Benim değil. "Yapacağım. Hayalet'i öldüreceğim," diye yalan söyledim, kendime bunu anlamam için zaman kazandırıyordum.

"Yapacağını biliyorum ve burada sana yardım edecek küçük bir arkadaşım var. Bunu sana hediye ederim ve Hayalet'e giriş yolun olarak düşün. Seninle çalışacağını öğrendiğinde oldukça açık sözlü davrandı. Sanırım kendine bir hayran buldun." Dex bir düdük çaldı, arkamdaki kapı açıldı ve

saniyeler sonra parmak uçları kolumun yan tarafını kavradı.

Çevremde, sarı saçlar görüşümü ıslattı. Leigh. "Ne yapıyorsun?" Ona fısıldadım.

Tüm bu olanlarda masumdu.

"Leigh bakire olduğunu iddia ediyor," diye güldü ve başım ona doğru döndü, "Hayır, ciddem. Buna ben de inanmıyorum. Söylentilere göre Hayalet genç ve güzel bakirelerden hoşlanıyormuş."

"O bir çocuk," diye

homurdandım. "Ben on yedi

yaşındayım," diye karşı çıktı

Leigh.

Ona döndüm ve omuzlarını tuttum. "Bu çok saçma. Kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin."

Dex araya girdi, "Sakin ol Oliver. Takas gerçekleşmeden Ghost'u öldüreceksin. Leigh güvende olacak ama onu kontrol etmelisin."

"Ne için kontrol edelim?"

Dex avucunu sıcak küvetten kaldırdı. "Bekareti tabii ki." "Oh, siktir

git."

"Ya sen yapacaksın ya da James'e yaptıracağım ve korkarım James gerekenden fazlasını alabilir. Güven bana O bebek, bakirenin bozulmasını istemezsin. O senin en kolay yolun ve onunla ya da onsuz, Ghost yine de gitmek zorunda."

Leigh'in elini tuttum ve onu kapıdan içeri çekip arkamdan kapattım. "Ne yaptın lan sen?"

Leigh'in eli pazumun üzerinde durdu ve samimi gözlerle bana baktı. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Tecavüze uğrayabilir ya da öldürülebilirsin. Bu insanların neler yapabileceğini bilmiyorsun. Peki bu karmaşanın içine nasıl düştün?"

Leigh hakarete uğramış gibiydi ve kolunu indirdi. "Ben de seni arıyordum! Seni en son burada görmüştüm ve Dex ona yardım edersem geri döneceğine söz vermişti. Ve döndün. Geri döndün."

James belinde bir silahla kapıdan içeri girerek, "Şu amcığı kontrol et Oliver," diye seslendi.

Bakışlarımı ona diktim. "Şimdi de onun kaltağı mı oldun?"

Beni görmezden gelerek tezgâhın üzerinden bir hap attı ve göğsüme açık bir bira soktu. "Bu gece boyunca sana yardımcı olacak, dostum." Ben de seçeneklerimi düşündüm, ki seçeneklerim yok denecek kadar azdı. Hapı ağzıma attım ve birayla kovaladım. James gitmeden önce omzuma bir tokat attı ve ben de elimi tersiyle ağzımı sildim.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Leigh'e dönüp kaşlarımı kaldırarak sordum. "Sana dokunmama izin verecek misin? Seni bu karmaşanın içine sürüklememe izin verecek misin? Hayatını riske atmama? Hepsi ne için?"

"Sana güveniyorum. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

Banyoya girdik, kapıyı arkamdan kilitledim ve telefonumu çıkarıp Google aramasında gezindim. "Altını çıkar," diye emrettim Leigh'e. Telefonuma soracağımı hiç düşünmediğim bir soru yazıyor ve bunu Mia'ya nasıl açıklayacağımı merak ediyordum. *"Günün nasıl geçti?" "Harika, bebeğim. Bir kızın kızlık zarını kontrol etmem gerekti, seninki nasıldı?"*

Gözlerim bulanıklaşmaya başlamışken iki parmak testini okuduktan sonra arkamı döndüm ve telefonumdan başımı kaldırdığımda Leigh'in utangaç bir şekilde tamamen çıplak durduğunu gördüm. Şımarık göğüsleri, sert pembe meme uçları ve genç kız kıvrımlarıyla bana bakıyordu. "Bunu yapmak zorunda değildin," diyerek kalça kemiklerimi sıktım ve başımı öne eğdim. "Boş ver, sadece buraya gel." Telefonumu cebime geri soktum.

Leigh öne doğru bir adım attı, başı göğsüme geldi. Bu işi bir an önce bitirmek istedim ve onu

belinden tutup lavabonun üzerine yatırdım. Genç tenine bakarak başımı salladım. "Kahretsın, ben

Bunu yapamazsın." Geri çekildim ve burnumun kenarını sıktım. Bu pek çok açıdan yanlıştı. Mia, her şeyden önce. Yasaldı ama hâlâ on yedi yaşındaydı. Ve yine de bakirdi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diye mırıldandım, elimi cebime sokarak.

Mia'nın numarasını çevirdiğimde ikinci çalışta cevap verdi: "Picasso, buradayım." "Başım belada," diye itiraf ettim.

"Sorun nedir?"

Öncelikle, çıplak bir kız bana bakıyordu. "Daha bitmedi, Mia." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez çığlık atmak istedim. "Kahretsin, burada bir kız var. Bakire olduğu için onu kullanmak istiyorlar-"

"Leigh," diye seslendi bakire ve ben gözlerimi kısıtım.

"Senden ne yapmanı istiyor?" Mia diğer taraftan sordu.

"Gurur duymayacağın şeyler."

Mia içini çekti. "Her neyse, seni affedeceğim. Sadece yapman gerekeni yap ve eve tek parça halinde dön."

Telefonu yumrukladım ve yüzümü gömleğime silerek arkamı döndüm. "Şu anda bir tür uyuşturucu alıyorum," diye Mia'ya yalan söylemeyecektim, "içinde bulunduğum bu durumda kendime güvenmiyorum."

"Ollie, bilmek istemiyorum. Unutma, bunun hiçbir anlamı yok." Derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum," dedim nefes verirken.

"Biliyorum, ama bana şahsen söylemeni tercih ederim."

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıp kotumun içine geri soktum ve gözlerimi önümde oturan bedene diktim. Leigh, özgürlüğe yaklaşmak için fethetmem gereken bir başka savaştı. Bir fetih.

Leigh başını eğdi, gözlerini endişe kaplamıştı. "Bu acıtacak mı?"

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdim.

"İyi hissettirecek mi?"

"Leigh, konuşmaya devam edersen konsantre olamayacağım."

"Canım yanacak diye korkuyorum. En azından iyi hissettirmeye çalış Oliver." Leigh koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. "Nazik ol ve kendimi iyi hissetmemi sağla. Lütfen."

"Tamam," dedim onu lavabonun kenarına doğru sallayarak, "ama büyük olasılıkla Ghost da aynısını yapacak." Ellerimi onun iki yanına koydum ve gözlerimiz buluşana kadar başımı kaldırdım. "Sana hiç dokunuldu mu?"

Leigh başını salladı, sarı saçları dolgun göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Links'le neye bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu ama masumiyetinin kafamı karıştırmadığını inkar edemezdim. Bunun aldığım haplardan kaynaklandığından emindim. "Nefes al," diye ona telkinde bulundum, bacaklarını açtım ve parmak uçlarımı uyluklarının iç kısımlarında gezdirerek onu rahatlattım, böylece kıza saldırmak üzereymişim gibi hissettirmedim.

"İyi görünüyor mu?" Leigh sordu. "Sanki farklıymış gibi kıcıma bakıp duruyorsun."

Bu farklıydı. "Popon gayet güzel." Bakmak istediğim bu değildi ama içinde bulunduğumuz pozisyon buydu ve ellerim kalçalarında dolaşmaya devam ederken neyle uğraştığımı daha iyi görebilmek için dizlerini ayırdım ve dokunuşumla rahatlamasını sağladım.

Dudağını ısırdı. "Bu iyi hissettiriyor." "Lütfen, bunu konuşmadan yapalım."

Leigh omuz silkti. "Bununla ilgilenmediğini biliyorum. Bana karşı. Sadece birinin bana ilk kez dokunduğunda en azından umursamasını diledim. Sorun değil. Parmaklarını içime sokup bu işi

bitirebilirsin."

Kendine değer vermiyordu, bu da ona acımama neden oluyordu. Bunu hak etmiyordu. "Bunu yapmayacağım." İki parmağımla amının dudaklarını ayırdım ve başparmağımı ağzıma sokup ıslattım.

büyük tomurcuğunun üzerinde gezdiriyordum. Tüm bunlar tamamen gereksizdi, ama belki de ona kendini iyi hissettirmek duyduğum acıyı azaltabilirdi. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, bastırdım ve daireler çizdim.

Biri kapıyı yumrukladı ve Leigh geri çekilerek bacaklarını kapattı. "Kararınız nedir, Masters?" Dex bağırdı ve ben başımı öne eğdim.

"Defol git," diye bağırdım, başım dönüyordu ve uyuşturucunun etkisindeydim. Oda ısındı ve kapüşonumu çıkardım. Leigh'in üzerine eğilerek sert kalçalarını tekrar ayırdım. "Rahatlamalısın." Başımı eğdim, onu tekrar çalıştırmak zorunda kalacağımı biliyordum. "Şu anda sadece sen ve ben varmışsınız gibi davran," tezgâhın üzerinde o kadar küçüktü ki, kalçalarını kavrayıp ayırdım ve kendini tekrar bana gösterdi, "ve buradan başka bir yerdeyiz," parmak ucumu açıklığına bastırdım, "ben senin hoşlandığın biriyim, tamam mı?"

Leigh kalçalarını ileri doğru savurdu.

"Doğru," onu sabit tutmak için bir avucumu leğen kemiğinin üzerine koydum ve bir parmağım ile açıklığını çalıştırarak derisini yukarı çektim. "Ama çok heyecanlanma yoksa kendini incitirsin." Gülümsedim ve o da koyu renk gözlerini benimkilere dikerek geriye doğru eğildi, kalçalarını öne doğru yuvarladı. Kokusu Mia'nının tam tersiydi ve ben kızımı özlemiştim. Mia'nın sıcaklığını, tadını, içinde hissettiklerimi özlemiştim. Midem döndü, parmağımı dar girişinden bir santimetre içeri ittim, Leigh haykırdı ve avucumu klitorisinin üzerine indirdim, aklını başından almak için yukarı aşağı ovuşturdum. Elbette o kadar acıtmıyordu ama bilemezdim. "Oraya bir parmak daha sokmam gerekecek ve hâlâ yeterince ıslak değilsin."

"Acıyor."

"Özür dilerim, nazik olmaya çalışıyorum." Ama lanet olsun. "Yala beni," diye önerdi.

"Hayır," diye alay ettim, başımı eğdim ve onun seksine tükürdüm. "Ben kızımı bu ağızla öperim." Avucumu etinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdim, kıvrımlarını tükürüğümle ıslattım ve Leigh inleyerek elime sürtündü. Yaptığım şey hoşuna gidiyordu. Kız benimle oynuyordu.

"Daha önce hiç boşalmamıştım Oliver. Lütfen, eminim ağzını üzerinde hissetmek çok iyi geliyordur."

"Öyle, Mia'ya sorabilirsin." Girişini nazikçe okşarken başparmağımı klitorisine bastırdım, girip çıktım ve her seferinde daha da ileri gittim. Leigh kıvranırken bacakları kontrolsüzce titriyordu ama kafam güzel olmasına rağmen kontrolü elden bırakmadım. Leigh'in amı dardı ve onu rahatlatmak için hem kızlık zarını bulmaya hem de onu kırmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Kalçalarını geriye doğru savurdu, orgazmı tırmandıkça dizleri kapanıyordu. Geri çekildim, kalçalarını kavradım, poposunu pelvisime çarptım ve bacaklarını aşağı doğru ittim. "Kıpırdama," diye homurdandım, sonra iki parmağımı tekrar içeri soktum, yavaşça daha derine bastırdım ... İşte oradaydı - kızlık zarı. Parmaklarımı hızla geri çektim ve ellerimi lavabonun üzerinde, açık bacaklarının arasında dinlendirdim. "İyi haberlerim var. Bakiresin."

"İşimi bitirmeyecek misin?" Başımı öne eğdim. "Hayır."

Yanında lavaboda ellerimi yıkarken Leigh, Mia'yı kastederek, "Çok şanslı," dedi.

"Şanslı olan benim." Ellerimi pantolonumun üzerinde kuruladım ve dizlerini birleştirdim. "Bacaklarını kapalı tut ve o çocukların seni becermesine izin verme." Artık bu genç kıza karşı bir tür bağlılık duyuyordum, masumiyetinin bozulmaması gerekiyordu.

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Giyin, Leigh." Kapüşonumu yerden kaptım ve Dex'i bulmak için onu banyoda bıraktım.

Korumalarıyla birlikte mutfaktaydı. "Ee?"
diye sordu sırtarak.

"O bir bakire."

Elimi tuttu ve parmaklarımı burnuna götürdü. "Siktir, gerçekten yaptın." Elim geri çektim.

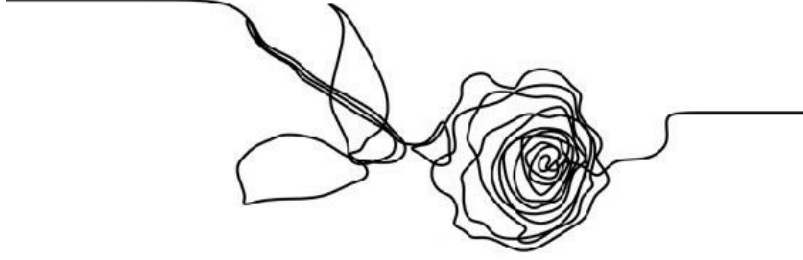
"Zayıf ama lezzetli."

"Sakın ona dokunma."

"Onu boşalttın mı Oliver? Sakın bana onu burada bir ev dolusu azgın herifle baş başa bıraktığını söyleme."

"Ben gidiyorum. Paranız zaten arabanızda."

"Ghost'un sağ kolunu arıyorum ve ona satılık bir Virgin'im olduğunu söylüyorum. Geri dönüş süresi birkaç ay kadar. Senin görevin o zamana kadar bakire kalmasını sağlamak ve bir daha ortadan kaybolmamak. Telefonunu yanından ayırma."

Eve dönmem bir saat sürmesi gerekirken üç saatimi almıştı. Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmalıydım. Burası Mia'nın bildiği tek evdi. Kimsenin bunu ondan almasına izin vermeyecektim.

Evimize girdiğimde beni şöminede yanan ateş ve oturma odasının yosun yeşili sakinleştirici duvarları karşıladı. Tüm mobilyalar orijinal hallerine geri dönmüştü ve etrafa bakarken kaşlarım kalktı. İki haftadan biraz fazla bir süredir evdeydik ve Mia, Dolor'dan kalma birkaç çerçeveli polaroid fotoğrafı şöminenin üzerine yerleştirmişti. Ortada, Mia, Zeke ve benim, Jake ve Mia'nın ve sadece benim günlüğüme yazdığım bir fotoğrafla çevrili, çektiğimiz ilk fotoğraflarımıza hayranlıkla bakarak yürüdüm. Piyano açıldı ve Zeke'i kaybettiğimizden beri nihayet tekrar çalabildiğini bilmek kalbimi göğsümün içinde rahatlatı.

"Mia," diye seslendim, anahtarlarımı sehpanın üzerindeki ahşap tepsiye bırakarak. Kapüşonumu çıkardım ve yatak odamıza gitmeden önce mutfığa göz attım.

Duş devam ediyordu ve ben de ona katılmak için kalan giysilerimi çıkardım.

"Ollie?" diye sordu, kırık banyo kapısından beni yatak odasından duyuyordu.

Tamamen çıplak bir halde banyonun kapısını sonuna kadar açtım ve buhar içime doldu. "Evet, aşkım. Benim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu ve perdeyi geri çekip içeri girdim. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. Kirpiklerinden ve burnunun ucundan su akıyor, sabun tomurcukları fildişi tenine sıçırıyordu. Yeşil boya ıslak saçlarına yapışmış ve yanağına bulaşmıştı. "Mükemmellik." Burnumu onunkine değdirdim, bu korkunç geceyi üzerimden atana kadar ona tamamen dokunmak istemiyordum.

Dudaklarını parlayan bir gülümsemeyle birbirine bastırdı. "Boya renginden bahsediyorum."

"Oh, o mu?" Sabunu lifin üzerine sıkarak sordum ve vücudumu hızla yıkadım. Omuz silktim.

"Eh." Mia omzumu itti ve ben de onu kucakladım. "Şaka yapıyorum aşkım. Bayıldım."

Mia parmak uçlarına kalktı ve derenin altından beni öptü. "Eve geldiğin için teşekkür ederim." "Mia," diye güldüm, "Neden sana bir iyilik yapmışım gibi teşekkür

ediyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Çünkü sen yaptın."

C H A P T E R T W E N T Y - O N E
CHAPTER 21
M I A

"Eminim ki o
half woman, half wolf.
Ruhu neyden yapıldıysa,
Onu kovalamaya devam edeceğim."

—

İngiltere'ye dönmemin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve Ollie ile ben çoğunlukla kendi içimize kapanmış, kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye ve evi bir yuva haline getirmeye çalışıyorduk. Bir imza günü daha vardı ve ben de onun yanında oturup eserlerini okuyan insanlarla birlikte onu izleyeceğim için çok heyecanlıydım. Travis ve Summer ile nihayet buluşacağım Surrey'e doğru kısa bir yürüyüş yaptım. Yazları güneş ancak akşam dokuzdan sonra batar ve bulutlar kalkarak güneşin üzerimizde parlamasına izin verir ve çok az ya da hiç yağmur yağmayacağını vaat eder. Binaların çoğu ya tuğladan ya da arnavut kaldırımından yapılmış, ahşap yeşil ya da beyaz detaylarla çerçevelenmiş, çatıları kiremitle örtülmüş ve tepelerinden bacalar sarkıyordu. Vitrinlerin çatlaklarından beyaz çiçekler açıyordu ve şirin dükkânların pencerelerinden baktığımda büyüleyici biblolar, el oyması detaylar ve memleket hissi gördüm. Gözlerimi kapattım, yağmurda çiçek kokan temiz havayı içime çektim ve Ollie'nin elini tuttum. "Bayıldım burada."

"Burası senin evin Mia. Sen burada doğdun." Bu yorumu aklıma hemen Lynch'i getirdi ve döndüğümü bilip bilmediğini ya da beni görmek isteyip istemediğini merak ettim. Ollie yaya geçidinde durakladı ve ben de ona ve tarzına hayranlıkla baktım. Avcı yeşili pantolonu, bol beyaz tişörtü ve fotr şapkasıyla umurunda değilmiş gibi giyinmişti.

Arnavut kaldırımlı bir caddeden diğer tarafa geçerken sandaletli ayaklarımla buluşan gri pamuklu elbisemin altını topladım. Bugün hava altmış beş dereceye yakındı ama havada bir rüzgâr esmeye başladığında deri ceketimi üzerime daha sıkı çektim.

"Kahve içmek için durmak ister misin?" Ollie soğuğu fark ederek sordu. "Neredeyse vardık ama köşede bir kahve dükkânı var."

"Ben iyiyim." Gülümsedim ve o da başımın yanını öptü.

Bir pub olarak sınıflandırılan restorana vardık ve dışarıda kafesin altında bir koltuk bulduk.

Eğer seçme şansımız olsaydı, dışarıda otururduk. Ollie duygusal yoğunluğu nedeniyle kapalı alanlarda iyi değildi ve diğer insanlara çok yakın olmak anksiyetesini tetikliyordu. Geçtiğimiz ay, onun hakkında ve insanların titreşimlerinin onu fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak nasıl etkileyebileceği hakkında giderek daha fazla şey öğrendim. Burada geçirdiğimiz iki haftanın ardından, hem birlikte hem de ayrı ayrı bir psikoloğa gitmeye karar verdik. İkimizin de sevdiği bir psikolog bulmak için birkaç deneme yaptık ama sonunda Dr. Conway'in yönlendirmesiyle Londra'da bir tane bulduk. Ollie'nin aşırı duyarlılığına aşına birini bulmak için her yeri aramış ve hatta her ihtimale karşı bayanla telefonda ön görüşme yapmıştı.

Kötü düşüncelerimi, cinayetle ilgili olanları açıkça itiraf etmiştim ama sadece danışmana. Ollie'ye çılgınca ölüm hayallerimden ve amcamı öldürdüğümünden beri beni nasıl takip ettiğinden bahsetmemiştim. Ethan anlamıştı ama Ollie kafamın içindeki hastalıklı sanrıları hiç bilecek miydi? Tek bir tehdidin bile bende birini parçalara ayırma ve yüzümde bir gülümsemeyle ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmesini izleme isteği uyandırdığını anlayabilecek miydi? Ya da o yokken bu hastalıklı düşüncelerin geceleri beni nasıl uyutmadığını ve şiirsel ninnisiyle beni yatıştırabilecek tek kişinin o olduğunu?

Ollie, Travis ve Summer'ı görür görmez sandalyesinden kalktı ve ben de onu takip ettim. "Bu," dedi Ollie gülümseyerek bana bakarak, "Mia."

"Zamanı gelmişti," dedi Travis ve beni kucaklamak için kendine çekti. "Biliyorsun Mia. Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum."

"Ona öldüğümü söylemeye çalıştığını duydum. Benden vazgeçmesini istemişsin."

Travis kaşlarını çatarak Ollie'ye bir bakış attı. Summer alaycılığını fark ederek güldü.

"Ondan şimdiden hoşlandım," diye açıkladı Summer, kendi sarılmak için yaklaşıırken.

"Patlamak üzere gibi görünüyorsun!" Sırtına sarılmaya çalıştım ama koca göbeği yüzünden zor oldu. "Kaç aylıksın?"

"Lanet olası dört hafta daha. Doğum tarihim 21 Temmuzst ve ben çok hazırım," diye sızlandı, karnını saran şal desenli bluzunun içinde karnını ovuşturarak. Summer'ın altın sarısı saçları ve iri, parlak mavi gözleri vardı. Solgun teni lacivert gömleğinin üzerinde parlıyordu ve şemsiyesini bırakıp oturdu. "Lanet olsun Oliver. Yapmadın!" Summer elimi tuttu ve yüzüğüme baktı, "Yaptın amına koyayım," gözlerini Travis'e dikti. "Senin bebeğini doğuracağım, seni piç kurusu ve Mia'nın zaten bir yüzüğü var," diye azarladı Summer Travis'i.

Ollie avuçlarını önünde birleştirerek, "Kendimi savunmam gerekirse, ona neredeyse yedi ay önce evlenme teklif etmesini söyledim," dedi.

Travis başını salladı. "Teşekkürler Oliver. Bunun için teşekkürler." "Bunu nasıl yaptın?" Summer sordu.

Ollie kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmak?" "Evlenme teklif etmek. Evlenme teklifi hikâyelerine bayılırım."

Ollie gözlerini bana dikti ve ben de Dolor'da piyanonun başında olduğumu ve Ollie'nin içimde olduğunu hatırlayarak kalçalarımı sıktım.

Travis'in omzunu kavrayarak, "Bu arkadaşınıza herhangi bir ipucu vermeyeceğim," dedi, "Kendisinin bulması gerekecek."

Akşam kahkahalar, içecekler ve güzel yemeklerle geçti ve birkaç saat sonra, bebek gelmeden önce bir araya gelme sözü verdikten sonra vedalaştık.

Kulübemize dönerken Ollie beni küçük bir kitapçının yanında çay, kahve telvesi ve etiketlerinde kitaplardan alıntılar olan şarap şişeleri satan bir dükkana çekti. Sepeti hamur işleri ve tavelerle doldurdu ve bir şişe roze şarap seçti. "*Aşk, kaybettiğimiz yarımızı özlemektir*, Milan Kundera," diye okudu Ollie. "İşte bu o. Bana okuduğum bir kitabı hatırlatıyor."

"Belki de *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*?" Güldüm ve kitabın adının yazılı olduğu etikete dokundum.

"Hayır, ruh eşleri üzerine okuduğum başka bir kitap," diyerek gülümsedi. "Sana okumam gerekecek. Birkaç kadeh şaraptan sonra." Şişeyi salladı ve sepetin içine koydu.

Yolun yarısında gökyüzü yarıldı ve yağmur başladı; kapımıza varıp köprümüzden geçerek sırlıklam bir halde ön kapıya ulaşana kadar koştuk. Ben banyoyu hazırlarken Ollie çantayı mutfığa bıraktı, giderleri tıkadı ve banyo tuzu serpti. Mutfaktan bütün gece çalan telefonunun sesini duydum ama cevap vermedi. Herhalde yine Leigh'di, haftada en az bir kez durmadan arar ve kendisini içine düşürdüğü durumlardan kurtarması için yalvarırdı. İlk başta Ollie ona yardım etmek için gitmişti ama iki seferden sonra canına tak etmiş ve telefonlarını duymazdan gelmişti.

Ollie üzerinde sadece boxer-şortu, başında fötr şapkası ve bir elinde şarap şişesiyle banyoya girdiğinde elbisemden sıyrıldım. "Kötü haber. Doğrudan şişeden içmek zorunda kalacağız. Şarap kadehi almayı unutmamalıyım."

Gardırobuna gülerek suyu kapattım, Ollie şarabı pençeli küvetin yanındaki ahşap taburenin üzerine koyduktan sonra siyah külotumu çıkarıp suya battım.

"Evet," diye hevesle başını salladı, boxer'ını çıkardı ve hemen arkamdan geldi.

Birlikte şişenin tamamını içtik ve parmaklarımız budanırken sıcak suyun içinde oturduk, Ollie hâlâ fötr şapkasını takıyordu ve ben de bu yüzden onunla dalga geçiyordum. "Ama sorun değil," diye açıkladı, kalçalarımın tutup beni kucağına çekti, ta ki seksim onun uyarılmışlığına sürünene kadar. Sırtımı dikleştirdim, saçlarımı suya bıraktım ve Ollie'nin elleri göğsümün ortasından aşağıya indi.

Ağız göğsüme uzandı ama şapka daha ileri gitmesini engelledi. Kıkırdayarak öne doğru eğildim ve alnım çenesine çarptı. Küvetin kenarına doğru eğilirken daha sert bir kahkaha karnımı sıktı. Kenardan su sıçradı ve kendime gelmeye çalıştım ama Ollie'nin kaşları çatıldı.

Kıkırdama krizimi daha da kötüleştirdi, gözlerimi yaşarttı ve nefesim kesildi. "şapkayı çıkar Ollie," dedim kıkırdamalarım arasında.

Gözleri buğulandı. Sarhoştu. Sarhoş Ollie'yi severdim. "İstemiyorum."

Başımı eğip şapkanın kenarına hafifçe dokundum ve avucumu göğsüne dayadığımda kahkahalarım azaldı. Ollie'nin siki bana karşı sarsıldı ve öne doğru eğilerek dudaklarımı boynuna bastırdım. Nabzı dilime çarpıyordu ve kalçalarım sürtünme arzusuyla onun üzerinde yuvarlanıyordu.

"Oh, bu harika hissettiriyor," diye fısıldadı, parmaklarını yanlarıma sokarken bana daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi. "Sakın durma. Durmanı istemiyorum."

Dudaklarım boynuna, çenesine ve diğer tarafına doğru hareket etti. Dövmeli teninin her santimi dokunulmak için yalvarıyordu ve onu hafifçe ısırarak emdim. Kasları kasıklarına kadar gerildi.

Önce çenesini, sonra dudaklarını öptüm, yumuşak kenarlarda kalan pembe şarabın tadına baktım. Sarhoş olmuş bir halde, dilimden önce başparmağım dudaklarının üzerinde gezindi. Ollie başımın arkasından tutup ağzını açtı, benimkini yakaladı ve dili içeri kayarak vahşi bir öpücüğe dönüştü. Vızıltılı ve son derece vahşi bir şekilde, uzuvlarımız aynı hizaya gelene kadar beni kaldırdı ve ben de onun uzunluğuna battım. Ollie küvetin kenarını kavradı, parmak eklemleri beyazlaşırken diğer eli saçlarımdaydı. Göğüslerimiz çarpıştı ve ikimiz de birbirimizin içinde kaybolduk, gıcırdadık ve sarhoşluğun bizi döndürüp durmasına izin verdik ...

Sonunda Ollie beni fötr şapkasıyla küvetten çıkardı ve sırlıslık bir halde yatağın kadar tökezleyerek yürürken gülüştük.

Gecenin her saati seviştik, hamur işleri ve ateş yakmak için ara verdik, sonra güneş doğana kadar devam ettik... Çünkü bu bir Çarşamba gecesi idi ve Çarşamba geceleri sevişerek, sevişerek ve sırlı kruvasan yiyerek geçirilmeliydi. Öldüğümüzde uyuyabilirdik.

Sabah beşte, güneşin doğuşunu izlemek için arka verandada battanileri üzerimize çekmiştik, vızıltımız çoktan gitmişti ama hala birbirimizden sarhoştuk.

"Seni tanıdığımın beri hep güneşten önce uyandın. Ya ben? Sabahları severim. Ama sen? Sen uykunu seviyorsun. Neden hep gün doğarken uyanıyorsun, sonra da birkaç saat daha uyuyorsun?" Ollie işaret parmağıyla burnumun ucuna dokunarak sordu. "Mia Rose'un mucizelerinden biri."

Bir an düşündüm, anlamasına yardımcı olmak için açıklayacağım doğru kelimeleri derledim.

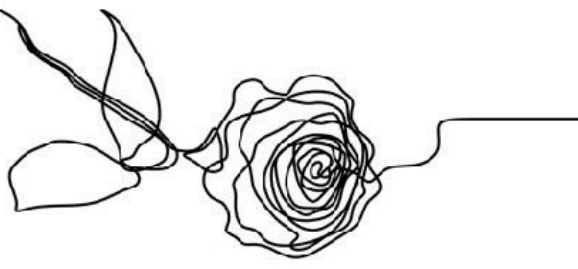
"Çok uzun sürmüyor," dedim nefes alarak, gökyüzüne bakarak. "Güneş ufuk çizgisinin üzerine çıktığında, ama ay hala görünür olduğunda, karanlığın ve ışığın bir arada var olabildiği en küçük an. Bana umudu ve bu dünyada yalnız ya da kayıp olmadığımı hatırlatıyor. Güneş ve ay gibi sadece saniyenin çok küçük bir bölümünde bir araya gelen iki varlık arasında bile her şeyin mümkün olduğunu hatırlatıyor. O küçük an boyunca, birlikte gökyüzünde çok güzel bir şey yaratabilirler. Bunun ben olabileceğimi umuyordum. O kadar da kötü değildim ve belki ben de hayatımda güzel bir şeyler yapabilirdim."

Canlı bir yağlı boya tablonun altına sarılmış, pembeler, maviler ve morlar gökyüzünü oluşturuyordu - pastel bir şafak. Yukarıyı işaret ettim. "Bak Ollie. Bak ne kadar güzel."

Ollie bir süre bana baktı. "Bakıyorum aşkım."

Yüzümü ona döndüm ve dudakları dudaklarıma yapıştı, öpüşmemiz her zamankinden daha uzun sürdü. Gökyüzüne baktığımızda başka bir şey söylemedi ve güneşin opalesan ayın yanında yükselişini izledi, ateşli bir turuncu, gecenin uçsuz bucaksız grisine kanıyordu, ay solana ve yıldızlar toza dönüşene kadar karanlığı sulu boya gibi yıkıyordu.

Ollie, "Böyle anları kelimelerle anlatmak imkânsız, ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı.

Her sabah mutfağın yanındaki kullanılmayan odanın önünden geçerdim. Şu anda burada bir masa, masaüstü bilgisayar, yazıcı ve dağınıklık vardı ama Ollie bahçede ya da evin çeşitli yerlerinde defterine yazmayı tercih ediyordu. Fikirler ortaya çıkar ve herhangi bir zamanda defterini bel kemerinin içine katlar, kalemlerini de her yere, kulağının arkasına, ceplerine, dudaklarının arasına sıkıştırırdı.

Bu sabah Ollie, Laurie'yle erken bir toplantıya gitmeden önce yatağıma bir fincan kahve koymuş, sonra da kendini siktirmedikten emin olmak için Leigh'i kontrol etmesi gerektiğini söylemişti.

İlk birkaç saatimi üst kattaki karanlık odamda fındık karışımımı yudumlayarak geçirdim. Pencereleri karartılmış ve pahalı ekipmanlarla donatılmış bu oda benim yalnızlığımı.

Önceleri sadece bahçenin, gül fidanlarının ve Haziran ayının sonlarına doğru açan çeşitli çiçeklerin fotoğraflarını çekiyordum; ta ki patikanın aşağısında, sarı yağmur çizmeleriyle su birikintilerinden atlamayı seven, en fazla sekiz dokuz yaşlarında, kuzguni saçlı küçük bir kız olan Cora ile tanışana kadar. Annesi Bayan Morrigan yağmur yağdıktan sonra hep ön bahçede çalışır ve bana çiçeklere nasıl bakmam gerektiği konusunda birkaç ipucu verirdi. Ollie'nin çalıştığı günlerde, o ve Cora gelirdi ve bana yeşil parmak yöntemlerini öğretirdi.

Çiçekler geliyordu, fotoğrafçılığım da öyle. İnsanlar kısa sürede en sevdiğim ilham perim oldu. Cora'nın annesi hastaydı ve Bayan Morrigan kötü bir gün geçirdiğinde Cora'yı sık sık köye götürürdüm. Birlikte, ben çalıntı anları, kaş çatmaları, öpücükleri, gülümsemeleri çekerken insanları izler, insan nezaketinin gerçek güzelliğini bir objektiften görürdük.

Ama bugün Cora'nın babasını ziyaret etmesi gerekiyordu ve ben de ona biyolojik babamı da ziyaret edeceğime dair söz verdim. Dokuz yaşındaki bir çocuğa sırlarımı dökmek kolaydı ama Cora'nın tavsiyesi her zaman çok basitti. "Sadece git ve onu gör."

Dolor'u tekrar ziyaret edeceğim için gergindim ve sabahın geri kalanını Dr. Conway için bahçemizden mor frezyalar, pembe güller ve beyaz zambaklardan oluşan bir demet hazırlayarak ve çıkarken bir fincan kahve olarak geçirdim. Taksi kapımızın önünde bekliyordu ve ben de kollarımda çiçeklerle taksiye bindim. Ne söyleyeceğim ya da bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Cora'nın sözleri tekrar tekrar *aklıma* geliyordu: "*Olabilecek en kötü şeyi düşün, sonra da en iyisini. Çoğu zaman, gerçekte olacak olan şey tam ortada yer alacaktır.*"

Babasının ona bunu söylediğini, hayatın endişelenmek için çok kısa olduğunu ve endişelenmenin kaşlarını çatırdığını söylemişti.

Taksi Dolor'un demir kapılarından içeri girdi ve burada geçirdiğim zamanın anıları beni kamçılardı. "Geldik aşkım," dedi yaşlı adam bayat tütün kokan taksinin sürücü koltuğundan, başında yün bir sürücü kasketi vardı. Dairesel araba yolunun etrafından dolaştı ve kapıların önüne park etti. Ücretimi ödedim, dışarı çıktım ve bol, soluk erkek kot pantolonum, taba rengi deri slip ayakkabılarım ve düz beyaz tişörtümle merdivenlerden yukarı yürüdüm, keşke tulumu ya da elbiseyi giyseydim. Pek çok kez değişmişim ama artık geri dönüş yoktu.

Nefes aldım ve kapıyı açtım.

"Dr. Conway ve Lynch'i görmeye geldim," diye neredeyse kekeleyecektim ama yeni güvenlik görevlisi beni incelerken soğukkanlılığımı korudum.

"Eşyaları taşıma bandının üzerine koyun ve dedektörden geçin." Copuyla işaret etti. "Kollar yanda."

Beni tekrar rehin alabilecekleri düşüncesiyle aklım bana ihanet ederken kalbim çok yüksek sesle atıyordu. Yapabilirler miydi? Adımımı attım ve elindeki metal dedektörüyle siluetimi izledi, kalçalarım çok dikkat etti. "Bu benim telefonum. Ben bir ziyaretçiyim," diye hatırlattım ona. "Hasta değil."

Güvenlik görevlisi copunu bıraktı ve elindeki panoya baktı. "Bugün için sizi listede göremiyorum."

"Beklenmedik bir şey, biliyorum. Ama Lynch beni görmek isteyecektir." "Uh-huh," diye homurdandı.

"Sadece... Lynch'e kızının burada olduğunu söyle."

Panosundan başını kaldırdı ve duvardan kablolu bir telefon aldı. Derin ve boğuk tek taraflı bir konuşmadan sonra telefonu kapatıp bana döndü. "Bir eskort bekliyoruz."

"Onu ben alacağım," dedi alçak, iri yarı bir ses. Tam o sırada, yüzünde dağınık bir gülümseme olan iri bir adam öne çıktı. "Sonunda muhteşem Mia'yla tanışabileceğim." Güldü, gözleri parlıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni tanıyor muyum?" "Jinx. Oliver'ın bir arkadaşım."

İri adam Lynch'in ofisine giderken yol boyunca çok konuşkandı ama dikkatimi dağıttığı için minnettardım çünkü çiçekleri o kadar sıkı tutuyordum ki yaprakları solmaya başlamıştı. Yaklaştığımızda Jinx kapıyı açmadan önce kapıyı devirdi.

Lynch hemen ayağa kalktı ve oturmamı işaret etmeden önce ona teşekkür etti. Oturamayacak kadar gergindim.

"Bana çiçek mi getirdin?" diye sordu, masasının etrafından dolaşıp kenarına oturarak. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, kendimden parçalar bulmaya çalışıyordum. Kötücül düşüncelerimi ondan mı almıştım? Onun da içinde gizlenen bir karanlık var mıydı? Adama daha önce pek çok kez bakmış, ona bağırmış, meydan okumuş, ağlamıştım. Daha önce mavi olduğuna yemin edebileceğim aynı yorgun ve çökmüş kahverengi çökük gözlere sahipti, ama sanırım zihnimin bana oyun oynamasının bir yolu vardı.

"Bunlar Dr. Conway için."

"Elbette." Beni daha önce bir kez gönderdiği Looney Bin'e bakan büyük pencereden dışarı bakmak için başını salladı. "Dr. Conway. Kendisi burada değil."

"Oh." Yerimde kıpırdandım.

"Bayan Jett," diye boğazını temizledi, "Mia, ne oldu. Neredeydiniz?"

"Ben iyiydim." O güne kadar Ethan'a ve sırrına verdiğim sözü tuttum. Belki Ethan'a hiçbir şey borçlu değildim ama yaşadıklarımıza rağmen o hâlâ benim arkadaşımdı ve belki de dünyada onu anlayan tek kişi bendim. "Beni aramadığını düşünürsek, umursamana şaşırdım."

Lynch başını eğdi ve yavaşça salladı. "Bu hiç adil değil."

"Ben buradayken iki yıl boyunca bu sırrı benden saklamak adil miydi?" Lynch'in bana babam olduğunu söylemek için o kadar çok şansı vardı ki ama söylemedi. "Neden en son öğrenen ben oldum?"

"Çünkü sana bir hasta gibi davranmak zorundaydım. Kızım olarak değil. Sana söylemeyi

planlamıştım, biliyorsun. Tahliye gününde. Ama ben fırsat bulamadan sen çoktan gitmiştin."

Uzun ve sabit bir nefes aldım. "Artık buradayım." Öfkeli olmaktan bıkmıştım. Çok uzun zamandır herkese kızgındım, içimde bastırılmış bir sürü suçlama, öfke ve keder vardı. Bir kereliğine de olsa, her şeyin gitmesine izin vermek ve bu duyguların büyüdüğüm bu insanı lekelemesine izin vermemek istedim.

"Mia, bu anı bekliyordum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunların hepsi benim için yeni." "Bu benim için de yeni."

Parmaklarını masasının üzerine vurdu ve gergin bir şekilde yerini ayarladı. "Peki, bundan sonra nereye gideceğiz?"

"Düşünüyordum da belki ağırdan alabiliriz. Belki bana annemle nasıl tanıştığını anlatabilirsin."

Lynch gülümsedi. "Bunu çok isterim."

o'lie

"Oliver," diye şarkı söyledi Dex, sonra da güldü. "Senin kız burada. Gelip onu izlesen iyi olur."

"O benim kızım değil," diye hatırlattım ona telefonda, zaten yoldaydım çünkü Leigh bana mesaj atmış ve onu kurtarmam için yalvarmıştı. James'in külotunu yırttığını ve onu bir masanın üzerinde dans ettirdiğini söylemişti.

Saat sabahın ikisiydi ve müziğin bas sesi içeriden gümbür gümbür geliyordu ama bu saatte devam eden tek ev partisi bu değildi. Bu sokakta aşağı yukarı sürekli partiler oluyordu. Boş bira şişeleri ön basamakları kirletiyordu ve kapıdan içeri girdiğimde beni bayat sigara ve daha da bayat seks kokusu karşıladı.

"Oliver!" Reggi haykırdı ve kalabalığın geri kalanı adımı söyleyerek tekrarladı. Onu görmezden geldim, gözlerim Leigh için cesetleri tarıyordu. O benim Hayalet'e giden biletimdi ve onsuz ne buluşmayı ne de özgürlüğümüzü asla elde edemezdim. Hayalet'i öldürmek tek seçeneğimdi.

Dar kırmızı straplez elbisesiyle Leigh mutfak adasının üzerinde sallanırken, bir adam ayak bileklerinden tutmuş, elinde bir şişeyle hipnotik melodiler eşliğinde dikkatsizce dans ederken elbisesine bakıyordu. Sarı saçları başının üzerinde düğümlenmişti. Kırmızı stilettolarıyla tökezlerken dudaklarına kırmızı ruj bulaşmıştı. Adamın gömleğinin arkasını yumrukladım ve onu geriye doğru çektim. "Bırak lan onu."

Adam bana sarhoş bir gülümseme fırlattı ve kırmızı dantelli külotunu parmaklarının arasında tuttu. "Ne yaptın sen?" Suratına bir yumruk attım ve insan denizi ortadan ikiye bölündü.

Sehpanın üzerinden geriye doğru düştü.

"Sakin ol Oliver," dedi Dex omzumu tutarak. "Bir tek at. Bu bir parti."

"Ona göz kulak olmalısın," dedim ve Leigh'in kalçalarından tutup mutfak adasından aşağı çektim. "Benim bir işim var, bir kızım var. Her zaman burada olamam." Leigh bacaklarını belime doladı, bırakmadı.

"Haklısın," diye gülümseyerek beni işaret etti, "Senin lanet olası bir işin var. Ghost gidene kadar senin sahibin benim. Bizim gibi çocukların ilişkisi olmaz. Onun gitmesine izin vermelisin. Onu unutmalısın."

Onu unutmak mı? İmkânsız. Mia Rose içime aktı, ruhumun her sayfasına işlendi ve beni bir

bütün yaptı. Bir kitabı okumadan bırakamayacağını bilmiyor muydu? Eğer bir şans olsaydı, onu bulurdum. Onu sanki ilk kez okuyormuşum gibi tekrar tekrar okumak isterdim.

"Bunu dinlemek zorunda değilim," diyerek Leigh'in kıçına vurup onu aşağıya indiriyorum, "Ben gidiyorum."

Leigh beni daha sıkı kavradı, bacakları belime sarıldı ve kolları boynuma dolandı, onu burada bırakmamam için yalvarırken can havliyle yapıştı. Çıplak poposu dışarıdaydı ve yanımdan geçen her erkek onu daha iyi görebilmek için etrafımda dolanıp duruyordu, bu yüzden Leigh'i evden çıkarıp arabama götürdüm, cılız kollarını boynumdan çözerek yolcu koltuğuna oturttum. Boynuma yaslanarak inledi.

"Seni bırakmıyorum, Leigh. Seni eve götürüyorum," diye onu rahatlattım ve Leigh başını kaldırıp etrafına baktı, dışarıda olduğumuzu fark etti. Vücudu benimkinden aşağı kayd ve arabama bindi. Hatchback'in önünden koşarak geçtim ve motoru çalıştırmadan önce sürücü tarafına tırmandım. "Nerede yaşıyorsun?"

Leigh cevap vermedi ve başımı çevirdiğimde onu yanımda baygın halde gördüm. Başımı koltuk başlığına yasladım ve bir inilti çıkardım.

C H A P T E R T " E N T Y - T W O
CHAPTER 22
O L L I L

Tıpkı bir kitap
gibi.
çünkü o istemiyor
hayran olunacak.
She craves to be
adanmış, piovoked
ve değişime
"Lanet olsun."

"UMARIM BEĞENİR," dedi Mia, Hyde Park'a doğru yol alırken yolcu tarafından, pazardan aldığı eski bir çerçevedeki Summer fotoğrafına hayranlıkla bakarak.

Geçen hafta Mia, Summer için bir doğum çekimi yapmıştı ve Summer bebeğini doğurmadan önce bir kez daha bir araya gelmek için onlarla Londra'daki tarlalarda her yıl düzenledikleri British Summer Time müzik festivalinde buluşuyorduk.

Mia'nın elini tuttum ve on iki çili gülümsemesiyle dans etti. "Buna bayılacak." Mia'nın saçları onunla ilk tanıştığım zamanki gibi kısa kesilmişti, omuzlarını biraz geçmişti ve ben steysin arabayı park yerine çekerken çerçeveli resmi bacaklarının arasındaki hediye çantasına geri soktu. "Hazır mısın?"

Elektro gitarın sesi rüzgârla taşınıyor, çimlerin üzerinde yalınayak Summer'la birlikte dönerken Mia'nın buklelerini itiyordu. Travis ve ben çimlerin üzerinde bir battaniyenin üzerine oturmuştuk, kızlar önümüzde dans ederken Pearl Jam sahnede metrelerce ötede çalıyordu ve Travis kulağımı çınlatırken gözlerimi Mia'dan ayırmıyordum ama müzik boyunca tek duyduğum onun kahkahasıydı. Siyah tulumu ve başındaki fötr şapkamla Mia dönerken kollarını havaya kaldırdı.

"Dünyadan Ollie'ye." Travis suratıma ters ters baktı. "Hâlâ balayı aşamasındasın, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Dirseklerimin üzerine yaslandım ve Mia yüzünü bana döndü, büyüleyici bir gülümseme yüz hatlarını parlatıyordu. El salladı, ben de ona el salladım.

"İlk yıl için ne derler bilirsin." "Bu sonbahar iki yıl olacak."

"Lanet olsun, boku yedim." İçini çekti, öne doğru eğildi ve kollarını dizlerinin üzerine bıraktı. Su şişesinin kapağını kapattı. "Sırrın ne?"

Mia'yla her şey çok kolaydı. "İlk ipucu," diye omzunu okşadım, "*Last Kiss*" çalmaya başladığında ayağa kalktım, "kızın yalnız dans etmesine asla izin verme, dostum."

Mia'ya yaklaştım, elini tuttum ve etrafında döndürdüm. Ayakları, pembe boyalı tırnakları, onu kollarıma alana kadar çimlerin üzerinde zahmetsizce hareket etti. Gömleğimi kavradı ve ben geçen yıl olanlardan bir akorda dokunan unutulmaz sözleri söylerken yüzünü görmek için şapkayı geriye doğru eğdim. Bu, ne kadar ilerlediğimizin ve hayatta kalanlar olarak nasıl bir cehennemden döndüğümüzün bir kanıtıydı.

Mia başını geriye attı. "Sarıl bana sevgilim, sadece birazcık," diye şarkı söyledi. Ve grubun bildiğim tek şarkısı sona erene kadar sallanmaya devam ettik. Battaniyenin üzerine oturmadan önce onu bir, iki kez öptüm.

Mia ve Summer dans etmeye devam ederken Travis omzunu benim omzuma dayadı. "Böyle dans etmeye devam ederlerse kadınıma doğuma götürecek."

Kıkırdadım, şişedeki suyum içtim ve bacaklarımı uzattım.

İkimizin üzerinde kara bir bulut belirdi, güneşi engelledi ve Leigh'in gözlerinde yaşlar ve elleri titreyerek bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Üzerinde kısa bir jean etek ve crop top vardı, uzun sarı saçlarını yandan örmüştü. Sırtımı dikleştirip doğruldum. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim boğazımda düğümlenmişti. Sesimi temizledim ve Mia'nın dansını yavaşlatıp etkileşimimizi izlediği yere doğru baktım. "Burada olamazsın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye alay etti Leigh.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Ayağa kalkarak kaşlarımı kaldırdım. Sesimi alçak tutmaya çalıştım ama uyarı niteliğindeki öfkeme ve arka planda çalan müzik grubuna karşı bunu yapmak zordu.

"Telefonlarıma cevap verseydin buna gerek kalmazdı." Gözünden bir damla yaş süzüldü, "Beni

terk ettin. Günler önce bir motel odasında donum olmadan, nerede olduğumu bilmeden uyandım."

"Vay canına, sana dokunmadım," diye karşı çıktım ve onunla yüzleşmek için eğildim.
Parmağımı avucumun içine soktum.

göğsüne girmesini engellemek için. "Ben sana dokunmadım."

Travis'in eli omzuma indi ve beni geri çekti. "Sakin ol, dostum. Bunu başka bir yerde halledelim."

"Hayır, Leigh, öylece ortaya çıkamazsın. Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Summer bunu paylaştı. Telefonlarıma cevap vermedin Oliver. Benimle ilgileneceğine söz vermiştin ama beni bir motele attın." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Korkmuştum ve yalnızdım ve sen bana göz kulak olacağına söz vermiştin."

Bunu ben yapmıştım. Leigh sarhoştı, onu güvenli bir yere götürmüş ve Mia'ya dönebilmem için taksiye binmesi için ona bolca para bırakmıştım. Her zaman Mia'ya dönmenin bir yolunu bulurdum. Elimi endişeyle saçlarımin arasında gezdirdim. "Bunu sonra konuşuruz. Gitmen gerekiyor."

"Elbette Oliver," Leigh kollarını göğsünde kavuşturdu, "buradaki yüzlerce adamdan biriyle gideceğim, eminim içlerinden biri beni memnuniyetle eve bırakır."

"Saçmalama."

"Senin için çok şey feda ettiğimi unutuyorsun. Bu işte kazanacak hiçbir şeyi olmayan ve kaybedecek her şeyi olan benim. Sana yardım ediyorum ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

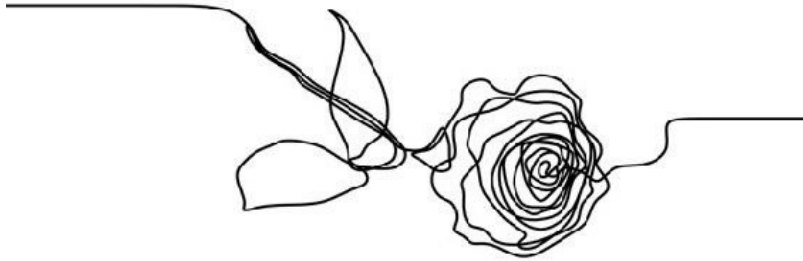
Omuzlarını kavradım, çenem gıcırıyor ve göğsüm kabarıyordu. "Seni içine düştüğün durumlardan kurtarmak için her zaman her şeyi bırakmadım mı?" Gözlerinden yaşlar süzülürken yüzüne doğru bağırdım. "Benden ne istiyorsun lan?"

"Travis beni geri çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. Sanki beni tanıımıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Bana sanki kötü adammışım gibi baktı. Elini omuzlarımdan çekti. "Mia'yı eve götüreceğim. Senin bununla ilgilenmen gerek," diye ekledi.

Leigh'in yanından geçip on beş adım ötede duran Mia'ya doğru ilerledim. Elleri küçüktü ve fötr şapkasının kenarının altından endişeli gözlerle bana bakıyordu. "Bu o mu?" Mia, Leigh'i ve yaptığıım şeyleri iyi bildiğinden sordu.

"Evet aşkım," şapkasını geriye yatırdım ve çenesini tuttum. "Özür dilerim." "Sorun değil." Elimi sıktı. "Sonra görüşür müyüz?"

Başımı sallayarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve parmaklarımin saçlarında dolaştırarak onu öptüm; bu gece eve dönene kadar güvende olacağıma ve dört gözle bekleyeceğime dair bir iz bıraktığıma emin oldum.

Bir saatlik araba yolculuğu boyunca Leigh'i sakinleştirmeyi başarmıştım. Büyük Viktoryen evlerin olduğu lüks mahallesinden geçerken Leigh, "Burada solda," diye yönlendirdi, buraya daha önce bir kez geldiğimi biliyordu. Dairesel bir araba yoluna girdik ve burası aylar önce, Mia'yı bulmak için cevaplar aradığım serbest bırakma gününün gecesinde Jinx'le tanıştığım evin aynısıydı.

"Parti, senin miydi?"

"Üvey kardeşimin," diye cevap verdi, örgüsünün ucunu parmağıyla döndürerek. "Burada onunla ve kötü üvey annemle yaşıyorum. Sanırım ben sizin modern Kulkedisi'nizim, baba sorunları falan."

Vitesi park konumuna getirdim. "Dinle, nerede olursam olayım ortaya çıkıp az önce yaptığım

gibi her şeyi bırakmamı bekleyemezsin. Hayat böyle işlemez. Her istediğini elde edemezsin."

"Tamamen farkındayım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Yirmili yaşlarında bir adam ön kapıdan içeri girdiğinde koltuğa geri yaslandım. Parmağında bir dizi anahtar döndürerek merdivenlerden indi, üzerinde bir çift atletik şort ve atlet vardı. "Kim o?"

"Samuel, benim sapık üvey kardeşim," dedi iç çekerek. "Getirdiğin için teşekkürler."

Eve döndüğümde ön kapıdan girdiğimde mutfaktan gelen tabak çanak sesleri ve ev yapımı bir yemeğin aroması duyularımı dolduruyordu. Oturma odasındaki pikaptan akustik gitarın yumuşak tınıları geliyordu. Yolda ceplerimi boşalttım; anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı mutfığa varmadan sehpanın üzerine bıraktım. Mia hâlâ küçük siyah tulumunu giymiş, yalınayak, fırından bir güveç kabı çıkarıyordu. Omzumu mutfığa açılan kemere dayadım ve gözlerimi ona diktim. Mia'nın kalçaları şarkının ritmine uyarak tabaktan çıkan buharın üzerinde bir bez parçası sallarken sallanıyordu.

Yemek yaptı. Mia Rose yemek yaptı ve ben çok etkilendim. Buraya taşındığımızdan beri dışarıdan yemekle idare ediyorduk. Saçlarını bir elinde topladı ve omuzlarından çekerek yaptığı işi hayranlıkla izledi. Başını eğdi ve ben de arkadan kendini beğenmiş bir gülümsemeyle avucunu kalçasına dayayıp ona yaslanmasını izledim.

"Evlen benimle," diye fısıldadım arkamdan.

Mia sıçradı ve etrafında döndü. Gözlerimiz kilitlendiğinde nefes verirken eli göğsüne çarptı. Korkunun içinden bir gülümseme çıktı ve başını salladı. "Seninle zaten evleniyorum, seni aptal."

Kalçalarından tuttum, havaya kaldırdım ve tezgâhın üzerine koydum. "Bundan sonraki hayatı soruyorum," bacaklarının arasına eğildim ve kolları omuzlarımdan sarktı, "çünkü her zaman seni seçeceğim. Her şeyin ötesinde, her yaşamda seni seçeceğim."

Mia gözlerini kıstı. "Bir şey için kendini suçlu mu hissediyorsun?" "Evet, seni terk etmemeliydim."

"Ben büyük bir kızım, Ollie. Sana aşık olan başka bir kızla başa çıkabilirim." Avuçlarım tulumunun ince kumaşının altına inene kadar pürüzsüz kalçalarında gezindi. "Yemek yaptım," diye ekledi dağınık bir nefesle.

"Anlıyorum." Parmaklarım ince külotunun altındaki etine doğru kıvrıldı ve külot giymediğini fark ettim. "Olay nedir?"

"Birazdan bir misafirimiz gelecek."

"Güzel kokuyor, aşkım." Pamuklu şortun ortasını bacaklarının arasına sıkıştırdım ve yarığına doğru sıkı bir ip gibi çektim. Göz kapakları ağırlaştı ve aşağıya baktım ve çıplak, pürüzsüz merkezini görmek için dayanıksız malzemeyi yana kaydardım. Gözlerim üzerlerindeyken baştan çıkarıcı seksinin hareket etme şekli dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. Hayatımın geri kalanını ağzım onun üzerindeyken geçirmekten başka bir şey istemiyordum. "Ne kadar zamanım var?" Mutfak dışında evdeki her odayı vaftiz etmiştik.

"Bilmiyorum," demekte zorlandı, bacakları üzerime kapanıyordu. "Yirmi dakika."

Parmaklarımı Mia'nın ayak bileklerine doladım ve ayaklarını tezgâhın kenarına kaldırdım, sonra açılmış bacaklarının arasına eğilirken ellerimi uyluklarının iç kısımlarına doğru ittim. "Uh-uh, yirmi dakikam var." Ve her birini onun orgazmını izleyerek geçirmek istiyordum.

Pikaptaki parça değişti ve boynu boyunca öptüm, yavaş ellerim yanlarındaki ince tulumun altından kayarak çıplak göğüslerini buldu. Mia başını yana çevirirken elleri omzumdan düştü ve başparmaklarım meme uçlarını sıyırdı. Nabızı dilimin ucunda bir davul gibi atıyor, beni kışkırtıyor ve uçuruyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadım, onun için bir emici ve ellerim güneye bacaklarının arasındaki boşluğa sürüklendi. İki elimle kıcını sıkıca kavradıktan sonra başparmaklarımla amına masaj yaptım, dar deliğine ve klitorisine bastırdım. Mia ürperdi ve ikimiz de havalanmadan önce dudaklarım onunkini sahiplenici bir şekilde yakalamadan önce burnum kulağına değdi.

"Aman Tanrım," dedi yavaşça, öpüşmemizi kesti ve başı geriye düştü. Yetişemiyordum, gözlerim bir onun güzel yüzüne bir de ellerimin ona yaptıklarına gidip geliyordu. "Seninle tekrar evleneceğim, tekrar ve tekrar..."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, havada yürüyordum ve onun kaderinin avuçlarımda olmalarıyla biraz dengesizdim. Çok güzeldi ve bu kadar yükseğin onunla dans edebileceğini bilmiyordum - bir bale. İlahi bir bant genişliği. İki parmağımla kedi dudaklarını ayırdım ve anında pembe merkezi ve küçük yuvarlak klitorisi üzerinde bir büyüünün altına düştüm. Gözlerim onu, her mırıltıyı, kirpiklerinin her çırpınısını ve kalçalarının her lanet hareketini ıslattı.

Başımı kaldırdım, bakışlarım onunkilere çarptı.

Ve ağzım amını sarmadan önce dudaklarımı yaladım.

Dilimi girişinden klitorisine doğru aşağı yukarı sürüklerken Mia'nın bacakları titriyordu. İnemelerinin şifresini biliyordum ve ağzım, saçlarımı yumruklayıp sesleri kaçana kadar onu bir Fransız öpücüğü gibi okşadı. Mutfaktaki ilk seferimizde, sıkılmış göbeği dilime çarparken, çabucak boşaldı.

Kızım bana karşı yağmur gibi hareket etti, dilim deliğine karşı, serbest elim horozumu çıkarıp okşarken arzuladığım özel tadı tadıyordu. Onun için çoktan sertleşmişim.

Ayağa kalktığımda Mia yüzümü tuttu ve dilini çenemde ve dudaklarımda gezdirdi. Tadını o da en az benim kadar seviyordu.

Aletimin ucu girişine doğru bastırdı, amı hala doruk noktasından kasılıyordu ve yavaşça içine girdim, onları aşağıda ve sabit tutmak için uyluklarını kavradım. Bakışlarım birbirimize bağlanma şeklimizde boğuldu. Bu çok güzel bir şeydi.

"Ollie," diye inledi, umutsuzca yüzümü kavradı. Avucunu öptüm, duvarları sikimi sıkarken kan bir bölgeye hücum etti, benim onu okşadığım kadar o da beni okşuyordu. "Bununla başa çıkamıyorum."

"Devam et, aşkım." Hâlâ coşku içinde yuvarlanıyordu ve onu orada tutmak için başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Bunların hepsi senin için." Her derin itişte nasıl çözüldüğünü görmek için bakışlarımı kaldırdım, güzel dudakları ayrıldı, sıcak teninde bir kızarıklık sürünüyordu, gözleri benimkinde ağırdı. Benimle birlikte kendini nasıl kaybettiğini görünce, orgazmımın artmasına engel olamadım ve avuçlarım arkasındaki raflara çarparak kendimi tutmaya çalıştım.

Tutuşum çılgınca bir hal aldı ve aniden raf lanet duvardan koptu.

İtişin ortasında duraklayınca tüm raf ünitesi çöktü, tabaklar düşüp fayans döşeli zeminimize çarptı. Başımı kocaman gözlerle Mia'ya çevirdim ve o da bana aynı şekilde baktı. "Siktir et. Devam et," diye inledi ve boynumun arkasından tutup ağzımı kendine çekti.

Öpüşmemiz muhtaç hale geldi, parmaklarım kalçalarına gömüldü ve Mia tekrar boşalana kadar sadece birkaç sert ve derin darbe daha aldı, onun çılgınca doruk noktası benimkini tüketti.

Başı boynumun kıvrımına düştü, ikimiz de sıg ve sert nefes alıyorduk. "Az önce ne oldu?" Mia boynuma doğru sordu.

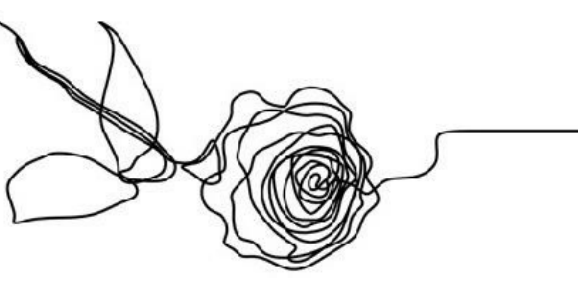
Kıkırdadım. "Sanırım öldük ve cennete gittik, aşkım."

"Asla ayrılmak istemiyorum," diye itiraf etti uzaklaşırken. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"O zaman yaşamayacağız. Sonsuza kadar burada yaşayacağız, değil mi? Bu karmaşanın canı

cehenneme."

Kızarmış yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "İyi deneme, ama temizliyorsun."

Cora zeki bir genç kızdı, yemek boyunca bizi güldürdü. Mia'nın lahana ve patatesle yaptığı rostonun harika olduğundan emindim ama ne yazık ki mahvolmuştu. Mia çılgınca temizlik yaparken ben de on dakika içinde en yakın restorana gidip yiyecekleri aldım. Döndüğümde de yemeği, bizim tahribatımızdan kurtulan başka bir güveç kabına aktarmıştık. Bayan Morrigan yemeğin ne kadar lezzetli olduğu konusunda iltifat edince Mia'ya göz kırptım. "İlk kez yemek yapıyordum. Evi yakmadığıma şaşırdım," dedi Mia küçük bir kahkaha atarak.

"Oldukça yakın," diye mırıldandım, şarap kadehimin kenarının arkasından kıkırdayarak.

"Mutfağı yeniden düzenledikten sonra asla oradan ayrılmak istemeyeceksin. Çok güzel olacak," dedi Bayan Morrigan ve bir çatal dolusu daha rosto kaşıkladı.

Şarap şişesini bahçeye götürdük ve Mia Cora'yı mutfak için bir demet seçmesine yardım etmeye ikna ederken Bayan Morrigan ve ben sallanan sandalyelerimizde oturduk. Son birkaç gündür hava bize karşı nazikti, sadece gün ortasında güneşin altında serpiştiren sağanaklar vardı. Cora soluk pembe güllerden bir demet toplayıp içine koyarken Mia teneke bir kova taşıdı.

"Mia onunla çok iyi anlaşıyor," dedi Bayan Morrigan bakışları ve gülümsemesiyle çiçeklerin arasındaki iki kızı işaret ederek. Bayan Morrigan'ın saçları da kızı gibi siyahtı ama kısa kesilmiş ve arkaya doğru dikilmişti. Hafif bir rüzgâr çıktı ve titrerken kalın örgü atkısını kemikli omuzlarına çekti. "Onun iyi bir kalbi var, Oliver. Onun gitmesine izin verme."

Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. Sonunda biri Mia'yı benim gördüğüm gibi görebiliyordu ve ben de tekrar Mia'ya baktım; saçları tepesinde toplanmıştı, boynu ve belirgin köprücük kemiği giydiği kolsuz elbiseden görünüyordu. "Bunu asla hayal edemezdim."

Telefonum çaldı ve parmaklarımı siyah kotumun cebine daldırıp mesajı açtım.

Bu gece 11'de benim evimde ol.

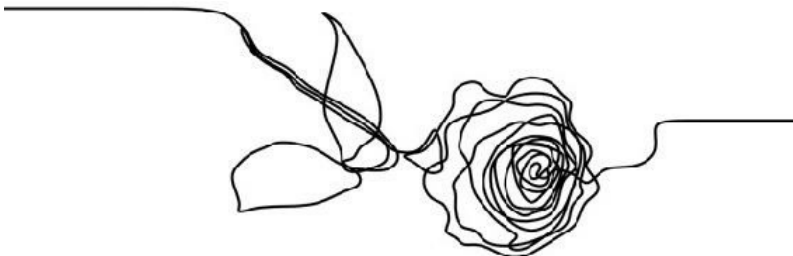
Ben de bir mesaj yazdım: **Meşgulüm.**

Mia'yı getirebilirsin. Onunla tanışmak isterim.

Çenem büküldü. Hemen başka bir mesaj gönderdim: **Şakaların var.**

Bir fotoğraf geldi. Mia'nın üzerinde parçalanmış bol bir kot, crop top vardı ve yüzü bir çift aviator'un arkasına saklanmıştı, kolundan sarkan pazar çantasıyla karşıdan karşıya geçiyordu. Daha geçen hafta çekilmiş olmalıydı, yani Dex'in gözleri onun üzerindeydi ve benim görüşüm anlaşılabilir bir öfke yüzünden bulanıklaşmıştı.

Akşam görüşürüz.

Arabayı kaldırımın kenarında çalışır halde bırakıp dışarı fırladım ve her ikisi de kanlar içinde olan Adrian ve James'e doğru koşmaya başladım. Onlara ulaştığımda James geldi ve çenesine bir yumruk daha attı, ben de kendimi ikisinin arasına ittim ve avuçlarımı James'in göğsüne vurarak onu geri çektim. "Neyin var senin dostum? Sakin ol!"

Arkamı döndüğümde Adrian'ın parmaklarını burnunun altına götürdüğünü ve dengesini yeniden sağladığını gördüm. "Üzerime geldi!" James parmağıyla Adrian'ı göstererek bağırdı.

Kan ikisinin de gömleklerini ıslatmıştı ve ikisinden de gelemeyecek kadar çoktu. Ellerimi geri çektim ve yana doğru bir adım attım, kalbim göğsümün içinde sertçe çarpıyordu. "Ne oldu?"

Adrian iki eliyle ensesini kavrayarak, "Yanlış giden bir anlaşmaydı," diye telaşla açıkladı. "Reggi, dostum. O öldü. Ve hepsi senin suçun." James'e tekrar saldırdı.

Araya girip Adrian'ın omuzlarını kavradım, öfkem ve göğsümün içindeki ağır gümbürtüler dışında hiçbir şey duyamıyordum. "Hayır, hayır, hayır. Bana düşündüğüm şeyin bu olmadığını söyle." Kan lekeli gömleğini yumrukladım ve alnımı onunkine yapıştırdım. "Bana onun ölmediğini söyle."

"O öldü," diye onayladı James arkamdan, Adrian'ı ittim ve ellerimi saçlarımda defalarca gezdirerek başımı salladım. "Bilmiyordum. Lanet olası BOG'larla uğraşıyorduk. Bizi alt ettiler."

"Bunu sen ayarladın!" Adrian bağırdı. "Kabul et, James. Gemiden atlıyorsun." "Öyle değil, dostum. Böyle olmaması gerekiyordu."

Kollarım iki yanıma doğru havalandı. "Korkuyorsun, değil mi? Dex gidiyor ve sen de seni yanında getirmeyeceğinden korkuyorsun." James gerilmişti, Ghost öldüğünde gidecek bir yer bulmak için düşmanla birlikte harekete geçmişti ve Bağlantılar paslı ve kırılğan bir metal yığınının başına başka bir şey olmayacaktı. "Sen yoksun."

"Beni dışarı atamazsın," diye güldü James. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

Hiç düşünmeden Adrian'ın silahını sırtından aldım, belinde olduğunu biliyordum ve James'e doğrultmadan önce horozunu kaldırdım. "Bu benim kararım. İşin bitti." James'e artık güvenilemezdi. James sadakati avucunun içine almış ve BOG'larla o anlaşmayı yapar yapmaz onu parçalamıştı. Adrian'ı korkunun ellerinde kül oluşunu izleyemeyecek kadar çok önemsiyordum. Çaresizliği ve bazılarımızın ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Bu riski göze alamazdım. "Kaç James. Ve eğer seni bir daha görürsem, hiç tereddüt etmem."

James'in gözleri ikimiz arasında gidip geldikten sonra ceketini çimlerin üzerinden aldı. "Arkamı kolla, A." Çenesini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "En azından Bağlantılar düştüğünde korunacağımı biliyorum."

Sonra James başını salladı, döndü ve bizden uzaklaştı.

Adrian ve ben eve girdiğimizde Dex mutfakta oturmuş, dudaklarının arasında bir esrarla para sayıyordu. Bir parmağını kaldırıp yaladıktan sonra pis para yığınını eledi, sonra yığını tezgâhın üzerine vurdu ve etrafına bir bant sardı. "Resimlere bir göz atın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin." Telefonunu tezgâhın üzerinden kaydırdı.

Bu gece adamlarından biri ölmüştü ve Dex'in sakın tavrı içimde yanan öfkeyi daha da körüklemişti. Tezgâhtan telefonu kaptım ve bakışlarım Leigh'in sayısız çıplak fotoğrafının üzerine dağıldı. Parmağım, prenses tarzı bir yatakta pembe bir yorganın üzerinde uzanmış, göğüsleri dışarıda ve parmağı dişlerinin arasında, birbirini ardına çekilmiş fotoğraflar arasında gezindi. Sonuncusunda dört ayak üzerindeydi ve kaşlarını çatarak başını arkaya çevirmişti. "Bunları kim aldı?"

"Biliyorsam ne olayım. İyiler, değil mi? Randevuyu teyit etmesi için onları bağlantıma gönderiyorum. O mükemmel." Sıkılı yumruğumdan telefonunu aldı ve kızın resmine hayranlıkla baktı,

Duman dudaklarının arasından ekrana yayılıyordu. "Takas için onun masum olmasına ihtiyacımız olması çok kötü, bakirenin amı bana çok para kazandıracak." Parmağı ekranın üzerinde gezinirken kafamı kaldırıp hasta herifin gülümsediğini gördüm.

"Aslında bir takas yapmıyoruz," diye hatırlattım ona. "Onu teslim etmeden önce Hayalet'i öldüreceğim."

"Evet, doğru." Ekran karardığında Dex telefonu kapattı ve cebine koydu.

"Dex..." Tısladım. "Plan tam olarak nedir?" Bana söylemediği bir şey vardı ve bu randevuya körü körüne gitmek hoşuma gitmiyordu.

"Şu an için bilmemiz gereken bir şey var." İki parmağının arasına alıp önümde tutmadan önce uzun bir nefes daha çekti. "Bunu mahvetme Oliver. Bunun için tek şansın var."

€' II A P T E R T W E N T Y - T I I R E E
CHAPTER 23
M I A

"Ucuz gülle sarhoş olalım, en
karanlık sırlarımızı itiraf edelim ve
en iyi hatalarımızınF'• listelerini
oluşturalım.
Öpücük herhangi biri gibi kullanın
Bir adı olmayan ama
ikimizin de var olduğu bu
büyülü karanlık yerde. '

BEBEK LEHMAN 7 Ağustos'ta iki hafta geç doğduth ve Summer'ın onu doğurmasını beklerken Ollie'nin kucağında uyuyakalmıştım. Bazı komplikasyonlar yaşanmış ve Summer planlanmamış bir sezaryen için aceleyle ameliyathaneye alınmıştı ama yorucu geçen on altı saatin ardından, Summer oğlunu kucağına alırken Ollie ve ben yatağın üzerinde duruyorduk.

"Onu kucağına almak ister misin?" Summer yorgun ama neşeli mavi gözleriyle bana bakarak sordu. "Oh, hayır. Kucağıma alamam." Daha önce hiçbir bebeği kucağıma almamıştım ve ellerimle yaptığım her şeyi mahvetmiştim.

karşılaştım. "Güven bana. Çocuğunu tutmamı istemezsin."

"İşte," diye konuştu Ollie, küçük Turner'ı Summer'ın kollarından alarak. Bebek minicikti ve Ollie'nin güçlü kollarının arasına kusursuzca yerleşmişti. Turner parmağını kavradı, kocaman yeni gözleri ona bakıyordu ve bu manzara göğsümde bir ping etkisi yarattı. Ollie bana doğru döndü. "Sorun yok, aşkım." Baskıya boyun eğdim ve kollarımı uzattım, Ollie de bebeği içine soktu. "Gördün mü?" saçlarımı omzumdan alıp sırtımın üzerinden geçirdi. "Sen bunun için yaratılmışsın."

Nutkum tutulmuş bir halde işaret parmağımla Turner'ın yumuşak kolunu okşadım. "Bunu siz yaptınız," diye hayretle fısıldadım. "Bu doğru. Aşk gerçekten de bu dünyaya hayat veriyor."

"Bu doğru. Sürekli birlikte olan çiftler sonunda birbirleri gibi konuşmaya başlarlar." Travis güldü ve ben de Turner'ı dikkatlice Summer'ın kollarına geri yatırdım.

Ollie ve ben, üç kişilik yeni aileyle vedalaştıktan sonra el ele arabaya doğru yürüdük. Arabanın kapısını benim için açtı ve ben de yolcu koltuğuna yerleşip düşen gözyaşlarımı hızla sildim. Summer'ın kasılmalarının başlamasından bu yana geçen kırk sekiz saat boyunca uykusuz kaldığım için olabilirdi ve belki de yorgunluk beni ele geçiriyordu. Ama kendime karşı dürüst olursam, Ollie'nin Turner'a bakarken gözlerinin parlaması ve bunu ona asla veremeyeceğimi bilmemdi.

"Mia, ağlıyorsun." Ollie motoru çalıştırmadan önce arabanın içinde döndü ve elimi tuttu. "Neden ağlıyorsun? Neyin var?"

Gözlerimi ovuşturdum, sonra derin bir nefes almadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Sanırım gerçekten yorgunum."

"Oh, hayır. Benden saklanma, bana neler olduğunu anlat." Eli enseme değdi ve sırtımdan aşağı inmeden önce nazıkçe sıktı. "Sorun bebek mi?"

"Sadece biz olsaydık mutlu olur muydun? Hayatımızın geri kalanında, sadece sen ve ben, bebekler olmadan?" Bu konuşma bizim için her zaman çok kolay olmuştu. Geleceğimizi, ikimizin de ne istediğini konuşur, ona kaç tane borçlu olduğuma dair şakalar ve anlaşmalar yapardık ama ona bir tane veremeyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Fikrini mi değiştiriyorsun Mia? Benden çocuk istemiyor musun?"

Ona baktım, yüzü donmuştu, dudakları ayrılmıştı, gözlerini kırpmadan karnına inecek yumruğu bekliyordu. "İstiyorum, ama yapamam," bir damla gözyaşımı daha sildim, "Çocuk sahibi olamam, Ollie. Dolor'dan ayrıldığımızdan beri doğum kontrol hapı kullanmadım, denemedik de değil ama hiçbir zaman da engel olmadık. Ayrıca şu anda çocuk istiyor da değilsin, hâlâ genciz, sen bu Kasım'da yirmi üç yaşına gireceksin.

"Mia," diye araya girdi Ollie. "Saçmalıyorsun. Anlayamıyorum. Ne diyorsun sen?"

"Yaptığım her şey için bunun benim cezam olduğunu söylüyorum," *kafamdan geçen hastalıklı düşünceler için*, "Biliyorum. Hamile kalamam, Ollie."

Ollie başını çevirdi, düşünceleri onu tüketiyordu ve ben ne söylediklerini duymak istedim. Kafasının içine girmek istedim ama sonra giremedim. Dehşete kapılmıştım. "Emin misin?" diye

sordu.

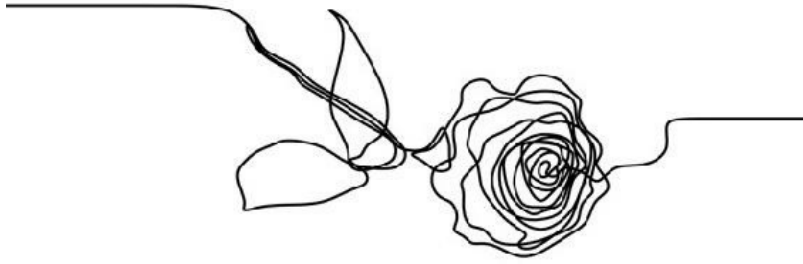
Sesini sadece birkaç kez bu kadar kısık ve mesafeli duymuştum.

Gözlerimin kenarlarında daha fazla yaş titredi ve başımı salladığımda izinsiz düştüler. "Özür dilerim."

Ollie arabadan indiğinde kopukluktan dolayı gözlerim bulanıklaştı ve arabayı yolcu tarafına doğru çevirip kapımı açmasını izledim. Koltuğun yanına çömeldi ve ellerimi kucağımdan tuttu. "Beni dinle. Sen ve ben, sonsuza kadar. Hatırladın mı?" Başımı salladım. Ollie elimi sıktı, nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Seninle olmak yeter de artar bile. Sen her zaman fazlasıyla yeterli olacaksın. Ve eğer bütün bunların sonunda sadece sen ve ben kalırsak, yetmiş yaşımıza kadar gençliğimizi korumamız ve bütün gençleri utandırmamız gerekecek. Halkın içinde öpüşür, sokaklarda dans eder ve kitap kulübü toplantılarında masanın altında aşık iki moruk gibi ayak oyunu oynarız. Sen ve ben, sonsuza dek."

Gülümsedim. "Sonsuza kadar."

"Buraya gel." Beni arabadan çıkardı ve sıkıca kucakladı.

"Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle," diye sordu Ollie, sonra dışarıda ayaklarım kucağında otururken şarabını yudumladı. Başparmağı çorapla kaplı topuğumu yoğurdu. "Senin bana hiç söylemediğin bir şey."

"Bütün sırlarımı biliyorsun," dedim zoraki bir gülümsemeyle, suçluluk duygusu beni ve öldürücü düşüncelerimi rahatsız ediyordu. Belki de Ollie beni gerçekten tanıyordu, ben de onu, ama belki de içini dökmek istediği bir şey vardı ve eğilip dirseğimi sandalyenin koluna dayadım ve şarap kadehimi havada sallandırdım. Bir kapı açtı ve ben daha fazla tutamadım. "Tamam, ısıracağım. Amcamı vurduğumda ve ışıkların sönmesini izlediğimde hoşuma gitmişti. Son nefesinde orada olmak, yaşayıp yaşamayacağını kontrol etmekle ilgili bir şey vardı. Yıllardır bana yaşattığı tüm acı ve utanç... uçup gitti ve ben orada onun kanının içinde yatmak ve gecelerce süren işkenceden sonra ölümün verdiği huzurla uykuya dalmak istedim." Ollie diğer uçtan bana baktı ve elinin ayaklarımın üzerinde nasıl durduğunu fark etmemiştim. "Hayatı benim ellerimdeydi ve ben onu aldım ve bu hoşuma gitti. Ve bunu tekrar yapmayı düşündüm." Arkama yaslandım ve şarabımdan bir yudum daha aldım, ondan bir tepki duymayı bekliyordum. Bu benim en karanlık gerçeğimdi, kendime itiraf etmem çok uzun zaman alan bir şeydi. "Senin sıran."

Ollie elini tekrar hareket ettirerek başparmağını ayağımın ortasına bastırdı. Boğazını temizlemeden önce bir yudum daha aldı ve bakışlarını kucağındaki ayaklarıma çevirdi. "O kızı parmakladığımda Leigh, ona başka şeyler yapmayı hayal etmemek için kendimi zor tuttum. Tadının senin gibi olup olmadığını merak ettim. Aletim ona da sana verdiği gibi tepki verir mi diye. Aynı şekilde hissedecek miydi?" Şarabının geri kalanını içmeden önce hızla bana baktı. "Ama sonra uyuşturucunun etkisi geçti ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Çünkü sensiz ben yokum. Asla aynı olmaz."

Güldüm. "Yani, sen bir erkek misin?"

"Hey, senin olayına gülmedim. Bunu yüksek sesle söylemek benim için çok

zor oldu." "Özür dilerim, haklısın. Ama Ollie, bu bana tamamen normal geliyor."

"Öyle değil. Kendimi kontrol edebiliyorum. Hiçbir kadın beni senin gibi tahrik edemez. Ama kafam güzelken

Sanki vahşı bir canavar düşüncelerimi ele geçiriyor. Dex ve Leigh olayında bir şey olacak ve beni sonsuza dek terk edeceksin diye çok korkuyorum. Kendime derin bir mezar kazacağım ve içinde sensiz yatmak zorunda kalacağım."

"Seni George Eliot'ın yanına gömeceğim," dedim basitçe. "Mezar taşına, *"Burada Oliver Masters yatıyor, içindeki vahşı canavara teslim oldu ve kana susamış karısı tarafından öldürüldü... Tire, şair."*

Ollie parmağını havaya kaldırdı. "*Şair* kısmını unutamam."

"Asla ve seni asla terk etmem Ollie," diye ekleyerek endişelerini giderdim. "Bu hayat hatalar yapmak ve onlardan ders alarak büyümekle dolu. Ben de hata yapmak ve seninle birlikte büyümek istiyorum."

Ollie şarap kadehini havaya kaldırdı. "Sırları dökmeye, hatalar yapmaya ve şarap lekeli dudaklarla öpüşmeye içelim."

Az önce yaptığımız konuşma tamamen normalmiş gibi alkışladık, öpüştük ve arkamıza yaslandık. Ama birkaç saniye geçtikten sonra Ollie başını kaldırdı ve şefkatli bakışlarını bana çevirdi. "Mia?" diye fısıldadı, elleriyle ayağıma tekrar masaj yaparken dikkatimi çekti. "Biliyorum, aşkım. Her zaman biliyordum ve içinden geçenler hakkında benimle konuşmaktan asla korkmana gerek yok.

zihin. Ne kadar karanlık olursa olsun, ben buradayım."

Saatler gece boyunca devam etti. Ollie krepleri ters çevirdi, *The Beatles*'a şarkı söyledi ve düğmesi açık siyah yırtık kot pantolonunu giydi ve solmuş dövmeleri tam olarak sergilendi. Gece ilerledikçe şarabı kahveyle değiştirmiştik ve sonunda bu anı benim için gerçeğe dönüştürmüştü. Üzerine iki tabak bırakırken ben de tabağı uzattım. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun aşkım?"

"Saat sabahın üçü."

Göz kırptı ve spatulayı bana doğrulttu. "Sana burada olacağımızı söylemiştim, değil mi?"

Çok az takıntım vardı ve kitapçıların tarihi de bunlardan biriydi. Bir zamanlar dünyanın en büyük kitapçısı olan Foyles'dan telefon geldiğinde ve beni imza gününe davet ettiklerinde yataktan fırlamış ve bu sırada Mia'yı uyandırmıştım. Aradıklarında saat sabahın onuydu ve bir saat boyunca yatağın üzerinde zıplayarak kutlama yaptık, sonra giyinmek için acele ettim, böylece Foyles'u gösterebilecek ve mağazaya giden yol boyunca onu tarihleriyle ilgili gerçeklerle bombardımana tutabilecektim. İmza birkaç hafta sonra olacaktı ama orayı görmesi gerekiyordu.

Bu iki hafta önceydi ve Mia'yla birlikte tuğladan yapılmış vitrinin önünden geçerken yaşadığımız anılar solmuş, yerini şemsiyelerin altında kollarında kitabımı tutarak yağmurdan saklanan, hevesle bekleyen okurların oluşturduğu uzun kuyruk almıştı. "Foyles," dedi Travis kaldırıma yanaşp vitesi park konumuna getirirken. "Burası yasal bir yer."

"Otuz mil uzunluğunda raf alanı. Eskiden dünyanın en büyük kitapçısıydı," diye devam ettim, Mia'ya anlattığım bilgilerin üzerinden geçerek. Elimde değildi. "1903'te iki kardeş ve şimdi bakın.

Koca bir yüzyıl sonra, bakın ne hale geldi. Biliyorsunuz, William Foyles'un dünya savaşı sırasında bombalardan korunmak için çatıyı *Kavgam*'ın kopyalarıyla kapladığı söylenir. Bu *benim savaşım* demekti ve caddenin tam karşısına düşen bir bomba büyük bir krater bıraktı. Köprüyü onarırlarken William işçileri sandviç ve zencefilli birayla beslemiş ve köprü tamamlandığında köprüye onun adını vermişler. Güzel, değil mi? İnsan iyiliği uzun bir yol kat edebilir, tarihte bir çentik açabilir ve iz bırakabilir." Gözlerimi tuğla vitrinden ve kalabalıktan ayırdığımda Travis'in ağzının birbirine yapıştığını ve kaşlarının çatıldığını gördüm. "Ne? Bu ilginç."

"Sinir bozucu. Söylesene, ansiklopediyi yuttuğun zaman, tarih kitapları koleksiyonundan önce miydi yoksa sonra mıydı?"

Seyircilerimi unutmuştum ve kaşlarımı oynatarak arabanın kapısını açtım. "Her neyse, dostum. Mia o boku şeker gibi yiyor."

Foyles'un içindeki atmosfer Daunt Books'un tam tersiydi. Dört katı, temiz ve modern çizgileri, bembeyaz duvarları ve cam korkuluklarıyla kitaplar, 37.000 metrekareye yayılan bu büyük binanın ana odağı ve tek rengi haline gelmişti. Masam en alt katta, üzerinde "*Hoş geldiniz kitapseverler, dostlar arasındasınız*" yazan bir yazının altında duruyordu ve Laurie, Travis ve ben masayı kurduktan sonra bir Foyles çalışanı dışarıda yağın yağmurdan dolayı oluşan insan kuyruğunun içeri girmesine izin verdi.

İkinci imza günüm ve Mia bunu benimle birlikte yaşamak için burada olamadı. Burada olamamak ona acı veriyordu ama Cora'nın annesi dün kötü bir gün geçirmişti ve hastanedeydi. Mia bütün gece oradaydı ve bu sabah bana mesaj atarak Cora'yı eve getireceğini, böylece ikisinin de biraz uyuyabileceğini söyledi. Ona etkinliklerle ilgili pek çok başka fırsat olacağını söyledim.

Travis sıranın ilerlemesini sağlarken saatlerce imza attım, gülümsedim ve fotoğraf çektim ve yolun yarısına geldiğimde kaymaya başladığımı hissettim.

Laurie önüme kitapçının içindeki kafeden bir çay koyduğunda parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, yavaş yavaş kaybettiğimi biliyordum. Gözlerini kapatan siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve kulağıma doğru eğildi. "Sadece bir saatin kaldı, sonra işin bitecek."

Başka bir kız masaya yaklaşırken başımı sallayarak gülümsemeye zorladım.

Destekleri ve varlıkları için son derece minnettar olmama rağmen, aşırı heyecan yüklemesi sinirlerimi test etti ve enerjimi çaldı. Saç çizgimin terlemesine ve görüşümün bana meydan okumasına neden olmaya yetmişti. Bir sonraki kitabı imzalamadan önce çayımı yudumladım ve alnımı gömleğimin koluna bastırdım.

Bir sonraki kişi kitabımı masanın üzerine fırlattı ve eğilirken iki büyük eli masanın kenarını kavradı. "Konuşmamız gerek," dedi.

Çayımdan başımı kaldırıp Ethan Scott'a baktım. O ve kızıl saçları alanımı ihlal edince çenem sıkıştı.

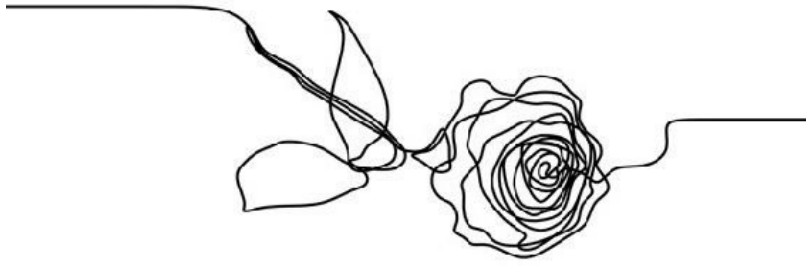
İlk hissettiğim öfkeydi. Yakıcı beyaz bir sıcaklık dalga dalga tenime yayıldı ve bir sonraki hareketlerimi kontrol edemedim. Ethan, Bağlantılar'la bu kanlı karmaşanın içinde olmamın sebebiydi. Leigh Durumu. Dex Sullivan. Kardeşimin ölümü. Hepsi Mia'yı ondan geri almak içindi. Mia'nın bir zamanlar beni, ilişkimizi ve hatta kendisini sorgulamasının nedeni oydu. Cehennem ateşinden geçmiş ve eskisinden daha fazla iç yarayla geri dönmüştü ve onun uğursuz gözleri parmaklarımın seğirmesine ve zihnimin kararmasına neden oldu.

Masa havaya kalktı, çay döküldü ve eller gömleğimi yakaladı, ben ona doğru fırlarken beni geri çekmeye çalıştı. "Seni öldüreceğim amına koyayım!" diye haykırdım, gömleğinin yakasını yumruklarımın arasına aldım ve onu insan sırasına doğru geriye doğru yürüttüm.

Nefes nefese kalan kalabalık dağıldı ve bir yerlerden çığlıklar geldi ama benim tek odak noktam

Ethan'ın beni itmeye çalışmasıydı. İkimiz de yere yığıldık ve acı dolu anılar üzerime yıkıldı. Onu beklemek, aramak, içmek, ağlamak, göğsümün içindeki acı verici ağrı

Yandı, bana onsuz hayatın nasıl olacağını hatırlattı ve yumruğum elmacık kemiğine çarptı, ama kendimi durduramadım. Kan yüzüme sıçradı ve Travis iki kolumdan tutup beni göğsüne doğru çekti.

Soğuk bir rüzgâr bana çarptı ve Scott ile ben ara sokakta birbirimize baktık. Parmak eklemlerimi yağmura karşı tuttum ve yarayı dudaklarımın arasına aldım. Scott başını geriye attı, yağmur çürük ve kanlı yüzüne yağıyordu, ikimiz de bir şey söylemiyorduk.

Scott sonunda başını eğip bana bakarak, "Özür dilerim," dedi.

Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum Foyles'da tekrar hoş karşılanmayacağım çok açıktı. Başımı tuğlaya çarpana kadar eğdim, bu sefer duygularımın kazanmasına izin verdiğim için kendime daha çok kızdım.

"Her şeyin bu şekilde olmasını istememiştim," diye devam etti. "Tepki gösterdim. Ve evet, kızı aldım, tamam mı? Ona asla zarar vermedim. Korktum ve onu aldım. Hepsi bu. Ne yaptığımı fark ettiğimde onu geri verdim."

Dilimden mizahsız bir kahkaha döküldü. "Onu geri verdin," diye başımı salladım, "Sağ ol dostum ama o lanet olası bir nesne değil ve şu anda nefes alıyor olmanın tek nedeni Mia'ya yaşamana izin vereceğime dair söz vermiş olmam."

Ellerim titriyordu, verdiğim sözü bozmaya hazırdım ve Ethan gözlerini kaçırarak "Sana geri mi döndü?" diye sordu.

Kollarımı iki yanına kaldırdım. "Mia başka nerede olabilir ki?" Kibirli görünmemem gerekiyordu ama Mia ve ben birbirimize aittik. Tüm dünyanın bunu neden şimdiden göremediğini ve kabullenemediğini anlamıyordum. Çılgılığımın bu dünyayı sarsmasını, aşkın her zaman kazandığını ve kazanacağını haykırmasını istiyordum. Hiçbir şey bizi ayıramazdı. Eğer Scott onu benden koparmak için geri döndüyse, bu yaptığı son hata olacaktı.

"Unut gitsin, haklısın."

"Burada ne yapıyorsun Scott?"

"Bruce'a geri döndüm ve orada değildi. İyi olduğundan emin olmalıyım. Mia'yı yanında otururken göremeyince düşündüm... Aslında ne düşündüğümü bilmiyordum. Belki de beni seçmişti. Belki de gitmesine izin vermekle hata etmişim. Onu bırakma şeklim berbattı. Bilmiyorum, sadece onu son bir kez görmek ve sana söylemek istedim-"

"Sana asla güvenmeyeceğim," dedim hemen.

Travis'in arabası sokağın sonunda durdu ve birkaç korna sesi dar duvarlarda yankılandı.

Scott arkasına bakarak ayağa kalktı, giysileri ağırlaşmış ve sıırılsıklam olmuştu. "Bilmen gerektiğini düşündüm, Tommy'yi kaçırıyorum," diye açıkladı ve tüm bedenimi ona doğru çevirdim. "Ölmeden önce Zeke'e verdiğin sözü biliyorum, Tommy'yi kurtarmak için elinden geleni yapacağına dair. Ben de onu kurtaracağım. Livy için. Zeke için. Kefaret için..." diye devam etti. Avucumu ıslak yüzümde gezdirdim ve ellerimi kalça kemiklerimin üzerine indirdim, benden ne istediğinden ya da bunun nereye varacağından emin değildim. "Ve senin yardımını istemiyorum. Sadece ona iyi bak Masters. Mia

Bu dünyanın dehşetinden çok daha fazlasını hak ediyor ve ona bunu verebilecek tek kişi sensin. Zeke'e verdiğin sözü tutacağım ve Tommy'yi serbest bırakacağım."

"Bu yine de hiçbir şeyi değıştirmez."

Scott elini morarmış yüzüne bastırarak güldü. "Öyle olmasını beklemiyordum."

Ayrıca, olmuştu da.

Arkamda Ethan Scott olduğu halde arabaya doğru yürürken, üzerimden orada olduğunu bilmediğim bir yük kalktı. Artık onu öldürmek istemiyordum, Zeke öldüğünden beri beni zorlayan son şeyi de halledeceğini biliyordum ve yağmur yanaklarıma çarparken uzun bir nefes aldım.

CHAPTER TWENTY-FOUR

CHAPTER 24

ETHAN

“...”

—OLIVER MASTERS

Ufukta gece yağan yağmurla birlikte yoğun bir hava vardı. Bir fırtınanın alaycı tehdidi, ürkütücü bir yıkım kokusu yayıyordu. Bir önsezi de diyebilirsiniz? Ya da belki de evren kimsenin, özellikle de Mia'nın katlanmaması gereken bir kaderi ortaya çıkarıyordu.

İkimin de çaresiz gözleri evlerinin penceresinden içeri bakıyordu. Mia piyanonun başında çalıyordu, tanıdık bir melodi aramızdaki boşlukta süzülüyordu. Kahverengi saçları başının üzerinde tembelce kıvrılmış, üzerinde sadece beyaz bir tişört ve ekose pijama şortu vardı. Ollie bir elinde kupa, diğerinde bir kitap tutarak yaşam alanında yürüyordu. Aptalın gözleri Mia'ya takılmıştı, sonra geniş kanepenin üzerine çöküp bir kitap açtı.

Günler önce ayrılmalıydım ama onun iyi olduğundan emin olmalıydım. Kıza kafayı takmış değildim ama Masters, onun can sıkıntısı çukurlarına yuvarlanmasını engelleyecek kadar hassas biriydi. Biliyordum çünkü Mia ve ben aynıydık. Evlilik, bebekler, iş ve rutinden oluşan bir hayat ya da memnuniyet için tasarlanmamıştık. Ve onun vahşi zihnini özgür bırakabilecek ve içinde yanan arzuları besleyebilecek tek kişi ben olmama rağmen, o Masters'ı seçti.

Ollie konuştu ama ben buradan duyamıyordum ve Mia yüzünü ona döndü, gülümsemesi gözlerini kamaştırıyordu. Ayağa kalktı, Masters'a doğru yürüdü ve onun elini tuttu. İkisi gözümün önünden kayboldu. Işıklar sönene ve tüylerim diken diken olana kadar bir sürüngen gibi onları izleyerek ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Bahse girerim onu benim gibi beceremezdi ve dudaklarımdan boş sokağa bir kahkaha düştü, posta kutuları benim seyircilerimdi. Gülüyordum, çünkü Masters'ın berbat bir ön sevişme oyunu sırasında onun parçalarına manevra yaptırmaya çalıştığını hayal edebiliyordum. Gülüyordum, çünkü o şu anda içeride onunla birlikteydi ve bu şansa sahipti, bense hâlâ burada, soğukta dikiliyordum.

Kahkahalarım kesildi ve arabama doğru yarım millik bir yolculuk yaptım. Mia iyiydi ve emin olmam gereken tek şey de buydu. Ön kapıdan içeri dalmamak ve onu o şekilde bıraktığım için üzgün olduğumu söylememek için tüm gücümü harcadım ama ben kararımı çoktan vermiştim, o da kendi kararını vermişti.

Alabama bindiğimde dikiz aynasındaki yansımam beni karşıladı.

Masters Foyles'da beni şaşırttı. Foyles'un etrafını saran hayranlarıyla güvenli bir bölge olduğu izlenimine kapılmıştım. Beklediğim son şey bana herkesin içinde ve teşhirde saldırmasıydı. Belki de başından beri kediye hafife almıştım ama bu onun etkileyici yumruklarıyla yüzümü boyamasına izin verdiğim ikinci ve son seferdi. Eğer benim olanı almış olsaydı, muhtemelen onu da öldürmeye çalışırdım, lanet olası bir iğne ya da idamla bile uğraşmazdım. Onu parçalara ayırır ve vahşi hayvanların geri kalanını yiyebileceği New Forest Ulusal Parkı'na yazardım.

Ama Mia onu seçti ve ben de buna saygı duymak zorundaydım. O asla benim olmadı.

Yani Masters güvendeydi.

Bağlantıları olan en iyi dostum Dean, motele giderken aradı. Son birkaç haftadır ikimiz Tommy'nin kaçıışı için gerekli düzenlemeleri yapıyorduk. Onu serbest bırakmadan hayatıma devam etmemin bir yolu yoktu. Bunu zaten denemiştik. Mia'yı Bruce'a bırakıp eyaletin diğer ucuna varır varmaz, yukarıdan gelen bir ses beni rahatsız etti. Zeke'in Dolor'dayken bana nasıl baktığını hiç unutmamıştım ve o günden beri o eziyet dolu bakışları karanlık ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Bunu sormasına ya da söylemesine gerek yoktu ama o da Tommy de benim onların tek şansı olduğumu biliyordu. Ve Tommy kız kardeşimin aşık olduğu adam olduğu için, onu serbest

bırakmak, içimdeki canavar eriyip yok olmadan önce yapmam gereken son şeydi.

Ben de özgür olurdum.

"Bu kasabayı görmelisin dostum. Film için oyuncularını buradan seçtiklerine eminim. *The Hills Have Eyes*," dedi Dean telefonda.

"İzlemedim," diye kestirip attım. Televizyonu hiç seyretmezdim. Beni sıkardı.

"Her halükarda, Luke'un bizi getirdiği yer burası. Kardeşim aklını kaçırmış."

Dean kim oldukları ve ne yaptıkları konusunda hâlâ muğlaktı ama ben her zaman konuşmaları ve bana verdiği küçük bilgi kırıntılarını kabullenmiştim. Onun içini dökmeye, benim de dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. "Kusura bakma dostum. Zamanında gelmeye ne dersin?" Dean'in Tommy'nin kaçıışı için burada olması gerekiyordu ve Mia ve Masters'la aynı kasabada olmak beni çıldırtıyordu, fikrimi değiştirip onu kendi isteği dışında geri almak için yanıp tutuşuyordum. Onu görmek sadece kaosu ve mücadeleyi özlememe neden oluyordu. Kuklamı. Yatağımın sıcak tarafı.

Telefonun diğer ucundan ağır bir iç çekiş geldi. "Luke'a bağlı." Aile her şeyden önce gelirdi. Dean'in tek kuralı buydu. Bu görevi çok daha sorunsuz hale getirmek için bana iyilik yapmasaydı, bunu kendim yapardım. Dean'e ihtiyacım vardı ve canavarımın hayatı kardeşinin ellerindeydi. *Şeref*e. "Bana altı ay ver. Uzun göründüğünü biliyorum ama bana güven dostum. Altı ay sonra kırmızı gözle sana doğru geliyor olacağım. O zamana kadar kendini meşgul tut."

Bir iniltiyi bastırarak, sanki o da görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Altı ay. Sana güveniyorum, dostum. Eğer altı ay içinde burada olmazsan, iki adamı hapisten kurtarmış olacaksın."

"Altı ay. Tatilden sonra kontrol etmek için seni arayacağım. Beladan uzak dur."

Telefon kapandı ve Dean'in bana postaladığı hayali isim ve kimlikle kiraladığım daireye döndüğümde kucağıma düştü. *Ben O. Verbich*.

Adamın espri anlayışı vardı ve sonunda plan yapabileceğim bir zaman çizelgem oldu.

Ama bu gece, Masters'ın parçalanacak tek kişi olmasına izin vermeyecektim. Mia bir yılı aşkın bir süredir kafamı öyle bir karıştırmıştı ki, onu gördüğümde beri kendimi bir poponun içine gömmemiştım. Bu gece ve bundan sonraki her gece, bu uzun ve soğuk kış boyunca beni ısıtabilecek ve Mia'yı bir yabancıya dönüştürebilecek tek iki şey olan sek rom ve yerel bir cüruf çağırdı.

Altı ay içinde Mia Rose Jett bir anıdan başka bir şey olmayacaktı.

Altı ay içinde Dean burada olacaktı ve sonunda Tommy'yi özgür bırakabilecektik. Altı ay içinde canavar gitmiş olacaktı.

CII .4 P T E R T U' E N T Y - F 1 E
CHAPTER 25
M 1 A

"Ayaklar galaksilere daldırılır
ve bilinmeyenle koşun çünkü

o
ve ruhlar aşkı uyandırır
"

—

EKİM ayının soğuk havası öfkeyle eserken Cora'nın küçük eli annesinin mezarı başında ayçiçeği desenli parlak sarı elbisesi ve ayaklarını örten kovboy çizmeleriyle dururken benimkini sıkıca kavradı. Bu aya girerken hava daha da soğumaya başlamıştı ama ayçiçeği elbisesi Cora için çok önemliydi. Bayan Morrigan'ın arkadaşları ve ailesi bir süre önce ayrılmıştı ama Cora vedalaşmaya hazır değildi.

Onlar konuşurken Ollie'nin büyükannemin iki elini tuttuğunu görmek için başımı kaldırdım ama aramızdaki mesafe sözlerini yuttu.

Yakında Cora büyükannesiyile birlikte İrlanda'ya gitmek zorunda kalacaktı ve geri döndüğümünden beri yakınlaştığım ilk arkadaşıma veda etmek benim için inanılmaz derecede zor olsa da güçlü olmak ve ona yaşayacağı tüm yeni maceraları hatırlatmak zorundaydım. Yeni bir ülke, yeni arkadaşlar, dans edeceği yeni çiçekler ve atlayacağı yeni su birikintileri. "Burası sadece bedeninin yattığı yer Cora. Ama nerede olursan ol, onun ruhu seninle. Bu asla bir veda değil."

"Bunu sadece annem öldüğü için söylüyorsun. Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun," diye fısıldadı. "Ben aptal değilim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Benim babam da öldü."

Göğsüme kadar gelmesine rağmen, yine de çömeldim ve fiziksel olarak onunla konuşmamak için siyah dantel elbisemi kalçalarımın altında düzelttim. "Senin iki koruyucu meleğin var Cora. Şu anda seni izliyorlar ve senin görevin, tekrar bir araya gelene kadar onlara en iyi ve en güzel hayatı yaşatmak."

"Koruyucu meleğin var mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "İrlanda'da kaleler, inişli çıkışlı tepeler ve nadir bulunan soluk mor çiçek tarlaları olduğunu duydum..."

"İrlanda'da yağmur yağar mı?" "Yağar."

"Oliver gibi hikayeler anlatan çocuklar var mı?"

Seçtiği kelimelere güldüm. "Her yerde hikâye anlatan çocuklar var. Kıtlık yok. Buna söz verebilirim."

Cora gökyüzüne baktı ve gözlerini kapattı, siyah saçları hafif çilli yüzüne dolanırken annesi ve babasıyla sözsüz bir iletişim kurdu. Belki veda ediyordu, belki de dua ediyordu. Bir rüzgâr döndü, kollarında tuttuğu çiçek demetinden gevşek yaprakları topladı ve saçlarında son buldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı masumiyet ve güç dolu bir gülümsemeyle.

Grammy'nin arabayı Cora'nın eşyalarıyla toplamasına yardım ettik ve kulübemizin dışında, kapının arkasında durduk. Cora arabanın içinden cama sıcak hava üfledi ve küçük parmağıyla cama bastırarak bir kalp ve bir çiçek çizdi. Ollie'nin kolu omzumdan sarktı ve ikisine el sallarken beni yanına çekti. Eski şehir arabası Cora'nın burnunu cama dayayıp el sallamasıyla birlikte yola çıkmadan önce egzoz borusundan bir duman tütüyordu.

"Cebelitarık'a gidelim," dedim, ikimizin de gözleri şehir arabasının arkasındaydı. "On-on-yirmi-yirmi." Bu sözü vereli neredeyse bir yıl olmuştu. Ama o zamanlar bu sadece bir söz değildi. Çok daha fazlasıydı. Bir gelecekti. Planlar. Sen ve ben. Sonsuza dek.

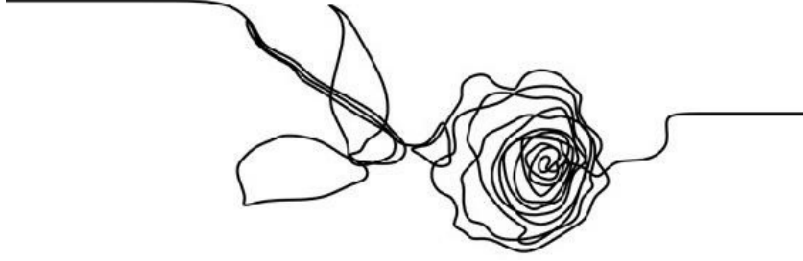
Ollie'nin başı bana doğru döndü ve kolu omzumdan düştü. Yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Dudakları aralandı. "Vay canına, sen çok ciddisin."

"Ben tamamen ciddiyim. Hadi gidelim. Hemen şimdi Ollie. Yaşamaya başlamamızı hatırlatmak için başka kimin ölmesi gerekiyor? Kör, plan yok, eşyalarımızı toplayıp Cebelitarık'a gidelim ve evlenelim. On-on-yirmi-yirmi, Ollie. Ben çok hazırım." Onunla evlenmeye hazır. Mia Masters

olmaya hazır. Sonunda okyanusu hissetmeye hazır

İlk yılımızda Dolor'da ona söylediğimden beri özgürlüğün o buz gibi soğuk dalgaları için kaşınıyordum.

Parlak yeşil gözlerinin altından bir gülümseme yayılırken gamzeleri derinleşti. Dolor'da kahvaltı sırasında odanın diğer ucunda, sınıflar değişirken koridorların sonunda ve gecenin bir yarısı yatakhaneğinde beni dans ederken izlerken gördüğüm gülümsemenin aynısıydı bu. Yaşadığımız onca ölüm ve karanlığa rağmen, paramparça olmuş hayatımıza ışık tutan onun gülümsemesiydi. Duvarları yıktı, umudu kavradı ve bizi umutsuzluğun derinliklerinden çekti - tek bir gülümseme ve yetmezmiş gibi beni öptü.

Kıyafetlerimizi büyük bir valize tıktırırken yolculuk planlarımızı konuştuk ve Portsmouth Limanı'na gidip İspanya'ya giden feribota binmeye karar verdik. Gerisini varışta çözecektik, ikimiz de doğal olarak kafamız iyiydi ve net düşünemiyorduk.

"Pasaportları unutma," diye seslendim, siyah dantel elbisemi çıkarıp seyahat için daha rahat bir şeyler giydim. Ollie elinde belgelerimizle yatak odamızın kapısından içeri girdi ve onları bavulun üzerine koydu. Gri joggers'ını ve siyah kapüşonlu tişörtünü çoktan giymiş, kahverengi saçlarını geriye doğru dalgalı bir şekilde toplamıştı. Ben yırtık, yüksek belli bir kot pantolonun içine girerken gözleri kalçalarımın takılmıştı. "Dur, düşüncelerini buradan duyabiliyorum ve zamanımız yok. Feribot iki saat içinde kalkıyor."

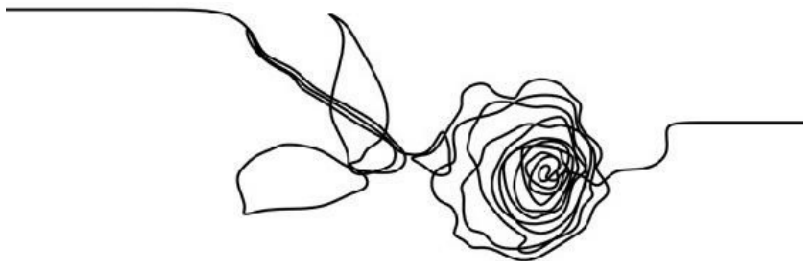
"Zevk için her zaman zaman vardır."

"Senin yaptığın gibi değil," diye işaret ettim, gözlerim joggers'ının içinde zorlanan şişkinliğe gitti ve Ollie uyarıldığını gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Kaşlarını kaldırdı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün aşkım?"

Sütyenimi çıkarıp başının üzerinden fırlattım ve Ollie sütyeni havada yakalayıp arkasına fırlattı, beni kucağına aldı ve yatağın üzerine fırlattı. "Altı dakika," diye boynuma doğru nefes aldı, boyu göbeğime değiyordu. Kollarımı başımın üzerine itti ve ağzını zaten sert olan meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Tek ihtiyacım olan altı dakika." Elleri iki göğsümü de kavradıktan sonra yanlarımdan aşağıya indi. "Biri sana hayran olmak için. İki, seni tatmak için. Ve üç, kendimi senin içinde kaybetmek için." Ve parmaklarını bel kemerime geçirerek onları üzerimden sıyırdı. "Altı dakika."

Ollie 21 tane aldı.

Portsmouth Limanı'na gitmek sadece bir saat sürdü ve son çağrı için tam zamanında vardık

Lacivert Brittany Ferry logolu beyaz gemiye binmek için Bilbao, İspanya'ya doğru yola çıktım. Daha önce hiç bir gemiye binmemiştim ve gözlerim geminin duvarları içinde yaşayan yepyeni bir dünya ile bayram etti. Geminin eteklerinde camla kaplı, uçsuz bucaksız mavi okyanusa bakan yürüyüş yolları vardı. Gözlerimin indiği her yerde yeni mağazalar, yemek alanları, barlar ve eğlence için sahneler fark ettim. Elbette İspanya'ya varmadan önce gemideki otuz altı saatlik süreye her şeyi sığdıramazdık.

İki adet ikiz yataktan oluşan küçük odamıza ulaştığımızda, bavulumuzun çoktan gelmiş olduğunu fark ettik. "Merak etme canım. Uyumayacağız."

"Bok çuvalı!" diye bağırdı biri ve bu tek isim çenemi düşürdü, kalbim boğazıma kaçtı ve gözlerim yuvalarından fırladı. Ollie kendini beğenmiş bir sırtışıla omzunu kaldırdı ve başını arkama doğru itti. "Ben de ne zaman düğün olacağını merak ediyordum. Baş nedimeydin, hatırladın mı? Ben ona ..."

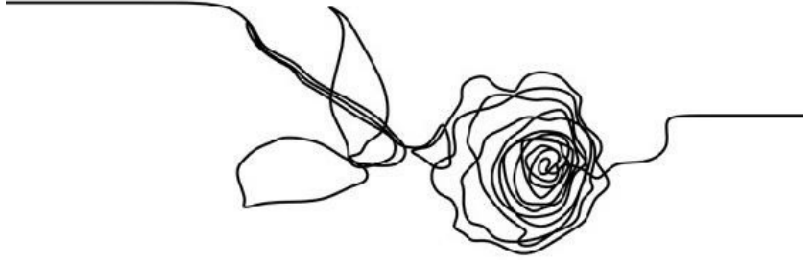
"Jake," diye bağırdım ve dönerek onu kapının eşiğinde durmuş, bir elini kapının pervazına dayamış, saçmalamaya devam ederken gördüm. Liam arkasına doğru eğilmiş, kolları çantalarla dolu ve nefes nefese kalmıştı. "Nasıl olur da... ne zaman... ne?"

Sonra kollarındaydım ve Jake beni yerden kaldırıp ayı gibi sarıldı. "Ollie mesaj attı, zamanın geldiğini söyledi. Sence baş nedime görevimi kaçırır mıyım?"

"Ollie'ye üç saat önce söyledim!" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük odadaki bir masaya yaslanmış olan Ollie'ye döndüm. Gözyaşlarım serbestçe yüzümden aşağı döküldü. "Sana üç saat önce falan söyledim! Nasıl yani?"

Ollie yanıt olarak sadece omuzlarını kaldırdı.

Jake yumruğunu havaya kaldırdı. "Ben baş nedimeyim sürtükler!"

Ellilerin ortasındaki sıcaklık, Biscay Körfezi'nden gemiye karşı sert rüzgârlar getirdi ve dördümüz teknenin kış tarafında toplandık. Gün batımıyla birlikte ateşli bir gökyüzü ortaya çıktı ve günü bir savaş alanında görebileceğiniz renklere bürüdü. Bayan Morrigan'ın cenazesinden ve Cora'ya veda edişimizden bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi ama sadece saatler geçmişti ve kasvetli günü atlatmıştık ve gece yaklaşmıştı. Ölmekte olan güneşin yansıması masmavi körfezden yansiyarak suyun üzerinde yıldızlar oluşturunuyordu. Ollie bana daha sıkı sarıldı.

Akşam yemeği geçmişti ve baharatlı elmalı sıcak toddy'leri yudumladık. Tarçınla karıştırılmış sıcak burbon boğazımdan aşağı süzüldü ve Ekim ayının soğuk rüzgârlarında göğsümü ısıttı.

"Buna hâlâ inanamıyorum," diye başını salladı Jake, "Lynch senin baban."

"Lanet olsun, Şeytan'ın kızını becerdim," diye mırıldandı Liam, saçları kısa kesilmişti, Jake'inkilere benziyordu. "Günah işlediğim için beni affet Tanrım."

"Hatırlatma dostum," diye homurdandı Ollie.

"Lynch o kadar da kötü değil," dedim Ollie'nin uzun gövdesine yaslanarak. "Artık haftada bir Shere Village'da öğle yemeği yiyoruz. Daha önce hiç fark etmediğim kuru bir espri anlayışı var. Ama Lynch'ten bu kadar bahsettiğimiz yeter, ikinizin neler yaptığını duymak istiyorum."

Jake ve Liam birbirlerine gülümsediler ve Liam avucunu Jake'in vücudunda gezdirirken Jake bana döndü.

kapalı kol. "Tatilden önce taşınıyoruz."

"Oh, Jake, bu inanılmaz." Boştaki elini tuttum ve sıktım. "Siz nereye taşınıyorsunuz?"

"Liam aslında Manchester'dan, ben de Windsor'danım, bu yüzden uzun mesafe son altı aydır bizi öldürüyor. İkimiz de Londra'da ya da dışında iş bulabildiğimiz sürece oraya gideceğiz." Jake Liam'a baktı, mavi gözleri parlıyordu. "Liam'ın bir teknoloji şirketinde işi var ama transfer olabileceğine inanıyor. Ben okula döndüm, yarı zamanlı çalışıyorum."

"Ne için okula gidiyorsunuz?" Gözlerim ikisi arasında gezinirken ve birbirlerine nasıl gülümsediklerini fark ederken sordum.

"Öğretmenlik diplomamı almak istiyorum."

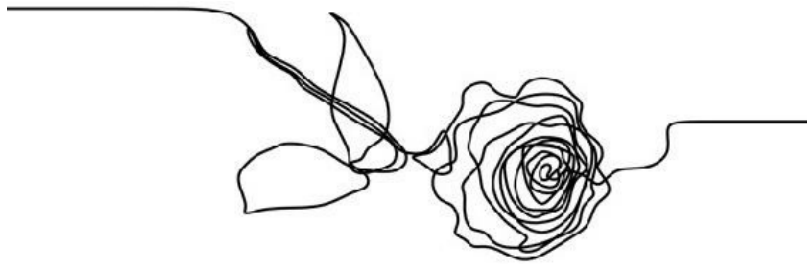
Gecenin geri kalanını içkilerimiz taşarken sohbet ederek geçirdik. Sonunda sohbet duruldu ve dördümüz havuz kenarındaki sandalyelere kıvrıldık, galaksilerin ve yukarıdaki mat siyah gökyüzünün altında yastıklara ve battaniyelere sarıldık. Ollie ve ben yıldızlara bakarak birbirimize sarıldık. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı onun sıcak boynuna yaslayarak. "Jake için. Liam için o kadar değil ama sanırım onlar artık bir paket anlaşma."

Ollie sessizce gülerken göğsü bana doğru gürledi. "Jake burada olmasaydı her şey aynı olmazdı." Dudaklarını başıma bastırırken avuç içiyle yanağımı tuttu, sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Gündoğumuyla ilgili bir şey olduğunu söylüyorsun ama benim için gece yarısı gökyüzüyle ilgili bir şey var. Işıklar söndüğünde, dünya açılır. Sessiz. Huzurlu." Ollie'nin içinden bir ürperti geçti ve uzun bir nefes verdi. "Bu kadar muhteşem olduğunda bilinmeyen o kadar da korkutucu değil."

"Ne öneriyorsun?"

"Diyorum ki düğünden sonra, Dex'le işim bittikten sonra dünyayı dolaşmaya çıkalım. Şiirlerimi toplayıp ikinci kitabımı hazırlayabilirim ve bu senin fotoğrafçılığın için de harika bir fırsat olur. Dünya'yı ekip olarak gezebiliriz. Sen ve ben. Ne dersin aşkım? Bir maceraya hazır mısın?" Ses tonundaki heyecan içime işledi - bir merak elektrik akımı.

Evimizi, Lynch'i ya da son beş ayda kurduğumuz hayatı sormadım. Seyahat etmek her zaman Ollie'nin hayali olmuştu, hayatın her kesiminden insanlarla tanışmak ve bu dünyanın sunduğu en büyük harikaları deneyimlemek. Ve ben de onun gözlerindeki her bir gülümsemeyi ve kıvılcımı yakalamaktan başka bir şey istemiyordum. "Ben hazırdım."

Tek gözümü zar zor açmış, bana bakan küçük bir çocuğa bakıyordum; üzerinde puf montu vardı ve kafasına sıkıca geçirdiği örme bir şapka takmıştı. "Anne!" diye seslendi, yüzünde çarpık bir ifadeyle Ollie ve beni göstererek. "Öldüler mi?"

"Zeke, canım, şu iki muhabbet kuşunu rahat bırak, olur mu?" Annesi geminin arkasından seslendi ve göğsümün içindeki vahşi organ onun adını duyunca yerinden fırladı.

Çocuk onu görmezden geldi ve güneş üzerimize vururken, sabahın erken saatlerinin sert deniz rüzgârlarına karşı savaşılar bir adım daha yaklaştı. "Aşık mısın?" diye sordu hevesle ve boğazımda bir yumru oluştu. Beni tüketen şoku atlatmaya çalışarak başımı salladım. "Sonsuza dek süreceksin mi?"

Çünkü annem ne zaman

iki kişi birlikte uyursa, aşk sonsuza dek sürer."

Başımı kaldırıp Ollie'ye baktım; battaniyesini yüzünün yarısına kadar çekmiş, gözleri kapalı, hareketsiz ve uyuyordu.

"Eee?"

Hava aydınlıktı ve duygularım kış tarafa ve mavi sulara taşmakla tehdit ederken gözlerimi kısıtım. "Aşk sonsuza dek sürer," diye onayladım ve onun sıkıntılı zihnini rahatlattım. "Biz sonsuza dek varız."

Çocuk gülümsedi, bana sırtını döndü ve geminin içinden annesine doğru koşmaya başladı, "Onlar ölmedi anne. Sonsuza kadar aşıklar!"

Annesi bana el sallayarak, "Oh, bu çok iyi, canım," diye kutladı.

Ben de el salladım ve yorganın altına kıvrıldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, üşüyen tenimin üzerindeki tüm tüyler diken diken olmuştu, yasak bir gülümsemeyle denize bakıyordum.

Ollie'yle birlikte imkansıza, açıklanamaz olana inanmayı öğrenmişim. Ollie ile sihir vardı. Bunu sadece bir tesadüf olarak değerlendirebilirdim ama Zeke'in varlığı üzerime çökmüştü ve bunun başka bir şey olamayacağını biliyordum. Zeke beni ziyaret etmişti ve belki de bu, evlenmemizi Cennet'in tepesinden izleyeceğini bana bildirme yoluydu.

Ollie bana doğru kıpırdandı, uyandığında nefesleri hafif iniltieler halinde çıkıyordu. "Gün doğumunu kaçırdın mı, aşkım?"

"Evet, ama bende daha iyi bir şey var."

ollie

Otuz altı saatlik deniz yolculuğundan sonra tekrar karaya ayak basmaya hazırdım. Gemi sabah altı sularında İspanya'nın Bilbao kentine yanaşmıştı ve gemiden indiğimizde hava hâlâ karanlıktı. Jake sözünü tutmuştu ve Mia'yla birlikte gecenin her saatinde uyanık kalıp içki üstüne içki içerken küçük düğünü planlamışlardı. İkisi de Liam ve benim arkamdan sürükleniyordu; Jake sızlanıyor, Mia ise fötr şapkaının altında kendini ne kadar kötü hissettiğini saklayarak sessizce bize ayak uyduruyordu.

Bavulu arkamda yuvarlarken, omzumdaki sırt çantasını ayarlamak için durakladım. "Hadi aşkım. Sadece birkaç adım sonra dumanı tüten sıcak kahveni içeceksin."

Mia homurdanarak bana hâlâ hayatta olduğunu bildirdi. Arkama baktım ve onun karışık kahverengi saçlarını, bol yırtık kot pantolonunu ve savaş botlarını gördüm, onun üç katı büyüklüğündeki kapüşonlarımdan birinin içinde küçücüktü.

Limandaki büfeye vardık ve Mia ile Jake en yakın boş masaya otururken Liam ve ben dört kahve aldık. Hava hâlâ karanlıktı, herkes yarı uykudaydı. "Lanet olası İspanya'dayız," diye inlerken Jake'in önüne bir kahve bıraktım, "uyanma zamanı dostum."

"Senden nefret ediyorum Jake," dedi Mia ve kıkırdarak kahveyi ona uzattım.

"Ekim'in yedisindeyiz. Cebelitarık'a varıp on-on-yirmi-yirmi'de evlenmek için üç günümüz var. İspanya'yı trenle geçebiliriz, ki bu on üç saat sürer ya da araba kiralayabiliriz, ki bu da dümdüz gidersek on saat sürer," diye açıkladım. "Ben araba alalım derim. Sıkışık olur ama

daha fazla özgürlüğe sahip olacağız."

Liam fincanını ağzına götürdü. "Araba kulağa hoş geliyor."

"Mia?" Elimi saçlarının altından geçirip ensesine masaj yaparak sordum. "Evet, araba için aşağıdayım."

"Güneş doğmak üzere" -telefonuma tıkladım ve saate baktım- "iki saat. Yola çıkmadan önce kahvaltı edebilir ve biraz etrafı gezebiliriz."

Enterprise sekizden sonra açılıyordu, bu yüzden Casco Viejo'ya gitmek için bir taksiye bindik ve şoförden bizi kahvaltı için en sevdiği yere bırakmasını istedim. Benim İspanyolcam biraz paslanmıştı, onun İngilizcesi ise yeni gelişmişti ama birlikte bu işi başardık. Ben şoförle sohbet ederken üç yol arkadaşım arka koltukta uyuyakaldı. Kalabalık yerlerde olmadığı sürece yabancılarla konuşmak benim için her zaman kolay olmuştur. Bunun gibi samimi ortamlarda başarılı olurum - sadece ben ve Antonio, önümüzde bir macera ve arkamızda uyuklu kafalar.

Casco Viejo'ya yirmi beş dakika kala Antonio'nun yedi çocuğu ve on beş torunuyla birlikte altmış dördüncü yaş gününü kutladığını ve bir torununun daha yolda olduğunu öğrendim. Hayatı boyunca İspanya'da yaşamış, Madrid'de doğmuş ve bir hevesle Bilbao'ya taşınmıştı. Panama tarzı şapkasının altındaki canlı kaşlarından kıvrılan asi gri saç telleriyle koyu renk gözleri vardı. Sabah saat yedi sularında, gülümsemesi şehrin dar sokaklarını güneşten önce aydınlatıyordu.

"El Tilo de Mami Lou," diye anons etti Antonio, taksiyi Belçika pastanesinin önüne çekerken. "Perfecto, para la dama con un paladar dulce, eh?" diye gür kaşlarını oynattı.

Ona nişanlığının tatlıya düşkün olduğunu söylemiştim ve yaşlı adam da bunu yerine getirdi. "Perfecto, gracias, Antonio." Ben de feribotta bozdurduğum paradan ona fazladan bahşiş verdim.

Ayaklarımızın altındaki siyah beyaz kareli döşemeli fırına girer girmez Mia'nın gözleri parladı. Önümüzdeki cam vitrinde kekler, pastalar, hamur işleri ve ev yapımı özel ekmekler vardı. Şirin fırın, bistro masaları ve sandalyeleri ile barok tarzı bir iç mekâna sahipti. İkimize de birer top krem şanti ve tarçınla tamamlanmış cappuccino ve iki adet sırlı kruvasan sipariş ettim. Mia, sabahın erken karanlığında spot ışıklarıyla aydınlatılan güzel Arriaga Tiyatrosu'nun karşısında yer alan binanın dışında oturma yeri bulmadan önce bir dilim çikolatalı balkabağı ekmeği ekledi.

Mia kruvasanını ilk kez ısırdıktan sonra, "Aman Tanrım," diye inledi, "buna çok ihtiyacım vardı." "Ah, uyandı." Güldüm, cappuccino'yu yudumladım. Mia başını salladı, sonra bir ısırık daha aldı.

Yaklaşık kırk saniye sonra kruvasanı gitmişti ve Liam tuvaleti kullanmak için kendini affettirirken o çoktan parmaklarındaki erimiş çikolata parçalarını yalıyordu.

Bilbao Halici'nin yanındaki Riverwalk'ta bir saat boyunca aşağı yukarı yürüdük ve güneş tarihi binaların üzerine çıktığında durduk. Soluk pembeler, maviler ve sarılar değişen gökyüzünden suya yansıyor ve kanalı kaplayan eski lamba direkleri gün ışığıyla birlikte teker teker sönüyordu. Yeni bir gün, yeni bir macera. Mia'yı kollarımın arasına alıp korkuluklara yasladım, saçları fötr şapkasının altında dalgalanıyordu, o anı hayranlıkla seyrediyorduk. Yüzüne iltifat eden tembel bir gülümsemeyle gözlerini kapattığını görünce gözlerimi indirdim ve ağzım kulağının kenarını sıyrarak aşağıya doğru eğildim. Sabah esintisiyle karışan güzelliği nefesimi kesti ve birden ne söyleyeceğimi unuttum.

Mia'nın kahverengi gözlerindeki hayret ışığıyla dördümüz Casco Viejo'nun yedi sokağında bir aşağı bir yukarı yürüdük. Fotoğraf makinesi boynundan sarkıyor, fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu. Art Deco tarzı binanın duvarları içinde yerel çiftçilerden oluşan geleneksel bir pazar olan Mercado de la Ribera'da durduk ve öğle yemeği yedik. Tüm alan açıktı ve doğal ışık tavandan içeri akıyor, tüccarlar ve gezginler yoğun bir şekilde çalışırken aydınlık döşemeden yansıyor.

narin çiçekli iç mekanın yanında küçük sohbetler ve para alışverişi yaptık. Çok fazla kalmadık ve bir sonraki hedefimize doğru yola çıkmadan önce yakındaki bir Enterprise'dan siyah bir banliyö kiralamadan önce yarım gün içinde çok şey sıkıştırdık.

Neredeyse bir saat daha hızlı başka bir yol olmasına rağmen, bizi Madrid şehrine götüren yolu seçtik. Dikiz aynasından Mia ve Jake'in Atılğan'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldıkları yere baktım. "Madrid'e kadar yol boyunca uyuyacaklar," dedim yanımdaki Liam'a. Liam camını indirmiş, gözlerini önümüzde uzanan işlek yola dikmişti.

En çılgın hayallerimde bile evlenmeye giderken Liam'ın yanında oturmayı beklemiyordum. Dolor'da geçirdiğimiz süre boyunca ikimiz de birbirimizi hiç önemsemedik. Ben ona bir tokat atıp onu inkârdan uyandırana kadar nihayet bir sayfa açtık ve bir dostluk geliştirdik. Liam, Jake'i önemsiyordu ve Jake de Mia'nın en iyi arkadaşlarından biriydi, dolayısıyla karşılığında ben de ikisini önemli bir günde dışarıda bırakamazdım. Her ne kadar adam bir zamanlar nişanlımı becermiş olsa da, bu köprünün altından çok sular akmıştı. Eski alışkanlıkları... Ben ortaya çıkıp ona gerçekleri gösterdiğimde bu alışkanlıkları çoktan ölmüştü. Ondaki ışığı her zaman hissettim, bu benimkini de aydınlattı.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye mırıldandı Liam, neredeyse düşüncelerimi duyuyordu. "Oliver Masters'ın Dolor'da nefret ettiğim dokunulmaz bir tanrı olduğu zamanlar çok eskide kalmış gibi geliyor."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Dokunulmaz tanrı mı?"

"İnsanlar seni dinledi, sana saygı duydu. Biz suçluların ve kullanıcıların dünyasına hapsolmuştuk ama sen..." başını salladı, "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır, dostum. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Liam yolcu koltuğuna gömülmeden önce Jake'e baktı. "Jake de dahil olmak üzere pek çok insana ilham verdin. Senden bahsediyor, biliyorsun. Her zaman," diye abarttı. "Onunla konuşan ve onu kabul eden ilk kişinin sen olduğunu. İlk birlikte olduğumuzda kıskanmıştım, bunu şimdi itiraf edebilirim. Ama sen olmasaydın, Jake okula dönüp öğretmenlik yapamayacak ya da babasına karşı gelemeyecekti. Seni örnek alıyordu, dostum. Mia'ya, Zeke'ye, Bria'ya, Maddie'ye nasıl davrandığını gördü ve cesaretlenip hayata yeni bir bakış açısı kazandı. Dolor'un içinde olumlu bir değişim yarattın ve bu hâlâ aklımı başımdan alıyor."

"Nazik olmak uzun bir yol kat ettirebilir," diye hemen belirttim.

"Elbette nezaket var ama bir de gerçek şefkat var. Sende insanlar ve hayat için bir kıvılcım var. Sen iyi bir adamsın, Ollie. Jake için daha iyi biri olmak istememi sağlıyorsun."

"Bu hiç bitmeyen bir yolculuk." Kendimden bahsetmeyi sevmiyordum, bu yüzden vites değiştirdim. "Anlar gelecek ve hayat yaşanacak ama kimse mükemmel değil. Hepimiz bu hayattan geçerken herkesin bizim gibi düşünmesini, yürümesini ve konuşmasını bekliyoruz, ancak toplum olarak yanlış yaptığımız nokta da bu, çünkü farklı olmak işe yarıyor. Bireyselliğin kucaklanması gerekir. Yani Jake işleri berbat ederse, ona sırtınızı dönmekte bu kadar acele etmeyin ya da tam tersi. Birbirinizi seçin. İşte günün Ollie Dersi."

Liam güldü. "Teşekkürler, dostum."

Sohbet bundan sonra sorunsuz bir şekilde ilerledi ve beş saat sonra Madrid'e ulaştık.

İspanya'da akşam yemeği saat dokuzdan önce yenmiyordu ve depoyu doldurabilmem ve yolculuk boyunca uyuyan iki serserinin üzerlerini değiştirebilmeleri için bir benzin istasyonunda durduk. Mia SUV'a döndüğünde üzerinde deriyi yırtacak kadar dar, yırtık koyu renk bir kot pantolon, beline kısmen sıkıştırılmış rahat gri bir tişört, deri ceket ve savaş botları vardı. Elimi gaz

tetiğine götürdüğümde kalbim durdu, gaz depodan taşıp ayakkabılarımın üzerine döküldü. Jake elinde bir poşetle arka koltuğa geçip ağzına şeker atarken bir kahkaha attı. "Her seferinde," diye mırıldandım Liam'a, başlığın burnunu yerine yerleştirirken. "Bu kız beni her seferinde yakalıyor."

C H A P T E R T W E N T Y - S I X
CHAPTER 26
M I A

“I’m yesterday’s child toasting with old friends
while the night is young; buzz still fresh,
and if I’m supposed to die tonight,
slice me open with a smile
and kill me with a kiss.”

—OLIVER MASTERS

"MERHABA, MADRID!" Jake arka koltuktan pencereye doğru bağırdı, yumruğunu havaya kaldırarak şehirdeki binaların tepelerine baktı. "Bu şehir hiç uyumamış gibi kokuyor!"

Yanımdaki Ollie'ye baktım. "Peki bu nasıl kokuyor?"

Ollie işlek ve dar bir sokaktan sola dönerken Jake Suburban'ın içine geri çekildi. "Lağım, soğan ve sarımsak gibi," diye burnundan bir nefes çekti, "Evet, sanki biri New York'u İtalya'nın ortasına bırakmış gibi kokuyor."

Liam gülerek, "Sen hiç New York'a ya da İtalya'ya gitmedin," diye hatırlattı.

"Hey, duymuştum."

Dördümüz Cacao Restobar'ın kapılarından içeri girdik; Edison ampulleri tavandan ağaç gövdelerine sarılıp sarkıyordu ve duvarlar doğal tuğlayla kıvrılmıştı. Diğer taraf bir mağara izlenimi veriyordu ve demir çubuklarla kaplı pencerenin önünde şehre bakan bir masa bulduk. Parmağımla pencereye dokundum. "Bu bana Dolor'u hatırlatıyor."

Liam gözlerini devirdi. "Dolor'u sikeyim."

Ollie biraz İspanyolca bilen tek kişi olarak beni şaşırttı ve ona güvenmemiz konusunda ısrar ettikten sonra tüm içecek ve yiyeceklerimizi sipariş etti.

"Bu etkileyiciydi. İspanyolca'yı nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ollie dudaklarını birbirine bastırarak mütevazı bir gülümsemeyle mücadele etti. "Nasıl konuştuklarını öğrenmeden dünyayı dolaşıp insanlarla nasıl konuşabilirdim ki?"

Liam karşısındaki masaya doğru eğildi, ilgisini çekmişti. "Kaç dil biliyorsun?" "Uzun zaman önce kendi kendime öğrenmeye başladım, orada burada biraz biliyorum. Çoğunlukla, hepsi Birinde ustalaştığınızda gerisi kolay gelir. İspanyolca, İtalyanca, Yunanca, Fransızca... Anlayabiliyorum ama sık konuşmadığım için konuşmam paslanmış durumda."

Liam'ın gözleri yuvalarından fırladı ve parmaklarını başının üzerine indirip bomba sesi çıkararak aklının uçtuğunu taklit etti.

İçkilerimiz geldi, meyve ve çiçek garnitürleriyle süslenmişti. Ollie su bardağına yapıştı ve hepimiz Madrid'e, arkadaşlarımıza ve Ollie'nin İspanyolca konuşma becerilerine kadeh kaldırdık.

Geleneksel tapas ve pinchoslarımızı yedikten sonra, rengârenk pankartların ve kumaşların üzerimize örtüldüğü rengârenk Cava Baja caddesinde yürüdük. Yerliler gitarlarının tellerini tıngırdatıyor, davullarını çalıyor, kalabalık ara sokaklarda hipnotik ritimler çalıyor, insanlar etrafımıza doluyor, dans ediyor ve gecenin tadını çıkarıyordu.

Liam müziğin sesiyle Ollie'ye, "Sadece iç, dostum," dedi. "Bu gece burada bir otel bulacağız. Bu senin tatilin. Keyfine bak."

Ollie bana döndü ve başını salladı.

"Oh, Tanrı aşkına, Ollie." Elini tutarak onu en yakın açık hava barına çektim ve gevşemesi için bir mojito söyledim.

Bir saat sonra Ollie'nin gamzelerinin arasında kalıcı bir gülümseme vardı. Siyah kot pantolonu, uzun kollu gri gömleği ve parlak beyaz spor ayakkabılarıyla -kendi deyimiyle- Ollie arkamda dans ediyor, elleri yanlarımda geziniyor ve kalçalarımı kavrayarak arka tarafımı kasıklarına doğru çekiyordu. Müziğin ritmi hareketlerimizin arasından geçerek şenlikli caddede yankılandı. Ollie sanki benim bir uzantımmış gibi her sallanışıma ve salınışıma ayak uyduruyordu. Nefes alış verişimiz ağırlaştı, ter tenimizi yaladı ve alnı benimkine değdiğinde kollarında döndüm. Vızıltılarımız ağır ve canlıyken, ben onun içine yuvarlanırken Ollie dudaklarını yaladı. "Ah, lanet olsun, aşkım."

Kıkırdayarak ve tökezleyerek bir otele girdik ve asansöre binerek Madrid şehrinin üzerinde cam

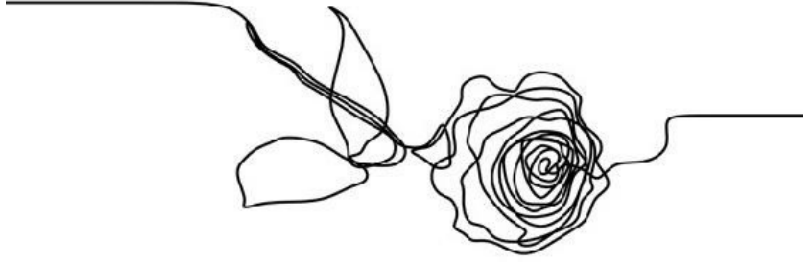
bir köprünün uzandığı bir çatı barına çıktık. Taze soğuk içecekler ellerimizi dondurdu ve dördümüz de

ufuk çizgisi, tam üç-altmış manzaraya sahip. Ekim ayının güçlü rüzgârları her yönden bize çarpıyordu ve saçlarım çılgınca savruluyordu. Liam, "Aşağıya bakmayın," diye anons etti ve geri kalanımız onun talimatıyla cam köprüden aşağıya baktık. İnsanlar, arabalar ve ışıklar sanki dünya tersine dönmüş gibi ayaklarımızın altında kayıyor ve aşağıdan yıldızlar parıldıyordu.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım. "Buradan dünyayı görebiliyorsun."

Liam kollarını Jake'e dolamıştı ve Jake'in mavi gözlerini hiç bu kadar büyülenmiş görmemiştim ama Jake manzaraya bakmıyordu. Jake, Liam'ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu gece şimdiye kadarki en sevdiğim manzaraydı.

Madrid'deki tek gecemizde burayı kendimize mal ettik.

Ertesi sabah hepimiz aynı otel odasında inleyerek ve sızlanarak uyandık. Liam banyonun zeminindeki tuvaletin yanında uyuyakalırken, Jake ikinci büyük boy yatakta rahatça uyudu. Bir saat boyunca hepimiz sırayla duşa girip çıkarken Liam ve Jake komik bir şekilde birbirlerini görmezden geldiler.

Jake ve ben cipi getirirken Liam resepsiyonda Ollie'nin yanında kaldı. "Onunla konuşmalısın. Onu banyoda bıraktığın için kızgın," diye açıkladım Jake arabayı otelin girişine çekip Ollie ve Liam'ı beklerken.

"Her şey yoluna girecek. Bunu her zaman yaşıyoruz ve sanırım bundan zevk alıyor. Liam'ın çükü kırbaçlandı. Cebelitarık'a vardığımızda bunu atlatacaktır," dedi Jake ve ben kaşlarımı çatarak gözlerimi kıstım. "Ne yani? Bana inanmıyor musun? Bu bizim olayımız. Sırf diğerinin hâlâ umurunda olduğundan emin olmak ve öfkeli seks için bir nedenimiz olsun diye aptalca şeyler yüzünden kavga ediyoruz."

"Kızgın seks gerçekten bir şey mi?" "Kesinlikle bir şey."

Jake, Liam'la birlikte arka koltuğa geçerken Ollie de elinde iki kahveyle şoför koltuğuna kaydı ve sonraki beş saat boyunca rahat bir sessizlik içinde Cebelitarık'a doğru yol aldık.

Ayaklarımı gösterge paneline attım ve pencereyi yarıya kadar açık bıraktım. Huzurlu esintiyle sürüklenirken Ollie'nin eli kalçamın üzerindeydi, İspanya'yı boydan boya geçiyor, uzun zamandır kafamızda kurduğumuz bir hayali kutlamak için harekete geçiyorduk. Her geçen kilometrede manzara beni esir alıyor, elim pencerenin dışındaki rüzgârda sörf yaparken ılık güneş yüzüme vuruyordu.

Ollie radyoyu açtı, kırık sözler kısıldı ve bana baktı, gözleri bayıltıcı gülümsemesiyle dans ediyordu. İçimizde bir çocuk yaşıyordu, dünyayı yepyeni gözlerle görüyor ve hiçbir şey beklemiyorduk, sadece ilham perimiz olan açık yolla özgürlüğün peşinden koşuyorduk.

Onunla tüm dünyayı gezdiğimi hayal edebiliyordum. Bu düşünce bile içime heyecan pompaladı ve hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi dört açtım.

Ve öğlen saatlerinde vardık. Cebelitarık'ın dev hilal şeklindeki kayası yarımadaının kenarında duruyordu ve Ollie arabayı kristal mavisi suların ve beyaz kumlu plajın önüne park etti. SUV'den atladım ve kimseyi beklemeden kıyı şeridine koştum.

"Mia, ayakkabıların!" Ollie kahkahalar arasında arkamdan bağırdı.

Aşağı inerken, parmaklarım botlarımı ve çoraplarımı çıkarmadan önce bağcıklarımı çözmek için fazla mesai yaptı ve arkamda bir iz bıraktı. Duygular boğazımda düğümlendi. Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. İki yıl önceki anımız beni istila etti.

"Buradan çıktığında yapacağın ilk şey ne olacak?" Ollie, ben göğsünün üzerine uzanırken parmaklarını uzun saçlarımın arasından geçirerek soruyor.

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Ayak parmaklarımı suya soktum. Peki ya sen?"

Ollie basitçe, "Seni bul... sonra da okyanusa götür," diyor ve o göremiyor ama ben gülümsüyorum. "Seninle bir hayat istiyorum Mia. Daha fazlasını hiç istememiştim. Önümüzdeki iki yılı atlatabileceğimizi düşünüyor musun? Sence başarabilecek miyiz?"

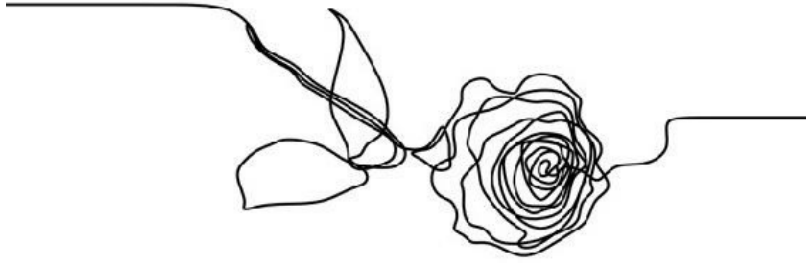
Dudaklarımdan bir iç çekiş çıkıyor. "Tanrım, umarım öyledir."

Nefes alış verişinde ani bir kesiklik var. "Seni kaybedemem," diye fısıldıyor. "Kaybetmeyeceksin."

Koşarken kumlar havalandı ve çıplak ayak parmaklarım buz gibi kıyı şeridine çarpma ve bir dalga ayak bileklerime çarpma kadar durmadım. Gözlerim kapandı, düşmemesi gereken yaşları biriktirdim.

Sonra parmaklarımız iç içe geçerken Ollie'nin göğsü sırtıma yaslandı. "Şimdi aşkım," diye fısıldadı arkamdan kulağıma. "Şimdi gözlerini aç."

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve gözyaşlarım serbestçe döküldü. Her biri buraya gelene kadar yaşadığımız her şey içindi. Karanlık. İşkence. Ölüm. Ollie kollarını bana sararken gözyaşlarım teker teker yanaklarımdan süzüldü. Ayaklarımın arasında yüzen su, bu dünyanın Dolor'dan ve geçmişimizin acılarından çok daha büyük olduğunu hatırlatıyordu. Keşfedilmemiş anlar, gidilmemiş bölgeler, önümüze serilmiş koca bir yolculuk. Buraya kadar gelmiştik ama nereden geldiğimizi ya da yol boyunca kimlerle tanıştığımızı asla unutmayacaktık.

Tarih 10 Ekimth, 2020 idi.

On-on-yirmi-yirmi.

Jake her şeyi kontrol altında tutuyordu ve bunu kendime sessizce kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım, kan dolaşıma karşı çalışan sinirlerimi hafifletmiyordu. Ollie ve Liam dün Jake ve ben elbise alışverişine çıkarken kendilerini meşgul etmişlerdi. "Bir elbise giymek zorundasın, Mia. Sen bir hayvan değilsin," demişti ona gömlek ve kot pantolonla iyi olduğumu söylediğimde. Ben de

o an için fazla şık olmamak umuduyla, aklımın ucundan bile geçmeyen bir elbise almıştım.

ve vardığımızda Ollie'yi neyin içinde göreceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Jake saçlarımla oynarken aynadaki yansımam bana bakıyor, baş nedime rolünü bambaşka bir seviyeye taşıyordu. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Makyaj malzemeleri ve kullandığı aletlerin arasına saklanmış, şifonyerin üzerinde bir yerde duran telefonumdan müzik çalarken sordum.

"Şşşt..." dedi, başımın üstünü okşayarak. "Sanatçının dikkatini dağıtıyorsun." "Sanatçı zorluyor."

Jake masa sandalyesini döndürerek beni aynadan uzaklaştırdı. "Artık bakmak yok. İşim bittiğinde göreceksin."

Bir inilti beni terk eder etmez, otel odasının kapısı çalındı.

Jake asayı şifonyerin üzerine bıraktı ve bir parmağını önüne uzatarak sıkı oturmamı söyledi. "Ve sakın bakma," diye ekledi ortadan kaybolmadan önce. Kapı açıldı ve Jake bir çığlık atarak odaya geri döndü. "Tamam, resmen yanlış adamla birlikteyim," diye bağırdı ve kollarında çuval bezi ve ahşap sapların etrafına bağlanmış açık pembe kurdeleli origami güllerden oluşan bir buket vardı. Kalbim göğsümün içinde zıpladı ve rimelimi mahvetmekle tehdit eden mutluluk gözyaşlarımla savaştım.

Jake gülleri inceledi. "Bunlar hangi kitaptan?"

Nefes almakta zorlanarak buketten bir gül kopardım ve gözlerim Ollie'nin şiirine takıldı. "Bu bizim aşk hikâyemiz."

Jake bana bir not uzattı ve notu açtığımda gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Mia,

Ne düşündüğünüzü biliyorum, ama hayır... Bu bizim aşk hikayemiz değil...

Bulanık bir görüşle küçük bir kıkırdama çıkardım.

Seninle tanıştığım günden beri yazdığım her şey bu. Bana o kadar çok sevgi ve hayat veriyorsun ki, kalbim asla onu içerecek kadar büyük olamaz. Bu yüzden kağıda akıtıyorum, buna kıpkırmızı aşk diyorum. Şiirsel diyelim. Ama bu bizim aşk hikayemiz değil, çünkü sana olan aşkım asla bitmez. Sen ve ben, zamanın başlangıcından beri köklüüz ve her sabah o küçük kutsal anlarda çekici olma umuduyla izlediğin iki varlık olan ay ve güneşin ötesine uçmaya devam ediyoruz. Anlamadığınız şey, içinde zaten yaşayan çok fazla ışık ve güzelliğe sahip olduğunuz, galaksileri dizlerinin üzerine çöktürdüğünüz ve yıldızları kıskançlıktan kararttığınızdır.

Sen benim gündeğumumsun, aşkım.

Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü seni bir dahaki görüşümde söyleyecek sözüm kalmayacağından korkuyorum. Son birkaç ayımı sana verdiğim her sözün içeri doldurarak geçirdim, böylece aşağıdaki kelimeleri yazarken boş olmadıklarına inanacaksın. Her zaman, senin huzurunda geçirdiğim her saniyeye layık bir adam olacağıma söz veriyorum. Gülümsemelerine, zaferlerine, öpücüklerine ve evet, hatta gözyaşlarına layık olacağıma. İçimdeki hayalperestin bir daha asla uyumak istememesini sağladığın için teşekkür ederim...

Evermore,

Ollie

Titreyen dudaklarımdan uzun bir nefes çıkardım, daha fazla dayanamadım. Onu görmek zorundaydım. On iki saatten biraz fazla olmuştu ve Jake kalbimin kaldıramayacağı kurallar koymuştu.

"Hayır, hayır, hayır... Dur!" Jake kollarını iki yana açarak ısrar etti. "Mia Rose, bunu benim için mahvedemeyeceksin!" Jake homurdanarak kutudan mendil üstüne mendil çıkarırken ellerimi yüzüme götürüp gözyaşlarımı sildim. "Biliyordum. O mektubu görür görmez anlamıştım..." diye mırıldanmaya devam ederken bir yandan da gözümün altındaki mendili siliyordu. "İşte, artık mutlu gözyaşları yok. Bir saat içinde adamı göreceksin. O zaman istediğin kadar ağlayabilirsin."

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Jake ve ben otel odasındaki dolap kapısının arkasına iştirilmiş boy aynasının önünde dururken parmakları saçlarıma dokunmaya devam ediyordu.

"Jake, bekliyor," diye mız mızlandım, yalınayak halının üzerinde zıplarken. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Elbise bohem ve kumsalın karışımıydı, dantel detayları yere kadar uzanıyordu. Jake'in bir saatten fazla süren saç bakımı benim on dakikamı alabilirdi, buklelerim yarı doğal dalgalarla yüzümü çerçevesiyordu. Ancak makyaj çok etkileyiciydi. Aletleri nasıl kullanacağımı hiç bilmiyordum ve Jake bronz elmacık kemikleri ve gül pembesi dudaklarla ağır gözler uyguladı. Çillerim hafif allığın arasından hâlâ parlıyordu.

"Son bir şey daha," ben yaptığı işe hayranlıkla bakarken Jake ortadan kayboldu, "ah, işte burada." Arkamda belirdi ve başıma çiçekten bir taç taktı. "Mutlak mükemmellik."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Şaşırmak bunu asla karşılayamazdı, ağzım açık kalmıştı. "Böyle görüneceğimi, hatta burada beyaz bir elbiseyle duracağımı hiç düşünmemiştim. Ben evleniyorum. Bu psikopat evleniyor." Etrafımda döndüm, "Bunu hak etmiyorum Zeke. Onu hak etmiyorum. Bu kadarı da fazla," diye saçmaladım, çıldırma moduna girmiştim.

Jake gülümseyerek kollarını kavuşturdu.

"Neden gülümsüyorsun? Bu kadar komik olan ne?"

Avuçlarının ikisi de omuzlarıma indi. "Az önce bana Zeke dedin."

Başımı salladım. "Hayır, demedim."

"Evet, yaptın."

Parmaklarım şakaklarımı kavradı, odada volta atarken daireler çizerek masaj yaptı. "Resmen kendimi kaybediyorum." "Mia, beni dinle. Bana Zeke demen onu hissettiğin anlamına geliyor. O burada, senin evlenmeni izlemeye hazır.

Oliver Masters. Zeke'i gerçekten hayal kırıklığına uğratmak istiyor musun?" "Öyle mi düşünüyorsun? O burada mı?"

"Tabii ki burada. Seninle koridorda yürüyecek olan o."

ofie

Mia geç kalmıştı ama Jake yüzünden olabilirdi. Liam her beş dakikada bir bunu bana hatırlatarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. Altı ay öncesine ait anılar, Dolor'un kapılarının önünde benimle buluşmasını beklerken, bir türlü gitmiyordu. Anılar bana

sadece eziyet ediyordu.

Üçümüz Cebelitarık Kayası'nın yanında, beyaz kumların üzerinde, okyanus şahidimiz olarak durduk.

Sandalye yoktu, müzik yoktu, aile yoktu; sadece Liam, Christy ve ben Mia ve Jake'in gelmesini bekliyorduk. Christy bizi evlendirecek olan kadındı, kısa sarı saçları vardı ve muhafazakâr pembe bir elbise giymişti. Buralı değildi ve bunu biliyordum çünkü aklımı dağıtmak için ona kendisiyle ilgili sorular sormadan duramıyordum. Christy dört yıl önce tam da bu noktada evlenmiş ve Cebelitarık'tan hiç ayrılmamıştı. Akşam güneşinin altında bir kemerin altında dururken bana "Burası John Lennon'ın evlendiği yer," diye bilgi verdi.

"Ah, öyle mi?" Bunu biliyordum, *Tanrım*, zaten biliyordum ama aklım başka bir yerdeydi... Mia o anda her neredeyse.

Neredesin aşkım?

Yazdığım mektubun onu korkutmuş olabileceğini düşünerek yakamı düzelttim ve haki pantolonumu düzelttim. Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez, hafif bir rüzgâr esti ve tüm şüphelerimi giderdi. Kafamın içinde son iki yıl ve onun dudakları benimkilerle buluşmadan önce nasıl aşık olduğum canlandı. Başım güneşe bakacak şekilde geriye düştü, serin Ekim esintisine karşı konuştum. "Teşekkür ederim kardeşim." Liam omzuma dokunduğunda gözlerimi kapattım.

Başım öne düştü ve ... *Mia* ...

Orada

. O.

Evet.

İşte benim kızım, benim sonsuzluğum.

Ve ellerim titremeye başladı.

Mia karşımda, on adım ötemde dururken duygularımın yaptıklarına karşı koymak için burnumun kemiğini sıktım. Ona doğru koşmak istedim ama kıpırdayacak halim yoktu. Ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istedim ama dudaklarımı gülümsememin şeklinden ayıramadım. Yapabildiğim tek şey, onu daha iyi görebilmek için titreyen avucumu yüzümden aşağı kaydırarak gözyaşlarımı silmektir. O gerçektir ve buradaydı.

Mia kalbimi durduran gülümsemesiyle bana doğru yürüdü ve tüm dünya sessizliğe gömüldü. Christy çoktan konuşmaya başlamıştı ama kalbimin kulaklarımda çarpması dışında hiçbir şey duyamıyordum. Jake onun arkasında duruyordu ve ben onun yanıma geldiğini hiç fark etmemiştim. Önümdeki tek şey Mia'ydı ve tüm duyularımı tüketiyordu.

İki elini de kendime doğru çektim. "Merhaba aşkım," diye fısıldadım, kahve-kahverengi gözlerinde kaybolmuştum. "Merhaba," diye fısıldadı, bakışları Christy ve benim aramda gidip geliyordu.

Christy söyleyecek bir şeyimiz olup olmadığını sordu ama 'Merhaba' diyebildiğim tek kelimeydi ve bunun olacağını biliyordum. Mia her zaman bu kanayan şairin ağzından kelimeleri çalar, onları yıldızlara dönüştürür ve gökyüzünü aydınlatırdı.

Mia beni şaşırtarak, "Söyleyeceklerim var," dedi. Christy başını sallayarak ona söz hakkı verdi ve o anda bu kadar zayıf olduğum için kendimi aptal gibi hissettim. "Bugün bana bir mektup yazdın," Mia parlak gözlerle gülümsedi, "ve ben bir şey söylemeyi planlamıyordum, çünkü sen her zaman kelimelerle ve nasıl hissettiğini açıklamakla daha iyi olmuştundur. O yüzden bu doğru olmayabilir..." Elini sıktım, sadece ikimizin olduğunu bilmesini sağladım ve devam etmeden önce gözyaşlarına karşı koydu, "ama mektubun bana her sabah izlediğim gün batımını ve aydınlık ile karanlığın bir arada var olup gökyüzünde güzel bir şey oluşturduğu o kutsal anı hatırlattı. Ben her zaman karanlık oldum, ama sen her zaman ışık oldun Ollie ve birlikte aşkımız rengarenk yanıyor. Sen benim her güzel kutsal anımsın ve hayatımın sonuna kadar kalacağıma söz veriyorum."

Mia'nın eli gözlerimi silmek için geldi ve ben de avucunu

öptüm. Christy devam etti ve yeminlerimizi ettik.

Mia evet dedi. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü ellerimin arasına alıp umutsuzca dudaklarına yapıştığım da kalbimin içinde bir patlama oldu. Tadı okyanus ve özgürlük gibiydi ve ben o öpücüğün içine gömüldüm. Dudaklar bu öpücükle su gibi hareket etti. Dilleri yavaşça sıyrıldı, kalpleri çılgınca çarptı ve gezegenler o öpücükle çarpıştı. Beni alıp götürmesini ve sonsuza dek duygularımızın içinde yaşamasını istedim. Etrafımızdaki tezahüratlar kesildi ve gözlerimi açtığımda alınlarımız birleşti. "Seni seviyorum bebeğim."

Mia altın sarısı gözlerinde doğal bir parıltıyla gülümsedi. "Seni seviyorum."

CHAPTER TWENTY - SEVEN

CHAPTER 27

OLLIL

Sen benim için en beklenmedik olay
örgüsüsün, yani hayatın ölümcül rutinine
kapılmamı engelliyorsun.
İlk defa yardım
almadım.

—

Mia'yı omzumda kapıya kadar taşımakta ISRAR ettim. Son birkaç saati Liam ve Jake'le kutlama yaparak, dans ederek ve içerek geçirmiştik.

Mia resmen sarhoştı. Ya da belki de sarhoş olan bendim. Artık anlayamıyordum.

Törenden sonraki her şey bulanıktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Mia arkamdan.

Kolumla kalçasının arkasını tutarak otel odasının yarısında durakladım. Mia gece yarısı okyanusta dans etmiş, kumların dantellere yapıştığı elbisesinin altını ıslatmıştı. "Ne oldu?"

"Elimizde hiç fotoğraf yok," diye seslendi kıcıma vurarak.

"Oh, resimler var, aşkım," diye güldüm, sonra banyoya doğru yürümeye devam ettim, "dans ettiğin, çekim üstüne çekim yaptığın ve masa üstü olayından bahsetmiyorum bile." Balkon kapılarının ardına kadar açık olduğunu, şarap kadehlerinin yerleştirildiğini ve dışarıdaki terasta bir kova buzun içinde bir şişe şampanya hazırlandığını fark ettim. Odanın içinde müzik çalıyordu ve yatağın üzerine gül yaprakları serpilmişti. Rock Hotel lüks bir yerdi ve Jake bunu bizim için planlamış olmalıydı.

Mia kucağında acı içinde kıvrandı.

"Ben yapmadım." "Yaptın."

Şaşırtıcı bir şekilde onu düşürmeden banyoya ulaştım ve aynanın önünde durdum. Duruşum sallanıyordu ama gözlerim omzumun üstündeki yansımada onun poposunun aldığı şekle sabitlenmişti. Mia kollarımda kıpırdandı, kahkahası sırtımda yankılandı.

Daha iyi görebilmek için elbisesini yukarı çektim ve beyaz dantel külotu ikinci bir deri gibi seksine yapıştı. "Tanrı aşkına, Mia," diye homurdandım, boştaki elimi çıplak kalçasından yukarı ve mükemmel yuvarlak kıcının üzerinde gezdirdim. İçine girmeyi arzuladığım tek yere vızılı hücum ederken sikim pantolonumun içinde gerildi. Arkadan bakışı bakışlarımı yakaladı ve içimdeki hayvani arzuları alevlendirdi.

"Ollie," diye inledi ama parmaklarım gezinmeye devam etti, beyaz dantelinin üzerinden yarığını aşağı yukarı sıyırdı.

"Kıpırdama aşkım. Sadece sana bakmak istiyorum." Onu ortaya çıkarmak için bir elimle külotunu yana doğru uzattım. Dudaklarım birbirinden ayrıldı, taşaklarım sıkılaştı ve oksijen ciğerlerime dolarken gözlerimi manzaradan ayıramadım.

Tabii ki dinlemedi, ben onu okşadıkça poposunu parmaklarıma bastırıyor, daha fazlasını istiyordu. İçimden akan likör iki parmağımı ağzıma sokmaya zorladı, sonra dar girişinin üzerinde, parıldarken daireler çizdi. İzledim, dar deliğini yoğurdum ve parmaklarımı içeri soktum, başparmağım küçük klitorisinin üzerinde gezindi. Mia'nın bacakları titriyordu ve parmaklarım kıvrıldı. Tenimden kasıklarına doğru bir ateş parladı. "Bunun bana şu anda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Sen çok... Tanrım, Mia." Onu fırlatıp atmadan önce hızla yatağa doğru yürüdüm ve düş konusundaki fikrimi değiştirdim. Ona şimdi ihtiyacım vardı ve ben onun üzerinde durup onu içime çekerken o gelinliğiyle bembeyaz çarşafların üzerine uzandı.

Elbise küçük bedenini sarıyor, göğsünün ortasında derin bir çukur oluşturuyordu ve gözlerim karımın her santimine değişiyordu. Mia kollarını çiçek tacının düştüğü başının üzerine kaldırdı ve kaşları birbirine çarpmadan önce başını balkonun dışına çevirdi. "Ollie..."

Bakışları karşısında boğazıma bir yumru oturdu ve "Öyle mi?" demeden önce yutkunmaya çalıştım.

Gözleri tekrar bana kaydı. "Lanet olası bir maymun bizi izliyor."

"Ne?" Güldüm, onu doğru duyup duymadığımdan ya da çektiğim fotoğrafların sayısının onu

arpıtığından emin değildim.

kelimeler.

Balkonu işaret etti. "Şu anda bir maymun bana bakıyor."

Arkama baktım ve kahverengi bir maymunun terasın korkuluklarının üzerinde oturup bana baktığını gördüm. "Çok haklısın." Başımı tekrar ona doğru çevirdim. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," gözleri maymundan bana doğru gidip geliyordu, "o bana bakarken soyunamıyorum Ollie. Bu çok garip."

Ve küçük maymunun geceyi ya da Mia'nın benim için soyunmama şansımı mahvetmeyeceğinden emindim. Terasa doğru yürüdüm ve Mia arkamdan kıkırdarken ellerimi önümde salladım. "Defol git!" Fısıltıyla bağırdım ve maymunun gözleri bir sonraki balkona gitmeden önce arkamdan bir kez daha Mia'ya kaydı.

Arkama döndüm ve bakışlarım yatağın ayak ucunda narin bir gülümsemeyle duran Mia'ninkilerle çarpıştı. Elbisesinin askısı bir omzundan düşmüştü ve gözleri beni yakalamış, onu elbiseden çıkarmam için yalvarıyordu. Birkaç adım ileri atınca Mia'nın üzerinde yükseldim ve onun büyüüne kapıldım, tamamen onun içinde kayboldum. Dizlerimin üzerine çöküp çökmeyeceğimden ya da elbiseyi yırtıp çizgileri, sınırları ve ufukları aşıp aşmayacağımdan emin olamadığım, beni zayıf ve güçlü kılan bir anın baş döndürücü büyüü.

Parmaklarım askıların üzerinden arkasına doğru dans etti ve elbisenin fermuarını sırtının alt kısmına kadar açtım. Mia elbisenin vücudundan yere doğru kaymasına, ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi ve kalbim göğsümün içinde çarptı. Çıplak duruyordu ve parmaklarımın uçları köprücük kemiğinden kollarına kadar uzanan hatlarının üzerinde gezindi. Parmaklarım onun her yerine dokunmak için kaşınıyor, bu kadına duyduğum özlemle boğuluyordum.

Mia şefkat dolu gözlerle bana baktı, fildişi teninde tüyleri diken diken olmuştu. Yanaklarını bir allık süslüyordu. Gözlerinde altın güneşler parlıyordu. Dudaklarında coşku vardı. Eğildim ve onu öptüm, zaten gidiciydim.

Onu yatağa doğru geri geri götürürken Mia pazularımı kavradı. Oturmadan önce dizlerinin arkası kenara çarptı ve dudaklarım bir çığlık gibi, yavaş ellerim bir fısıltı gibi hareket etti. Göğsüm, kafesinden kurtulmaya ve onunkiyle birlikte uçmaya hazır, çarpan kalbimden dolayı yanıyordu. Duygularım ellerimin titremesine neden oldu ve Mia geri çekildi. "Düşünmeyi bırak," diye fısıldadı dudaklarıma, parmakları kemerime asılmıştı, "bırak kendini ve benimle seviş, Ollie."

Kemerim çözüldü. Düğmelerim ve fermuarım çözüldü. Zonklayan sikimi dışarı çekip dilini sikimin dibinde gezdirirken ve müziğin yumuşak ritmi parmaklarımı saçlarının arasından takip ederken lanet aklım çözüldü. Beni derinlere çekerken göğsümde bir nefes sıkıştı ve tırmanan basınçtan öne doğru eğildim. Boynu büküldü, farklı bir açıyı fethetti ve kontrolümü tehdit etti. Gözlerini benimkilere diktiğinde geri çekilmek için çabaladım.

Ama yaptım... çünkü aramızdaki bağa daha çok ihtiyacım vardı.

Onu sırt üstü yatağa yatırıp bacaklarının arasından gövdesine doğru süründüm. Mia'nın tırnakları sırtımda gezinirken nefesim dudaklarımdan önce boynuna çarptı. Göğüsleri birbirine sürtünürken avuç içim uyluğuna doğru kaydı ve onu belime sardım.

Sonra her yerim içine girene kadar yavaşça içine girdim. O yüzümü tutarken dudaklarımı ıslattım, ağzımı onunkine doğru hareket ettirdim. Birlikte yükseklere kovaladık, yıldızlara baktık ve zamanı aştık, çarşafların arasında vahşi bir tutulma yaşadık, süpernovamızın içinde uçtuk. Ay ışığı terasın dışından geliyor, teninde gölgeler oluşturuyordu ama gölgeler aramızda yanan renkli duyguyu silemiyordu, tıpkı söylediği gibi.

Vücutları kaygan. Adım dudaklarında. Onun tadı benimkinde. Cennetimize ulaştık. Yer sarsılıyor, bedenler titriyordu. Günah işliyor ve tapınıyorduk, öfkeyle savaşılan bir masumiyet vardı

ve bütün gece alevler içinde geçti, tekrar tekrar, sanki kendi dinimizmiş gibi.

Başını göğsüme yasladığında, kalbim yanağına çarparken, bizi yıldızlara sarmak ve sonsuza dek orada yaşamak istedim. Böyle anları bedenime dövme olarak yaptırırdım, böylece ben her zaman güzel olabilirdim ve o da bana hissettirdiklerine her zaman hayran olabilirdi.

Bu doğruydı, bu anlar bir ömür boyu sürmeliydi, ama göğsümün içinde bana en kötüsünün henüz gelmediğini hatırlatan küçük, geçici bir sızı da vardı. Mia kollarımda uyuyakaldı ama ben uyanık kaldım ve gündeğumum gözlerini kapattıktan sonra iblislerle savaştım. Hâlâ öldürmem gereken bir adam ve halletmem gereken bir sorun vardı. Ghost ve Dex. Ona sonsuza dek söz vermişim ama hâlâ geçmişimin umutsuz kararlarından kaçıyordum.

Mia

Cebelitarık'ı keşfetmek için Liam ve Jake'ten ayrılmıştık. Hava mükemmeldi, yetmişlerin altındaydı ve ben de kısa kot şortumu ve krem rengi bluzumu giymiş, Ollie'nin Madrid'den benim için aldığı dokuma şapkayı başıma geçirmiştim. Kahve aramak için kapıdan çıkmadan önce fotoğraf makinemi kaptım. Hiçbir zaman ağır kahvaltı insanları olmamıştık, birkaç hamur işi ve her zaman hazırдық. Ama akşam yemeğı yerine kahvaltı ettiğimiz birçok gece olmuştu ve Ollie'nin çikolatalı krepleri kısa sürede favorim haline gelmişti.

Bir gün önce evlendiğimiz beyaz kumlu plajın 435 metre yukarısında yer alan Cebelitarık'ın En Yüksek Noktası'na dik Akdeniz merdivenlerinden çıkmak zorlu bir yürüyüştü. Başka bir turist, rüzgârın bizi uçurmakla tehdit ettiği bozkırın üzerinde dururken ikimizin fotoğrafını çekti. Buradan Cebelitarık Boğazı boyunca Afrika'nın kıyı şeridini görebiliyordunuz. "Uzaktaki şu dağları görüyor musun?" Ollie rüzgara karşı bana sordu, gözleri manzaradan dolayı parlıyordu. Başımı salladım ve o da devam etti, "Orası Fas."

Aşağıya doğru yürüdükten sonra Aziz Michaels Mağarası'nı ve Büyük Kuşatma Tünelleri'ni keşfettik ve öğle yemeğı için şehre indik. Süslü bir makarnadan başka bir şey olmayan iki tabak fideos al horno yerken ona çektiğimiz tüm fotoğrafları gösterdim. "Şuna bak," diye bağırdım.

Ollie ağız yemekle doluyken başını sallayarak, "Bunlar harika," dedi, "bir sonraki şiir kitabımda yer almalarını istiyorum."

O yanımdayken her zaman takındığım gülümsemeyle yanaklarıma sıcaklık yayılırken fotoğraf makinemi yere bıraktım. "Ollie, seninle evlendim diye bunu söylemek zorunda değilsin."

"Söylüyorum çünkü cidden çok iyiler. Bir sonraki kitabım, şiirlerim ve senin fotoğrafların. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum." Ollie bir sonraki lokmasını alırken, bir maymun yanımdaki masadan fotoğraf makinemi kapıp kasabaya doğru havalanınca boğazımdan bir çığlık koptu. Ollie çatalını bırakıp sandalyeden fırladı ve esrarengiz hırsızın peşinden gitti. Ancak kısa bir süre sonra Ollie'nin peşinden koşmak için sırt çantamızı yerden kaptım.

"Ollie, yapma, seni ısıracak!" On beş metreden daha uzaktan bağırdım.

Ben yetişene kadar Ollie maymunu köşeye sıkıştırmış, etrafını kalabalık sarmıştı.

Küçük maymun küçük ellerindeki kamerayı incelerken çömeldi. "Kamerayı bana ver dostum," dedi kararlı bir şekilde ve ben kollarımı göğsümde kavuşturarak kahkahalarımı tuttum.

"Isırır," dedi bir seyirci, maymuna parmağını sallayarak ve ben "Sana söylemiştim," demek istedim, ta ki yanında duran adam araya girene kadar, "Hayır, o İngiliz. O iyidir."

Ollie kalabalığı susturmak için döndüğünde, ikisi Cebelitarık'ın İngiliz kontrolü altında olduğu konusunda ileri geri konuşuyorlardı. İnsanlar sustu ve Ollie elini küçük adama uzattı. "Ver şu lanet şeyi."

Kadın kendi kendine, "Sen istedin diye öylece vermeyecektir," diye mırıldandı.

Ollie ve maymun bakışmaya başladılar, Ollie'nin uzattığı eli ikisinin arasındaydı ve kalabalık nefesi kesilmiş bir şekilde donmuş bekliyordu. Birkaç dakikalık gerilimden sonra maymun kamerayı Ollie'nin elinin yanına, taş patikanın üzerine bıraktı. Ollie kamerayı avucunun içine alıp ayağa kalktı ve maymun başka bir yöne doğru havalandı. Muhtemelen bir gece önceki maymunla aynıydı. Maymunun gözlerindeki o bakışı hatırladım. Bizimle uğraşıyordu.

Kalabalık alkışladı ve Ollie kayışı başımın üzerinden geçirip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

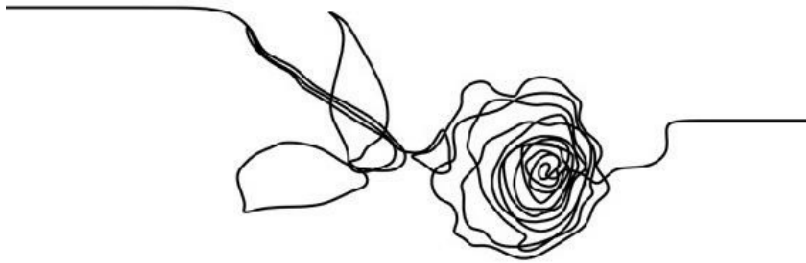
"Sana söylemiştim." Adam gözlerini devirdi ve avucunu havaya kaldırdı. "Çünkü o bir İngiliz," diye açıkladı yanında duran karısına.

Daha sonra, Liam ve Jake ile otelde buluştuk ve çok ihtiyacımız olan bir uykuya daldık. Cebelitarık'taki son gecemizdi ve geceyi ayak parmaklarımız kumda kıvrılmış bir şekilde sahilde oturarak geçirdik. Gün batımı pırıl pırıl suyun üzerinde pembeleri ve morları boyarken, devasa uçurum sağımızda uzanıyordu. Ben Ollie ve maymunun hikâyesini anlatırken Jake yakındaki bir otelden gelen müzik grubunun ritmiyle kumların üzerinde tek başına dans etti.

"Ah, evet. Turist rehberimiz bugün bundan bahsetti," dedi Liam, gözlerinde büyülenmiş bir ifadeyle. "Efsaneye göre maymunlar sürpriz bir saldırı sırasında İngilizleri uyarmış, bu da Fransız ve İspanyolların Cebelitarık'ın kontrolünü ele geçirmesini engellemiş. Yani maymunlar var olduğu sürece İngilizler de var olacak. Aralarında söze dökülmemiş bir bağ var." Kaşlarını kaldırdı, "Çok havalı, değil mi?"

"Ah," yanımda oturan Ollie'ye dönüp baktım, "Şimdi anlaşıyor." "Yani maymun az önce kamerayı mı teslim etti?" Jake ağır ağır nefes alarak sordu. Bir omzumu kaldırdım. "Daha çok elinin yanına bıraktı."

Ollie, "Sersem piç kurusu," diye mırıldandı.

Geldiğimiz yoldan Birleşik Krallık'a dönmüştük ama bu kez Liam Cebelitarık'tan Bilbao'ya doğru arabayı sürmüş, evli çift de arka koltukta birbirlerine sokulmuştu. Dördümüz, Biscay Körfezi'ni geçerek Birleşik Krallık'a giden ilk feribota binmeden önce İspanya'da son bir gece geçirmek zorundaydık. Uçakla da dönebilirdik ama Ollie'nin arabasını limanda bırakmıştık ve yolculuğu sorun etmedik. Ollie ve ben macera için yaratılmıştık, tek evimiz birbirimizin içindeydi.

Yorgunluktan bitap düşmüş olan Ollie arabayı kulübemizin önüne çekti ama ben inmeye çalışırken elini kalçama koydu. "Mia, bekle," dedi ve ben de dönüp ona baktım. "Şu anda

muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum, bu arabadan indiğimizde gerçek dünyaya geri döneceğimizi. Bağlantıların, Dex'in ve

Leigh-

"Ollie..."

"Hayır, bir saniye beni dinle." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Ne olursa olsun, bunu atlatacağız. Ne kadar ilerlediğimize bir bak. Biz bir gücüz, aşkım. Kimsenin karşı koyamayacağı bir güç. Sen yanımda olduğun sürece ben korkmuyorum, ya sen?" Dudağıını ısıran Ollie, ben yavaşça başımı sallarken elini saçlarımda gezdirip uçlarını tuttu. "Bizi buradan çıkaracağım Mia," demeden önce alnımdan öptü. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum, beni de bu lanet karmaşadan kurtaracaksın."

Eski arabadan indiğimizde hava sıcaklığı gece 50 derecenin altındaydı. Yine de hakkını vermek zorundaydım. Çırpıcı şimdiye kadar kilometrelerce yolu sorunsuzca atlatmayı başarmıştı. Ollie bagajdan bavulları aldı ve isimsiz kulübemizin kapısından içeri girdik. Ön kapıdan içeri girdiğimizde ışığı yaktı ve uzun bir nefes verdi. "Evim güzel evim," dedi iç çekerek ama benim tüm dikkatim oturma odamıza bırakılan hediyeye odaklanmıştı.

Sehpamızın üzerinde eski bir cam vazoda bir düzine pembe gül duruyordu ve ben çiçeklere doğru yürüyüp onları diplerinden aldım. "Oh, Ollie, çok güzeller. Bunları Travis'e mi bıraktırdın?"

Başımı çevirdiğimde Ollie'yi başının arkasını kaşırken yakaladım. "Hiç sanmıyorum." Kaşlarını kaldırdım. "Sanmıyor musun?"

"Mia, çok yorgunum, gerçekten hatırlamıyorum ama yapacağım bir şeye benziyor."

Gülerek çiçeklerde bir not ya da kart var mı diye baktım. "Not yok," dedim ve ben vazoyu masanın üzerine koymadan önce Ollie girişten esnedi. "Pekâlâ Romeo, hadi seni yatağı götürelim."

"Sabah Travis'i arayacağım."

C H A P T E R T W E N T Y - E I G H T

CHAPTER 28

O L L I

Kaos beni
takip mi ediyor,
yoksa sadece
become addicted to
Kaosun peşinde mi?

—

BAYRAM GEÇMİŞTİ ama Dex'le bir iş için buluşmak üzere Thurrock'a giderken Surrey sokaklarındaki ürkütücü hava hâlâ devam ediyordu. Seyahat etmek ve yeni bir şiir kitabının hazırlıkları arasında Dex'in telefonlarının çoğunu yanıtsız bırakmışım.

Bunu sürdüremezdim ve Dex'in benim öncelikler listemdeki yeri beni daha da sinirlendiriyordu.

Bir grup adam Jack's Pub'daki barın etrafında toplanmıştı ve ben de Adrian'ı rahat bir gülümseme ve donuk gözlerle fark ettim. Dex ve diğer iki adamı sarhoş Adrian'ı eğlenerek itip kakıyorlardı ve ben de durumu değerlendirmek için çoğu benden kısa olan adamların üzerinde durdum.

Adamlarından biri olan Smith beni ilk fark eden oldu ve omzumu sıktı. "Gelman ne güzel, dostum."

"Meşguldüm," dedim, sesim boş çıkıyordu. Şu anda yapıyor olmayı tercih edeceğim milyonlarca başka şey vardı.

Dex bar taburesinden kalktı ve adamlar bilinçsizce bir adım geri çekildi. "Düğün nasıldı?" diye sordu her şeyi bilen bir sırıtışla. *Lanet olsun, biliyordu.* Ve bana kalsa, tamamen farklı koşullar altında, Mia Rose'un karım olduğunu tüm dünya bilirdi. Gülümseyerek ve altılı Red Bull paketiyle en yüksek dağa tırmanır, ikimizin de yüzünü kayaya kazır ve tam olarak bu kelimeleri başımızın üzerine kazırdım. Ama bu haber Dex'in Mia'ya olan aşkımın ne kadar derin olduğunu anlaması için yeterliydi. Bu, arka cebinde bir kart daha ve geri gelmemi sağlayacak bir yem daha demekti. Uğursuz bakışları bunu doğruluyordu. "Ah, anlıyorum. Arkadaşımız evleniyor," dedi ve elini omzuma atarak bana döndü, "Cebelitarık'ta olan Cebelitarık'ta kalır."

Smith önüme bir shot koydu, ben de alıp içkiyi boğazıma tıktım. "Onun gibi bir şey."

Adrian sandalyesinden fırladı ve içkisini başının üzerinde tuttu. "Sonlara ve yeni başlangıçlara," diye eğlenerek bağırdı ama gözleri keder kokuyordu, hâlâ dostumuz Reggi'nin yasını tutuyordu. Ben gideli haftalar olmuştu ve Adrian, takım değiştirdiği için James'i kovduktan sonra acısıyla baş etmek için yalnız kalmıştı.

İçime çektiğim bir sonraki nefes beni suçluluk duygusuyla doldurdu ve ciğerlerime inerek kalbimi besledi. Adrian'ı kenara çektim ve ölü bakışları hiç değişmedi. "Nasılsın dostum?" Konuşabilecek kadar ayık olduğunu umarak alçak sesle sordum.

"Siktir git," diye tükürerek kolumu silkti. "Kardeşlik ve güven hakkında tüm bu konuşmalar, sen de diğerleri gibisin, bu yüzden ne biliyor musun? Siktir git, yeni karını da sikeyim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz elim çenesine gitti, sıkıca kavradım ve başını yana çevirip ağzımı kulağına götürdüm. "Şu anda acı çekiyorsun, biliyorum. Hissediyorum dostum. Ama ona bir daha saygısızlık edersen, hissettiğin o acı ne olacak? Benim yapabileceklerimin yanında muhteşem bir mutluluktan başka bir şey değil."

Adrian'ın kafasını geriye doğru iterek bıraktım ve dikkatimi gruba geri verdim. Dex'in bakışları bana sabitlenmişti, shot bardağının arkasında eğlenen bir sırıtış vardı. Bir içki daha içmek için parmağımı kaldırmadan önce kapüşonumu düzelttim. Adrian sarhoştı, James gitmişti, tek başımaydım ve gece daha yeni başlamıştı ve önümde hâlâ bir iş vardı.

Yaklaşık bir saat sonra Adrian'ı arabama götürdüm ve arka koltukta sızmasına izin verdim. Dex ve ben planları gözden geçiriyorduk. "Mesele şu ki, Ghost randevu vermez. Saat ve adresi alır almaz seni arayacağım, ama şu lanet telefonunu açman gerek," Dex parmağını bana doğru kaldırdı, "herhangi bir sorunuz olacak mı?"

"Hayır." Bunun bitmesini en az onun kadar ben de istiyordum ve bunun gerçekleşmesinin tek yolunun

Ghost'u öldürmek için.

Dex bardağını barın üzerine koydu. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Eğildim ve gözlerimi kısıtım. "Senin varlığından zevk aldığımı mı sanıyorsun? Sana katlanamıyorum. İnan bana, hiçbir sorun çıkmayacak. Cevap vereceğim, o piçi öldüreceğim ve işim bitecek. Ve eğer bana kalsaydı, bu iş aylar önce bitmiş olurdu."

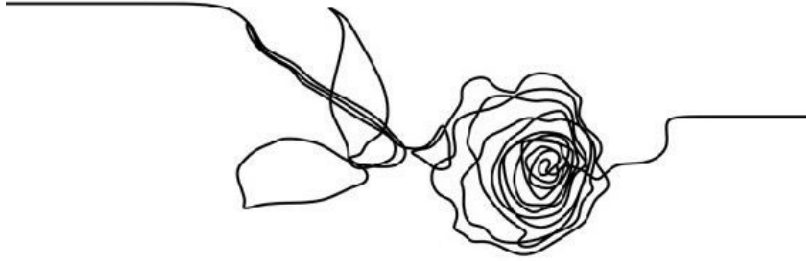
"Bu gibi durumların planlanması gerekir. Ghost yalnız olmayacak, biliyorsun. İçeri girip ateş ettiğin anda, sen bir adım bile atamadan adamları seni öldürecektir. Sen bir amatörsün Oliver. Başının belaya girmesinin sebebi de bu."

Mia'nın beni kaybetme düşüncesi göğsümde bir delik açtı. Karşılaşacağını bildiğim acı ve ıstırap, korkuyu geri çağırmak için yeterliydi. Bir ay önce ona artık korkmadığımı söylemiştim. Ama lanet bir yalancıydım. Dehşete düşmüştüm. "O zaman neden emirlerini yerine getirmem için beni seçtin?" Başımı çevresindekilere doğru salladım, "Neden onları değil?"

"Çok basit. Eğer plan alevler içinde kalırsa, tek kullanımlık olursun," diye alay etti Dex. "Ayrıca, senin için ne yaptığımı unutma. Yatağını yaptın, şimdi çeneni kapa ve içinde yat."

"Hâlâ bana planından bahsetmedin," diye belirttim.

"Üzerinde çalışıyorum."

Adrian bu gece işi üstlenecek durumda olmadığından, onu Links'in evinde bıraktım ve Dex'le birlikte arka koltukta Smith'le birlikte BOG'un bölgesine doğru yola çıktım. Dex kasıtlı olarak satranç taşlarını tahtanın üzerinde hareket ettiriyor, rakiplerini teker teker saf dışı bırakıyordu. Ghost öldürüldüğünde, BOG'lar Londra'nın doğu yakasında hâlâ bir sorun olacaktı. Anladığım kadarıyla, Dex'in sinsi ihanetinden Linkler'den kimsenin haberi yoktu, yakın çevresi dışında, ki o çevre de ne yazık ki benden oluşuyordu.

Her şey benimle başladı.

Ben ve Mia'yı bulmak için yaptığım umutsuz anlaşıma, onun göze çarpmayan oyunundaki ilk hamleydi ve Dex'e kontrolü ele geçirmesi ve Bağlantılar'ın altına alttan bir kibrit çakması için gereken tüm araçları veriyordu.

Dex'in talimatıyla farları kapattım ve şehrin karşı yakasındaki terk edilmiş bir depoya yanaştım. Şarjörler dolduruldu, ilk mermi atıldı, arabada yasadışı silahlarla uğraşan suçluların uğursuz sesleri çalıyordu ve herhangi bir MGK şarkısından çok daha iyi bir ritme sahipti. Dex'in gözleri bana kaydı. "Temiz mi giriyorsun, bebek O?"

"Bir mermim var ve onu Ghost için saklıyorum."

Dex içinden kıkırdadı ve arka koltuktaki Smith'e döndü. "Pekâlâ, basitçe al ve git," siyah bezleri kucağımıza attı, "onu eve geri götüreceğiz ve sorgulayacağız. O binanın içinde bir anlaşmanın ortasında olacaklar ve ben onu önce değil sonra götürmeyi tercih ederim. Diğer oyuncu bilmemeli."

"Kulağa yeterince kolay geliyor," diye onayladı Smith.

Sonra Dex ekledi, "Kaynaklarım James'in eğitim için onunla birlikte olabileceğini söylüyor, bu da bir engel olabilir. Eğer durum buysa, ikisini ayırmak zorundayız. Oliver, işte burada sen devreye

giriyorsun. James işe yaramaz.

Bize. O yeni ve hiçbir şey bilmiyor. Alıcılar gittikten sonra, siz James'ten kurtulurken biz de BOG'u alacağız."

"Onunla ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum, bu gece kimseyi öldürmeye niyetim yoktu, özellikle de James'i. Reggi'nin ölümünden o sorumlu olabilirdi ama zaten vicdanımı yeterince kana bulamıştım ve cebimde bir delik açan kurşun için planlarım vardı.

Dex'in kara kaşları birbirine çarptı. "Ona ne yapacağın umurumda değil. Öldürün, ışıklarını söndürün, kışından sakin. Sadece çabuk ol ve arabaya geri dön."

Üçümüz arabayı terk ettik ve binanın etrafını sardık. Dex ve Smith yan taraftan girerken ben arka taraftan girdim. Bir duvarın arkasına gizlenerek köşeden baktığımda James'in de aralarında bulunduğu dört adamın uyuşturucu işinde olduğunu gördüm. Siyah kumaşı başıma geçirdim ve kapüşonumun kapüşonunu kaldırdım, yan kapıdaki bir pencereden Dex'in beklediğini gördüm.

Dört kişi boş deponun içinde, sesleri kısık bir şekilde sohbet ederken sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissettim. Yüzümü örten siyah kumaşın içinde ter birikirken endişeli avuçlarımı kapüşonumun ön tarafına sildim. Bu noktada, hangi yöne gideceklerine dair bir ipucumuz yoktu ve beklentiyle ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım.

Sonunda herifler dağıldı. İki alıcı ön taraftan çıktı, birinin kolunun altında büyük olasılıkla uyuşturucuyu içeren büyük bir çanta vardı. James'in gözleri depoda gezinirken diğer BOG'un dudakları onun yanında kıpırdadı, bana doğru yürümeden önce parayı saydı. Dex'in neden daha sonra yakalamak istediği anlaşıyordu, pis parayı da alabilirdi.

Başımı geriye çektim ve vücudumu duvara yapıştırdım, ta ki çimento duvarlarda bir ayak sesi yankılanana kadar, bu benim işaretimdi. James'in beklemediği bir yöne doğru yürüdüm ve Dex başı kapalı bir şekilde ihtiyacımız olan BOG'u kontrol altına almaya çalışırken arkasından göründüm. Smith silahını James'e doğrultmuştu ve James tabancasını geri almak için bir şans yakalamıştı ama tabanca elinde asılı kalmış, yere bakıyordu. Smith onu tamamen kontrol altına almıştı ve ben de arkadan yaklaşıp silahı elinden aldım ve Smith'e doğru kaydurdım.

James bana doğru döndü ve ben de onu arkasından yakalayıp boğdum ve diğer ikisi yakalanan BOG ile birlikte dışarı çıkarken onu koridora doğru sürükledim. James benden daha güçlüydü, her zaman öyleydi ve ben kolunu arkasından çekip basit bir hareketle ikiye ayırabileceğim bir kilide sokana kadar bana karşı direndi.

Kapının kapanma sesi kulaklarıma ulaştığında, diğer üçünün depodan çıktığını ve arabaya doğru gittiğini anladım. Fazla zamanım yoktu. Sırtım duvara çarptı ve James'in sırtı göğsüme gelecek şekilde aşağı kaydım, ikimiz de yerdeydik. Mücadele etti ama kontrol bendeydi ve bu işi bitirmek istiyordum. James'in tüm ağırlığı üzerimdeyken ciğerlerim ezildi ve nefes almam zorlaştı. Hava almak ve anın geçmesi için savaştım ve boynundaki kolum sıkılaştıkça, bayılmadan önceki saniyeleri geri saydım.

"Oliver," diye homurdandı, boştaki eli boynuna doladığım kolumu pençeliyordu.

Kimliğim açığa çıktığında, kendimi duygusal olarak durumdan soyutlamak için gözlerim kısa süreliğine kapandı. James benim adamlarımdan biriydi. Onu ben eğitmişim. Korkularını ve zayıflıklarını itiraf ettiği sarhoşluk dönemlerinde yanıdaydım. Eskiden örnek aldığı biriydim. Ve işte buradaydım, şu anda onu iki doğru düzgün kavrayan bendim, biri boynunda, diğeri arkasındaki kolundaydı ve onu şişen göğsümden rahatlatmak için yana doğru çevirdim, böylece yeterince oksijen toplayabilirdim. "Benimle mücadele etmeyi bırak. Senin için daha kolay olacak."

"Adrian'ı öldürecek."

Çakıllı ifadesini zar zor seçebildim ve boynuna sarılışımı hafiflettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dex," dedi toparlanmış bir nefesle. "Adrian ve ben çok şey biliyoruz... Dex bizi yanına almayı hiç planlamadı. Ghost'un işini bitirdiğinde... Adrian ölmüş sayılır. Her şeyi duydum, dostum. Başka seçeneğim yoktu... ama," diye mırıldandı, "Adrian için hâlâ zaman var."

"Hedefini bil, her zaman on adım önde olmalısın," diye tekrarlamıştım Dex'e, çocuklarıma, Oscar'a. Ancak on adım önde olan ben değildim, çok gerideydim ve şimdi bir anda bana çarptığında yetişiyordum ve James'i bıraktım.

Dex başından beri üç oğlumu öldürmeyi planlamıştı.

Adrian, James ve Reggi'nin hiç şansı yoktu.

İçimde öfkeli bir kasırga koptu ve ayağa kalkarak yumruğumu çimento duvara indirdim. Yumruğum tekrar tekrar vuruyor, elim deforme oluyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum. James beni ileri doğru itti ve ben arkamı dönüp öfkemi ona yöneltmeden önce vücudum duvara çarptı ve kafatasına sert bir vuruşla James geriye düştü. Devasa vücudu beton zemine çarptı ve yüksek bir yankıyla benimle alay etti.

Depodan çıkıp arabaya dönmeden önce serinlemek için birkaç dakika bekledim.

Yolcu koltuğuna kayan Dex direksiyonun arkasına yaslanmış, para destelerini karıştırıyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye mırıldandı ve arkamı döndüğümde BOG'un başındaki siyah çuvalı ve yanında Smith'i gördüm, kucağının üzerinde elinde sıkılı bir silah vardı.

"James güçlüdür, bana kök söktürdü," dedim gayri ihtiyari, hasarı incelemek için yumruğumu önüme doğru uzatarak. Arkamda arkadaşı ve yanında tehlikeli bir uyuşturucu satıcısı varken onunla yüzleşmenin zamanı değildi. Smith de pekâlâ onun ölüm listesinde olabilirdi ya da yönetme yolculuğunda yanında götürmek istediği tek adam.

Link'in evine dönerken yol boyunca ağzımı kapalı tuttum ve gözlerim pencereden dışarı bakarak kendi planımı tasarladım. Reggi'yi kurtarmak için çok geçti ve James takım değiştirmek için düşüncesizce bir karar vermişti. Onun adına sevindim ama Adrian ne olacaktı? Tek seçeneğim Hayalet'in tetiğini çekmeden önce onu oradan çıkarmaktı.

Ev her zaman büyük bir çöp yığınıydı, ama buraya son gelişimden bu yana bakımsızlık daha da kötüleşmişti. Boş şişeler ve paket servis çöpleri masalara ve tezgâhlara saçılmıştı ve sevdiklerinin resimlerini asmak için kullanılan duvarları daha fazla delik süslüyordu. Dex, BOG'u bir sandalyenin üzerine oturttu ve bağladı. BOG'u emniyete aldıktan sonra Dex dikkatini bana çevirdi. "Artık gidebilirsin, bebek O. Ben hallederim."

Buzdolabından bir şişe su çıkardım, kapağını açtım ve kaşlarımı kaldırarak bir yudum aldım. "Hayır," diye kıkırdadım, "senin için de uygunsa ben kalıyorum." Dex, BOG'dan ayrıntıları öğrenmeyi planlıyordu ve benim de bilgi sahibi olma zamanım gelmişti. Bir bilek hareketiyle şişenin tabanını ona doğrulttum. "Devam et."

Yarım saat boyunca, Dex bilgi almak için adama işkence ederken, patronlarının - BOG'un liderinin - isimlerini, yerlerini ve ilişkilerini talep ederken yüzümü buruşturdum. Dex işin başında kimin olduğunu öğrenmek istiyordu ve benim yüreğimi burkan çığlıklar midemi bulandırırken onun hastalıklı, tehditkâr gülümsemesi bundan zevk aldığını gösteriyordu. Adam acıdan bayıldığında, Leigh peşinde annemle birlikte kapıdan içeri girmişti.

Başımı geriye atarak tezgâhın üzerinde, viskinin yanında duran şişe suyuma uzandım. İkiisiyle başa çıkmak için daha ağır bir şeye ihtiyacım olacaktı ama istediğim tek şey Mia'yla birlikte ayık bir şekilde eve dönmekti. Leigh gülümseyerek bana yaklaşıırken Dex annemi sırtına bir şaplak atarak selamladı ve ben de gitmek için bar taburesinden kalktım.

"Lanet olsun, eline ne oldu?" diye sordu yaralı elimi kendi eline alarak. Kan çoktan kurumuştu ve kolumda yakıcı bir acı olmadan parmaklarımı hareket ettiremiyordum. Bu değildi

kırılmıştı. Paramparça oldu.

Elimi onun elinden çektim. "Ben iyiyim."

Dex lavaboda ellerini yıkadı ve aramıza baktı. "BOG konuşmuyor." "İnsanlarla aramın iyi olduğu söylenir. Belki bir deneyebilirim," diye teklif ettim.

Annem mutfığa yaklaştı, kolunu Dex'in beline sararken bana baktı ve gözleri benimkilere dönmeden önce ona kısa süreli bir gülümseme attı. Bir anda taktığı maske düştü ve yüz ifadesi bir boşlukla birlikte soğudu. "Bir süre dışarıda kalacak. Sen gitmelisin. Karını bekletmesen iyi olur."

Leigh'in nefesi kesilince annemin başı bana doğru döndü.

"Onunla evlendin mi?" Leigh kaşlarını çatarak sordu.

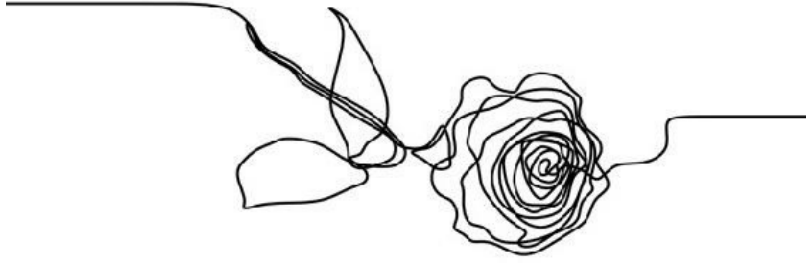
Dirseğimi masanın üzerine düşürdüm ve ağrı parmak uçlarımdan omzuma doğru fırladı.

"Elbette, onunla evlendim." diyerek yüzümü buruşturdum.

"Evet," diye kıkırdadı Dex, "sorun da bu zaten, çünkü bağlı olman gereken tek kişi benim."

"Oliver?" diye sordu annem, sesi küçük ve dikkatliydi ve kalbim boğazıma düğümlendi.

"Evlendin mi?"

Mia elimi sararken, "Söylediği şey değildi Mia, söyleme şekliydi," diye açıkladım. Ben bacaklarının arasında dururken o da banyo tezgâhımızın üzerinde oturuyordu ve kolum aramızda uzanıyordu. "Dört yıl, Mia. Lanet olası dört yıl boyunca beni bir kez bile ziyaret etmedi. Oscar ve Brad'le olan olaylarda bana karşı tanıklık etti. Cenazede onu gördüğümde bile bana zar zor bakabildi. Ama evlendiğimi öğrenir öğrenmez..." Başımı salladım, "Sanki umurundaymış gibiydi."

Mia yavaşça, çift sarılı yumruğumu dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi hafifçe öptü.

"Her şey daha iyi." Şaşkınlığımı bir gülümseme bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Bunu söyledikten sonra ne oldu?"

Nefesim kesildi ve bir omzumu kaldırdım. "Hiçbir şey söylemeden gitti." Sağlam elimi Mia'nın yanındaki tezgâhın kenarına yasladım. "Biliyorsun, uzun zaman önce gerçeklikle bağını kaybetti. Paranoya, halüsinasyonlar... neredeyse ikimizi de öldürüyordu ve tek istediğim kullanmayı bırakıp yardım almasıydı. Ama Mia, bu gece gözlerindeki o bakış-"

"Sence durdu mu?"

Tezgâhı iterek başımın arkasını kaşıdım. "Bilmiyorum. Belki Oscar'ın ölümü onu uyandırmıştır. Ya da belki ben yine o altı yaşındaki çocuğum, umutlanıyorum. Emin olamıyorum ama ona da güvenemiyorum." Onu her gördüğümde içimde bir azap patlak veriyordu. Annem birçok kez beni öldürmeye çalışmıştı ve bunlar asla silinemeyecek anılardı. Annem defalarca umutsuz, tedavisi olmayan bir hastalık olduğunu kanıtlamıştı, geleceğimizde asla olmasını istemediğim bir hastalık. Ama bana bakışı...

Mia yaralanmamış elime uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Oscar'ı Dex'in öldürdüğünü hâlâ bilmiyor, değil mi? Onunla takılması çok garip."

"Sana Dex ve Oscar'ın çocukluk arkadaşı olduklarını söylemişim, Dex ve annem de küçüklüğünden beri sürekli sevişirlerdi. Eğer yanılmıyorsam, annem onun bekaretini aldı-"

"Ne?"

Başımı salladım. "Evet, yani adamın ona karşı bir zaafı var, ya da tam tersi. Ona oğlunun ölümünden Dex'in sorumlu olduğunu söylesem bile bana inanmazdı."

Geçmişim hızla beni yakalamış, değer verdiğim her şeyi kanlar içinde bırakmıştı. Ve yapılacak tek akıllıca şey Mia'yı her şeyden daha da uzaklaştırmaktı. Ama daha önce de söylediğim gibi, aşk hepimizi aptala çevirir. Mia'nın sadık ruhu benimkini demirlemişti ve tüm bunlar boyunca aklımın başında kalmasının tek nedeni oydu. Bir elinde kılıçla diğer elimi tutuyordu ve ben zorlukla dayanıyordum.

C H A P T E R T W E N T Y - N I N E
CHAPTER 29
M I A

'Eğer bir aşk, ruhunun derinliklerinden
düşlerle kanatlanmamışsa,
göğsünü yırttı.
ve jant üzerinde pefched
kanayan kalbini yalamak için.
Ben bir hükümet kaldırıcısıydım."

— R

HİÇBİR ZAMAN parlak fikirlerim olmadı. Tecrübelerime göre, çoğu ya kelepçeyle, ya akşamdan kalmayla ya da sert bir sevişmenin ardından korkunç, sevgisiz gözlere bakmakla sonuçlanırdı. Şükran Günü yemeğine ev sahipliği yapma fikrinin alevler içinde kalmayacağını umuyordum.

Ollie ancak gece yarısından sonra eve dönecekti ve yedi kişi ve bir bebek için akşam yemeği hazırlamak için sadece bu gecem vardı. Lynch'le birlikte Jake, Liam, Travis, Summer ve bebekleri Turner da bize katılacaktı. Ollie bir antikacıda yarı fiyatına dokuz ayaklı ahşap bir masa bulmuş ve son birkaç gününü ahşabı eski cazibesine kavuşturmak için harcamıştı. Yarın Şükran Günü yemeğini bizim evde yiyecektik ve yemeklerden ya da eksikliklerinden ben sorumluydum.

Birleşik Krallık'a geldiğimden beri sadece taksiyle ya da bir şeye ihtiyacım olduğunda bisikletimle köye gidiyordum. Burada araba kullanmayı öğrenmeyi reddettim ve bu Ollie'yi çıldırttı. Ama dürüst olmak gerekirse, karşı taraf beni çok korkutuyordu. Bir keresinde denemiştim ve sevgili arabasını bir hendeğe sürmüştüm. Arabayı çamurlu vadiden yolun dışına çıkarmak için üç adam ve bir pikap gerekmişti. Ondan sonra Ollie sepeti ve zili olan mor bir bisiklet buldu. Bir şaka olarak başlayan şey benim en güvenilir ulaşım aracıma dönüştü.

Ama bisikletin bakkaldan aldığı yiyecekleri taşımasına imkân yoktu. Bunu bilen Ollie arabasını bırakmıştı. Ben de kapımın önünde durmuş, duruşumdaki kararlılıkla eski, paslı steysin arabaya bakıyor, anahtarları parmağımda evirip çeviriyordum.

Birkaç kıl payı -tamam, *birçok kıl payı*- *yüksek sesli* korna sesleri ve yoldan geçen diğer arabalardan gelen İngiliz hakaretlerinden sonra köye tek parça halinde varmışım. Kara bulutlar dağıldı ve ben de arka koltuktan şemsiyeyi kaptığım gibi dışarı çıkıp buğulu yağmurda koşmaya başladım. Kasım ayının sonuna yaklaşıyorduk ve sıcaklık acımasızdı. Ben çatı saçağının altında rölantide çalışırken, şemsiyeyi kapatıp Sperry botlarımdan damlayan suları dışarı atarken, insanlar arnavut kaldırımli yolda koşuşturuyor ve arabalarına dalıyorlardı.

Dükkâna girdim, zil çaldı ve arabayı kaptığım gibi kasiyer tezgâhın arkasından bana el salladı. Amerika'daki Yankiler buradaki yerlileri Pleasantville'deki iyilik perilerine benzetiyordu ve ben de gülümsemelere ve havadan sudan konuşmalara ayak uydurmaktan yorulmuştum.

Reyonlarda gezinirken, alışveriş listemdeki ürünleri sepete atarken bir paket Mini Cheddars atıştırdım, o sırada arabam, biri tanıdığım iki kıza çarptı.

"Merhaba Mia," dedi Leigh. Onu bir kez görmüş olmama rağmen, Ollie'nin zamanının çoğunu alan kızın yüzünü hiç unutmamıştım. Ama onu bu kadar yakından görünce yirmi yaşından büyük olamayacağını anladım. Siyah tayt ve krem rengi saten bir atlet giymiş, siyah puffer ceketinin altında da yanında kendisinden çok daha yaşlı bir kadın vardı. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

Diğer kadının gözleri gevşedi. "Yani sen Oliver'ın Mia'sı mısın?"

"Hayır, yanlış kişi," diye yalan söyledim, arabamı etraflarından dolaştırmaya çalışıyordum ama Leigh ucundan tutup arabayı tekrar önüne çekti. Gözlerimi kapatarak uzun bir nefes aldım. "Size yardımcı olabilir miyim?" Nefes verirken sordum.

"Ben Oliver'ın annesiyim," dedi yaşlı kadın ve bakışları vücudumda gezindikten sonra tekrar gözlerime gelip yerleşti. Yüz ifadesi çelişkiden endişeye dönüştü ve gözleri sulandı. "Ben... ben sadece kendimi tanıtmak istedim. Kendine iyi bak Mia," diyerek hızla avuçlarını havaya kaldırmış olan Leigh'e döndü ve Oliver'ın annesi başını sallayarak, "Hadi, kızı yalnız bırakıyoruz," dedi.

Ben daha bir şey söyleyemeden Oliver'ın annesi Leigh'in kolunu tuttu ve Leigh fısıldayarak bağırırken onu ters yöne doğru çekti. Sonra ikisi koridorda gözden kayboldular ve beni az önce olanlardan dolayı şaşkınlıktan başka bir şeyle baş başa bırakmadılar.

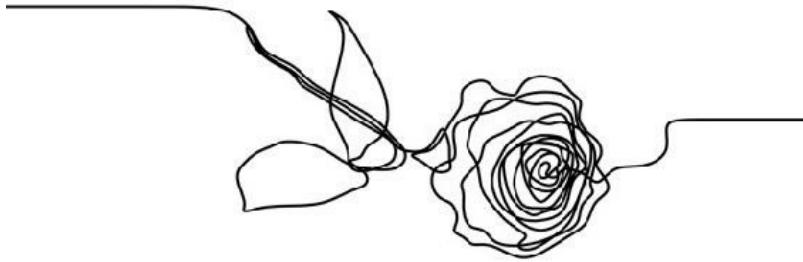
Vücudum donmuş halden çözüldükten sonra çıkışımlı yaptım, güvenli bir şekilde eve vardım ve gecenin geri kalanını kafamda önceki olayları tekrarlayarak geçirdim. Şöminede yanan ateşin üzerindeki televizyonda Ted Bundy'nin belgeseli oynuyordu ama ben son yirmi dakikaya dikkatimi vermemiştim, karşılaştığım olayı ve Ollie'nin annesinin neden bu kadar çabuk gittiğini düşünmekle meşguldüm. Ne kadar kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da bana verdiği tepki beynime kazınmıştı.

Birinin beni izlediğine dair esrarengiz his kolumdaki her bir küçük tüyü kaldırdı ve ardından tüylerim diken diken oldu. Kahvem soğudu ve eğilip masaya koyduktan sonra battaniyeyi kucağıma çekip pencereden dışarı baktım. Beyaz perdelerimiz kısmen çekilmişti ve tek görebildiğim siyah geceydi. Koltuğun kolundan telefonumu kaptım ve yolda olup olmadığını öğrenmek için Ollie'ye mesaj attım.

Ollie'nin beni evde yalnız bıraktığı zamanlar çok nadirdi ama geçtiğimiz ay Dex ve Bağlantılar'la ilgilenmek için haftada bir kez gitmişti. Nadiren ayrıntılara girer ve bu konuda konuşmaktan nefret ederdi ve son birkaç ay içinde bilmemenin daha iyi olduğunu öğrendim. Ama Ollie'nin pişmanlık içinde kapıdan içeri girmesi uzun sürmeyecekti. Bir hafta önce beni bu kanepeye yatırmış, utancını ve suçluluk duygusunu içime boşaltmış ve gecenin geri kalanını defterine yazarak geçirmişti. Diğer her gece benimle yavaşça sevişir ve şiirlerini sertçe becerirdi. Ama böyle gecelerde, o evden döndüğünde, tam tersi olurdu.

Elbette, bir zamanlar Ollie'nin binlerce kayıp ruhun yükünü taşıdığını ve binlerce meleğin kalbine sahip olduğunu ve bastırılmış duygularını serbest bırakmanın tek yolunun benim aracılığımla olduğunu söylediğim için hiç umursamadım.

Ve tam o sırada, üzerinde siyah bir eşofman ve kapüşonunun üzerine giydiği kot ceketle, saçları karmakarışık bir halde evimize girdi. Çürükler elmacık kemiklerini renklendirmişti. Sargılar elinin etrafından çözülmüştü. Kış soğuğu dudaklarını öpmüştü. Sonra Ollie başını kaldırdı. Bir bilgi müzesinin, hayallerin ve aşk hikâyeleriyle ilgili kitapların yaşadığı aynı yeşil gözler, gecenin köründe güneş doğmuş gibi benimkileri buldu. Çılgılık çılgılığa düşünceler fısıltılara dönüştü ve Ollie gardını indirdi, benimle birlikte güvenli yerine, sığınağına geri döndüğünü biliyordu.

Tarçın ve elma kokusu kulübemizin içinde dönüyordu ve Ollie arka bahçede Lynch, Travis ve Liam'la birlikte şenlik ateşinin başında dururken ben fırından son turtayı çıkarmakla meşguldüm. Turtayı yelpazeleyerek gözlerimi pencereden dışarı diktim ve Summer arkadaki dokuz ayaklı masanın önündeki kanepede Turner'ı emzirirken dört adamı hayranlıkla izledim. Ollie geçici olarak yer açmak için mobilyaları duvara doğru itmişti ve Şükran Günü'nden sonra tekrar dışarı çıkacaktı.

Şöminede ateş çıtırdıyordu ve Jake'le birlikte piyanomun üzerindeki hoparlörlerden çalan kısık müzik eşliğinde masayı hazırlamaya çalışıyorduk. Yerleşimi yaydıktan sonra Jake dramatik bir iç çekişle başını kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki Mia. İki yıl boyunca Lynch ödümü kopardı. Kelimenin tam anlamıyla. Kelimenin tam anlamıyla altıma işettirdi. Şu anda çok gerginim ve onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Gölerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece kendin ol."

"İşte ben de bundan korkuyorum. Ya turtanın gitmesine kızar ve eşcinselleri suçlamaya karar verirse?"

ve beni üst kattaki karanlık odana atıyor."

Gözlerimi devirdim. "Peki gerçekten sinir bozucu bir gey adama ne denir?" Jake'in omuzları çöktü ve gözleri kısıldı. "Ne?"

"Tam bir baş belası."

Summer kanepeden kıkırdadı.

"Ve Mia," diye beni işaret etti Jake, "komedyen mizah anlayışını içine pompaladığında güldün mü?"

"Tamam, dokun. Ama odada bir bebek var..."

"Küçük bir şakalaşma olmadan Şükran Günü'nün ne anlamı var, değil mi?" Summer ayağa kalkıp Turner'ı kanepenin yanındaki açılır oyun parkına yatırarak sordu. "Çocukları alayım mı?"

Bakışlarım eksiksiz bir Şükran Günü yemeğinin hazırlandığı masayı taradı. Hindi, sos, dolma, patates püresi, taze fasulye güveci ve yaban mersini şenlikli bir masa örtüsünün üzerinde duruyor, mumlar yakılmış ve içecekler doldurulmuştu. "Evet, onlar için hazırız."

Jake masanın etrafından dolaştı ve kolunu omzuma attı. "İyi iş çıkardın."

"Bunu söylemeden önce deneyene kadar bekle," dedim gülerek, tadının görüldüğü kadar lezzetli olmasını umarak.

Herkes içeri girdikten sonra, diğer üç adamdan bakışları başyapıtımın üzerinde gezinen ooh ve aah sesleri yankılandı. Hepimiz masanın etrafındaki yerlerimizi aldık ve ziyafetten önce kadeh kaldırmak için şarap kadehlerimizi kaldırdık.

Lynch masanın diğer ucundan, "Birkaç şey söylemek istiyorum," diye araya girdi ve Ollie'nin avuç içi kalçamın üzerinde dururken kadehimi indirdim. "Her şeyden önce Mia ve Oliver'a beni davet ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Ev yapımı bir Şükran Günü yemeği yemeyeli yirmi yıldan fazla olmuştu. Ve Mia," diye boğazını temizledi, "uzun bir yol kat ettik ve daha gidecek çok yolumuz var, ama bu kadar kısa sürede dönüştüğün hanımefendiyle daha fazla gurur duyamazdım. Bana hayatının bir parçası olma şansı verdiğin için teşekkür ederim. Mia ve Oliver'a, herkese."

"Mia ve Oliver'a," diye yankılandı ailem, göz kamaştırıcı gülümsemelerle kadehlerini tokuşturarak.

Ollie kalçamı sıkarak eğildi ve ben de onu yarı yolda karşıladım. Burnu burnuma değmeden önce dudaklarımız kısa bir süre birbirine değdi ve elini havaya kaldırarak masanın etrafındaki hevesli gözlere baktı. "Her zamanki dağınık dalgalı saçları, siyah pantolonu ve gri kazağıyla yakışıklı görünüyordu. Gözünün altındaki şiş ve kırmızı morluk renk değiştirmiş ama ruhunu zedelememişti.

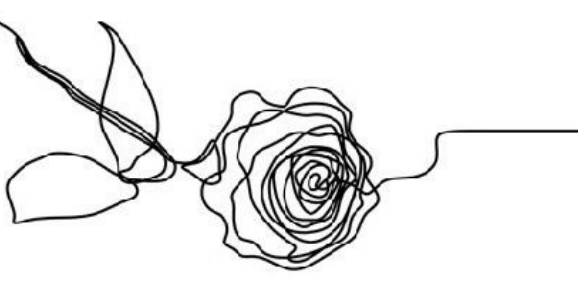
Tabaklar elden ele dolaştırıldıktan ve tabaklar yemekle doldurulduktan sonra herkes aynı şeyi yaptı ve yemeğe daldı.

Neyse ki yemekler çok kötü değildi ve ben de kimseyi öldürmedim. Sonraki bir saat boyunca İspanya gezimizden anılara güldük, Lynch'in Dolor'daki ilk günlerinden çılgın hikayelerini dinledik ve Travis ile Summer'ın evde yeni doğmuş bir bebekle yaşam hakkında anlattıklarını dinledik.

"Peki, ikiniz için sırada ne var?" Liam gözlerini Ollie ve benim aramda gezdirerek sordu.

Bu odada Ollie'nin Bağlantılar'la olan ilişkilerini bilen tek kişiler Travis, Summer, Ollie ve bendim. Diğer herkes Ollie'nin Dolor'dan beri yaşadığı çifte hayattan, bulaştığı suç faaliyetlerinden ve o çıkana kadar dünyayı gezme geleceğimizin askıya alındığından habersizdi.

Ollie'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirdi. "Hiçbir fikrim yok, dostum. Ama sırada ne varsa, biz buna hazırız."

Kabarcıklar sıcak banyo suyunun üzerinde süzülüyor, gül ve bergamot kokusu banyomuzda patlıyor ve her nefes alışımında içime işliyordu. "Şükran Günü başarılı geçti," dedi Ollie, küçük ahşap bar taburesinin üzerine oturup duş spreyiyle saçındaki sabunu durularken. "Yemekler de fena değildi, o zaman neden surat asıyorsun?"

Elimi suyun üzerinde salladım, baloncukları topladım ve avucumdan üfledim. Birkaç tanesi patladı ve geri kalanı, bir sonraki sözlerimi düşünürken metro fayanslı duvara yapışana kadar sürüklendi. "İçimde bunun fırtına öncesi sessizlik olduğuna dair hastalıklı bir his var ve sürüklenip gitmemiz an meselesi. Bağlantılarla ilgili tüm bu şeyler..." Başımı salladım ve ellerimi suyun altına bıraktım, "Unutma, bana söz vermiştin Ollie."

Ollie püskürtücüyü kapattı ve eğilmeden önce gri kollarını dirseklerine kadar sıyrdı. "Beni kaybetmeyeceksin, aşkım. Her şey yoluna girecek."

"Nereden biliyorsun?" Sanki gözlerimiz ilk kez kilitlendiğinden beri ona aynı soruyu soruyor gibiydim.

Dudaklarını bir gülümseme süsledi. "Öyle işte," diye fısıldadı, bana her seferinde aynı cevabı veriyordu. "Ollie-"

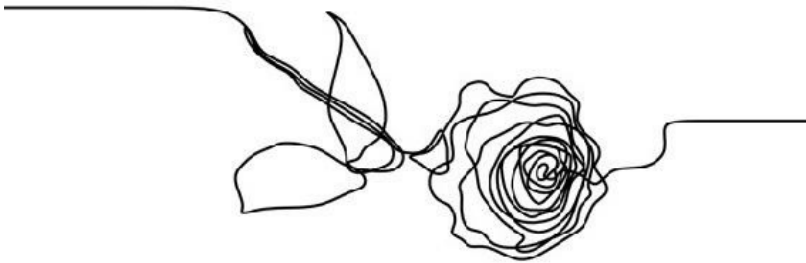
Ollie'nin dirseği dizinin üzerine düşerken işaret parmağını dudaklarının üzerinde tuttu. Gözlerindeki hayalperest bakışa kapılıp ağzımı kapattım. Parmağının ucu göğsümle buluştu ve kalbim daha onunkine ulaşmadan göğsüme çarptı. "Hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

Çok küçük ama dünyalara bedel bir jest.

Küvetten çıktım ve Ollie yatak odasındaki kitaplıktan bir roman alıp yatakta bana katılmadan önce kurulanmak için etrafıma pelüş beyaz bir havlu sardı.

Kitap açılır açılmaz, onun meleksi sesi kafamın içinde dönüp duran yozlaşmış düşünceleri susturdu, beni sakinleştirdi, kötülüğü kovaladı ve beni yeni yüksekliklere, dehşetlerin, iblislerin ve canavarların hoş karşılanmadığı uzak dünyalara götürdü.

Penceremizin hemen dışındaki kapımızın çarpma sesiyle uyandığımda saat sabahın ikisiydi ve Ollie'nin kollarında döndüğümde onu yan yatmış, dudakları hafifçe aralanmış bir halde uyurken buldum. Rüzgâr uğuldadı, kapı tekrar çarptı ve ayak sesleri ön kapımızın çatlaklarından ürkütücü notalar çıkararak yankılandı.

"Ollie," diye fısıldadım omzunu sarsarak. "Uyan artık."

Gözleri ayın ışığı altında benimkileri bulmadan önce yavaşça kırıştı. "Neyin var?"

"Sanırım evin dışında biri var."

"Şuna bakın, Bayan '*Hiçbir şeyden korkmuyorum*'."

"Bayan Masters, şimdi, çok teşekkür ederim. Ve, asla. Sen gidip kontrol et."

Bir başka çarpışma, bir başka itiş kakış ve Ollie yataktan kalkıp yatağın altına uzanarak bir silah çıkardı. Gözlerim irileşti, silahtan gergin duruşuna doğru gidip gelirken ayağa kalkıp eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü giydi. Ollie küçük silahı arkasına sakladı ve komodinden bir el feneri aldı. Lambayı yakmaya çalıştı ama elektrikler kesikti. "Burada kal ve kımıldama."

"Silahla ne yapıyorsun?"

"Hemen döneceğim," diye cevap verdi, beni görmezden gelerek. "Telefonunuzun yakınızdaki olduğundan emin olun."

Ollie yatak odamızdan kayboldu ve ben karanlıkta otururken ön kapımızın kapanma sesi içerideki duvarlarda yankılandı. Tek ışık aydı ve gözlerim kitaplığın üzerinde duran saate sabitlenmişti. Beklediğim her saniye uzun ve ıstırap vericiydi ve kalp atış hızım zamanın sabit ritmine itaat etmeyi reddediyordu. Sekiz yaşımdan beri, Ollie'yle tanıştığım ana kadar korkmayı bırakmıştım. Hiçbir zaman korkan bir kız olmamıştım ama korkulacak biri olmuştum. Ve kaybedecek her şeyim olduğu için dehşete kapılmıştım.

Kafamın içindeki küçük, eziyet eden ses bana en kötü senaryoları göstererek karşılık veriyordu ve Ollie kapıda belirdiğinde ön kapının kapandığını duymamıştım. El fenerini komodinin üzerine koyarak, "Dışarıda hiçbir şey yok," dedi.

Rahatlamış bir nefes aldım. "Özür dilerim. Ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirim."

Ollie nemli kapüşonunu silkti ve silahı yatağın altına geri koydu. Yüzüme bakmak için iki elini yatağın üzerine koydu. "Dışarı çok kötü. Yağmur yağmış olabilir, canım. *Ofis* yeniden mi çalışıyor?" diye sordu. "Elektrikler kesik ama dizüstü bilgisayarını bağlayıp cep telefonundan interneti kullanabiliyorum."

Ben başımı salladım, Ollie de sırtı ve ikimiz büyük, kabarık yorganı ve birkaç yastığı yataktan alıp her şeyi oturma odasına taşıdık. Dizüstü bilgisayar sehpanın üzerine kurulduğunda Ollie play tuşuna bastı ve Ollie başını kanepenin arkasına yaslayıp bir kahkaha attığında battaniyenin içine gömüldük.

Gösteri daha yeni başlamıştı ki ona baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Déjà vu." Ollie başını kaldırdı ve gözleri benimkilere dikildi, gülümsemesi bulaşıcıydı. "Amerika'dayken baban Bruce bana sadece kendisinin, annenin ve senin olduğu bir zamandan bahsetmişti. Bu çok tuhaf bir tesadüf..." başını salladı ve başım göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekti. "Seninle olan bu an, Mia. Ben yaşayan en mutlu adamım ve bunu bilmeden uykuya dalmanı istemiyorum."

Bana hikâyeyi hiç anlatmadı ve ben de başka bir gün ona sormak için aklıma bir not almıştım. Fırtınalı gecenin geri kalanını birbirimize dolanarak, yavaşça ellerimizi dolaştırarak ve yağmurun pıtırıtısı dizüstü bilgisayarla, hafif nefeslerimizle ve ağır inlemelerimizle yarışarak geçirdik.

C H A P T E R T H I R T Y
CHAPTER 30
O L L I L

"HerG wc ore mini n tny
cliii King gölgesi,
solmuş bir gülün
ölümcül iziyle bana
bakıyor
ve dokunuşu
a tomb stone.
İşte geldik,
s eet insusiyy.
İçeri gir ve beni
huzura kavuştur
Umutsuzca arzuluyorum. '

MIA, Leigh ve annem arasındaki durum gözümünden kaçmamıştı. İki hafta boyunca Leigh'le yüzleşmek için doğru zamanın gelmesini bekledim. Bir hafta önce Links'teki eve gelmemişti ama Dex'in Links'te düzenlediği partiye girer girmez, ceset kalabalığı ve yoğun duman arasında gözlerim hemen onu buldu. Şarkının titreşimli ritmi hoparlörlerden geçip kulaklarımda patladı ve Leigh'in eteğinin kalçalarından kıvrıldığını, gözlerinin parladığını ve kanepede bir adamın göğsüne sırt üstü uzandığını görmek için yaklaştım. Bir eli göğsünde, diğeri bacaklarının arasındaydı. Başımı eğdim, karşılarındaki keşin dudaklarının arasında bir esrar vardı ve gözleri gösteriye sabitlenmişti.

Ağzım sulandı, öfkenin tadını aldım ve Leigh'i saçlarından tutup kucağından çekerek insanların arasından koridora sürükledim. Onu öne doğru ittim, yanağını duvara dayadı. Leigh sızlanıyordu, sarhoştu ve zorlukla tutunuyordu.

"Neyin var senin?" Müziğin sesini bastırarak kulağına bağırdım ama tam bir cümle kuramıyordu, tutarsızca mırıldanıyordu. Duvarдан aşağı kaydı ve ben onu kollarıma alıp banyoya taşımayı başardım. Baygınlık geçiriyordu ve panik öfkenin yerini almış, tüm sinirlerini doldurmuştu. Çılgınca bir telaşla onu küvete yatırdım ve duşu açarak cansız bedenine soğuk su fişkırttım.

Dışarıdaydı ve dizlerimin üzerine çöküp yanağını okşadım. "Hadi Leigh," diye bağırdım, her hareketim çaresizceydi. Leigh'i yan yatırdım ve vücudu sarsılana kadar parmağımı boğazına soktum. Parmaklarım saçlarını geriye doğru itip kendimi tutmaya çalışırken, dudaklarından içerik çıkıp fişkırıırken Leigh öne doğru sıçradı.

Başka bir şey çıkmayınca, soğuk suyun altında ağlarken gözleri sıkıca kapandı. Kıçım yere değene kadar geriye düştüm ve başımı serbest kolumun üzerine bıraktım, diğeri onu bırakmayı reddediyordu. "Neden bunu hep kendine yapıyorsun?" Nefes vererek başımı kaldırdım ve avucumu yüzümde gezdirdim. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Yardıma ihtiyacın var."

Leigh ellerimin altında titredi ve ayağa kalkmasına ve kirli kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim. Küvette çırılçıplak duruyordu ve ben gözlerimi kaçırarak suyu soğuktan ılık hale getirdim. "Saçındaki parçaları yıkaman gerekecek. Sana arabamdan temiz kıyafetler getireyim."

Leigh'in dişleri takırdadı. "Teşekkür ederim, Oliver."

"Evet," diye mırıldandım ve banyo kapısını kapatmadan önce arkamdan kilitledim. Başlangıçta buraya Leigh'le yüzleşmek ve Adrian'la konuşmak için gelmişim ama bir parti verip onu tekrar kurtarmayı hiç planlamamıştım. Banyoya dönmeden önce Mia'ya hızlıca bir mesaj göndererek o gecelerden biri olacağını bildirdim. Banyo kapısına hafifçe vurduğumda Leigh diğer taraftan kapıyı açtı ve ben olduğumdan emin olmak için başını çevirdi.

Aramızda birkaç kıyafet tuttum. "Al, giyin. Seni eve götüreceğim."

Mid

Ollie'den hayal kırıklığı yaratan bir mesaj aldıktan sonra, karanlık odama giden merdivenleri tırmanmadan önce kendime bir fincan kahve yaptım ve Ollie'nin ahşap basamakların üzerine yığılmış kitap yığınlarını atladım. Kulaktan kulağa dolaşarak oluşturduğum müşteri listemin yanı sıra, bir mücevher markasının reklamı için yerel bir modelin fotoğraflarını çekmek üzere büyük bir iş fırsatı doğmuştu. Resmi olarak, dergilerdeki fotoğraflarımla büyükler ligine adım atmıştım. Binlerce insan sanatımı görecekti ve ben daha gergin olamazdım.

Evde pek çok favori yerim vardı ama karanlık oda açık ara favorimdi. Ollie'ye piyanoyu karanlık odama taşıması için yalvardıktan ve o da bunu reddettikten sonra bana bir masa üstü klavye satın almış ve onu pencerenin altına, dizüstü bilgisayarımın yanına kurmuştu. İlham her yerden gelebilirdi ve ne zaman düzenleme, tasarım ve banyo işlemlerine ara vermek istesem sandalyemi klavyenin yanına çeker, klavyeyi açar ve parmaklarımın arasından akan notalara kendimi kaptırırdım.

Ollie dışında kimsenin buraya çıkmasına izin yoktu. Odaya adım attığımda, duvardan duvara en sevdiğim fotoğrafların negatifleri yayılmıştı, çoğunlukla da onunkiler. Ollie benim en sevdiğim ilham perimdi. Burada, o yokken onun parçalarına hayranlık duyabilirdim. Gülüşüne. Gözlerindeki şaşı bakış. Vücudunun açıları ve kenarları. Ve o fark etmeden onu yakaladığım tüm kutsal anları. Burada, kırabilir, bozabilir, değiştirebilir, filtreleyebilirdim.

... ama Ollie'yi asla.

Duvarlar siyaha boyanmıştı, vitray pencerenin üzerindeki karartma perdesi de buna dahildi. Bir duvarın karşısında bir çalışma tezgahı, işleme lavabosu, bekletme lavabosu ve baskı yıkayıcılar bulunuyordu. Karşı tarafta ise son birkaç aydır biriktirdiğim ağır iş ekipmanları yer alıyordu.

Dizüstü bilgisayardan karanlıkta çalan sessiz müzikle ve filmle oynayarak geçen saatlerin ardından masamın üzerinde uyuyakalmıştım ve aşağıdan gelen seslerle uyandım. Başımı kaldırdığımda salyam yüzümün yan tarafına yapışmıştı ve ön kolumu yanağımda ve ağzımda gezdirirken aşağıdan bir ses daha geldi.

Yavaşça sandalyeden kalktım ve parmak uçlarımda pencereye doğru yürüdüm; Ollie'nin arabası her zamanki yerinde değildi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve telefonumu bulmak için odayı taradım. Aşağıda bırakmıştım.

Ollie de olabilirdi ama genelde kapıdan girer girmez beni bulurdu. Çoktan burada olurdu. Beni uyandıran o olurdu.

Başka biriydi.

Ve bu tek düşünce tüm korkuyu var etti.

Yavaşça, titreyen avucum kapının koluna dolanana kadar parke zemin üzerinde yürüdüm. Ses çıkarmaktan korkarak, kapı acı veren küçük bir gıcırtyla açılırken nefesimi tuttum.

Başımı dışarı çıkardım ve merdivenlerden mutfığa doğru baktım. Bir kız elinde benim

telefonumla tezgâhın üzerine eğilmişti, parlak ekran yüzünü aydınlatıyordu. Ama sırtı bana dönüktü ve onu göremesem de Leigh olduğunu biliyordum.

Evime zorla girmişti.

Dolor'u uzun zaman önce terk etmişim ama görünüşe göre Dolor beni hiç terk etmemişti.

Bakışlarım onun sırtında sabitlenmişken, bunun nasıl gideceğine dair her senaryoyu gözden geçirdim. Burada sadece o ve ben vardık ama burası benim evimdi. Kapıyı aralık bırakarak duvarın arkasına çekildim ve bir sonraki hamlelerimi planlarken nefes aldım. Links'le ilişkisi olduğunu bilmek silahı olduğu anlamına gelebilirdi ama benim de vardı. Yatağımın altında.

Arkası dönükken, oturma odasını geçip yatak odama ulaşmak için merdivenlerden aşağı hızlı ve sessiz adımlarla indim. Yaklaşan her adım bir tehditti, ama ayaklarım yine de gözlerim onun arkasında, evin her dönemecini herkesten daha iyi bilerek ilerledi. Alt kattaki tüm ışıklar kapalıydı ve yatak odamın kapısından içeri girer girmez dizlerimin üzerine çöktüm, battaniyeleri yukarı çektim ve elimi Ollie'nin yan tarafındaki yatağın altına soktum.

Kalp atışlarım kulaklarımda atıyor, parmaklarım metale değmediğinde gözlerim yanıyordu. Yatağı kaldırdım. Silah gitmişti. Ollie onu da yanında götürmüştü.

Birden boynuma bir ip dolandı ve sıkılaşıp nefes alamayacağım kadar hava akışını kesti. Gözlerim büyüdü ve ipı çekerek kurtarmaya çalıştım. Leigh yüzümü yatağa bastırdı ve dizini sırtıma bastırarak daha da sıkı. Göğsüm yanıyor ve uzuvlarım savaşıyordu, ip etimi keserken dehşet tüm duyularımı tüketiyordu. "Üzgünüm Mia," dedi, "ama gitmen gerekiyor."

Ethan beni daha önce de bu yere götürmüştü. Sadece Ollie ve benim yaşadığımız bir dünyaya sürüklenemediğim yere.

Kendimi o yere doğru kayarken hissettim.

Kalbim küt küt atıyordu.

Sıcak ve sessizdi.

Kalbim küt küt atıyordu.

Sadece barış ve özgürlük.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ama yeşil gözler önümde parladı. Vaatler, hayaller ve asla bırakmamak için verilen bir mücadele. Islanmış çarşıların üzerinden tek bir gözyaşı süzülürken gözlerim sıkıca kapandı ve kafatasımın içinde bir acı sarsıntısı patlayana kadar başımı geriye attım. İp gevşedi ve göğsüm oksijen için yalvardı, onunla yüzleşmek için dönerken nefes nefese kaldım ve öksürdüm. Leigh bana doğru atıldı ve ben de bacağımı geriye doğru bükerek ayağa kalkmadan önce bacaklarının arasına tekme attım.

O kendini toparlayamadan ben mutfığa gittim. Cep telefonum yoktu ve duvardaki ev telefonunu kaptım. 911'i aradıktan sonra bir bıçak bulmak için çekmeceleri açarken tüm vücudum titriyordu. Mutfığı hazırlamış, her şeyi yerlerine yerleştirmişim ama tek bir bıçağı bulmak için aklımı toplayamıyordum. Arama kesildi ve çaresiz bir panik içinde tekrar aramayı denedim. Parmaklarım bıçağın sapını kavradığında, Leigh saçımı tutmuş ve bıçak yere düşerken beni geriye doğru çekmişti.

İkimiz bir güç savaşına girdik, saçlarımızı çekiştirdik, yumruklarımız havada uçtu, ikimiz de nefes almak için yalvarıyorduk. Manevra yapıp bacaklarım beline dolanarak onu yere sabitlemeyi başardığımda, sol şakağıma bir yumruk attı ve tüm vücudum fayansa uçtu. Midemin çukurundan derin bir inilti kaçtı. Başımı kaldırdığımda bıçağın yere ve tezgâha doğru kaydığını gördüm.

Yüzümden fayanslara kan damlarken santim santim yerde süründüm. Ancak adrenalin ve hayatta kalma mücadelesi acıyı geçici olarak uyuşturdu.

"Lanet olsun, seni hafife almışım," diye mırıldandı Leigh nefesinin altında. "Sen çılgın bir kaltaksın."

Ben karnımın üzerinde yatarken o üzerimde durdu, süründü ve sataşmalar devam ederken bıçakla aramdaki mesafeyi yok etti.

Parmaklarımın ucu bıçağa dokunduğunda onu yakaladım ve bacaklarını altından tekmeledim. Leigh sırtüstü düştü ve ben onun üzerine doğru sürünerek soğuk metali boğazına bastırdım. "Sertifikalı bir psikopatın evine girdin," diye hatırlattım ona. "Sen hiç deli görmedin." Koyu renk gözleri kocaman oldu ve altımda dondu kaldı. Keskin bıçağın kenarını etine batırırken, öfkeli gözlerimin köşelerinde yaşlar tutuldu ve onu kesip açma düşünceleri beni istila etti. Bu çok kolay olacaktı. Onu tam istediğim yere getirmiştım. Boynundaki nabız gümüş bıçağa çarptı ve gözlerimi ayıramadım.

Kendimi tutmaya çalışarak, onu öldürmeme engel olması için Ollie'yi aramak üzere kolumu tezgâhın üzerinden telefona uzattım.

İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Özür dilerim," dedi hemen ve sesinin tınısı gözlerimden yaşların akmasını sağladı. "Leigh'i saatler önce bıraktım ama başka bir şey için geri dönmem gerekti-" durakladı, diğer uçtan gelen sert nefes alışımı duydu. "Mia, sorun ne?"

Leigh gözlerinde yaşlar ve boğazında bir bıçakla yerden bana bakarken dudağımı ısırđım. "Ollie..." Fısıltıyla mırıldandım. Hızlı bir nefes çekerek dudaklarımın arasından yavaşça bıraktım, bıçağı tutan elim boğazına doğru titriyor, boynuna saplamak ve kan kaybından ölmesini izlemekle tehdit ediyordu. İçimdeki savaş bitmemiştir. Asla da bitmeyecekti. Her zaman oradaydı, pusuda bekliyordu. Kötü düşünceler bulanıklaştı. Hayatının kayıp gittiğı, gözlerinin kapandığı, boşluğun ikimizi de ele geçirdiğı görüntüler. Çok huzurlu görünüyordu. Son. Ve ben tükenmişim. "... Onu öldüreceğim."

"Kim, Mia mı? Konuş benimle. Ne yapıyorsun?"

"Leigh. İçeri girdi. Onun üstünde oturuyorum. Boynuna bıçak dayadım. Bu evden canını kurtararak çıkamaz. Burası benim evim. Bizim evimiz." Ollie telefonun sesini kısıp alçak sesle polisi araması için başka biriyle konuşurken ben saçmaladım. "Ollie?"

"Ben buradayım. Yola çıkıyorum. Beni dinle Mia, sana yalvarıyorum. Bunu yapma ve telefonda benimle kal," sesi çılgıncaydı ve Leigh gözyaşları yanaklarını boyarken yutkundu. "Beni dinliyor musun?"

Bir süre geçti ve Leigh altımda kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. Bıçağın kenarını etine bastırdım ve dişler derisini ısırđı. Kan boğazından fayansın üzerine damladı. Leigh durdu. "Evet," diye fısıldadım.

"Gözlerini kapat bebeğim," dedi sakince. "Kapandılar mı?" Gözlerimi kapattım ve daha derin kesme dürtüsüyle savaşıırken burnumdan nefes almaya çalıştım. Başımı salladım, ama o göremedi ve yine de devam etti, "İki yıldan fazla bir süre önce, benim yatakhanemde, öpüşmenin seksten daha samimi olduğuna dair çılgınca bir inançla havalandırmadan içeri girmiştir. Hatırlıyor musun?"

Burnumu çekerek

başımı salladım.

"Mia?"

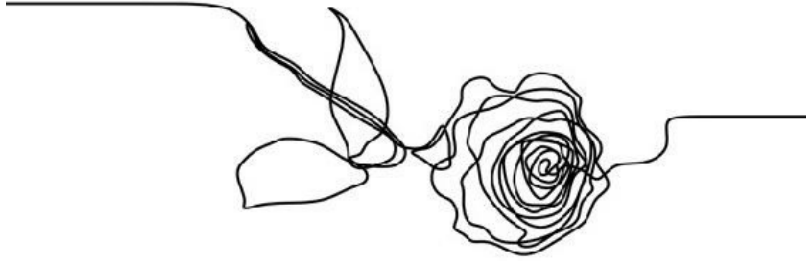
"Hatırlıyorum."

Ollie bir nefes verdi. "Sonra kucağımdan kaydın ve kalbim göğsümün içinde durdu. Düşünemiyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum, aşkım. Ama gözlerin gözlerime değdiğinde bir değişiklik oldu. Senin içinde. İçimde. Gözlerin parladı ve artık korkmuyordum. Sen bilimden ve bu yasak öpücükten bahsetmeye devam ettin ve tek düşünebildiğim sonunda gideceğın gerçeğiydi ve panik geri döndü. Bu teması asla kaybetmek istemedim. Asla sensiz olmak istemedim," diye

boğuldu ve nefes almak için durakladı. "Seni kendime yaklaştırdım, başımı sana yasladım ve mümkün olduğunca uzun süre o anı yaşadım. Çünkü sen bana hayatım boyunca aradığım bir şeyi vermeyi başardın Mia.

Bana kendini verdin, her şeyini, farkına bile varmadan."-Polis kapıdan içeri girdiğinde kargaşa patlak verdi, silahlar havaya kalktı ve bıçak titreyen elimden fayansın üzerine kayd, telefonu kulağıma tutarak tezgâha yaslandım, gözlerimden yaşlar döküldü- "İşin komik yanı, başından beri yanıliyordun, aşkım. Seks, bir öpücük... bundan çok daha azını gerektirdi. Bunları sadece o zaman söyledim... Çünkü seni öpmeyi o kadar çok istiyordum ki."

Takım elbiseli ve teçhizatlı adamlar Leigh'i sürükleyerek götürürken bir diğeri kolumdan tutup beni yerden kaldırdı. Telefon yere düştü ve fayansa çarparak kırıldı.

Mavi ışıklar dışarıdan ve evimin pencerelerinden sokağımızda bir aşağı bir yukarı yanıp sönüyordu. İki polis memuru önümde durmuş, omuzlarıma bir battaniye sarmış bir şekilde ne olduğu hakkında beni sorgularken kanepemin üzerinde oturuyordum.

Birkaç dakika sonra Ollie ön kapıdan içeri koştu. İki polis memurunu itti ve önümde çömeldi, yüzümü, gözlerimi sözsüzce inceledi, endişesi ve dehşeti yüzüne kazınmıştı. "Mia?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım."

Ollie başımın arkasını tuttu ve başlarımız birleşmeden alnımdan öptü. Ve bir süre öyle kaldık, memur boğazını temizleyip kartını sehpanın üzerine bırakana kadar vücudum hala kıl payı kurtulduğum için titriyordu. "Herhangi bir sorunuz olursa, işte numaram."

"Ona ne olacak?" diye sordum ve Ollie ayağa kalkıp kanepenin koluna, yanıma oturdu, eli elimden hiç ayrılmadı.

Polis spiralli not defterini kapattı ve başındaki şapkayı düzeltti. "Bunu söylemek için çok erken ama görebildiğim kadarıyla Leigh için bir şans olabilir. Büyük olasılıkla Guildford-Dolor'daki ıslahevine gidecek."

CII A P T E R TII I R T ¥' - O N E
CHAPTER 31
O L L I L

"Onu parçalanana
kadar sertçe sev;
boyalarında yıldız
tozu,
parıltı ruhuna yapışıyor,
ve yirmi dört karate
in ct ti i_b i i y GUi tin th.
Onu çok seviyorum,
Sende hiçbir şey yok.
ve o parlamaya bırakıldı."

BİR HAFTA GEÇTİ. Acil servise gitmeyi reddeden Mia kendi kendine iyileşti. Benim küçük umut patlamam. O anda karşı karşıya kaldığı içsel mücadeleyi, kendi evinde tüm varlığın tehdit altındayken öldürme ihtiyacını asla kavrayamaz ya da anlayamazdım, ama bununla savaşacak kadar güçlüydü ve bunu her zaman yapabileceğinden emindim.

Noel'i yarılamiştık ve Dex henüz telefon etmemiş ya da planın üzerinden geçmemişti. Polis Leigh'i tutuklamıştı, bu da planını bozmuştu ve eğer bilseydi arardı. Her iki durumda da, onu artık kullanamazdık. Ama Leigh olsa da olmasa da, sakladığım kurşunu kullanmaya hazırdım. Ghost'u öldürmeye her zamankinden daha hazırdım. Tek yolu buydu.

"Peki ya bu?" Mia bir Noel ağacının yanında durarak sordu. Gül yanakları, iri siyah gözlüklerinin ardına gizlenmiş gözleri ve tepeleme yığılmış saçlarıyla, canavar ağacın karşısında ne kadar küçük durduğuna hayran kaldım. Mia'nın parmakları buzlu dalları çekiştirdi ve ağaçtan buz parçaları düştü. "Sence kapının içine sığar mı?"

"Hayır, kesinlikle değil," dedim kıkırdayarak. Siyah kot pantolon, savaş botları ve düz siyah bir kapüşonun üzerine büyük gri bir trençkot giyen Mia kaşlarını çatı. Güneş yakında batacaktı ve fazla vaktimiz yoktu. "Küçük düşün, aşkım. Oturma odasındaki pencerenin önüne koyarız, tamam mı?"

"Piyanonun yanındaki mi?"

Başımı salladım. "Ön kapının diğer tarafında. Odamıza daha yakın." "Ah, evet. Tamam," Mia başka bir ağacın önüne atladı, "bu!"

Ağacın yarı boyu ve yarı ömrü vardı ama sığardı. Ona doğru yürüdüm. "Emin misin?"

İstediğin bu mu?"

Mia ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, gün ışığı azalıyordu. "Evet, şimdi gidelim." Elleri sıcak hava üfledi ve üzerindeki paltoyu sıkılaştırdı. "Burası çok soğuk."

Kıkırdadım. "Aksanına sadık kal, aşkım. İçindeki tek İngiliz benim."

Ağaç çiftliğindeki adam ağacın eski steysin arabasının üstüne bağlanmasına yardım etmişti ve ağaç kulübemize dönerken yol boyunca sabit durmuştu. Ağacı pencerenin yanındaki köşeye kurmuştum ve Mia geçen hafta boyunca köyden topladığı süsler etrafına saçılmış halde yerde oturuyordu. Kot pantolonunu çıkarıp pijamalarını giymiş, Noel çorapları ayaklarını ısıtıyordu.

Şöminede dans eden alevler küçük evi ısıtırken pikaptan eski Noel şarkıları çalıyordu ve ben de mutfakta Londra'daki bir dükkândan aldığım sütlü çikolataları kullanarak ev yapımı sıcak çikolata yapıyordum. İşim bittiğinde iki bardağa da şeker kamışı doldurdum ve Mia'nın süs kutusunun köşesini dişlerinin arasına aldığı oturma odasına geri döndüm.

"Sana zor anlar mı yaşıyor?" Kıkırdayarak sordum ve ona doğru yürüdüm, ama ona yardım etmekten daha iyisini biliyordum. Mia çoğunlukla kararlıydı ve asla yardım istemezdi, her şeyi kendi başına yapmak isterdi.

Kutuya doğru homurdandı ve ben kupamdan bir yudum alırken diğerini ona uzattım.

Mia ve ambalaj arasında bir ileri bir geri savaştan sonra ağacın etrafına ışıkları dizdim ve Dolor'dan eşyalarımızın olduğu bir kutu çıkardım. İkimizin arasında, ona verdiğim tüm origami gülleri saklamıştık. Ama ilk astığımız, onun parçaladığı ve benim tekrar bir araya getirdiğim bir tanesiydi. Gül ağacın ortasında duruyordu ve ona baktığımda gözlerinde yaşlar gördüm.

"Çok özür dilerim," diyerek elini yüzünün önünde salladı. "Şu anda neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum."

Onu kollarıma çektim ve yüzünü göğsüme bastırdı. Ellerim başının arkasını okşadı. "Mutlu gözyaşları olduğu sürece, aşkım."

Cep telefonum çaldı ve Mia uzun bir nefes alarak geri çekildi. "İyi olacağım," dedi.

Güldü, "Bunu almalısın. Dex olabilir."

Mia haklıydı ve şömineye doğru yürüdüm ve ekrana bakmak için telefonumu çıkıntıdan aldım. Kalbim göğsümün içinde yerinden fırladı. *Dex*. Cevap verdim.

"Bu gece eve gelmeni istiyorum," dedi. "Birkaç şeyin üzerinden geçmemiz gerekiyor." Mia'nın sulu gözleri bir tepki vermem için benimkileri izledi.

"Evet, orada olacağım."

Arama kesildi ve ben de telefonu cebime koyup ona doğru yürüdüm, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Gitmem gerekiyor."

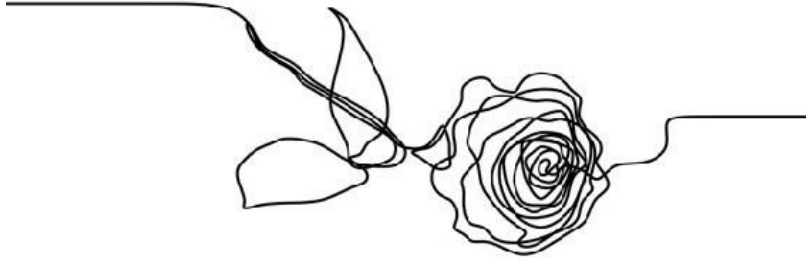
"Biliyorum."

"Buradaki acil durum numarası nedir, aşkım?"

Gözlerini devirdi. "9-9-9, 9-1-1 değil."

Başımı sallayarak zorla sıırttım. Mia'yı terk etmek her zaman tekrarladığım en büyük hatam olmuştu. Aylardır tekrar tekrar yaptığım bir hataydı ama her seferinde ona geri dönüyordum. "Beni bekle."

"Ben her zaman yaparım."

Beklediğim gibi bir telefon değildi ama bu gece onu görmek için şehrin öbür ucuna gitmek de istemiyordum, özellikle de Mia'nın Leigh'in tutuklanmasına karıştığını bilme ihtimali varken. Dizlerim direksiyonun altında zıpladı, kaldırımın karşısındaki zincirle bağlı kapının önüne geldiğimde tansiyonum yükseldi. Evden müzik sesi gelmiyordu, bu da tek bir anlama geliyordu. Bu gecenin anlamı işti.

Ellerime sıcak hava üfledim ve avuçlarımı birbirine sürterek ayaklarımla kapıya doğru ilerledim. İçeri girdiğimde Dex, Smith, Adrian ve Dex'in yanında gördüğüm başka bir adam mutfakta durmuş, annem oturma odasındaki yırtık kanepenin üzerinde otururken bir çember oluşturmuşlardı. "Bebeğim, O," diye seslendi Dex, beni adamların olduğu gruba doğru el sallayarak. Annemin yanından geçtim, endişeli bakışları benimkileri hiç bırakmadı ve avuçlarımla terlemesine neden oldu. Dex kenara çekilerek bana yer açtı. "Sana bir şey sormam gerek dostum. Leigh'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Her zaman doğrudan konuya girerdi.

Gözlerim hangi cevabı vermem gerektiğine dair bir işaret ararcasına dairenin içinde dolaştı. Adrian dışında diğer üç adam bana bakıyordu, gözlerinde hiçbir duygu yoktu. O hiçbir şeyden habersiz ve döngünün dışında görünüyordu. "Hayır, ondan haber almadım," diye yalan söyledim.

Dex'in eli sıkmadan önce enseme tokatladı. "Bu bir numaralı yalan," diye işaret etti ve diğer adamlarla yüzleşti. "Bizi yalnız bırak."

Adamlar birbirlerine ileri geri baktıktan sonra arka kapıdan çıktılar. Annem koltuktan kalktı ama Dex avucunu ona doğru kaldırarak oturmasını işaret etti.

Sonra yüzünü bana döndü. "Bakiremiz gitti," diye devam etti Dex. "Bir haftadır ne cevap verdi ne de geldi. Bakire olan istekli bir katılımcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Leigh

mükemmeldi. Ve onu kimin tutuklattığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Dex biliyordu ve kalbim midemin çukuruna fırladı. "Mia'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdandım.

"Mia az önce senin en büyük sorunun haline geldi," dedi yavaşça. "Karin Ghost'un ofisinden canlı çıkman için her türlü şansı kullandı."

Dudağım seğirdi ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"BOG lideriyle bir toplantı yaptım ve bir anlaşma yaptık. Leigh'in beklediğimden daha değerli olduğu ortaya çıktı. Yani, BOG'un adamlarının baskınına karşılık sıkı bir poposu olan güzel bir bakire. Yeri ve zamanı öğrendiğimizde, seni oradan çıkarmak için dikkatini dağıtacaklardı. Şimdi, takas edecek bir şeyimiz yok. Leigh senin tek yönlü biletindi ve şimdi tek başınasın. Başka bir Leigh bulmak için zaman yok."

Eğer Leigh söylediği kadar değerli olsaydı, onu benim hayatımla takas etmezdi. BOG baskını Dex'e hiçbir şey kaybettirmedi. Bir adım daha ileri. Dex'in gözettiği tek kişi kendisiydi. Uçsuz bucaksız bir okyanusta köpekbalığı iştahına sahip küçük bir balıktan başka bir şey değildi.

Başından beri beni öldürmeyi planlayan bir köpekbalığı, ama sadece beni emirlerini yerine getirmek için kullandıktan sonra. Bunu söylemişti. Tek kullanımlıktım. Ve Mia'ya bir söz vermişim.

Beni asla kaybetmeyeceğine söz vermişim.

"Siktir git," diye fısıldadım, bulmaca netleştikçe gözlerim tezgahın üzerinde geziniyordu. Gözlerimiz buluşana kadar yavaşça çenemi kaldırdım. Önce James'in Dex'in Adrian'la planları hakkındaki haberi, şimdi de bu mu? Sesim yükseldi, öfkem her kelimeye yayılıyordu, "Hiç bitmedi, değil mi?" Sıkılmış yumruğum tezgâhın üzerine vurdu. "Senin imparatorluğunu kurmak için hayatımdan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

Dex'in kısılmış gözlerinde mizah vardı. "Bana bir fırsat verdin ve ben de bunu değerlendirdim. Hayalet'i öldüreceksin ve eğer sağ çıkarsan gidebilirsin. Sana söz veriyorum."

Dudaklarımdan kuru bir kıkırdama döküldü. "Öyle mi? Peki ben bununla ne yapacağım? Sana mı fırlatacağım?"

Dex yakamı kavradı ve alnımız çarpışana kadar beni öne doğru çekti. "Ghost'u öldüreceksin" diye bağırırken dudaklarından tükürükler uçtu.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim ve onu üzerimden iterek geriye doğru tökezledi. "Bu saçmalıkla işim bitti. Başka bir orospu bul."

Dex'in sesi ensemeye dokunduğunda gitmek için döndüm. "Annen Oscar'ın ölümünün senin suçun olduğunu öğrendiğinde ne dedi biliyor musun?" Dex'in sesi sakın ve alıştırılmıştı, oturma odasının ortasında durakladım ve bakışlarımı ona kaydırdım, "Seni kırmanın tek yolu kalbini kırmaktı. Ve kendi kendime düşündüm... O kesinlikle haklı. Oliver'ın lanet kalbi. Ama Oliver Masters'ın kalbini tam olarak ne attırıyor? Yani, lanet bir güvenlik görevlisi bulmak için kırk bin dolardan vazgeçti. Eski bir steysin araba kullanıyor, yani istediği asla para değildi. Peki ya seks?" Kıkırdadı. "Genç adam dar bir deliği parmakladı ama parçalamadı. Bir ara neredeyse otuzbircinin sakso çektiğine inanacaktım. Ama geriye tek bir şey kalmıştı. Aile. Kardeşinden ya da annesinden bahsetmiyorum... çünkü hepimiz sevgili annemizin uzun zaman önce ondan kurtulmaya çalıştığını biliyoruz. Zehirlenme ve boğulma olaylarından dolayı onu asla affetmedi..."

Bakışlarım anneme kilitlenmişken gözlerim yandı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve yüzünü yana eğerek bağlantıyı bir buzlu şeker çubuğu gibi kopardı. Gözlerimi kapattım ve onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Dex gülümsedi. "O hikâyenin nasıl gittiğini biliyorsun."

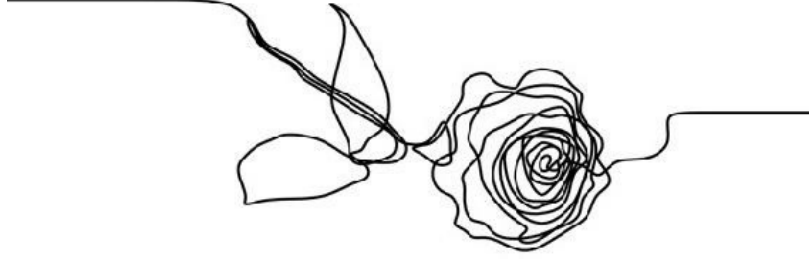
"Sadede gel."

"Dex elini pantolonunun cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Parmağını kaydırırken gözleri parlak ekrana sabitlendi. "Jake, Travis ve çok büyümüş olan küçük Turner," diye sırtıttı ve kaslarım

gerildi, "ama bir de Mia var. Onu görür görmez az kalsın kendimi kaybediyordum dostum ve onun izlemesine izin verdim. Mia'nın

kız çok güzel. Yani, ona bir bakın." Dex telefonu kaldırdı, ekran bana dönüktü ve Dex ile Mia'nın Surrey sokaklarında konuşurken çekilmiş bir fotoğrafı vardı, Mia'nın eli sanki ona yol tarif ediyormuş gibi ileriye gösteriyordu.

Gözlerimi bir kez kırdım, korku kalbimi sıkıca kavramıştı ve Dex telefonu cebine geri itti. "Hayalet'i öldüreceksin Oliver," diye devam etti. "Ve iş bittiği sürece, hiçbirine bir şey olmamasını sağlayacağım. Muhtemelen, evet... o odada öleceksin ama en azından Mia'nın güvende olduğunu bilerek ölebilirsin. Ve eğer beni öldürmeye çalışırsan, dışarıda bekleyen adamlarım anlaşılmayı biliyor. Mia ölür, dökülen tüm kanlar senin eline geçer ve sen de ömür boyu hapse geri dönersin." Dex avuçlarını havaya kaldırdı ve bir teraziye taklit ederek iki yana eğdi. "İşlerin senin için pek de iyi görünmediğini söyleyebilirim, dostum."

Karanlık gecenin ortasında ve sayısız kez altında rüya gördüğüm aynı ayın altında Mia'ya doğru eve koşarken arabanın kabininde içimden bir çığlık koptu. Queen Elizabeth II köprüsünden sonra M25'te saatte yüz milin üzerinde hızla giderken önüme çıkan her arabayı geçtim.

Açılması için elimi torpido gözüne attım ve endişemi yatıştıracak bir şeye ihtiyaç duyarak bayat sigara paketini almak için içeri girdim. Sigarayı yaktım, gözlerimin arasında turuncu bir parıltı belirdi ve mentollü sigarayı içime çektim ama nikotin beni parçalayan endişeyi asla dindirmedi. Mia güvende değildi ve kimsenin ona dokunmayacağından emin olmanın tek bir yolu vardı.

Sözümü bozmak
zorundaydım. Elini
bırakmak zorundaydım.

Kulübemize ulaştığımda, ayaklarım merdivenleri tırmanıp ön kapıdan içeri girerken bakışlarım Noel ağacımıza sabitlenmiş, evin içinden pencereden beyaz ışıklar dökülüyordu. Mia kanepenin köşesindeki yerinden sıçradı, battaniye yere düştü. "Ollie, sorun ne?" diye sordu, üzerinde MAKE LOVE NOT WAR tişörtümle bana doğru yürürken, saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi.

Eli göğsüme uzandı ama kalbim buna dayanamadı. "Gitmelisin," dedim bileğini tutup çekerek. Yatak odamıza girdim ve dolabın önünde durdum, Mia da hemen arkasından onu takip etti. "Summer ya da Jake'le kalamazsın," dolabın üstünden bir spor çantası indirip şifonyerine doğru dönerken ellerim titriyordu, "Geri dönmek zorundasın." Çekip açtığım her çekmece yere düştü ve ellerim otomatik olarak giysileri kapıp spor çantasının içine sokarken gözlerimin arkasında bir ateş parladı. Net göremiyordum. Sağlıklı düşünemiyordum. Beynimi tüketen tek amaç Mia'yı bir uçağa bindirip Amerika'ya geri götürmekti - onu buradan mümkün olduğunca uzağa götürmek.

"Ollie, dur!" Mia yanımda ağladı, ellerimden giysilerimi çekip aldı ve beni şifonyerden uzaklaştırdı. "Seni bırakmayacağım!"

Dönerek omuzlarını kavradım ve onunla yüzleşmek için eğildim. "Yalan söyledim Mia. Bu korkmayan birinin yüzüne benziyor mu?" Ona sordum ve kendi yansımam onun altın sarısı gözlerinden yansıdı. Ham. Savunmasız. Ruhumun çekirdeğine kadar soyulmuş. "Çünkü dehşete düştüm! Sana bir şey olmasına izin veremem. Tek yolu bu!"

Mia gözlerini kısıtı ve kollarımı iterek onu uzaklaştırdı. "Sen gerçek bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?"

Sen ve bana ne oldu? Bunu birlikte atlatmaya ne oldu?"

"İkimiz *de* ölürsek *sen ve ben* diye bir şey kalmaz," diye bağırdım ve Mia döndü, *ben de* parmağım ile duvarı göstererek onun önüne çıktım. "O uçağa biniyorsun, Mia! Sessiz olacaksın, hayatında bir kez olsun beni dinleyeceksin ve o lanet uçağa bineceksin."

Bakışlarım onunkilerle kilitlendi, ikimizin de göğsü ağır ağır kabarıyordu. Bu noktada Mia'nın gözleri kan çanağına dönmüştü, yumuşak dudakları titriyordu ve benim ağır kalbim kırılğan kafesinin içinde çarpıyordu, ona ve üzerimdeki gücüne karşı koyamıyordu. Nefesim tutuldu, gözlerime yaşlar doldu ve yüz ifadesinde bir kesinlik belirdi.

Kararını vermişti.

Mia yatağın etrafından dolaştı, bir yastık kaptı ve oturma odasına yöneldi. "Öfke nöbetin bittiğinde ortalığı temizlediğinden emin ol," diye gözyaşları arasında zar zor fısıldadı. Boğazımın derinliklerinden umutsuz bir hırıltı yükseldi ve bir çekmeceyi kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım, yatağın üstündeki alçıpan da bir delik açtıktan sonra şifonyere çarparak yere yığıldım.

Saatler geçti ve evimizdeki tek ses televizyonda çalan bir program ve Mia'nın oturma odasından gelen yumuşak burun çekişleriydi. Tüm bu süre boyunca aynı pozisyondaydım, dizlerim bükülmüş ve bacaklarım uyuşmuştu. İçimdeki duygu yoğunluğundan tamamen bitkin düşmüştüm, ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken uzuvlarım güçsüzdü.

Mia deri koltuğumuza uzanırken sırtı bana dönüktü, kahverengi saçları yastıktan ve kenardan dökülüyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım ve sesimi duyunca dönüp bana baktı. Gözleri şişmiş, yanakları kıpkırmızı olmuş, çilleri kaybolmuştu ama yine de çok güzeldi. "Korkuyorum Mia."

"Biliyorum, ben de öyleyim," diye itiraf etti, sonra bana yer açmak için geri çekildi. Kapüşonlu üstümü ve tişörtümü çıkardım, ardından kot pantolonumu sıyrıp onun yanındaki kanepeye uzandım. Beni hemen ısıttı ve başını sallarken parmaklarım saçlarını karıştırdı. "Seni terk etmiyorum Ollie. Beni göndermen için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Seninle kalacağım. Ne olursa olsun, her adımında yanında olacağım."

Yapılacak en doğru şey ona ölü bir adam olduğumu söylemek, onu kaçınılmaz olana hazırlamaktı ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Yine de Mia'nın bilmemesi daha iyiydi. Telefonu açmamam için bana yalvarmak ve her şeyden kaçmak gibi inanılmaz aptalca bir şey yapardı. Ama Travis, Summer, Jake ve diğerlerini bizimle gelmeleri için zorlayamazdık. Eğer kaçarsak, Dex kanımızı emmeye başlardı. Kalbimin göğsümün içinde atmasını sağlayan her şeyi, en önemlisi de Mia'yı elimden alırdı. Ve eğer ölmek onun güvende olacağı anlamına geliyorsa, binlerce kez ölürdüm.

Sığ nefesleri dudaklarıma çarparken, "Bana bir söz ver Mia," dedim. Mia gözlerini benimkilere kaldırdı ve bir kez başını salladı. "Eğer bir gece eve gelmezsem, beni bekleme. Onun yerine gözlerini kapa ve uyu, böylece nerede olursam olayım yine de seninle olabilirim." Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yutkundum, "Beni hayal et, tamam mı? Bunu yapacağına söz ver."

Mia'nın dudakları aralandı ve gözleri buğulandı. "Söz veriyorum."

Kanepeyi bırakıp onu kucağıma aldım ve yatağıma kadar taşıdım. Duvardaki delikten, yatağımızın yanında duran kırık çekmecedен ya da ahşap yatak başlığımızın üzerinden sarkan kıyafetlerden hiç bahsetmedi. Onu yatağın üzerine yatırıp yavaşça soyarken Mia sadece gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Bu anı atlatabilmemin tek yolu, tüm bedenim ve duygularım bunun son seferimiz olduğu

düşüncesiyle parçalanmak isterken kendimi bir arada tutmaktı. Fildişi teni yatağımızın beyaz çarşaflarında parlıyordu ve ben acele etmeden parmaklarımın uçlarını onun üzerinde gezdiriyordum.

dudaklarına, boynuna ve göğüslerine. Her santimi zihnime kazınmıştı, ama bu gece ruhuma kazınacaktı, böylece bizi ölümden çok sonra bile hatırlayacaktım.

Parmaklarım karnını sıyırdı ve dokunuşumun altında hafifçe yükselip alçaldı. Gözlerimi yukarı kaydırıp ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı, gözleri kapalıydı. "Gözlerini aç aşkım," diye fısıldadım ve kalın kirpikleri kırpışarak açıldı.

Yolculuğuma devam ettim, parmaklarım seksine dokunduğunda tüm vücudu titredi ve sessiz komutumla kalçaları birbirinden ayrıldı. Gözlerim gövdesinden aşağı doğru kayarken Mia'nın gözleri dalgalandı ve nefesi boğazında düğümlendi. Kalbim küt küt atıyordu ve hassas kalbi öpülmek için can atıyordu.

Bacaklarının arasına girdim ve burnum onunkini sıyırana kadar gövdesinden yukarı çıktım. Ağzım kulağının altındaki noktayı bir kez öpmek için boynuna doğru indi. "İlk kez seviştiğimizde," diye fısıldadım boğazının üzerinden. "Bu gerçekleşmeden önce senden bir şey istemiştin. Senden ne yapmanı istemiştin?"

Mia'nın sırtı kavislendi ve göğüs uçları göğsümü sıyıarak, "O anı ve bana hissettirdiklerini hatırlamamı istedin," dedi.

"Evet," diye sııttım, ağzımı tekrar onunkine götürdüm, "bunu da tut."

O gece de her gece olduğu gibi seviştik ve son şarkımızda kalbimin dans edişini gizleyemesem de o aradaki farkı asla fark etmeyecek ya da görmeyecekti. İkimiz söz konusu olduğunda asla kendimi tutmamıştım ve Mia her zaman benim üzerimde güce sahipti. Benim diğer yarım, gücüm.

Kız bir tasarımdı, bir sanat biçimiydi. Ne ressam, ne müzisyenler, ne de romancılar onun tenimin altındaki galaksileri aydınlatışını ya da kalbimi *River Flows in You* şarkısının melodisiyle *attırışını* yakalayabilir ya da taklit edebilirdi. En yetenekli olanlar bile onun tenimde bir boya gibi dolaşp kan dolaşıma karışmasını kıskanırdı. İki yıldan uzun bir süre boyunca, onu şiirin her dizesine, kelimesine ve hecesine döktüm, ama asla doğru yapamadım.

Tam bir mucize.

Son birkaç yılını ona aşık olarak geçirmiştim ve Mia Rose'un kendi başına yeterince güçlü olduğunu bilerek rahatça ölebilirdim. Kimseye ihtiyacı yoktu. Onu geri getirmek için zorladığım doğrudu ama o her zaman kendini kurtaran kişi olmuştu. Belki de Mia'yla geçirdiğim bu hayattaki amacım buydu; ona yol boyunca verdiği mücadele ve savaşın, ben gittikten sonra bulacağı özgürlük kadar güzel olabileceğini hatırlatmak çünkü... bir zamanlar birlikteydik ve bu çok güzeldi.

C H A P T E R T H I R T Y - T W O
CHAPTER 32
O L L I E

“Once a poet falls
in love with you,
you will never die.”

—OLIVER MASTERS

NOEL GÜNÜYDÜ ve Lynch, Travis'in ailesi, Jake ve Liam'la yaptığımız hediye alışverişi için evimiz erkenden dolmuştu. Herkes benim meşhur sıcak çikolatanın ve Mia'nın piyanoda çaldığı Noel müziğinin tadını çıkarırken gülümsemeler ve kahkahalar odayı doldurmuştu. Sona yaklaşırken, Jake ve Lynch sessiz sinema oyunu için bir araya gelmiş, ikisi de ortak bir şişe baharatlı eggnog içmişlerdi. İkisinin nasıl kazandığı beni aşırıyordu.

Herkes gittikten sonra hoparlörlerden bir Mazzy Star şarkısı yükseldi ve Noel havasını böldü. Mia mutfaktan bir çığlık attı ve kar tanesi desenli kırmızı kazağı ve deri pantolonuyla bana doğru koşarak beni koltuktan kaldırdı. "Benimle dans et," dedi ve ikinci kez sormasına gerek kalmadı. Sehpayı önümden ittim ve oturma odamızda, şöminenin önünde dans ettik, Noel ağacımızın renkli ışıkları onun gözlerinde parıltıyordu. "Sana hediyemi ne zaman verebilirim?"

Bunu konuşmuştuk. Mia'ya benim için bir sürü para harcamamasını söylemiştim, o da ilk yılın kâğıt üzerinde olduğunu söylemişti. Ona bunun yıl dönümleri için olduğunu, Noel için olmadığını söylemiştim ama Mia kurallara uymayı hiç sevmezdi ve ilk yıl dönümümüze yetişemeyeceğimiz düşüncesiyle kalbim sıkışmıştı, ben de kabul etmiştim. Kâğıttı.

Kolları omzuma dolanmış ve dudaklarında hevesli bir gülümseme belirmişken ağzımı açacaktım ki telefonum çaldı.

Hava kalınlaştı. Hafif bir sesle midem bulandı ve elimi pantolonumun ön cebine sokup telefonumu çıkardım ve yana doğru uzattım.

Cep telefonumun ışığı yandı. *Gitme vakti*. Ekrandaki üç basit kelime beni felç etti.

Gözlerim ekrandan ayrılmıyordu ve kulaklarıma bir vuruş çarptı. Yumruğum sıkıldı ve nabzım parmak uçlarımdan telefona doğru atmaya başladı.

"Ollie, ne oldu?" Mia sordu ama içim çığlık atarken sesi uzak ve kaybolmuş gibiydi. Oda dönüyor, Mazzy çalıyor ve sanki tüm yazlık suya batmış gibi hissediyordum. "Ollie?" Mia yüzüme dokunarak tekrar sordu.

Küçük eli çenemi kavrayarak gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi ve ben de acıyı yutmadan önce kuru dudaklarımı ıslattım. "Ben," boğazımdaki duyguları temizlemek için durakladım, "gitmem gerekiyor." Bu bir soru olarak ortaya çıktı. *Gitmek zorunda mıydım?*

Tabii ki gitmeliydim. Onu güvende tutmanın tek yolu buydu. "Şimdi mi?" Mia kaşlarını çatarak başını eğdi.

"Noel'deyiz."

"İnan bana, bunu yapmak istemiyorum. Bu yapmak istediğim en son şey, aşkım. Ama başka seçeneğim yok." Zorla gülümsedim ve bunun için çok çaba sarf ettim. Mia yüz ifademi inceledi ve ne demek istediğimi anladı. Bakışlarımı kaçırdım ve kolunu omzumdan kaldırıp avucunu dudaklarıma götürerek bir öpücük kondurdum. "Gidip üstümü değiştirmeliyim."

Yatak odasına doğru ilerlemek için onu oturma odasında bıraktım. Beni aklı başında ve sabit tutan tek şey onun güvende ve özgür olacağı gerçeği idi. Hızla siyah bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyerken kafamın içinde tekrar tekrar zikreden tek düşünce buydu. Tek ayağımın üzerinde zıplayarak siyah botlarımı giydim ve kapıdan oturma odasına baktım. Mia sehpayı yerine yerleştirmekle ve yan masalardan fincanları toplamakla meşguldü, nadiren yaptığı gibi temizlik yapıyordu. Bu kez, Mia'nın korunmaya ihtiyacı olursa diye silahı yatağın altına bırakmışım ve hiç kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordum. Onun için yazdığım mektubu, Travis'in bu hafta aldığı ikinci silahı ve bir kutu mermiyi almak için aceleyle antika dolabına gittim.

Gözlerim gardırobun etrafında kapıya doğru gidip gelirken Mia'yı bir battaniyeyi katlayıp

kanepenin üzerine sererken yakaladım ve titreyen ellerim mermileri şarjöre yerleştirdi. Eve, onun yanına dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktım ve bu sefer tam teçhizatlı gidiyordum. Silahın ateş aldığından emin olduktan sonra

Emniyeti açtık, silahı arkama soktum ve çekmeceleri kapattım.

Mia mutfaktaydı, sırtı bana dönüktü ve ona doğru giderken adımlarımın ortasında durakladım, sadece nefes almak için geri döndüm. Midem düğümlenirken oksijen azaldı, dudaklarımın arasından içeri ve dışarı dağıldı. Avucumu yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı topladım ve arkamı dönmeden önce içimde kalan gücü aramak için başımı geriye attım.

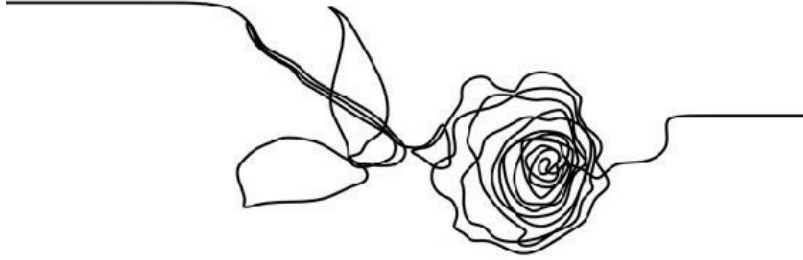
Ellerim Mia'nın kalçalarını kavradı ve onu yüzüme doğru döndürdü. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve o cam gibi altın gözleriyle hiçbir şey söylemedi. Doğal olarak bedenim ona doğru eğilerek onu tezgâha sabitledi ve burnumdan nefes almak için gözlerimi kapattım. Yağmur sonrası yaseminin o belirgin kokusunu içime çektim ve ruhuma işledim.

Onu öpmeden önce saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım, dudaklarım onunkilere yapıştı ve ağzım daha yumuşak hareket etti, dilim daha yavaş sıyrıldı ve dudaklarım daha sert emdi, isteksizce çekilmeden önce olması gerekenden daha uzun süre tuttum. Alınlarımız birleşmeden önce burunlarımız birbirine değdi. "Sana her zaman aşık olacağım Mia," dedim başparmaklarımı yanaklarında ve dudaklarında gezdirerek. "Sözünü hatırlıyor musun?"

"Seni beklemiyorum," diye fısıldadı ve ben de başımı sallayarak ona karşılık verdim. Mia nefesini bıraktı ve kollarını silahın üstünden belime doladı, fark etmedi. "Bana verdiği sözünü hatırlıyor musun?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

"Beni kaybetmiyorsun," diye yalan söyledim, çünkü tek yolu buydu ve dudaklarımı alnına bastırıp kollarını bırakarak kapıya doğru ilerledim, kalbim beni uyarıyordu.

"Hey, Ollie," diye seslendi, elim kapı tokmağının üzerine indiğinde ve isminin dudaklarından dökülen sesiyle donup kaldım. Arkamı dönmedim, zihinsel olarak bunu yapamazdım ve sesi aramızda dolaştı. "Ben de seni seviyorum."

Thurrock'a giderken Dex'i aramıştım ve adresi telefonuma göndermeden önce ayrıntıları gözden geçirmişti. Buluşma iki saat içinde, çocukken tırmandığım iskelelerden on dakika uzaklıktaki bir depoda gerçekleşecekti. Zaman benim lehime işlediği için Adrian'a hızlıca bir mesaj gönderdim ve benimle BOG'ların baskınından sonra uyuşturucuları yaktığımız yerde buluşmasını söyledim.

Adrian'ın iki tonlu Civic'i büyük binanın yanında rölantide çalışıyordu ve bir sigara için torpido gözünü açmadan önce yanına park ettim. Gözlerim Mia'nın içinde duran Noel hediyesine takıldı ve vücudumdaki tüm kaslar esneyerek dizlerimi zıplattı. Kalbimi biraz zorladıktan sonra paketi aldım, torpido gözünü kapattım ve Adrian'a namlunun yanında katıldım.

Hızlıca el sıkışıp sırtımızı sıvazladıktan sonra yaktık.

İlk başta aramızda sessizlik vardı ve ikimiz de hiçliğin uçurumuna bakarken yanık ciğerlerime vurana kadar dumanı içime çektim. Ay tepemizde belirmişti, gece birazdan olacaklar için fazla huzurlu, fazla sakindi. Düşüncelerim Mia'nın kutsal karmaşasına karışmıştı ve şimdi bir şey söylemezsem muhtemelen kendimi kaybedecektim. "Baskından sonra buraya geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, dostum," Adrian başını arkaya attı ve hafifçe kıkırdadı, "BOG'ların uyuşturucularını ve

kirli paralarını yaktıktan sonra deli statüsüne ulaştığını sanıyordum."

Sigaranın izmaritine bir fiske vurdum ve kül botuma doğru süzüldü. "Ayrıca, ben yapmadım."

Çevremdeki Adrian başını eğdi. "Ne demek istiyorsun? Bunu yaparken seni izledim."

Başımı salladığımda ağızımdan ince bir duman tabakası sızarak soğuk havaya karıştı. "Sadece görmeni istediğim şeyi gördün," diye işaret ettim, sigarayı ağızıma geri götürdüm ve steysinın arkasında birkaç uzun adım attım.

Adrian da onu takip etti ve ben de anahtarı bagajın kilidine sokarak klik sesi çıkarıp açılmasını sağladım. Döşeme tahtasını kaldırdığımda, çatlaklarda rengârenk bantlanmış para yığınları duruyordu ve Adrian'ın genç yüz hatları bir kıkırdamayla aydınlandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun," diye bana döndü ve elimi bagaj kapağının üstünden kaldırıp eğildim, "orada en az on bin dolar olmalı."

"Otuz," diye düzelttim.

Bu da içimdeki istifçi için cep harçlığı demekti. Mia iyi olacaktı. Bundan emindim. Geçen haftayı mali durumu gözden geçirerek geçirmiştım ve Mia'ya hayatının geri kalanında bakacak kadar para vardı. Ve doğruydu, tek vuruşta harikalar yaratan bir şair olmayı hiç beklemiyordum ama mektupla birlikte komodinin üzerindeki ikinci taslağıımı da bitirmiştım. Mia bunu dünyayla paylaşması için Laurie'ye vermek ya da kendisi için saklamak arasında seçim yapacaktı. Ben gidici olduğumda daha değerli bile olabilirdi. Her iki durumda da, her sayfaya ve kelimeye karışan, onunla sonsuza dek şiirsel bir şekilde sevişen hep ikimiz olmuştuk.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, dostum." Sesimdeki samimiyet dikkatini çekti. "Bu benim için çok önemli."

Adrian başını eğdi ve kollarını kavuşturdu. "Evet, Oliver. Her şeyi yaparım. Sözümün eri olduğumu biliyorsun ve sen benim oğlumsun. Sana sadığıım, her zaman sadık oldum."

"Ayrılır ayrılmaz size bir adres mesaj atacağım ve siyah poşetlerdeki parayı alıp evin kapısına bırakmanızı istiyorum. Zaten ayrılmış durumda." Burn'ün ailesine teslim edilecekti. Keşke aile için daha fazlasını yapabilseydim.

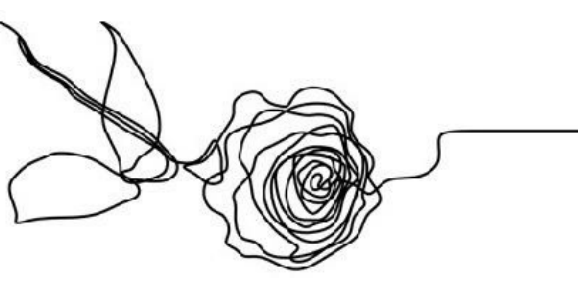
"Peki ya geri kalanı?"

"Gerisi senin." Kolumu bagajdan indirdim ve sigaramı çatlamış betona doğru salladım. "Seni Bağlantılar'ın altından kurtarmak gibi bir niyetim vardı ve bu sana sonsuza dek bakmaya yetmeyebilir ama bu lanet olası bir başlangıç. Sen iyi bir adamsın, Adrian. Ve söz veriyorum, dışarda çok daha fazlası var. Bu dünya, günlerini uyuşturucu, ucuz içki ve anlamsız sekste boğulmakla geçiremeyeceğin kadar güzel. Boşa harcama, A."

Adrian boynunun arkasını tutmadan önce avucunu vızıldayan başının üst kısmına sürttü. "Anlamıyorum." Başını salladı, iri kahverengi gözleri beni okumaya çalışıyordu. "Peki ya sen? Peki ya Ghost?"

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlattım. "Bunu benim için yapacağına güveniyorum o zaman?" "Evet, elbette."

Sonraki beş dakika boyunca arabasını yüklemeye çalıştık ve bitirdikten sonra vedalaşmamızı kısa kestim ve birkaç dakika kala steysin vagona kaydım. Adrian yanımdan geçip gitti, ben de ağızıma bir sigara daha attım ve Mia'nın hediyesini almak için torpido gözünü açtım. Parmaklarım yırtık pırtık kâğıdın çizgilerini kırıştırıp mükemmel hale getirirken titriyordu.

Deponun önüne yanaşmak yerine arabayı arka tarafa sürdüm. Her ne kadar bu bir iş anlaşması olsa da, Ghost gibi adamlar kimsenin ön kapıdan geçmesine izin vermezdi, üstleri aranmadan ve silah ya da kablo olup olmadığı kontrol edilmeden. Silahımı fark edilmeden içeri sokmanın bir yolunu bulmalıyım ve çıkışların çoğu dışarıdan açılmıyordu.

Son kapıyı şanssız bir şekilde denerken sert bir rüzgâr gözlerimi yaktı. Yaklaşık çeyrek mil ötede sadece tek bir sokak lambası vızıldıyor ve bana neredeyse hiç ışık vermiyordu. Bir adım geri çekildim ve binanın yan tarafına baktım. Üç kapı aynı hizadaydı ve silahımı sadece birinin önünde bırakabilirdim. Eğer yanlış seçim yaparsam, tüm plan yanacaktı.

Silahı üç numaralı kapının tuğla duvarına dayadım, arabayı binanın arkasında bıraktım ve ellerimi ceplerime sokmuş, endişem tavan yapmış bir halde ön tarafa doğru yürüdüm. Daha önce Dex'e Leigh olmadan bu işin nasıl yürüyeceğine dair kendi talimatlarımı vermiştim. Ghost, kilitli bir bakireyi teslim etmek için bir kez daha buluşmadan önce yarısını şimdi ödeyeceği izlenimine kapılmıştı. Ghost bunun başka bir iş anlaşması olduğu izlenimine kapılmıştı.

Ama öyle değildi.

Bu gece ikimiz de ölüyorduk.

Girişte beni birkaç adam karşıladı ve biri üstümü arayıp kapüşonumun altında kablo olup olmadığını kontrol etti. "Temizim dostum," diye güvence verdim ve deponun içini taradım. Parlak mavi kapılı çok sayıda depolama ünitesi yerleşkenin koridorlarında sıralanmıştı, birkaçı açıldı ama bu açıdan içeride ne saklı olduğunu göremedim.

"Geç kaldın," diye hırladı. "Motosikletin nerede?"

İri yarı adamın boynu kalındı, etinin altından mavi damarlar fişkırıyordu - elli kiloluk bir yüz ve muhtemelen daha ağır bir ciğer. Sarı-kızıl saçları ve buz mavisi gözlerinden anlaşılmasa, aksanı onu ele verirdi; evinden çok uzakta olan İrlandalı bir adamdı.

"Birinin açmasını istemiyorsan hediye partiye getirmezsin," dedim sırtarak. Adam gözlerini kıstı ve ben de başımı salladım. "İlk ödememi alana kadar takas gerçekleşmeyecek, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuşuz gibi davranmayalım."

İrlandalı adam başka bir adama baktı. "Bu çocuk tam bir dolandırıcı, değil mi? Hadi işimize bakalım." Başını salladı, ben de onu depoların olduğu sıranın arkasına kadar takip ettim, arkadaşı da arkamdan geliyordu.

Biz geçerken gözlerim depolara kaydı, bazılarında konteynır yığınları vardı ve erkekler içlerinde ne varsa kaldırıyor, taşıyor ve düzenliyorlardı. Diğer birimlerde, genç ve yaşlı kadınlar, gözlerinde bir boşluk ve daracık kıyafetlerle, ayaklı dolaplardan sarkan kıyafetleri karıştırıyorlardı.

Ve koridorun iki zıt yöne ayrıldığı sıranın sonuna ulaşana kadar ayaklarım ilerlemeye devam etti. Önümde üç ofis uzanıyordu ve dehşete kapıldım, İrlandalı adam sağa dönmesini beklerken sola döndü. Olduğu yere çakılıp kaldı ve bana doğru döndü. "Bir sorun mu var?"

Zorla bir adım öne çıktım. "Hayır, her şey yolunda."

Kapının önünde durduk ve İrlandalı adam hemen kapıyı açıp beni içeri soktu.

eliyle bir işaret yaptı. "Biraz zaman alacak. Bu arada, oturun ve Hayalet'teki eğlencenin tadını çıkarın," diye vurguladı ses tonundaki mizahla.

Odaya bir adım attım, kapı arkamdan kapandı ve tanıdık bir yüz masanın üzerinden bana bakınca olduğum yerde durdum. Koyu renk pışkin gözlerinin içinde tam bir kaos yüzüyordu. "Anne?" sesim yükseldi.

"Oliver," diye atıldı ve beni kapıdan uzaklaştırıp önüne çekti. Elimi tuttuğunda gözlerim cevap bulmak için çıplak odanın içinde geziniyordu, "Zamanımız yok. Beni dinlemek zorundasın."

"Ne oluyor lan?" Kelimeler beni terk etti ama ben onları duyamıyordum ve yüz ifadesi yumuşayınca kolumu çekip bir adım geri attım. Kalbim kulaklarımda çınılıyordu ve her şeyi anlamlandırmaya çalışırken çenemi sıktım. "Seni Dex mi gönderdi? O kadar insan varken, onu öldürmem için annemi mi gönderdi? Yoksa öldüğümü mü görmek istiyordun? Son yirmi yıllık işkence seni yeterince memnun etmedi mi?" Fısıltıyla bağırdım ve dönüp gergin elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra kavradım. "Hayır, gitmen gerekiyor." Elim kapı koluna çarptı.

"Oliver, dur!" önüme atlarken tel tel sarı saçları yanağına çarptı. Eli pazımı sıktı ve irkildim.

Eline ve tekrar gözlerindeki dehşete baktım. "Sakin bana dokunma," diye bağırdım, onu duvara doğru geri geri yürüterek parmağımı göğsüme sapladım. "Bana dokunmaya, benimle konuşmaya, ölmemi izlemeye hakkın yok. Lanet olası haklarını kaybettin."

"Biliyorum Oliver," diye ağladı. "Berbat bir anneydim. Gerçek şu ki, seni asla hak etmedim."

"Bunun için zamanım yok," diye başımı salladım, sonra binanın karşı tarafında duran silahı almak için kapıyı açık tutacak bir şey aramak üzere odaya bakındım. Hayalet her an o kapıdan içeri girebilirdi.

"Hayır, beni dinle," diye bağırdı, benim düzensiz adımlarımı takip ederek. "Temizlendim, bebeğim. Ve temizlendikten sonra, nihayet sağlıklı düşünebildim! Bunu yapamazsın Oliver! Eğer bir mucize eseri buradan canlı çıkmayı başarırısan, her şey bitmiş sayılmaz. Başından beri seni öldürmeyi planlıyordu," diye çılgınca söyleniyordu.

Arkamı döndüm. Zaman ilerliyordu, öfkem artıyordu ve başımın yan tarafına şiddetle vururken elim titriyordu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, her şeyi bilmiyorsun!" diye bağırdı.

"Onlar buraya gelmeden önce iki saniyem var ve senin bunu telafi etmek için yirmi lanet yılın var!" Dişlerimi sıkarak yüzüne birkaç santim mesafeden fısıldayarak bağırdım.

Annemin omuzları çöktü ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Bunu senin için yapmama izin ver. Sana yaşattığım onca şeyden sonra, bir kez olsun anne olmama izin ver. Bunu yapmama izin ver."

"Hayır," diye başımı salladım, arka kapıdan içeri girmek için botumu çıkarırken görüşüm bulanıklaştı. "Seni öldürecekler. Ben kaderimi çoktan kabul ettim." Arkamı döndüm ve arka kapıya uzandım.

"Bunu yapacağından emin olmak için Leigh'e Mia'yı öldürmesini emreden Dex'ti."

Durakladım ve arkamı döndüm.

Bu doğru olamazdı. Leigh gibi kızları daha önce de tanımıştım. "Hayır, Leigh Mia'yı kıskanıyordu."

"Hayır, Oliver. Leigh, Dex için her şeyi yapardı. Bir şeylerin, bir ailenin parçası olduğunu hissetmek için her şeyi yapardı. Dex'in Mia'yı yalnız bırakıp bırakmayacağını kim bilebilir? Ve sen bunu yapamazsın Oliver. Mia'nın sana ihtiyacı var. Bebeğin sana ihtiyacı olacak."

Dondum kaldım.

Ciğerlerim

dondtu.

Göğsüm
donda.
Düşünemedim.

"Ne?" Fısıldadım, başım yavaşça titriyor ve gözlerim kısılıyordu, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Onu doğru duymuş olamazdım ama kalbim duymuş olmalıydı. Sert ve ağır darbeler göğsümün içinde çarptı, öncekinden daha fazla atladı.

Yüksek sesli ve sonsuzdu, *Ba-dub. Ba-dub. Ba-dub ...*

"Mia hamile," diye ağzından kaçırdı ve gözlerimdeki yaşlar dondu. "Onu dört hafta önce gördüm. Sadece bir annenin görebileceği bir ışıltı vardı üzerinde. Gözlerindeki o bakışı asla unutmayacağım Oliver. Eğer bunu yaparsan, sadece Mia'nın hayatını riske atmakla kalmazsın. Bebeklerini de riske atacaksın. Sen öldüğünde Dex'in ne yapacağını kim bilebilir?"

Bunu söyler söylemez kapı açıldı ve ardından gelen her şey ağır çekimde çok hızlı gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

Takım elbiseli uzun boylu bir adam odaya bir adım attığında annem eteğinin altından bir silah çıkardı, kafasına doğrulttu ve tetiği çekti. Adam yere yığılırken kulak zarlarımı patlatan bir *patlama* sesi duydum. Kulaklarımda bir çınlama koptu, işitme duyum geçici olarak bozuldu ve annemin dudakları kıpırdadığında gözlerim etrafta gezindi, "*KOŞ!*"

İki adam Ghost'un cesedinin üzerinden ileri atıldı ve ben dönüp çıkışa doğru koşarken bir el silah sesi daha duyuldu ve ısıklık çalarak yanımdan geçti.

Kapıdan içeri girmiştik ki soğuk rüzgâr yüzüme çarparak gözyaşlarımı buza çevirdi ve Adrian'ın Civic'i camı açık bir şekilde yanaştı. "Atla," diye bağırdı ve ben hızla arabanın etrafından dolanıp içeri girdim, tam o sırada binanın içinden silah sesleri birbiri ardına patladı, her biri annemin içeride olduğunu bildiğim için kalbimi paramparça etti.

Onu orada bırakmıştım.

Annem ölmüştü ve onu orada bırakmıştım.

Çılgılık atarken avuçlarım kulaklarıma bastırdı ve Adrian, lastikler kayarak ve asfalt püskürerek dışarı çıktı.

Ne yaptım ben?

Öfkem içimi parçalayarak gösterge paneline vurdum.

"*Mia'nın sana ihtiyacı var. Bebeğin sana ihtiyacı var,*" Annemin felç edici sözleri tekrarlandı ve Adrian ara sokakta hızla ilerlerken avuçlarımı kızgın yüzümde aşağı yukarı gezdirdim, ama öfke sadece kafamın içinde titreşen kötü niyetli düşünceleri körükledi.

Elimi cebime sokup Mia'nın Noel hediyesini çıkardım ve öfke dolu bir şaşkınlık içinde titreyen ellerimle kâğıdı tekrar tekrar buruşturdum.

Asla bitmeyecekti. Ailem asla güvende olmayacaktı. Dex hayatta olduğu sürece.

"Adrian," diye öfkelen dim ve başımı ona doğru eğdim. "Beni Dex'e götür."

C H A P T E R T H I R T Y - T H R E E
CHAPTER 33
O L L I l i

Ve hepimiz
hikayenin nasıl
bittiğini biliyoruz.
Bir kez olsun, bir
kural koyalım.
m j s t e r y
ve bir sürü
m a g i c ."

ADRIAN, Thurrock'un köhne sokaklarından Dex'in evine doğru hızla ilerlerken içimde alevlenen öfkeye engel olamıyordum. Ellerim titriyordu, boğazına sarılmak ve benden almakla tehdit ettiği her yaşam parçasını çalmak istiyordum. Çenem sıkıldı, yeterince hızlı gitmediği için Adrian'ın kıcını parçalamaktan kendimi alıkoydum. Göğsüm ve ciğerlerim, benimle mantıklı konuşmaya çalışan Aziz'i zapt etmekten yanıyordu. *Sürtük, senin sıran değil.*

Dizim inanılmaz bir hızla zıpladı. Kulaklarım hâlâ annemin canını alan silah sesleriyle cınlıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişim. Dex, Leigh'i *karımı-bebeğimi* öldürmesi için göndermişti. Kışın ortasında ter ve öfke dolu gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyordu. Soğuğu hissedemiyordum. Çılgınlık dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Sıkılmış yumruğum orta konsolu dövüyordu. "Acele edin lan!" diye bağırdım.

Adrian yanıma atladı ve direksiyonu kavradı. "Bunu düşünmen gerek. Bir saniye dur ve ne yapmak üzere olduğunu düşün."

Başımı yana eğdim. "Sakin beni sorgulama." "Ne yapacaksın lan sen?"

*Dünyayı yaracağım ve onları bütün olarak yutacağım.
Hepsini öldüreceğim.*

Honda kaldırıma çıktı ve Adrian tam olarak durmaya fırsat bulamadan arabanın kapısını açıp dışarı atladım.

Alevler. Kırmızı, sarı ve yakıcı turuncu alevler puslu görüş alanımda parıldarken, eve doğru koştum ve silahsız, sadece kendimle kapıdan içeri girdim. İntikamcı, öfkeli ve savaş yolundayken, öfke içimi parçaladı ve beni kontrol etti. Duygularım cephaneye dönüştü ve bu noktada, kendi etimi kessem, içimde kükreyen güç beni yenilmez olduğuma inandırdığı için kanamaya devam edip etmeyeceğimi merak ettim.

Ve eğer bu gece ölürsem, belki de ölümsüz öfkem beni hayata geri döndürür.

Ben kapıdan içeri daldığımda oturma odasında üç adam uzanıyordu, hiçbiri bir şey beklemiyordu.

Ben.

Dex koltuktan fırladı ve şaşkın gözleri Dex'in gözlerine kilitlenince gülümsemesi çabucak kayboldu.

Benimkini. Smith onun yanında durmuş, gözleri Dex'le benim aramda gidip geliyordu ve ben üç ayaklı masanın üzerindeki küçük televizyonu alıp odanın öbür ucuna, Smith'in kalın kafatasının yan tarafına fırlattım, o da anında gevşeyip kanepenin üzerine düştü.

Dex arkasından silahına uzanırken gözleri büyüdü ve silah patlayıp mermi tavanda bir delik açarken sehpayı yüzüne doğru çevirdim. Silah sesi beni etkilememişti. Hiçbir şey beni şaşırtamazdı. Ta ki üçü de ölene kadar.

Onu düşünmek bile zihnimin hızlanmasını, ayaklarımın ilerlemesini ve tepkilerimin hızlanmasını sağlıyordu. Üçüncü adam silahının buzdolabının üzerinde durduğu mutfığa gitti ve Dex masayı göğsüme doğru iterek kaba tehditler savurdu. Masanın kenarından tutup duvara fırlattım ve bir pencere kırıldı.

Dex bir yumruk attı ama yumruğundan kaçtım ve kendi yumruğumu çenesine indirdim. Kanepeye sırt üstü düştü ve ben de yere düşen silahı kaptığım gibi havaya kaldırdım ve kaçan adamın sırtına doğrulttum.

Her şey çok hızlı oldu.

Acı çeken kalbimden kan donduran bir çığlık yükseldi ve tetiği tekrar tekrar çekerek sırtına ateş

ettim. Kan beyaz buzdolabının üzerine sıçrarken kırmızı renk görüşümü lekeledi ve adam yere düştü, kafası fayanslara çarptı.

Dex'e dönüp baktığımda yumruğu çeneme geldi ve geriye doğru yuvarlandım ama hemen kendimi toparladım. Silahı Dex'e doğru kaldırdım ve başka bir silahın kurma sesi yanımda yankılanırken o geri çekildi.

Smith.

Gözlerim ona kaydı ve tabancasını bana doğrultmuş bir şekilde kenarda durdu.

"Benimle uğraşmak istemiyorsun!" Çığlık attım, ellerim titriyordu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Seni öldüreceğim!"

Tek bir el silah sesi yan tarafımı parçaladı. Gözlerim şişti. Gözyaşlarım durdu. Darbe beni geriye savurdu ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Duvara yaslandım, silah elimde daha ağırdı ve yerçekimi beni aşağı sürüklüyordu.

Mia, bebeğim... Kendimi duvara yaslamak için tüm gücümü topladım ve silahı Smith'e doğru salladım, hepsi ölene kadar durmayı reddettim.

Çaresiz, sert tetiği çektim ve bir mermi Smith'in alnının ortasından geçip arkasındaki duvarı kana boyarken bir gök gürültüsü havayı yararak geçti.

İkinci bir rüzgâr içimde adrenalin patlaması gibi bir heyecan yarattı. Yanmaya, kalbimi sıkıştıran acıya ve yan tarafımdaki kurşun deliğinden sızan ılık kana rağmen Dex'e doğru fırladım.

Yavaşça başını salladı, panik duyularını istila etmişti ve tek bir kelime bile edemedi, silahın tabanını kafasının yan tarafına çarptım.

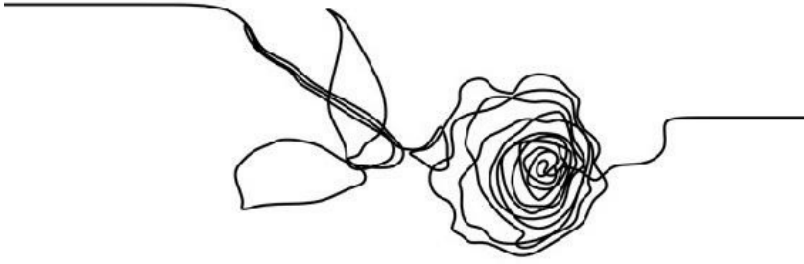
Dex kanepeye geri düştü ve ben siyah saçlarını kavradım, başını geriye çektim ve namlunun ucunu çenesinin altına soktum.

"Tamam, anladım." Dex'in sesi avuçları havada titriyordu. "Anladım Oliver."

Mia ve benimle ilgili görüntüler kafamda havai fişekler gibi patlıyordu. Yemekhanede gözlerimizin ilk buluşması, banyoda ilk konuştuğumuzdaki küçük gülümsemesi, gece buluşmaları, kütüphanede onu kovalamamız, ona kitap okumamız, sevişmemiz, birbirimiz için savaşmamız, gözyaşlarımız, altın gözleri, kağıttan güller, dans etmemiz, yıldızlar, güneşin doğuşu, evlenme teklif etmemiz, sarhoş gecelerimiz, düğünümüz... Sonsuza dek süren bu çılgın aşkın içine düşmemiz...

"Hayır," yüzümü koluma sildim ve başımı eğdim, "anlamıyorsun amına koyayım."

Sonra tetiği çektim.

"Oliver!" Adrian bağırdı, gözlerim gittikçe ağırlaşıyordu. Siyah kapüşonumu çıkarmıştı ve yan tarafıma bastırmıştı ama işe yaramıyordu. Beyaz tişörtüm kanla ıslanmıştı. Her yer kan içindeydi. Öfkenin rengi. Aşkın rengi. *Bu nasıl mümkün olabilir?* "Dayan dostum. Hastaneye varmak üzereyiz."

"Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. Silah hâlâ elimdeyken, beyaz kabarcıklı acıdan iki gözümü de sıktım, bedenim bayılmak için yalvarıyordu. Ama Mia'yı tanıyordum. Beni bekliyordu. "Beni eve götür."

"Asla başaramayacaksın," diye sinirli bir şekilde açıkladı Adrian, arabayı sağa kırbaçladı ve başım

yolcu tarafındaki camın üzerine düştü.

Silahı kalçamın üzerinden kaldırdım ve ona doğrulttum. Dişlerimi sıkarak, "Beni eve götür," diye bağırdım. On dakikadan fazla uzaklaşmış olamazdık. Ona ulaşabilirdim.

"Lanet olsun, Oliver!" Adrian avuçlarını direksiyona bir kez vurduktan sonra ellerini salladı ve derin bir nefes verdi. "Seni eve götüreceğim ama seni tanıyorum ve beni vurmayacaksın," sesi titriyordu ve sıkılı yumruğumdan silahı alırken eli silahın üzerine indi, "Bana güvenmek zorundasın, dostum. *Körü körüne*. Bana körü körüne güvenme sırası sende Oliver. Beni duyuyor musun?"

Adrian arabayı dizleriyle sürüp silahı gömleğiyle silerken başımı sallayarak elimi kalçamın üzerinde gevşettim. Saatte yüz milin üzerinde hızla giderken, silahı kapının cebine bıraktı ve bardak tutucusundan cep telefonunu kaptı, kulağına götürmeden önce numaraları tuşladı. Adrian'ın geniş gözleri bana kaydı. "Evet. Ben Memur Adrian Taylor," korkulu bakışlarını tekrar yola çevirdi, "SC ve O on ile birlikte gizli görevdeyim. Durumu kritik olan yirmi üç yaşında bir erkek var. Karnından silahla yaralanmış. Hemen bir hava ambulansına ihtiyacım var..."

Kaşlarım birbirine çarptı. "A?" Acıya rağmen güçlkle söyleyebildim.

Adrian telefonda konuşmaya devam ederken başını bana doğru eğdi, "Konumum?" durumumu incelerken nefes alış veriş i ağırlaşmış ve sesi titremişti, bir dönemece girdiğimizde gözlerimi sıkıca kapattım. "Surrey'deki Masters kulübesi..."

Acıdan kıvranarak yanıma doğru kayarken geri kalanı sürüklendi ve iki parmağımla Mia'nın Noel hediyesini çıkarıp avucumun içine aldım. Başım pencereye yaslandı ve bakışlarımı gökyüzüne çevirip yolun geri kalanında yanardöner aya sabitledim.

Adrian rekor bir sürede kulübemin önüne geldi. İçim yanıyordu. Acı dayanılmazdı ve Noel ağacımız pencereden parlarken ön kapımıza doğru attığım her yavaş ve kısa adım bana bir mil gibi geliyordu. Adrian arabanın kapısı çarpmadan önce arkamdan bağırdı ama ben onun hediyesini avucumun içinde tutarak yoluma devam ettim, muhtemelen mahvolmuştu. Ama bilmesi gerekiyordu.

Ön merdivenlere ulaştığımda kanlı elimi cebime soktum ve anahtarlarımı çıkardım. Birkaç denemeden sonra kapı açıldı ve ben kapının çerçevesine yığıldım.

Sonra işte oradaydı, yatak odamızdan çıkıp kırmızı pijamaları ve dağınık saçlarıyla karşıma çıktı.

Onun varlığı çok etkileyiciydi.

Kolumu yanıma indirdim.

Mia.

Ben sadece onu gördüm, o da beni gördü.

Gözlerinde dehşet parladı ama ben gülümsememi silemedim. Eve varmışım.

"Bir bebeğimiz mi olacak, aşkım?" Fısıldadım ve Mia'nın eli ağzına gitti, başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kapı çerçevesinden aşağıya doğru eğilirken rahatlamış bir nefes aldım. Mia bana doğru koştu ve güzel dudaklarından soğuk kış gecesini delip geçen bir çığlık atarken düşüşümü yakaladı. Birlikte yere yuvarlandık ve uyuşmuş bedenim sıcak bir kan gölünün içinde uzanırken Mia başımı göğsüne bastırdı. Titreyen elleri saçlarımda defalarca gezinirken çaresiz çığlıklar siyah gecede yankılandı.

Mia haklıydı. Ölümün huzur verici bir yanı vardı, özellikle de onun kollarındayken. Sonsuza kadar burada kalıp kalbinin atışını dinleyebilirdim. O sesi ezberlemiştim. Kalp atışlarını sırayla seçebilirdim. Ama sesi bildiğim kadar, onu göğsümün içinde sert ve sabit hissediyordum.

Çünkü onun kalp atışları benimkileri yansıtıyordu.

Adrian onu sakinleştirmeye çalıştı ve elini omzuna koydu ama Mia sarsıldı ve başını sallayarak ona karşı çığlık attı. Yumuşak saçlarının uçları, sevişirken kalçalarını üzerimde yuvarladığı zamanlardaki gibi boynumu sıyrıyordu. Gözlerim ağırlaştığında yanaklarının ıslandığını, gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve saçlarında kar tanelerinin çılgınca dans ettiğini görmek için başımı kaldırdım.

"Ollie, lütfen," diye bağırdı, titreyen dudaklarından hıçkırıklar dökülüyordu. "Gözlerini aç. Gözlerini benden ayırma."

Acı çözülüyordu. Artık korkmuyordum.

Kalan azıcık gücümle gözlerimi kırpıştırarak açtım ve çocukken konuştuğum ayın altında karın bana doğru düştüğünü gördüm. Sıkılmış yumruğum yanımda açıldı ve Mia'nın hediyesi avucumun içinde durdu. Son Noelimizde ona verebileceğim tek hediye, *özgürlük*.

Kâğıt uçak parmaklarımın arasından düştü ve onun çığlık attığını görmek için başımı kaldırdım ama çığlıkları bu kez kulaklarıma ulaşmadı. Mia göğsüme vuruyordu ama ben hissetmiyordum. Parlak mavi ve kırmızı ışıklar etrafımda yanıp sönüyordu ve onun altın sarısı gözlerini ruhuma yerleştirmek için bir kez daha gözlerimi kırptım.

Ve sonunda özgürdük...

N O T E F R O M
NOTE FROM OLIVER MASTERS
O L I V E R M A S T E R S

Ben bir hayalperestim, ama korkmuyorum.

Artık değil.

Tüm hayatım boyunca bir hayalin içinde yaşadım. Kendi dünyamı yarattım ve içinde kayboldum çünkü etrafımdaki gerçekliğe inanamıyordum. Dışarıda ışık ve iyilik olduğundan emindim. Daha nazik insanlar. Daha sıcak yerler. Gerçek gülümsemeler, dürüst kahkahalar ve özverili sevgi. Bunların hepsi yalan olamazdı, çünkü bunlar hikayelerde vardı. Ve her hikayenin içinde gerçek vardı. Gerçek olan her şey bir zamanlar hayal edilmişti ve ben bununla teselli buluyordum ve tüm kalbimle inandığım bu dünyayı bulana ya da gerçekliğimle yüzleşene kadar kendimi hayal ettiğim dünyaya getirecektim çünkü bu daha kolay ve güvenliydi.

Mia'yı kendi dünyama aldım, onu karanlıktan uzaklaştırdım.

Birlikte dans ettik, öpüştük ve cennetimizin kapılarının ardında seviştik.

Çok güzeldi, hatta şiirseldi.

Ben bir erkeğim, ama artık korkmuyorum.

Ağlamaktan

korkmuyorum. Hayal

kurmaktan

korkmuyorum.

Ve tüm kalbimi ona vermekten korkmuyorum.

Kalbimi koluma takıyorum çünkü kırılmasından korkmuyorum. Zaten hiçbir zaman benim olmadı, herkesin oldu. Aptalca hatalar yaptığında annemindi, ama o şartlar altında yapabileceğinin en iyisini yaptı. Belki her zaman doğru olanı yapmadı ama beni anladığı tek şekilde sevdi.

Kardeşimdi çünkü kafasının içindeki hastalığa rağmen onu suçlayamazdım. Bir fahişe tarafından büyütülmüştü, acı gerçeklerden sürekli kaçan bir erkek kardeşi ve hayatta nasıl başarılı olacağına dair bir sürü tavsiyede bulunan sayısız müşterisi vardı. Belki her zaman doğru olanı yapmadı ama beni bildiği tek şekilde sevdi.

Kalbim Ethan'daydı çünkü ben Mia'yı yeterince sevmezken o sevmiştir. Ben onu koruyamazken o korudu. Zalim dünya onu yüzüstü bıraktığında, kız kardeşini yüzüstü bıraktığında, onun durumundaki bir insanın düşünebileceği tek şeyi yaptı. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. Ve onun gücüne, sadakatine ve bağlılığına hayranım. Belki her zaman doğru olanı yapmadı ama Mia'yı bildiği tek şekilde sevdi ve umarım bir gün aşkı yeniden bulabilir...

Kalbim hiç tanımadığım babamla birlikteydi çünkü beni bu dünyaya o getirmişti. Belki

hayatımda olmamaya karar verdi, belki de varlığımdan hiç haberi olmadı, her iki durumda da beni ona götürdü.

Hayır, kalbim asla benim olmadı. Onarmak, şekillendirmek, dilimlemek ve dikmek başkalarınınındı, hepsi beni bugün olduğum adam yaptı. Ve bunun için kendimi seviyorum. Çünkü kalbim şu anda ne durumda olursa olsun, Mia hala ona aynı şekilde değer veriyor.

Hâlâ hayalperestim ama artık korkmuyorum.

Çünkü onu buldum.

Tek yapmam gereken gözlerimi açmaktı.

E P I L O G U E

EPILOGUE

Bazen kalbimden korkuyorum;
istediği her şey için sürekli avlanmasının.

Durma şekli

ve

başlar.

—Edgar Allan Poe

three years later

Neredeyse elimden kayıp gittiği o günü ASLA UNUTMAYACAĞIM.

Kan ve karla çevriliyken, başını göğsüme yasladığımda hıçkırıklar çaresiz yakarışlarımı bastırmıştı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, o yeşil gözlerde merakla çarpışan, sonsuzluk inancına tutunan hüzünlü bir özgürlük vardı. Onun gölgesini hiç bu kadar canlı görmemiştim. Tüm varlığımın kasvetli bir tutulmaya düşmesine neden olmuştu, sonu olmayan, duvarsız, sadece karanlıkta daha hızlı ve daha hızlı spiral çiziyordu.

Ve sonra kapanmadan önce gözlerini bir kez daha kırıştırdı.

Kemiklerimdeki et, damarlarımdaki kan, ciğerlerimdeki oksijen, hepsi ufalanmış, küçük parçalara ayrılmış ama yine de bir ipliğe tutunmuştu - bu iplik kalbimdi. Sanki vücudumun geri kalanıyla ilişki kuramıyormuş gibi otomatik pilotta pompalıyordu. Gümbürtüleri kulaklarımda çınlıyordu ve durmasını dilemiştim ama kalbim onu bırakmaya hazır değildi. Önümde duran şeyden vazgeçmeyi reddederek aynı sabit vuruşla devam etti. *Gözlerini aç*, diye düşünmüştüm, yani umutsuzca yalvarmışım.

Ve ben bekledim.

İki saniye geçmişti; bedenim onun bağlantısının kesilmesiyle zayıflarken kalbim atmaya devam ediyordu.

Üç.

Sonra sağlık görevlileri onu kollarımdan çekip aldılar...

that was three years ago ...

Yumuşak pembe bir parıltı koridora yayıldı ve ışığı takip ettim, elimde bir kahve kupasıyla kapıya varmadan hemen önce durdum. Odasından gelen yumuşak kıkırdamalar kulağıma müzik gibi geliyordu ve köşeyi dönüp yatak odasının kapı çerçevesine yaslandım. Gökyüzüne boyanmış tavanından origami güller ve kâğıttan uçaklar sarkıyordu. Jake biz seyahatleyken onun odasını hazırlamış ve Noel için eve dönmeden hemen önce hazır hale getirmişti.

Yukarıda dans eden takımyıldızları ve origami şekillerinin altında gözlerim onunkileri buldu.

Çok güzellerdi. Nadir, ama kopyalanmış. Çok tanıdık bir renk. Yansımanın rengiydi.

Güneş günün en yüksek noktasındayken bir kıyı şeridindeki palmiye ağaçları. Renk, Tanrı'nın yarattığı üç şeyin çarpıştığı mükemmel bir zamanlamaydı: güneş, ağaçlar ve su. Renk Ollie'nindi.

Gamzesi yanağını öptüğünde yatağındaki o masum gülümsemeyi takındı, sonra onun kollarının arasında kıvrıldı.

Ollie'nin bakışları kitaptan bana kaydı ve yeşil gözlerindeki o hayal kıvılcımıyla dondu kaldı. Onun yüzüne de aynı şekilde bir gülümseme yayıldı. "Uh-oh," Ollie başını küçük kızımıza doğru çevirdi. "Başım belada."

"*Büyük* sorun. Sen," gözlerimi kahverengi kafalı, yeşil gözlü vahşi çocuğa diktim, "şimdiye kadar uyumuş olmalıydın. Ve sen," bakışlarımı Ollie'ye kaydırđım, "şu anda... Şey... Bu cümleyi gerçekten bitirmek zorunda mıyım?" Başımı genç kulaklara doğru ittim.

Ollie sırtarak kitabı kapattı. "Evet, kızgın. Babamın başı dertte." Yatağında doğrulup paniklemiş gözlerle ve gülümseyerek kapıyı işaret etti. "Kaç Ever. Benim için çok geç ama senin hâlâ vaktin var!"

Evermore sahte bir telaşla döndü, küçük ayak parmakları ahşap tahtalara değene kadar yatağıın kenarından kaydı, sonra kıkırdayarak bana doğru koştu. Onu tek kolumla kucakladım ve yatağı geri götürürken yüzümü boynuna gömdüm. Ollie kıkırdamasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ever doğduktan sonra bir daha hamile kalamadık. Yine de daha mutlu olamazdım. Zaten ihtiyacımız olan tek şey Evermore'umuzdu. "Bir tane daha, sonra anne ve baba zamanı."

Ollie kaşlarını kaldırdı. "Oh, öyle mi?"

Yüzüm kızarak Ollie'nin yanına uzandım ve Ever ikimizin arasına yerleşti. Ollie kitabını açtı ve sayfaları onun ninnisi için çevirirken başımı omzuna yasladım. Büyüleyici ve zarif sesi kalbimi fethetti. Kızımıza kitap okurken dudaklarının kıpırdadığını ve gözlerinin yavaşça kırpıştığını görmek için gözlerimi kırpıştırdım.

*"Başını yastığı koy Evermore,
çünkü korkacak bir şey yok.
Aşk canavarları öldürecek;
kadife gökyüzü sıcak ve berrak.
Uykuya dal, Evermore,
Ay'a dokunmakta özgürsün. Uçun
ve yıldızlarla dans edin;
Annen ve baban sana yardım
edecek. Maceranın içinde kaybol
Evermore, ama asla çok uzağı
gitme.
Sen y o k k e n bile
kollarımda benimle kal.
Meleklerle uyu, sonsuza dek.
Yakında güneş doğacak,
Ama sadece sabah "Şimdi gözlerini
aç" diye fısıldadığında.*

Birlikteydik ve çok
güzeldi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.